

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

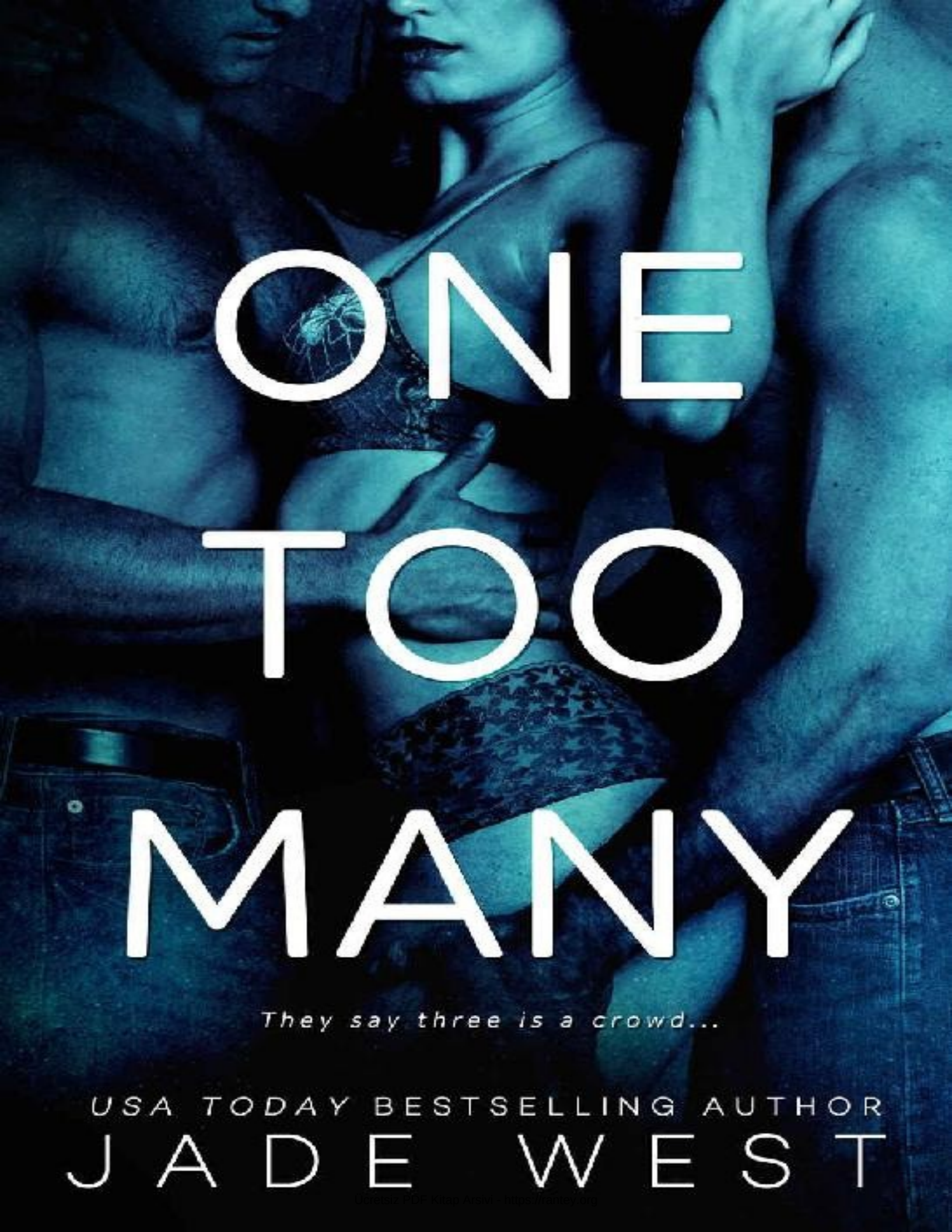
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE TOO MANY

They say three is a crowd...

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JADE WEST

ÇOK FAZLA

West Yazarın manevi hakları ileri sür÷lm÷stür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

Kapak tasarımı RBA Designs'dan Letitia Hasser tarafından yapılmıştır
<http://designs.romanticbookaffairs.com/> John Hudspith tarafından düzenlenmiştir
<http://www.johnhudspith.co.uk>
Tüm sorularınız için

jadewestauthor@gmail.com İlk yayın tarihi

2018

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60

[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#) [Yazar](#)
[Hakkında](#)

Letitia'ya. Sen harikasın.

Sadece bayıldığım kapak için değil. Ama başlık ve bana getirdiği fikir tohumu için de.

Birçoğunda birlikte çalıştığımız için çok mutluyum. Bana bir tane fazla tasarladığın bir zaman asla gelmeyecek.

Ne yaptığımı gördün mü? Evet, yalakalıktı ama yine de. Seni seviyorum. İnanılmaz bir yeteneksiniz ve sizinle çalışmak bir onur.

Birinci Bölüm

Brett

Hayatınız boyunca aklınızdan çıkmayacak o garip, tuhaf anlardan biriydi. Karıma baktığımda ve başarısız otel girişimimizin sevdiğim kadına verdiği soğuk, sert zararı gördüğümde hiper bir farkındalık.

O akşam barımız neredeyse bomboştu, kadehlerimiz de öyle... Ödenmesi gereken son bir talep mektubunun daha stresini yaşarken *mutlu yıldönümlerimizi kutladık*. Bir avuç sakinimiz başlarını sallayarak ve gülümseyerek ayrıldılar, hepsi de *güzel* bir akşam için bize teşekkür edip üst kata çıkarken hiçbir şeyden haberdar değildi ve Grace'im de onlara gülümsedi, ama gözleriyle değil.

Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadı, sadece o kışı görmemeyi seçmiştim. Geceleri yataktaki sessizlikteki hüznü duymamayı seçtim. Her sabah alarm çaldığında iç çekişindeki yorgunluğu hissetmemeyi seçti.

Onuncu yıldönümümüzün akşamındaki o tuhaf anda her şeyi gördüm.

Koyu renk saçları dibinden kıvrılmış ve ensesinden yukarı doğru savrulmuştu, belki de o gün fark etmemiş olsam da benim iyiliğim içindi. Elbisesi dantelli, dar, lacivertti, dizleri bar taburesinin üzerinde sıkıca çapraz duruyordu. Gözleri dumanlıydı, dudakları - kendi deyimiyle- doğal pembe-bej renginden biraz koyulaşmıştı.

Makyaj sıradan bir gözlemci için yeterince iyi olsa da, gerçeği benden saklamıyordu.

Çene çizgisindeki gerginliği ya da kirpiklerinin aşağı doğru inişini gizlemiyordu. Parmaklarının bardağının sapına vuruşunu ya da ayağının aşağıdaki sallanışını gizlemiyordu.

Solgun boğazı boğulmuş ve savunmasız görünüyordu. Omuzları görünmez bir ağırlığa dayanmış, dirsekleri barın üstündeki çivili kordonlar gibi açılı, kalbini koruyordu.

Karım çok güzel bir kadındı ama mutsuzluğunun bana tüm gücüyle çarptığı an hayatımın en çirkin anıydı. Bağırsaklarımda hissettim. Dalağımda. Omurgamda.

Öfke, suçluluk ve kızgınlık. Hayal kırıklığı.

Keder.

Hepsini.

Son şarabımı yudumlarken ilgisizlik ve coşku ruhum için yarışıyordu.

Boş bardağı barın üstüne koydum ve sadece bir dokunuşla eğildim, ama bu yeterliydi. Sanki küçük bir yakınlık hareketi onu devirmeye yetecekmiş gibi benden ürkerek uzaklaştı.

"Bunun bizim başımıza geldiğine inanamıyorum," dedi karım ve sesi ancak bir nefesten daha fazlaydı.

Dişlerimi sıktım, ona değil ama kendime, bizi bu *harika yeni hayat* için Galler sahilinin arka ucuna aptallar gibi sırtarak getiren rüyanın vaadine lanet ettim.

Kolay bir hayat. Mutlu bir hayat. Önümüzde dalgaların çarptığı ve tepemizde martıların öttüğü, bize ait bir mekanı işleten anlamlı bir hayat. Takım elbiseler, kalabalık şehir yolculukları ve kurumsal toplantı odaları olmadan.

Sahil yolu boyunca el ele gün batımı yürüyüşleri ve her yerden gelen gezginlerle akşamları kahkahalar için bir yer.
Ücretli gezginler.

Belki bir çift köpek için bir yer. Birkaç çocuk da, yeni hayatımız güzel ve istikrarlı bir şekilde devam eder etmez. Ama güzel ve düzenli olan bizi asla bulamadı.

Cliff House B&B'nin önceki sahiplerinin hızlı bir şekilde satın yeni bir mera arayışına girdikleri sadece fısıldanan bir söylentiydi, ancak çok geç olana kadar kulağımıza ulaşmadı. Geçen bahar sözleşmeleri imzalayıp taşındığımızda, ekonomik otel zincirinin yolun iki mil aşağısındaki başıboş spa tesislerinden birini devraldığına ve bizi işimizden edeceğine dair hiçbir ipucu yoktu, ancak haberin köyün içinden geçip kapımıza kadar gelmesi uzun sürmedi.

İşte, onuncu yıldönümümüzde oradaydık. Otelin barında ucuz ev kırmızımızı yudumlarken, babamdan kalan mirasın her zerresini ve daha fazlasını alan mülke zincirlenmiştik. Gırtlığımıza kadar ipotekliydik. Gırtlığımıza kadar borç içindeydik. Grace'in pahalı dekor seçimleri yüzünden kredi kartlarının limiti dolmuştu ama şimdi bunun zamanı değildi.

Bilmiyordu.

Bilmiyorduk.

"Her şey yoluna girecek," diye tıslayarak fısıldadım, sesimin sessizlikte ne kadar hırçın çıktığını küçümseyerek. "Odalarda indirim yapacağız, kahvaltı dahil bahar tatili. Deniz yükseldiğinde ön tarafın birkaç fotoğrafını daha çek. Rezervasyonlar havayla birlikte gelecektir."

Daha sözümü bitirmeden başını sallamaya başlamıştı, parmaklarını şakaklarına götürmüştü, sanki söylediklerim ona çok ağır gelmişti.

"Mart'ta açılıyor, Brett. *Mart'ta.*" Arkasındaki boşluğu işaret etti, temizlenmiş masalar çok temiz ve düzenliydi. *Boş.* "*Şimdi boku* yedik, yolun bir mil aşağısında elli tane bütçe odası açıldığında iyice boku yiyeceğiz ve bunu sen de biliyorsun. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Gözlerinden korku ve öfke fışkırıyordu ama taburesine yığılmadan önce sadece bir kalp atışı kadar ateşlenmişti.

"Ne o zaman?" Ona sordum. "Satıp kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kısıtıp Bristol'a mı döneceğiz? Sanki birileri bu lanet yeri satın alacak. Etkinlik sunuculuğuna geri dönmek istiyorsun, değil mi? İşe alımlara geri dönmek istemediğime eminim. Burada kalıp yolun aşağısındaki yeni boktan otelde bir bar işi almayı tercih ederim."

Hayali bir lekeyi ovalarken, onun da çukurlaşmış alnıma baktığının farkında olarak, örnek olması için yan tarafını havluyla sildim.

"Bu ayı çıkaramayacağız," diye fısıldadı. "Elaine'i kaybedip çamaşırları kendimiz yıkasak bile. Sen fiçileri hazırlarken ben de bankayı aradım ve dediler ki..." Sesi kesildi ve bir nefes alarak bardağını yeniden doldurmak için uzattı.

Raftan yeni bir şişe ucuz mal aldım. Sanki önemsiz bir şişe mali durumumuzda bir fark yaratacaktı. "Banka ne dedi?"

"Boku yediğimizi söylediler," dedi bana omurgamı sızlatan bir şarkı sesiyle.

Bardağını uzatırken parmaklarım onunkilere karşı çok büyük görünüyordu. Bardağı alırken onunkiler titriyordu, sıkıca kavrayarak dudaklarına götürdü ve bir yudum içti.

Grace'de her zaman sevdiğim şeylerden biriydi - çok ince ve narin olması. Kırılgan, kadınsı ve bunca yıl sonra bile nefesimi kesecek kadar muhteşem. Bana her zaman kendimi çok büyük hissettirmişti. Çok güçlü. Bir koruyucu gibi.

Öyle bir adam.

Ama artık değil. Bir süredir değil.

Bir kadına yeniden bakan bir adamın gözleriyle içkisini yutmasını izledim.

Grace, birkaç ay önce otuz yaşına basmış olmasına rağmen, her açıdan hâlâ evlendiğim kıza benziyordu. Sefaletine rağmen dudakları beni çağırıyor ve öpücükler için gayet uygun olacağının sözünü veriyordu. Elmacık kemikleri yüksek ve peri gibiydi, kaşları da aynı yüksek kemerler ve aşağı doğru fiskelerle şekillendirilmişti. Göğüs dekoltesi güzel kumaşın içinde sıkıca kısırılmıştı ve altındaki şımarık çifti lezzetli bir şekilde ima ediyordu.

Ciddiymişim gibi onu en son ne zaman becerdiğimi hatırlamaya çalıştım. Bir ay

mı? İki mi? Üç mü? En az beş.

Karımı gerçekten istediğim gibi becermeyeli tam beş ay olmuştu.

Barda birkaç kadeh içki içtikten sonra geceyi sonlandırmayı ya da birkaç hafta önce alt kattaki masaları yerleştirmek için ince ince keserken kahvaltıdan önce duşta yaptığımız arsız numarayı düşünmüyordum. Şehirde geçirdiğimiz geceler gibi geceler düşünüyordum. Sadece onun ve benim vücudumun olduğu, doyumsuz ve muhtaç geceler. Ten tene, tere ve iniltiye hasret. Sıcaklığı, derinliği ve etin ete çarpmasını arıyordum.

Ve şimdi hiçbir şey. Sadece yorgunluk. Ağrılı ve yorucu günler, online rezervasyon sisteminden rezervasyonların geçmesi için yalvarmak. Geçen ayların kâr ve zararını her hesapladığımızda yüzeyin altında kaynayan bir sinir.

"Ne?" diye sordu, gözleri benimkilere dikilmişti. "Ne düşünüyorsun?" Ona

söyleyemedim.

Daha mutlu zamanlar arayışımı anlatarak bu ıssız havayı değiştirmem mümkün değil. Daha azgın zamanlar.

Onu hak ettiği şekilde, tam orada becerdiğim son anımı paylaşamazdım. Geçen bahar yepyeni mekânımızda onu becerirken sırtı bira pompalarına yaslanmıştı. Gülmüş, çılgık atmış ve daha fazlası için yalvarmıştı. Bana bunun *bizim* olduğunu söylemişti, *sonsuz* kadar bizim.

Sonsuza kadar.

Sonsuza dek sürecek olan pek çok vaat suya düşüyor. Bizimki yüzleşemediğim bir tanesiydi, sadece otel değil, *biz de*. Sermaye yatırımıyla birlikte kan kaybediyorduk, yılların aşkı ve yaşamı, başarısızlığa uğrayan hayallerimizle birlikte akıp gidiyordu.

"Başaracağız," dedim yüksek sesle, bunun benimkinden çok onun yararına olduğundan tam olarak emin değildim. "Bu ayı atlatacağız ve toparlayacağız. Sahildeki pislikleri yakalayıp buraya kendim sürüklemem gerekse bile halledeceğiz Grace." Gözlerimin arkasında bir tik hissettim, onunkini rahatlatmak için çaresizlikle doluydum. "Parayı Tenby'deki o köhne tefeciden borç alacağım. Hani şu yüksek faiz uygulayan. O da olmazsa birini bulurum, *herhangi* birini bulurum. Sikeyim bankayı, onlara ihtiyacımız yok. Başka birini buluruz."

"Başka kim olacak?!" diye çıkıştı. "Kredi kartları, banka kredileri, kız kardeşimden kalan birkaç bin dolar... Bu üzücü karmaşaya başka kim katkıda bulunacak, Brett?" Gözleri benimkileri delip geçti, karanlık ve vahşi. "Beş para etmez hiçbir borç veren bizi bu durumdan kurtarmayacak. Tek bir tanesi bile."

Haklıydı.

Bu kadar haklı olmasından nefret ediyordum.

Hayallerimizi etrafında şekillendirdiğimiz bu güzel yerin çürüyüp yok olmasını izlemekten nefret ediyorduk. Bu yerin gerginliğinin bizi nasıl zorladığından, savunduğumuz her şeyi nasıl zorladığından nefret ediyordum.

O kalp atışında çok geç kalıp kalmadığımızı merak ettim. Eğer çürüme içimizde çok derinlere işlemişse ve hepimiz boku yemiş ve bitmişsek. Parmaklarımızdaki yüzükler, sonsuza dek sıkı sıkıya tutunacağımız boş bir umuttan başka bir şey ifade etmiyorsa.

Beni hala seviyor muydu?

Gerçekten de bu soruyu sormamı gerektirecek kadar berbat durumda mıydık?

Başını sallayıp avucunu barın tepesine dayadığında bile dilimdeydi. Alyansı korkularıma cevap verircesine tam karşımdaydı, mükemmel çemberi hâlâ ait olduğu yerde duruyordu. En azından şimdilik.

"Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız," diye fısıldadı ve parmakları benimkilere uzandı. "Bu şekilde devam edemeyiz, Brett. Bu bizi öldürüyor."

"Bir çıkış yolu bulacağım," diye söz verdim, nereye bakacağıma dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Bırakın bahar ticaretine hazır olmayı, yaklaşan son talep yığınını atlatmak için ihtiyacımız olan binlerce doları nereden bulacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

"Nerede?" diye sordu. "Kim bize bu boktan kurtulmamız için bir yol gösterecek?" Bizi ölüme sürükleyen bir işten başka

sunabileceğimiz ne var ki?"

İşte o zaman boğazını temizledi, figür bara doğru adım attı.

Odada bizimle birlikte olduğunu fark etmediğim ve daha önce viski servisi yaptığını zar zor hatırladığım

figür. Söylediğimiz her kelimeyi açıkça duyan ve yine de yaklaşmayı tercih eden figür.

Bu onu ya bir pislik ya da bir alkolik yapıyordu ve o akşam ona en fazla üç kez hizmet ettiğim için paramın hangisinde olduğunu biliyordum.

Kendi utancımın alevlendiğini hissettiğimde karımın yüzü solgunlaştı, ama gülümsemesi acıma ya da özür dileme değildi, hatta kulak misafiri olunan sıkıntılara sempati bile duymuyordu.

Kendinden emindi, gurur kokuyordu, omuzları uzun ve dikti, sanki buranın ve bizimle birlikte buranın sahibiymiş gibi karımın birkaç adım aşağısına oturdu.

Evet, bir pislik, hem de kurnaz bir pislik. Şehirli zenginler gibi giyinip kuşanmış, sert çenesini ve mükemmel yüz hatlarını gizlemeyen inek-şık gözlükler takmıştı.

Adam yakışıklı bir piç olduğunu biliyordu ve sırtışından bunu benim de bildiğimi anladım. Karım da öyle.

Daha o tek kelime etmeden tüm vücudum ondan nefret ediyordu.

Boş bardağını yere bırakıp Grace'den bana ve tekrar Grace'e bakarken yaptığı hareket güçlü ve kolaydı.

Gözlerinin Grace'in gözlerinde sabitlendiğini gördüğümde içimde bir burkulma hissettim.

"Sana bir teklifim var," dedi ve gözleri benimkilere doğru kaydı.

İkinci Bölüm

Grace

Bu sabah onu otelimizdeki en iyi odaya yerleştiren bendim - Kuzey Londra'daki gösterişli bir adresten gelen Bay Thomas Heath - sanki tüm hayat hikayemizi ve daha fazlasını biliyormuş gibi barımıza oturan adam.

Brett kaşlarını çatmıştı ve *tabii ki* ben de bunu hissettim - aynı anda hem teşhir edilmiş, hem utanmış hem de mahcup olmuştum. Ama kocamın aksine sağduyumu devreye soktum ve kibar bir ev sahibesi gülümsemesini takınmaya çalıştım.

Brett'i boğabilirdim ve gururunun misafirimizden uzak durma şeklini, ona yeniden doldurma teklif etmek için bir hareket bile yapmadan, ama adam sormuyordu, sadece bakıyordu. Tam bana.

Gözleri gözlerime daldığında yanaklarım kızardı. Tıpkı benimkiler gibi ela ile beneklenmiş yeşil renkteydiler, sadece kendilerinden çok daha emindiler. Rahat edemeyeceğim kadar uzun süre öylece kaldılar ama yer değiştirmedim ya da teması kesmedim.

Yapamadım.

Her ne kadar ölü bir barda, hayatlarının en iyi zamanlarını yaşamaktan çok uzak iki insan arasındaki özel bir sohbete kulak misafiri olacak kadar kendini gizlemeyi başarmış olsa da, adam para ödeyen bir müşteriydi.

Bu kadar sessizce nereden çıktığını anlamamıştım. Son küçük grubun işi bittikten sonra masaları kendim silmiştim ve oda boştu. Boş *görünüyordu*.

Bunun tesadüfi bir karşılaşma olmadığı şüphesiyle tüylerim diken diken oldu, bu da aşağılanmayı daha da kötüleştirdi. "Bar kapalı," diye homurdandı Brett, bakışları kaynamaya başladığında, bize sunulmak üzere olan *teklifi* görmezden gelerek.

O zaman onu kesinlikle boğabilirdim.

"Bir viski daha ister misiniz?" Konuğumuza sordum, çelişkimin kabaran kocamı ve zedelenen gururunu nasıl baltaladığını hiç umursamadan.

Şu anda alabileceğimiz her sağlam beş yıldızlı eleştiri ve tavsiye için çaresizdik. Gururun burada yeri yoktu, bu sezon değil. Belki de bir daha asla.

Kuzey Londra'dan Thomas Heath bana gözlüklerinin arkasından gözlerini parlatan bir gülümseme verdi. Orada bir eğlence vardı ve bu beni çok acıttı. Yeni bir aşağılanma duygusu kalbime çarptı ama çenemi dik, omuzlarımı sağlam tuttum.

Kocamın gururunu sikeyim, ama bu adamı da sikeyim.

Onu ve bir Cumartesi gecesi deniz kenarındaki bir barda giydiği özel dikim gömleği sikeyim. Bileğindeki, muhtemelen nüfusun çoğunun bir yıllık maaşından daha pahalı olan ağır altın saati de siktir et.

Yargılayıcı sırtışını, gülün gözlerini ve işimizi bildiğini düşünme şeklini sikeyim.

"Elbette, neden olmasın, bir tane daha alacağım," diye cevap verdi bir çırpıda ve sesi kırılmış ve kısıktı, havalı çocuk okulundan damlıyordu. Bakışlarını Brett'in üzerinde gezdirirken yüzündeki eğlence hâlâ parlaktı.

Kocam talimat vermek için eğildiğinde, optiklerden yeni bir atış almak için uzandığında kendimi tam bir bok gibi hissettim.
Kalbim

bizim durumumuzda bir kaya gibi düştü.

Bristol'da asla böyle bir şey olmazdı, Brett böylesine şirret bir karşı tepkiye bu kadar istekle boyun eğmezdi, bir milyon yıl geçse bile. Benim isteğim üzerine bile çaresizlikten bu kadar uysal davranan adamı zar zor tanıyabildim.

Geniş omuzları, onları sıkıca tutmasına rağmen eğik görünüyordu, gövdesi onu hiç görmediğim kadar küçüktü, yine de beni gölgesinde küçücük hissettirecek kadar büyüktü. Koyu renk kaşları çarpılmış gibiydi ve kaşlarının altındaki koyu renk gözleri dizlerinin üzerine çökmüş birine aitmiş gibi görünüyordu.

Tanımadığım biri.

Evlendiğim adam bu değildi. Hayatımızı kutulayıp yeni girişimler için şehirden deniz kenarına taşınmadan önce yanımda çok güçlü olan adam değildi.

Yıllar önce, lisede aşık olduğum adam değildi.

Ben de onun aşık olduğu kadın olmadığımı fark ettiğimde nefesimi tutmak zorunda kaldım.

Thomas Heath, Brett'in uzattığı elindeki viskiyi aldı ve bir yudum almadan önce sözsüz bir *alkış* işareti yaptı.

Acaba daha önce yıldönümü konuşmamıza kulak misafiri olmuş muydu? Evliliğimizin onuncu yılını birlikte kutlamamız gerektiğini biliyor muydu, her ne kadar bu günler umduğumuzdan çok daha boktan geçse de. Bizi ve sorunlarımızı zerre kadar önemsiyor muydu yoksa sadece bir içki içmek mi istiyordu?

Sorum gecikmeden yanıtladı.

"Boka battığını duydum," dedi ve yerin yarılmasını diledim. "Anlıyorum. Zor zamanlar geçiriyoruz. Para sıkışık. Kıyının aşağısındaki daha büyük otel seni mahvetmek üzere."

Brett, "Bize bir şey olmaz," diye homurdandı ama misafirimiz kahkahalarla güldü.

Eğer viski bardağını o pisliğin kafasında parçalasaydı kocamı suçlayabileceğimi sanmıyorum, ama çenesinin gıcirtısı saldırganlığının tek işaretiydi.

Misafirimiz "Burayı daha ne kadar tutabileceğinizi düşünüyorsunuz?" diye sordu ve Brett cevap vermeye fırsat bulamadan yüksek sesle boğazımı temizledim.

"Bizde kalacak," dedim alışılmadık bir ses tonuyla.

Sanki bir şakayı onaylıyormuş gibi parmağıyla beni işaret etti ve o anda ondan en az Brett kadar nefret ettim.

"Bir ay," dedi. "Bahse girerim en fazla bir ay dayanırsın."

"Ne kadarına bahse girmek istiyorsun?" Brett karşılık verdi ve sonunda sesindeki hırçınlık en azından biraz tanıdık geldi.

Brett bira dolabına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken Thomas Heath viskisinden bir yudum daha aldı. Gömleği pazularındaki gerginlikle gerilmişti.

İki adam tebeşir ve peynir gibiydi. Brett esmer ve iri yapılyken, Thomas Heath koyu, kirli bir sarışındı ve zayıftı. Thomas Heath'in mükemmel bir şekilde süslendiği yerde Brett sertti. Takım elbisesi, gömleği, ince kesilmiş sakalının düzgünlüğü.

Çok farklı alanlardan iki çok çekici adam. Her ikisi de erkek gücünün güzel bir örneğini sunmak için yeterince tonlanmış ve yırtık, sadece çok farklı tatlarda.

Aralarındaki farklılıkları ilk elden görmemeyi umuyordum.

Bu düşünce bende kucaklanamayacak kadar mahrem bir şeyle karışık gergin bir ürperti yarattı. Şarap

yüzünden olmalı. Şarap ve çok uzun zamandır doğru düzgün sevişmemiş olmak.

Kendi iğrenç tepkimi fark ettiğim için bile kendimden nefret ettim.

"On bin dolar," dedi misafirimiz gözünü bile kırpmadan. "Size memnuniyetle on bin dolar veririm. Ama bu bir bahis için değil. Aklımdaki tam olarak bu değildi."

Gülme sırası bendeydi ama Brett benimle birlikte gülmedi.

"Bahis dışı on bin dolar mı?" diye sordum. "O kadar çok viski içtiğini sanmıyordum. Belki de biraz uyumanın zamanı gelmiştir."

Kendi kendime gülüyordum ama karşımdaki iki adamın bakışlarındaki şiddeti fark ettiğimde gülmem bir anda kesildi.

Bir şeyi kaçıırıyordum. Söylenmemiş bir şey. Karnımın dönüp durmasına neden

oldu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Burada neler oluyor?"

Brett havluyu tekrar eline aldı ve barı silmeye devam etti. "Bar kapalı amına koyayım," diye homurdandı yine. "İç bakalım dostum. Kaldığın sürenin tadını çıkar ve bir daha geri gelme."

Bu sefer kabalığına karşı çıkmadım ama misafirimiz içkisini bitirmek için hiçbir harekette bulunmadı.

"On bin dolar," diye tekrarladı. "Doğrudan hesabınıza."

Brett, "Beni duydun, siktir git," diye bağırdı ve ben yine karnımın döndüğünü hissettim.

"Ne için?" Kendimi aptal gibi hissederek sordum ama soruma engel olamadım.

Bize 10 bin dolar vereceğine inanamıyordum. Bu düşünce çılgıncaydı.

Saçmaydı.

Eminim şaka yapıyordu? Kesinlikle mi? Ama şaka yapıyor gibi görünmüyordu, bu da Brett'in çenesi daha da sıkılaşıırken ve sosyetik adamın gözleri tekrar benimkilere dikilirken soruyu yeniden sormamıza neden oldu.

"Ne için?" Tekrar söyledim. "Bir şey mi almak istiyorsun? Bizden mi?" Durakladım. "Burada senin için on bin dolar değerinde ne var?"

Ve işte oradaydı, Brett'in üzerine titrediği şey. Kelimeler ağzımdan çıkarken bile bunu hissettim.

Barda birkaç biradan sonra erkeklerin bana bakışlarını sık sık görürdüm. Gözleri, aletlerini içine sokmak istedikleri bir et parçası gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. Barda daha fazla zaman geçirmeleri ve tekrar gelmek için rezervasyon yapmaları umuduyla onlara mutlu bir gülümseme göstermekten başka bir şey düşünmedim.

Yine de, tüm bakışlara, baş sallamalara ve her arkamı döndüğümde kıcıma dikilen aşırı kolay gözlere rağmen, son zamanlarda o kadar da arzulu hissetmiyordum, her gün başımızın üzerinde asılı duran bu stresli boktan şeyle değil.

Brett son birkaç aydır beni neredeyse hiç fark etmediğinden, yıldönümümüz için giyinmek ve çaba sarf etmek için kendimi ikna etmek zorunda bile kalmıştım. Saçlarımı eskiden sevdiği gibi kıvırdığımı ya da geçen bahar bir arkadaşımın partisinde bana çok yakıştığını söylediği elbiseyi seçtiğimi fark ettiğinden bile şüpheliydim.

Kocamın bugünlerde benimle ilgili herhangi bir şeyi fark ettiğinden şüpheliydim, özellikle de yalnız olduğum uzun gecelerin ortasında onun dokunuşu için nasıl kıvrandığımı. Son talep mektupları için nasıl ağladığımı görmesin diye bu akşam en dumanlı göz farımı nasıl seçtiğimi fark ettiğinden de şüpheliydim.

Onuncu yıl dönümü ve dumanlı gözler olsun ya da olmasın, bu gece beni becereceğinden şüpheliydim, yüzeyin altında kemiklerimizi kemiren pislik miktarı göz önüne alındığında değil.

Ama bu diğer adam yapardı.

Gözleri açtı ve bacaklarımın çaprazlama bile titremesine neden oldu. Gülümsemesi iğrençti ve içimi titretti. Derinlere. Kesinlikle yapmamam gereken yerlerde, özellikle de kocam barın öbür ucuna uçup onun suratını dağıtmaya hazırken.

Bunu istememeliydim ve istemedim de. *Çoğunlukla.*

Her zamanki gibi kocama aşıktım. Bu akşam beni tutmasını ve sıkıca sarılmasını istediğim adam *oydu*. Dokunmak için can attığım kişiydi.

Peki Thomas Heath'in iğrenç bakışları neden beni ürpertti ve içimi

sızlattı? Ben hilekâr değildim. Kafamda bile. Hiçbir zaman

olmadım.

Belki de yanılmışımdır. Belki de Thomas Heath benden hiçbir şey istemiyordu.

Tekrar konuştuğunda daha düşüncelerimi bile toparlayamamıştım.

Yanaklarımı yakan bir güvenle konuştuğu kişi Brett'ti.

"Karınla bir gece için on bin dolar," dedi ve ağzımın açık kaldığını hissettim. "Ne-

" Brett söze başladı ama adamın sözleri onun üzerinden geçti.

"Güzel karınla bir gece için on bin dolar. İşim bitene kadar onu sikeceğim, çok çılgınca bir şey olmayacak, sadece doyana kadar sert bir sikiş olacak."

Brett'in yumruğu barın tepesine öyle sert vurdu ki sıçradım ve çığlık attım. Parmakları diğer adamın yüzüne doğru ilerledi ve yüzünü buruşturması hayatımda ondan gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Belki de kocamın içinde hâlâ ona verdiğim değerden daha fazla ateş vardı.

Brett, "Ben kendimi kaybetmeden siktirip gitsen iyi edersin," diye gürlledi ve ben de ayağa kalkarak, olay gerçekten lobimizde iki adamın yumruk yumruğa dövüşmesine dönüşmeden önce adamı uzaklaştırdım.

Thomas Heath yavaşça ayağa kalktı. Gerçekten yavaşça. Bir adım uzaklaşırken elleri yarım yamalak bir özür diler gibi havadaydı.

"Bir düşün," diye teklif etti ve ben de içimden küfrettim. "Bir gece için on bin dolar, sabaha gitmiş olacağım ve zamanın için çok daha zengin olacaksın."

"Siktir git!" Brett gürlledi ve tüm bunların çılgınlığına karşı gözlerimi kapattım.

Brett kendini kapağa doğru atarken bile aralarındaki barın iriliğine minnettardım. Brett mandalla

boğuşurken misafirimizin yüzüne baktım ve ciddiye.

Aman Tanrım, ciddiye.

"Çok berbat bir şey değil," dedi misafirimiz bana. "Belki hoşuna bile

gider." Bu düşünce boğazımdaki garip yumruyu yutamadım.

İşte o zaman kocam barın bizim tarafına geçti.

Brett adamı tökezlemesine yetecek bir güçle geriye doğru itti, ama Thomas Heath takım elbisenin altında gerçekten de sıkı duruyordu, çünkü düşmeye yaklaşmadı bile.

"Lanet olası on bin dolar," diye tekrarladı ve ölmek isteyip istemediğini merak ettim. "Aptal olma dostum. On bin dolarla neler yapabileceğini bir düşün."

Brett düşünmese bile ben zaten düşünüyordum, tamamen çılgınca olsa bile. On bin dolar şu *anki maaş* yığınımızı azaltmaya ve bizi bir nebze olsun rahatlatmaya yeterdi. Bu berbat ayı atlatmamıza yetecek kadar, hatta daha da fazlası.

Kendimizi yerden kaldırmaya çalışmamıza yetecek kadar.

"Brett," dedim ve kocamın gözleri benimkilere odaklandığında korkunç bir acı ve öfkeyle doldu. O

biliyordu.

Parayı düşündüğümü bilmesinden nefret ediyordum. Sadece bizi düşündüğümü bilmesini umuyordum. *Onun* hakkında.

"Hayatta olmaz," dedi bana. "Milyon yıl geçse de seni bu pis herifle yukarı göndermem mümkün değil, on milyon bin dolar için bile. Asla."

Takım elbiseli, saatli ve başka bir adamın karısı için on bin dolar harcayan adam hiç etkilenmiş görünmüyordu. İrkilmedi bile.

İç cebinden oda anahtarını çıkarıp üst katı işaret ederken sırtışı hâlâ yerindeydi.

"Onu bana göndermene gerek yok," dedi. "Teklifin bir parçası da onunla birlikte gelip izlemen. Pazarlığa açık değil."

Adamın o odadan nasıl tek parça çıkabildiğini asla bilemeyeceğim.

Brett'in çırpınan koluna yapıştım ve ona doğru giderken *hayır diye* bağırdım, diğer adamı kovalamak için beni sürüklerken topuklarımı haliya gömdüm.

On bin dolarla idare edebilirdik ama birimiz saldırı suçundan hapis yatarken bunu yapamazdık.

"Bırak onu!" Brett'in öfkeli kafatasında hâlâ bir parça itidal kaldığını umarak bağırdım.

Kuzey Londra'dan Thomas Heath, çırpınan kocamı bir nebze olsun kontrol altına almayı başardıktan sonra kapı aralığından bize baktı.

Üst kata çıkmadan önce söylediği sözler ikimize de ulaşacak kadar net ve sakindi.

"Bunu sizin için kolaylaştırayım," dedi, "yirmi bin dolar. Hangi odada olduğumu biliyorsun." Brett'in sıcaklığını hissettim. Kendimden gelen sıcaklığı hissettim. Havayı dolduran adrenalini hissettim. "Bekle!" Thomas Heath merdivenlere yönelirken

"Bekle!" dedim.

Bana bakmak için döndü, yüzünde mutlu bir şekilde yumruklayabileceğim memnun bir gülümseme vardı. Boğazımdaki sıcak korku yumrusunu yuttum. "Otuz," dedim ona. "Otuz bin."

Üçüncü Bölüm

Brett

Kalbimin ağır atışını açıklayamazdım. O anda Grace için hissettiğim gerçeküstü gurur duygusunu açıklayamazdım. Thomas Heath öne doğru bir adım attığında hayalarımıdaki garip ısrarı açıklayamazdım.

"Hayır," dedim, gayet basit bir şekilde. "Hayır mı?" Başını bana doğru eğdi.

Sözcükler boğazıma düğümlenirken bile öksürerek ona doğru çıkardım. "Elli bin. Elli bin dolar ve her hareketini izliyorum."

Karımın gözleri fal taşı gibiydi, ağzı bir karış açıktı. Korku dolu bir an için bu boktan teklife suç ortaklığımın çok yanlış bir yönde bir bıçak olup olmadığını merak ettim, ama kolumdaki tutuşu sıkı kaldı. Pislik herifin cevabı geldiğinde ona bakıyordum.

"Güzel karınla geçireceğin tek bir gece için elli bin dolar mı istiyorsun?" Yüzünde yumruğumla rahatça vurabileceğim türden bir eğlence ifadesi vardı. "Bu benim ne kadar hoşuma gideceğini düşündüğün konusunda iyi bir reklam. Tabii beni iyi bir parayla kandırmaya çalışmıyorsan."

Grace'in parmakları o kadar sıkıydı ki tırnaklarının gömleğimi deldiğini hissettim. "Hoşuna gidecek," diye homurdandım. "Elli bin dolar ya da git kendini becer."

Grace'in sığ nefeslerinin yakamı gıdıkladığını, yanan tenime karşı serinlediğini hissedebiliyordum. Kendim bile zor nefes alıyordum, gözlerim yıldönümümüze kayalıklardaki bir tayfun gibi çarpan, aynı ölçüde altın ve bok yağdıran orospu çocuğuna kilitlenmişti.

Parası vardı, bundan emindim. Benden birkaç yaş daha genç görüldüğüne göre nereden geldiğini kim bilebilirdi ki? Londra'daki çılgın bir vakıf fonundan miras kalmıştı belki de. Bir yerlerde zengin bir sevgilisi vardı, lüks bir şezlonga uzanmış, müstehcen bir heyecan için müstehcen oyunlar oynuyordu.

Kimin umurundaydı ki? Elli bin elli bindi ve bir gece bir geceydi. Sonrasında parçaları toplar, bir çiftin ihtiyaç duyabileceği tüm terapileri ve daha fazlasını satın alırdık.

Keşke içim bu düşünceyle bu kadar burkulmasaydı.

Gözleri de dili kadar keskindi ve beni incelerken zaten gergin olan sabrımı zorluyordu. Grace'le birlikte beni de tartıyordu ve incelemesi derine işliyordu.

Benim hakkımda ne düşündüğünü merak ettim, erkek erkeğe, güzel karımı iğrenç heyecanı için sunarken. Kendimizi içinde bulduğumuz bok yığınına duyunca bana çoktan bir ezik statüsü verip vermediğini merak ettim.

Belki de sadece ben kendime ezik statüsü vermiştim. Belki de o sadece kendisine ait olmadığı belli olan birinin içinde aletini

ıslatmak isteyen bir fırsatçıydı.
Grace asla ona ait olmayacaktı.

"Elli bin dolar olsun," dedi sonunda ve ben bunun pişmanlık mı, rahatlama mı yoksa omurgamı titreten saf dehşet mi olduğundan emin olamadım. "Teklif edilen senaryonun bazı değişikliklere ihtiyacı olacak elbette," diye ekledi.

"Devam et," dedi Grace, ben fırsat bulamadan.

Öne doğru bir adım attı, kendinden o kadar emindi ki yumruklarını içgüdüsel olarak sıkıldı.

"Kaldığım süreyi uzatmam gerekecek," diye başladı. "Elli bin dolar, bir Cumartesi akşamı gece yarısından sonra doğaçlama bir sevişmeden daha fazlasını gerektirir. *Şıarmadan* önce hazırlık yapmam, mekanın ambiyansının tadını biraz daha çıkarmam gerekecek."

"Hazırlıklar mı?" Meydan okudum.

"Daha yüksek yatırım daha *maceralı* bir deneyim anlamına geliyor, eminim siz de takdir edeceksiniz." Tam yine siktir git diyecektim ki Grace hemen söze girdi.

"*Macera iyidir*," dedi ona. "Elli bin ne istersen alırsın." Yüzümdeki tiksintiyi fark edince durakladı. "Makul ölçüde," diye ekledi çok geç.

Kafasının içinde hangi pislüğün döndüğünü bir tek Allah bilirdi.

"Mantık çerçevesinde," diye tekrarladı. "Şöyle yapacağız. Hafta ortasına kadar kalışımı uzatacağım. Salı günü barı erkenden kapatacağın ve akşamımız tam dokuzda başlayacak. Gün doğumuna kadar benim olacaksın. Yüzde ellisi peşin, yüzde ellisi iş bitiminde."

"Peki ya mola verirse?" Sözüünü kestim. "İşler ters giderse kafanı kırmak dışında yani."

O gülümsedi ama ben gülümsemedim. "Eğer ben ilk doruk noktama ulaşmadan mola verersen, anlaşma geçersiz olur. O noktadan sonra güneş doğana kadar yüzde elli kuralı geçerli olur. İstersen yazılı bir sözleşme hazırlayabilirim?"

Buna cevap vermeme gerek yoktu. Sanki böyle bir anlaşma mahkemede geçerli olacakmış gibi ve sanki bu kadar ileri giderek halkın önünde küçük düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalacakmışız gibi.

Anlaşmayı mühürlemek için başını sallayan Grace oldu. Basit bir hareket. Sessiz ama kararlı.

Dürüstçe.

Lanet olası içimi yaktı, tüm o lanet olası üzücü şey.

"Elli bin," diye onayladı ve bu çılgınlığa gerçekten inanıp inanmadığını merak ettim. "Salı günü bar 10'da kapanıyor, kahvaltı 7'de başlıyor. Bu senin tüm gecen, ister kabul et ister etme."

Dokuz saat.

Şansı yaver giderse dokuz dakika dayanır ve geri kalanını kendisi iptal ederdi.

Güzel karımla dokuz dakika sevişmek bile onun omurgasını sökmeme ve zerre kadar pişmanlık duymamama yetecek bir yakıt olurdu. Ama para.

Ne kadar çok para var.

Herkesin bir bedeli vardır. *Herkesin*. Bizimki elli bin dolar ve her sabah postacıdan korkmadan yaşayacağımız bir hayattı.

Bunu biliyordu. Tabii ki biliyordu.

Kendini beğenmiş ağzındaki sırıtış, bu tür takaslara yabancı olmadığını gösteriyordu.

"Tamamdır," dedi bok parçası. "Daha fazla detayı halletmemiz gerekecek, ama bence açık bir kafa ince baskı için çok daha iyi olacaktır. El sıkışmaya gerek yok, kahvaltıda görüşürüz." Bir duraklama. "Şimdi iyi uykular. Umarım tatlı rüyalar görürsün."

Bize istediği kadar gülebilirdi. O herif çoktan gittiğinde ve banka hesabımızda elli bin dolarımız olduğunda kahkahalarla gülen biz olacaktık.

Eğer.

Eğer hesabımızda 50 bin dolar olsaydı.

Ama her nasılsa o orospu çocuğunun doğruyu söylediğini biliyordum. Bir şekilde bu yolu bizim takip edeceğimiz yere kadar yürüyeceğini biliyordum. Her nasılsa, masaya koyduğu boktan teklifi kabul ettirecek kadar pislik olduğunu biliyordum.

Biz de kabul ederdik.

Çaresiz.

Acınası.

Kırılmış ve parçalanmış.

Onun dönüp yukarı çıktığını görmedim ama Grace gördü. Yol boyunca onu izledi, parmakları hala kolumda muhtemelen morluklar bırakacak kadar sıkıydı. Gözleri adamın arkasında bıraktığı boşluğa bakarken bile konuşmasını bekledim.

"Blöf yapıyor, değil mi?" diye sordu onun gittiğinden emin olunca. "Yani elli bin dolar... o kadar para çılgınlık... bu..."

Kelimeleri kekelemiş olabilirdi ama sesi düz ve sağlamdı. Onun blöf yaptığına o da benim kadar inanmıyordu. "Ya blöf yapmıyorsa?" Dedim, düşüncesi sertçe çarparken aldığı keskin nefesi kaçırmadım.

"Ve eğer o değilse, sanırım biz..." Elini bıraktı ve bara geri döndü. "Bir şaraba daha ihtiyacım var." Benim de öyle.

Bir kiler dolusu lazımdı.

* * *

Grace

Elli bin pound.

Birikmiş alacaklarımızın tamamını ödemeye ve bize birkaç ay nefes aldirmaya yetecek kadar. Ve bizi yolun aşağısında açılan ucuzluk bodrumundan biraz ayırmak için bazı ek otel özellikleri eklemek için yeterli miktarda kaldı.

Jakuzi. Belki daha iyi bir bar. Ücretsiz bornoz ve terlik. Online

listelerimize ekleyebileceğimiz her şey bir artı olacaktır.

Brett ölüm gibi bir suratla içkileri tazeledi. Son birkaç aydır yüzünde pek çok kötü ifade görmüştüm. Her sabah posta kutusuna giderken yüzünü buruşturur, cansız bir Cumartesi gecesinin hasılatını toplarken çenesini sıkardı. Karanlıkta tavana bakarken fark etmemiş gibi yapardım.

Hep fark etmişimdir.

"Yapmak zorunda değiliz..." Ben başladım ama o başını salladı.

"Yapmak zorunda değilsin Grace. Bu senin kararın. Bana o pis herifin yanına gitmek istemediğini söyle, ben de onu sabaha kadar buradan göndereyim, paranın canı cehenneme."

Şarabıma uzanırken çenemin gıcırdamasını engelleyemedim. İşte buydu. Tam olarak buydu. Bugünlerde aramızdaki en büyük sorunlardan biri.

Niyetinin iyi ve iyi niyetli olmadığından ya da beni yapmak istemediğim boktan bir şeye itmeye çalıştığından değildi.

Tam tersiydi. Her zaman tam tersi.

Benim kararım. Her zaman benim kararım. Ben kararlar ve ardından gelen hatalar üzerinde düşünürken ellerimi çektim.

Mısır pamuğundan yatak takımları? Karartma destekli ağır perdeler? El oyması yemek mobilyaları?

Her zaman benim kararım.

Bu mekan mı? Kesinlikle bu mu? İşlerimizi bırakıp buraya, öte dünyaya taşınmak için gerçekten uygun muyuz?

Karar senin, Grace. Nasıl istersen.

Bunun için bana kızdığını biliyordum, gecenin geç saatlerinde tıpkı benimki gibi çalkalanan bir mideyle. Aşırı harcama yaptığım ve bizi bu yepyeni başlangıca sürüklediğim, onu da coşkumun girdabında döndürdüğüm için beni suçladığını biliyordum.

Endişem de tam o anda, tam kalbindeydi. Londralı sosyetik bir puştla yatacağımdan ve belki de onun biraz kaba ve kirli olacağından değil. Hayatımı adadığım kişi durup her saniyesini izlerken başka bir adamla birlikte olmaktan ölesiye korkup gergin olacağımdan değil. Adamın bizi sikip atacağından ve bizi bok deresinde bırakacağından bile değil, bir kirli sikiş daha ucuz ve şu anda oturduğumuz kığımızın kemiklerinden daha fazla finansal yastık olmadan.

Asıl endişe içimde, yol kenarındaki kurtçuklar gibi kıpırdandı.

Benim

kararım.

Benim

hatam.

Benim hatam, gelecek tüm zamanlar için bana karşı tutulacak.

Parayı gösteren rastgele bir otel müşterisine fahişelik yapmak *benim* seçimim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ve ben de dişlerimi sıkarak içkimin sapını çevirdiğimi fark ettim. Belki de ona gerçeği söylemeliydim. Korkularımı barın tepesine fırlatmalı ve onlara hayat vermeliydim. Ama yapmadım.

Her zamanki gibi, barışı korumak ve bu saçmalığı açık yaralarıdeşmeden atlatmak için onları gömdüm. "Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Sanırım sözünü tutup tutmayacağını merak ediyorum."

Brett omuz silkti ve kırmızıdan uzun bir yudum aldı. "Yapmazsa, yapmaz. Bir saat önce nasılsak şimdi de aynı durumdayız." "Ve eğer yaparsa..."

Bir omuz silkme daha ve ben onu sarsmak istedim. Bir tepki vermesi, patlaması, içindeki mağara adamının homurdanarak ve çırpınarak ortaya çıkması ve başka hiçbir erkeğin bana pis elini sürmemesini talep etmesi için onu sarsmak, otel, para ve geleceğimiz lanet olsun.

Onun yerine benim için her zaman en iyisini yapmak isteyen bir adamın bakışlarıyla karşılaştım. Kollarını açmış bir kız çocuğu olduğumdan beri yanımda olan bir adamın bakışlarıydı.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," dedi

tekrar. "Peki ya yaparsam?"

Gözleri bir saniye bile şaşmadı. "Ve eğer yaparsan, hemen orada olacağım. Bunu birlikte çözeceğiz. Birlikte üstesinden geliriz."

"Peki ya sonrası? Dokuz saat bir şeydir, kıskançlık saçmalıklarıyla başa çıkmak için koca bir ömrümüz var."

Sırıtarak dudağını kaldırdı. "Kıskançlık saçmalığıyla baş edemeyeceğimi mi sanıyorsun? Bektan anlamsız bir geceden sonra asla toparlanamayacak bir tür mağara adamı savaşçısı mıyım ben?"

Bir yanım onun gerçekten de bu olayı önemsizmiş gibi geçiştirebilecek bir adam olmasını diliyordu. Diğer yanım ise, atı alan Üsküdar'ı çoktan geçtikten sonra kendisini şaşırtacağından endişeleniyordu.

Kalbim güm güm atıyordu ve bir yudum daha şarap içmeme rağmen boğazım kurumuştı. Başım dönüyor, dönüyor ve bu çılgınlığın ikimiz için nasıl sonuçlanacağını anlamaya çalışıyordum.

Sesim istediğimden çok daha yumuşak çıktı, kenarları biraz tıtırıyordu. "Buna ihtiyacımız var, Brett. Paraya."

Dehşete kapıldığım hayallerim, gözlerimiz yeniden bir yaşam belirtisiyle sarsılıp solumadan önce yok olup gidiyordu. İçinde bir aile kurmayı özlediğimiz o güzel bina. Dalgaların üzerinde gün batımı vaadi. Her şey.

Her şeyi hissettim.

O an, hayallerimizin biraz daha uzun süre devam etmesi için her şeyi yapabileceğimi biliyordum.

Bu şey, kocam bakarken uzun boylu, gösterişli bir yabancı olsa bile.

"Sen..." Brett başladı ve devam etmesi için bakışlarını tutmak zorunda kaldım. "Sen... bilirsin... ondan hoşlanıyor musun?" "*Hoşlanmak mı?*"

Gülümsemesi ince bir kabadayılıktan başka bir şey değildi. "Yani, yakışıklı bir adam, değil mi? Daha kötüsü de olabilirdi."

Cevabım anında oldu. "Ve ben evli bir kadıyım. Dışarıda bir sürü yakışıklı adam var. Hiçbirinden *hoşlanmıyorum*. Ben senden hoşlanıyorum."

Sonunda kocam bar boşluğuna uzandı ve elimi avuçlarının içine aldı. İçindeki gücü hissettim. Parmakları benimkileri sıkarken bok yığınınızdaki dayanışmayı.

"Bayan Foster, benim de sizden *hoşlandığımı* söylemek doğru olur."

Aylar sonra ilk kez aşık olduğum adamı gördüm. Zengin kahverengi gözlerindeki sıcaklığı, çenesindeki çapkın gölgeyi. Omuzlarının genişliği, binlerce korkuyu taşıyabilecek kadar güçlüydü.

Ve o şeyleri geçip ezbere bildiğim güzel kusurlara ulaştım.

Burnundaki küçük çıkıntı, üniversitedeki bir futbol çarpışmasından kalma. Okuldan sonra geçirdiği bisiklet kazasından kalan sol kaşının üzerindeki silik yara izi.

Alt dişlerinden birinin diğerlerinden birazcık dışarı çıkmış olması onu biraz pürüzlü yapıyordu. O mükemmeldi.

Muhteşem.

Benimki.

"Sadece bir gece," diye fısıldadım. "Küçük aptal bir gecenin ne zararı olabilir ki?"

"Ve ben hemen orada olacağım," diye cevap verdi. "Ne olursa olsun. Sonuna kadar."

Ve öyle olacaktı. Tam anlamıyla.

Bacaklarımın arasındaki küçük titremeyi şarabın etkisiyle yok saydım.

Dördüncü Bölüm

Thomas

Beni tanıyamadılar. Kaşlarını bile kaldırmadılar ya da yüzümü tanımaya çalışırken basit bir bakış bile atmadılar. Bu beni şaşırtmamalıydı. Yıllar önce olduğum çocuktan kendimi zar zor tanıyabildim.

Yine de onları tanıdım. Hafızam en ince ayrıntısına kadar doğruydü.

Grace'in yüksek elmacık kemikleri ve peri gülümsemesi. İnce kemerli kaşlarından birini kaldırdığında gözlerindeki ışıltı, barda varlığımı hissettirdiğimde bile sıkı dudakları ve şüpheci tavrı. Sesi, aynı anda hem boğucu hem de tatlıydı. Taburesinde arkasına yaslanırken kumaşın sıkı sargısı altında kalçalarının hafif eğimi.

O cephede hiçbir şey değişmemişti. Onunla ilgili değil. Ve onun hakkında da.

Brett'in omuzlarındaki kibir, kendisi olmasa bile bugünlerde hâlâ güçlü bir şekilde ayakta duruyordu. Yükselen tavrı, rakipleriyle yüzleşirken çıkardığı alçak agresif homurtular, sanki hiç terlemeden tüm dünyayı yere serebilirmiş gibi.

Onu spor sahasında, takımların başında hatırladım. Kazanırdı. Hep kazanırdı. Takımın kupasını havaya kaldırırken savaş çılgınlıkları atardı, sanki bu ona zavallı ölümlüler arasında bir tanrı statüsü kazandırırды. Sanki her yerin ve içindeki herkesin sahibiymiş gibi sokaklarda geçit töreni yapıyordu. Onun takdirine değer olanlar bile.

Ama dünyanın sahibi o değildi. Şimdi değil. Bugünlerde dünya çok daha büyüktü ve ben de öyleydim. Oyunum artık güçlüydü. Güçlü, kurnaz ve iyi hazırlanmış.

Gerçek niyetimi asla anlayamazlardı. Hiçbiri. Çok geç olana kadar.

İkinci kattaki kapımın önünden geçerken kendi kendime gülümsedim. Binanın arka merdivenlerini kullandım, otelin arka avlusuna indim ve dalgalar aşağıdaki kumsala gürültüyle çarparken ön tarafa doğru kaydım. Burayı neden bu kadar çok sevdiklerini anlayabiliyordum, vahşi doğanın böylesine muhteşem küçük bir parçası. Sakin ama vahşi. Huzurlu ama engebeli. Finansal yıkımın kayalıklarına atıldıklarını görmek için yeterli bir rüya. İğne batırmak için açıkta duran bir damar.

Ön taraftaki bira bahçesindeki birkaç piknik bankından birine oturdum, ana verandadaki harekete duyarlı ışığı tetiklememeye dikkat ettim. Beklenmedik iğrenç teklifimin sonuçlarını izlemek için mükemmel bir bakış açısıydı.

Şokun geçmesi için bir ya da yirmi şaraba ihtiyaç duyacakları gerçeğine bir tomar sağlıklı para daha koyardım ve öyle de oldu. Ben dışarı çıktığımda onlar barın karşı tarafındaki yerlerini almışlardı, Grace taburesine geri döndüğünde ayaklarıyla havaya vuruyordu. Brett'in yüz ifadesi ilk başta hiç değişmedi. Beni tekrar görür görmez seve seve boynumu kıracakmış gibi görünüyordu.

Ona uyuyordu. Bu tür bir saldırganlık her zaman vardı.

Bunca zaman sonra adama bu kadar yakın olmak şimdi komik geliyordu. Ben de hep onun gibi bir adam olmak istemiştim. Güçlü, kaba, sert.

Büyürken bunların hiçbirisi olmamıştı. Salırganlığım her zaman daha entelektüel, daha içe dönük olmuştu. Gelmesi daha zor

tarafından. Kaslı formum kan, ter ve asla yeterince iyi olamamanın zorluğuyla şekillendi, kutsanmış genetiğin kolay galibiyetiyle değil.

Kendimi doğru şekilde sunmak için çok çalıştım, sınırlı varlıklarımın en iyi şekilde yararlandım ve onları sınırlarına ve ötesine zorladım.

Spor salonunda sıkı bir program sayesinde zayıf ama formdaydım. Varlıklarımın en iyi şekilde yararlanmak için özel olarak tasarlanmış kıyafetlerin avantajıyla bakımlı ve bakımlıydım. Zırhım ve küstahlığım kas gücümün ziyade para ve aklımdan kaynaklanıyordu. Neyse ki ikisinden de bolca vardı.

Brett ve Grace'in tatlı evlerinde karşılaştığım kavgadan çok daha fazlasını bekliyordum. Teklifimi gerçekten değerlendirecek kadar muhtaç karınlarını doyurmadan önce ağızlarına bir ya da iki yumruk yemelerini bekliyordum. Bunun tek bir anlamı vardı: Baskı beklediğimden daha fazlaydı.

Fiyat benim kitabıma göre çok uygundu.

Bunu gerçekleştirmek için daha yükseğe çıkardım. Çok daha yükseğe.

Cebimden bir puro çıkardım, yakarken çakmağın alevini pencereden uzağa doğru tutmaya dikkat ettim. Fazla ihtiyatlıydım. İlk nefesimi çektiğimde hâlâ konuşmaya dalmışlardı.

Sözlerini duymama gerek yoktu. Gergin ama umutlu beden dillerinden duygularını kolayca okuyabiliyordum. Grace'in eli saçlarına gitti ve boş yere ensesini kaşdı ve ben o muhteşem küçük amcığa arkadan vururken yumuşak teninin ağzımda nasıl hisseceğini merak ettim.

Belki de o zaman azgın boğadan ağzıma bir ya da on yumruk yerdim.

Yıllar önce sahiplendiği kadını nihayet becerirken gözlerindeki öfkeyi görmek için bunu memnuniyetle kabul ederdim.

Yüzlüklü evlilik parmağını sikime doladığında ve kaba saba kocası bakarken beni sertçe çalıştırdığında orospu çocuğu gibi sırıttım.

Bu düşünce beni hem tiksindirdi hem de heyecanlandırdı, dalgalar arkamdan çarpmaya devam ederken sikim pantolonumun içinde sertleşti. Küba purosunu mükemmel bir şekilde tütürürken, sessiz tartışmalarının her anının tadını çıkarırken gözlerimi ikisinden bir kalp atışı bile ayıramıyordum. Brett bir, iki kez omuzlarını silkti ve Grace güzel dudaklarını büzerek dilindeki kelimeleri geri çekti.

Bu güvenli mesafeden, dilin dikkat dağıtıcılığı olmadan onları okumanın bu kadar kolay olmasını sevdim. Kesinlikle sıkı bir çifttiler. Neredeyse kesinlikle aşıklardı, hatta küreksiz bok deresinde olsalar bile.

Kırılmaz. Hayır. Asla

olmadılar.

Son üç yılda yirmiden fazla evli kadını sikmiştim. Kocaları kıskanç gözlerle izlerken yirmi nefis vücut benimkinin altında kıvrandı, kıvrandı ve homurdandı.

Bu akşamdan önce, Londra'da arkadaşlarının Canary Wharf'taki evinden tahliye edilmek üzere olan bir çiftle en fazla yirmi bin dolara anlaşmışım. Şimdiye kadar pazarlık ettiğim en ucuz fiyat... oldukça düşüktü.

Grace şarabından bir yudum alıp oturduğu yerde kıpırdandığında avucumu pantolonumdaki kabarıklığın üzerinde gezdirdim. Bu erken aşamada bile vücudunun ona ihanet edip etmediğini merak ettim. Acaba şarap, çıplak bedeniyle geçireceği kısa bir gece için elli bin doların pohpohlanması karşısında karnının dönüp yalpalamasını kolaylaştırıyor muydu?

Bunu defalarca görmüştüm. Parmağında alyans olsa bile bir yabancı tarafından ne kadar çok istendiklerini fark ettiklerinde duydukları gururun çiçek açması.

Bazen parayla ilgiliydi, bazen çok daha azıyla ilgiliydi. Bir kadın yatağımda bir gece geçirme ihtimalinden o kadar etkilenmişti ki, kocası beni dövmekle tehdit ettiğinde beni bardan dışarı kadar takip etmişti. O küçük tatlı bedenini bedavaya, hiçbir ödeme yapmadan, ne istersem yapmam için bir tepsiye koymuştu ve ben gülmüştüm. Nasıl da gülmüştüm.

Ve sonra reddettim, saf ve basit. Teşekkürler ama hayır, teklif geri çekildi.

Güzel yüzü çok hoş bir tabloydu, ama kocasının onu tam ortasında yakaladığı zamanki kadar değil

onun pazarlığı.

Üç aydan kısa bir süre sonra boşanma kağıtlarını imzaladıklarını duydum.

Brett karısıyla arasındaki mesafeyi kapattı ve karısı derin bir nefes aldıktan sonra ayak sesleri nihayet kesildi. Onlar yaklaşırken puro dumanını ağızda tuttum ve bunun sonunda bir çiftin kendi kendilerine konuşup beni hayatlarından belirsiz bir şekilde attıkları zaman olup olmayacağını merak ettim.

Ama bundan şüpheliydim.

Her zaman aynı fikirde oldular, sonrasında sinirlendiler ve daha fazlası için geldiler.

Etkinlikten sonraki her sabah kartvizitimi bırakırdım ve her seferinde takip telefonunu alırdım. Bazen bir hafta sürdü. Bazen bir, iki ya da üç ay. Ama beni her zaman ararlardı, her zaman. Yirmi kadının hepsi de titrek sesleriyle bana isimlerini hatırlatıyor ve bu deneyimden ne kadar keyif aldıklarını anlatıyorlardı.

Brett karısının elini barın üstünden geçirdi ve bu içimde garip bir kıpırdanmaya yol açtı. Bir çırpıda geçti, hızlıca, zar zor belli oluyordu ama izi kaybolmadan önce anlamını kavradım.

Umuttu. Son birkaç yıldır nadiren hissettiğim bir şeydi. Belki bu sefer yanıldığımı kanıtlarlar diye aptalca, mantıksız bir umut.

Güzel karısının gözlerinin içine bakarken ve daha da yaklaşırken gülümsüyordu. Teklifim ve bunun onlar, hayatları, gelecekleri için ne anlama geleceği hakkında konuşurlarken öfkenin altındaki şefkati. Karısının parmaklarını kendi parmaklarının arasında kavrayışında, aralarındaki boşluğa hissettiği sessiz çekinceleri fısıldarken onun gücüne duyduğu çaresizlikteydi.

Bavulumu bile almadan gecenin karanlığında uzaklaşmayı düşünüyordum ki telefonum iç cebimde titredi.

Cumartesi akşamı bu saatte numaramı arayan herhangi bir yalnız kadın da olabilirdi ama ben kim olduğunu biliyordum.

Daha son fetihlerime sırtımı dönmeden ve telefonumu hayata geçirmeden önce bunu biliyordum.

Yapma bunu. Bu sefer olmaz.

Bu sözler beni derinden yaraladı, üstelik nihai meydan okumam çerçevelemiş, tuzağa düşürülmüş ve neredeyse hazır durumdayken. Ekrandaki talebe bir yanıt oluşturmaya çalışırken başparmaklarım beton yığınları gibiydi, purom dudaklarımın arasındaydı.

Ben daha yazmayı bitirmeden bir tane daha gönderdi.

Lütfen, Tom. Umudunu kaybetme. Onsuz bir hiçsin. Git buradan.

Bu benim için anlaşmayı mühürledi.

Tom.

Kimse bana Tom demedi. *Thomas* derdi. Thomas Heath. Heath Global'in başkanı ve erken dönem kripto para kralı.

Bay Thomas Heath. Yirmi dokuz yaşında, her şeyini toparlamış, Londra'nın merkezinde yaşayan, dünyanın dört bir yanındaki iş liderlerinin elini sıkkan bir girişimci.

Ve umutla işim bitmişti. Umut benim için bir bok ifade etmiyordu.

Ekranı yazdığım kelimeleri sildim ve gücü kapattım, nefesimin altında bu kadar büyük bir fetih sırasında beni kızdırmaya çalışmasına bile lanet ettim.

Grace Anne Whitley, şimdi Grace Anne Foster.

Yıllardır istediğim kadın.

Çok güzel. Eğlenceli. Tatlı, güzel, sıkı dudaklı ve cazibeyle parıltıyan. Gawky bir genç

olarak uzun geceler boyunca düşündüğüm her şey.

Hiçbir şeye sahip olamadım, rüyalarımda bile.

Şimdiye kadar.

Üç gün içinde ruhen olmasa da bedenen benim olacaktı. Ruh daha sonra gelecekti.

Ahizeyi cebime geri sokup, izlemeye devam etmek için arkamı döndüğümde dudaklarımda öfkeli bir gülümseme vardı. Beni karşılayan şey beklediğim bir şey değildi, bu şartlar altında bile bir sürprizdi.

Yumrukları kızın yumuşak siyah saçlarında, vücudu gergin ve sıkı bir şekilde onu derinden öpüyordu. Sert. Çiğ. Ele geçirilmiş bir adam. *Sahiplenici*.

Kendine ait olanı talep eden bir adam. Sahipliğini kanıtlıyordu. Parmağındaki yüzüğün kime ait olduğunu ve o küçük tatlı amcığın içinde hangi erkeğe ait olduğunu kanıtlıyordu.

Bunu en iyi şekilde değerlendirmeliydi, çünkü daha uzun süre oraya ait olmayacaktı.

Beşinci Bölüm

Brett

Bana bakış şekliydi. Gergin ama muhtaç.

Parmaklarını sıkıca tuttuğumda bile parmaklarının titremesi. Barın öbür ucundan bana bakarken kirpiklerinin dalgalanması, güvence arayışı, güçlü sözler. Güçlü *her şeyi*.

Ve bundan daha fazlasıydı. Ondan daha fazlasıydı. Bizi sıkıntılarımızdan kurtaracak büyük, dolgun bir ödeme umudundan daha fazlasıydı. Boktan girişimimizin karanlığındaki en berbat ılık huzmesinden daha fazlasıydı.

Onunla ilgiliydi.

O kendini beğenmiş pislik Thomas Heath ve lanet karımı isteme şekli.

Benim karımı. Lanet olası. Karımı.

Benimkini.

Grace benimdi. Parmağında benim yüzüğüm. Benim adım onunkinin sonunda. Kalbim onun ellerindeydi, her zaman için.

Ve *benim* sikim o küçük dar amcığa aitti, şimdi ve her zaman için.

Güzel buklelerini ellerimin arasına alıp ağzımı onunkine doğru yönlendirdiğimde bir nefes verdi. Dudaklarım sertçe bastırdı ve dilim daha da sertleşerek o daha kendini toparlayamadan onunkini avladı. Elleri bir an kollarımı bulup sıktı, omuzlarıma ve yakama doğru kayarak parmaklarının düğmeleri karıştırdığı yere geldi.

Çok uzun zaman olmuştu.

Bu. Biz.

Şarap kadehleri devrildi ve ben onun bedenini barın üstünden yan taraftaki kapağa doğru çekiştirirken şarap umursamadan döküldü.

Ben daha yakalamadan altıma ve kollarıma daldı, güzel elbisesini eteklerinden çekiştirirken vücudunu benimkine sıkıca bastırdı.

"Odamıza gitmeliyiz," diye fısıldadı ama hiçbir yere gitmemizin imkânı yoktu. Işıkları

kapatmak yok. Saklanmak yok. Yorganın altında aşk duygusu yok.

O benimdi.

Her zaman. Herhangi bir yerde. Herhangi bir şekilde.

En azından gecenin bir yarısı kendi barımızda.

En azından nerede *olduğunu*.

Aramızda bir şey konuşulmuyordu, ama vücutlarımız çarpışıp yere düşerken ve onun kıvrımlarının benim çıkıntılara olan aşinalığını ararken, yüksek sesle ve net bir şekilde oradaydı. Kalçaları nemli ve külotu sırlıslılandı ve iğrenç bir kıskançlık anıyla tüm bunların benim için olup olmadığını merak ettim.

"İslaksın," diye homurdandım, gözlerim onunkileri bulurken alev alev yanıyordu. Parmaklarım bacaklarının arasındaki dantelin içinde kıvrılırken ve onu arzularken bulurken şiddetliydi.

Bacaklarını benim için ayırırken ağzı açıktı ama yanaklarında herhangi bir kelimenin onu yapabileceğinden daha suçlu bir kızarıklık vardı.

Sert davrandım, başparmağım klitorisini soluk soluğa bırakana kadar sıktı, o daha fazlası için sallanırken

iki parmağım derine daldı. "Seni istiyorum," diye mırıldandı. "Sadece seni."

Kendi sözlerine inanıyordu ama vücudu inanmıyordu. Vücudu bunların hiçbirine inanmıyordu, başka bir adamın ona müstehcen miktarda para verecek kadar onu istediği düşüncesiyle ürperdi ve yırtıldı.

Doğal.

Kendime bunun doğal olduğunu söyledim.

Ama lanet olsun, içimde nasıl da öfke vardı.

Saçlarını alıştığından daha sert tutuyordum, boğazının solgun teniyle ziyafet çekmek için başını geriye çektiğimde gözleri kocaman açıldı.

Oraya zar zor yerleştirdiğim öpücüklerdi, yıllardır bilmediğim bir vahşilikle emiyor ve ısıırıyordum, lisedeyken her Çarşamba akşamı rakip takımın futbol sahasının kenarından ona kurt ıslığı çalıp küfürler yağdırmasından beri. O zaman hissetmişim.

İş yerindeki erken Noel partilerinden birinde, patronu elini sırtından aşağıya doğru gezdirip, akılsız bir ofis sohbeti sırasında kичına indirdiğinde hissetmişim.

Bir ağız dolusu eti dişlerimin arasına alıp sertçe ısırıldığında titredi.

"Ah, Brett," diye fısıldadı ama eli boynumun arkasına dolandı ve beni kendine yakın tuttu, nefesleri kısaydı ve daha fazlasını istiyordu.

Bu ilkel bir şeydi, onu her yerinde işaretlemek için çılgınca bir ihtiyaç. Adımı göğüslerine yazabilirdim ama yine de yeterli olmazdı.

Ben çekilirken teni pembeleşti, dudaklarım baskıdan karıncalandı. Parmaklarımı sırlıslıklam amından çekip ağzına sokarken aletim titriyordu.

"Bu benim için olsa iyi olur," diye homurdandım onları emerek temizlerken. Höpürdetirken başını salladı, uyluğuma yaslanırken gözleri dürüst ve çaresizdi.

Parmaklarımı boğazından aşağıya, elbisesinin dar yakasına kadar takip ettiğimde tükürüğüyle ıslanmıştı.

Göğüslerini serbest bırakmak için aşağı doğru çektiğimde bir gözyaşı duydum, kumaşı kalçalarında toplanmış bir fırfıra zorlarken çok az umursadım. Sırtını dikleştirdi, kendini bana sunarken ağırlığını alması için sabitleyici koluma güvendi.

Meme uçları çakıllı, koyu pembe ve bar ışıklarının altında olgunlaşmıştı. Birini avucumun içine alıp sertçe bastırırken onu daha da geriye ittim, inlerken etini kaburgalarına doğru yuvarladım.

"Her zaman benim olacaksın,"

dedim ona. "Her zaman," diye

nefes aldı.

"Ne olursa olsun."

"Ne olursa olsun," diye onayladı.

Dilimi meme ucunda gezdirdim ve eskiden tanıdığım kız gibi kıvranmaya başladı.

Gergin. Çaresiz.

Hepsi benim için.

"Becer beni, Brett," diye nefes aldı ve benim nefesim de kesildi.

Gözleri karanlık ve açtı, eskiden tatlı bir kız çocuğu olan Grace'in anısıyla çelişen bir vahşilikle hareket ediyordu. Bu Grace tam bir kadındı. Vücudu benimkini ve aramızdaki onca yılı talep ediyordu.

Ona memnuniyetle verirdim. Her şeyimi. Her şeyimi.

İçgüdüsel olarak hareket ettik, onu kollarımda döndürüp barın üstünden öne doğru iterken vücudu sorgusuz sualsiz boyun eğdi. Onu dümdüz ittim, elbisesini beline kadar kıvrıp ıslak külotunu kalçalarından yırtarak çıkarırken çıplak göğüsleri tahtaya yapıştı.

Bacaklarını ayak bileklerinden güzelce tekmeledim, topuklu ayakkabılarla kaslarının ne kadar gergin olduğuna bayıldım.

Güzel karımın benim için yayılmış görüntüsüne hayranlıkla bakarken nefesim boğazımda kalmıştı. Aletimi serbest bıraktım ve o geniş, ıslak ve istekli bir şekilde beklerken elimde sert bir şekilde çalıştırdım.

Omzunun üzerinden bana attığı bakış taşaklarımı gelecek kadar muhtaçtı.

"Becer beni, Brett," diye tısladı ve o daha nefes bile alamadan bir adım atıp sikimi içine soktum.

İniltisi yıpranmıştı ve benimki derindi. Sertçe vurdum. Derinden. Tüm vücudu bara çarpacak kadar acımasızca. "Mutlu yıldönümleri, sevgilim," diye inledim ve o da beni geri itti, sertliğin üstüne sertlik istiyordu.

"Bunu çok özledim," diye inledi ve ben bunu biliyordum. Ben de özlemiştim.

"Her gece," diye söz verdim. "Durmam için yalvarana kadar seni her gece sikeceğim."

Başımı, bukleleri çıplak omuzlarında dalgalanacak kadar sert salladı. "Asla. Durmam için sana asla yalvarmayacağım. Asla doyamayacağım."

Ve sonra söyledim.

"O seni sikerken, sen *beni* düşüneceksin. *Beni* isteyeceksin."

Nefes alışları keskin ve gürültülüydü. Amcığı sikimin etrafında o kadar sıkı kenetlenmişti ki neredeyse o anda boşalacaktım.

"İstedğim sadece sensin," diye tısladı.

"Sen benimsin," dedim odanın sessizliğinde yüksek sesle. "Her zaman benim olacaksın. Sadece

benim." "Seninim," diye inledi. "Ben seninim."

Kıcının yanaklarını genişçe açtım ve ellerim onun küçük kıvrımlarına karşı çok büyük görünüyordu. Aletimin o muhteşem amcığına gömüldüğünü görünce içim içime sığmıyor, mantıklı olan her şeyden daha fazla derinlik arzuluyordum. Sonuna kadar içinde olmak istiyordum.

Onu hiç bilmediği kadar dolduruyordu.

Büzüşmüş göt deliğinin derinliklerine batırmadan önce başparmağıma tükürdüm, nefes alıp verişini ve kıvranışını sevdim, o kirli küçük deliği o kadar sıkı sıkıyordu ki beni daha derine çekti.

Onu oraya götürüp götürmeyeceğini merak ettim, arkadan

taşaklarına kadar. Acaba hoşuna gider miydi?

"Lütfen," diye seslendi ve bu kez sesi daha yüksekti. "Çok uzun zaman oldu..."

Ve öyleydi. O daracık kıcına gerektiği gibi girmeyeli aylar olmuştu. Vahşileşip tenimi pençelemesinin ve daha fazlası için yalvarmasının üzerinden aylar geçmişti.

Genelde acele etmezdim, darbeyi gevşetmek için birkaç parmağımla onu yavaşça açardım. Ama bu gece öyle olmadı.

Amından çıktığımda aletim onun sularıyla kayganlaşmıştı, ama kıcı hala o kadar dardı ki dişlerimi sıktım.

Başı sıkılmış küçük halkasının yanından fırladı. Tıslaması acı vericiydi ama yine de daha

fazlası için yalvardı. "Evet, Brett, evet! Lütfen!"

Derinlere dalmak gözlerimi başımın arkasına çevirmeme yetecek kadar zevkliydi, tüm vücudum onun her lanet parçasını tüketme ihtiyacıyla gümbürdüyordu.

İticilerim derin ve vahşiydi, ama o lezzetli deliğin her santiminin tadını çıkarmam için yeterince yavaştı. Elini kalçalarının arasına soktu ve beni içine alırken klitorisini ovuşturdu. Titreyişini izledim, vücudunun çıkardığı güzel sesleri dinledim.

"Başka bir adamın sikini ağzına alacaksın," dedim yüksek sesle ve bana dönüp bir bakış attı.

"Sadece sen öyle diyorsan."

O anda söylemeliydim.

Asla başka bir adamın aletini almayacaksın. Şimdi olmaz. Asla. Dünyadaki tüm para için bile.

Bu çılgınlığın altına bir çizgi çekmeli ve tüm bu zavallı yerin denize yuvarlanmasına izin vermeliydim.

Ama gözlerinde, korkunun, sevginin ve sikime duyduğu ihtiyacın ardında bir şey vardı. Bir heyecan.

Bir istek.

Benim de aynı şeyi istediğimden emin olana kadar beni mutlu etme arzusuyla gizli tuttuğu, derinlerde cızırdayan bir heyecan.

Bunu sık sık görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar sıkı dizginlenmemişti.

Burayı görmek, başka bir iş için şehir değiştirmek, onun sevdiği ama benim fazla şatafatlı bulduğum bir düğün mekânı aramak.

Ve şimdi.

Ben izlerken başka bir adamın aletini elli bin dolara istemek.

"Brett," diye ısrar etti, sikimi o kadar sert itiyordu ki inledim. "Bana hayır de. Yapmayacağımızı söyle. Sen hayır derssen yapmayız."

Ama yapmadım. Hayır demedim.

"Yapmayacağım..." diye tekrar başladı ama bedenim onu susturdu, dudaklarım kulağını bulurken ağırlığım sırtına sertçe baskı yapıyordu.

"Yapacaksın," diye hırladım ve parmaklarını kenara iterek klitorisini kendi parmaklarımla çevreledim. "Bir geceliğine onun sikini alacaksın ve ben de her saniyesini izleyeceğim. Onun parasını alacağız ve burayı istediğin her şeye kavuşturacağız. Yolun aşağısındaki bok çukurundan daha iyi. O kadar iyi olacak ki, insanlar bütçelerini siktir edip bize gelmek için fazla para ödeyecekler."

O zaman ona sahip olduğumu anladım.

Dizleri çöktü, vücudu titreyerek doruğa ulaştı, ben onu sertçe kıstırdım ve parmaklarımı dolaştırmaya devam ettim.

"Onun aletini alacaksın," diye bağırdım. "Ve bunu yaparken her saniye beni izleyeceksin. Ve sonra, işi bitip gittiğinde, sen onun adını bile hatırlamayana kadar her gece amını sikeceğim."

Taşaklarım derinlere boşalırken gözlerimi kapattım, doruk dalgaları beni de onunla birlikte uçururken göt deliğinde spazm geçirdim.

Homurdandık. Kıvrandık. Aşağı inerken terli bedenlerimiz sessizlik içinde titriyordu, anlaşmanın tamamlandığını çok iyi

biliyorduk. Bunu gerçekten yapıyorduk.

Karımı gerçekten becerirdi.

Ben de ona izin verirdim.

Altıncı Bölüm

Grace

Aleti hâlâ içimde seğirirken, ben nefesimi tutmaya çalışırken onun ağırlığıyla sert bir şekilde sabitlenmişken kocama yeniden aşık oldum. Bacaklarım jöle gibiydi ve klitorisim hala yükseklerde uçuyordu, kıkım az önce aldığım darbenin her santimini hissediyordu ve buna bayıldım. Hepsini sevmiştim.

Kötü sözlerini bile.

Özellikle de kötü sözlerini.

Yasak. Beklenmedik. Birlikte olduğumuz onca yıl boyunca bir an bile aklımdan geçmemişti. Karnım düğüm düğüm oldu, doruğa ulaşmanın verdiği endorfine rağmen adrenalinim yükseldi.

Onun aletini alacaksın. Ve bunu yaparken her saniye beni izliyor olacaksın.

Bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ettim. Bu geceki çılgınlık gerçekten yaşanıyor ve günün soğuk ışığında saçma sapan bir hiçlik bulutu içinde kaybolup gitmiyor muydu?

Odanın sessizliğinde, çıplak göğüslerim barın tepesine bastırılmış ve yayılmış kalçalarım ıslaklıkla kayganlaşmışken ne kadar gergin olsam da, bunu istediğimden bile emin değildim. Ne para yaklaşıırken, ne de Brett bu kadar...

Farklı.

Kocam farklıydı.

Şakağımı öperken ve sonrasında iç çekerken bile dudakları hiddetliydi. Ona soracak çok şeyim vardı. Açıklığa kavuşturmam gereken çok şey. Çok fazla endişe. Bir sürü umut, korku ve daha fazlası. Zihnimin arkasında, yüksek sesle dile getirmek bir yana, kabul etmek bile istemediğim kirli küçük hayaletler. Geceleri Brett yanımda uyurken bulduğum ve hayal etmeyi durduramadığım kirli kısımlar... şeyler...

İğrenç şeyler.

Kocamla hiç yapmadığım şeyler. Bunca yıl boyunca.

Genelde kendime gerçek hayatta istemeyeceğimi söylediğim şeyler. İş o noktaya gelirse istemem. Yine de hep oradaydılar, bekliyorlardı. Pusuda bekliyorlardı. Parmaklarım külotumun içindeyken ve ses çıkarmamak için dişlerimi sıkmışken beni orgazma gönderiyorlardı.

Kocam olmadıkları zaman insanlar hep yüzüstü. Başka bir erkeği hiç açıkça düşünmemiştim, tanımlanabilir birini değil. Tek umudum, bu geceden sonraki fantezilerimde Thomas Heath'in yontulmuş yüzünün yer almamasıydı.

Olamazdı.

Olamaz.

Kocamı bunu istemeyecek kadar çok seviyordum. Para saçan garip misafirimizle seks yapmaktan zevk

alamayacak kadar çok. Brett kulağıma "Onu düşünüyorsun," diye homurdandı ve ben yalan söylediğimi bile fark etmeden başımı salladım.

"Ben sadece..." Başladım ama nefesi gürültüyle kesildi.

"Onu düşünebilirsin. Yani bu normal. Doğal. Her neyse."

Ona omzumun üzerinden bir bakış attım, kaşlarımı kaldırdım. "*Normal* mi?" Bir kahkaha atmak beni rahatlattı. "Brett, tatlım, bu *normalden* başka bir şey."

Onun da gülümsediğini görmek beni rahatlattı. Aletini serbest bıraktığında irkildim.

"Yine de sağlamız, değil mi?" diye sordu, sanki bu soru dünyadaki en retorik ifadeymiş gibi. Bir saniye bile tereddüt etmeden başımı salladım. O da bana doğru eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Rastgele bir pisliğin köhne teklifinde bir gece hayatta kalabilecek kadar sağlam. Belki bundan zevk bile alırsın."

Bunun için çok erkendi. Serbest kalır kalmaz sırtüstü dönüp yüzümü ona döndüm ve bir elimi aramızda tuttum.

"Bunu eğlenmek için yapmıyorum, Brett. Yakınından bile geçmiyorum. Asla yapamam."

"Özür dilerim," dedi. "Çok fazla. Sınır aşıldı."

"O sen değilsin," dedim tekrar. "Rastgele erkeklerle seks yapmak benim düzenli ilgi alanlarımın pek de temel bir parçası değil."

Az önce beni becerdiği için sırtışı hâlâ kendinden emindi. "Çok iyi, Bayan Foster. Aklınıza bir şey gelmesin. Bu kesinlikle tek seferlik."

Aletini pantolonuna geri soktu ve fermuarını çekti. Bana karşı her zaman böyle bir avantajı vardı, bir anda eski haline dönebiliyordu. Ben hâlâ çıırılçıplakken, göğüslerim sergilenirken ve zavallı yıldönümü elbisem belimde buruşuk bir karmaşadan başka bir şey değilken, o zar zor dağılmış görünüyordu.

O devrilen şarap kadehlerimizi alıp kenarlarını silerken ben de en azından zonklayan amımı örtecek kadar aşağı çektim. Dirseklerimde kırmızı şarap lekeleri vardı ama şimdi bunun için endişelenmenin zamanı değildi. Göğüslerimi örtmek için elbisemi diğer tarafa doğru çektim ama düzgün durmuyordu, koltuk altı dikişi yırtılmıştı. Gerçekten bir görevdeydi.

"Harcanacak onca parayla burası harika olacak," dedim ve gözleri benimkilerle buluştuğunda hala azgın bir mizahla canlıydı.

"Ne düşünüyorsun? Spa ve sauna mı? Arka bahçede at binme merkezi? Gerçek altın varaklı duvar kağıtları olan peri masalı temalı odalar mı?"

Dudağımı ısırdım ve açık yakasını bağlamak için eğildim. "Sabah postacıyı gülümseyerek karşılamayı düşünüyorum. Altın varak bir süre bekleyebilir."

"Buna amin derim," dedi ve bir kolunu omuzlarıma doladı.

O her zaman güçlüydü, Brett. Her zaman kaslıydı, vücudu benimkine karşı sert ve sağlamdı. Kolları her zaman sıcak hissettirirdi. Güvende.

Sefaletimizde bile benimle birlikte olduğunu biliyordum. Elleri uzun süre benim elimdeydi. Ama işte yine o *fark* vardı. Onda. Gülümsemesinin ardındaki ilkel bir şey, dokunuşundaki sahiplenme duygusu.

Bunu uzun zamandır hissetmemiştim. Muhtemelen kabul *ettiğimi* söylediğimden ve ilişki oyununda en üst seviyeye çıkmış gibi evlilik hayatına yerleştiğimizden beri. Sanırım o da kendini güvende hissediyordu. Elimi uzun süre onunkine koydum, parmaklarını aynı sıklıkta ona doğru sıktım.

Derinlerde bir yerde bir ürperti hissettim ve kötü değildi. Uzaylı, belki, ama kesinlikle kötü değildi.

Bunu inkar edemezdim. Bu kadar çok para teklifi, bir yabancı için bu kadar değerli olmak. Ve bundan daha fazlası. Kocamın arzusu çok öfkeli, çok güçlüydü.

Kendimi çekici hissettim. İsteniyordum. *İhtiyaç* bile duydum.

On yıldan uzun bir süredir bana "benim" diyen adamın açgözlü elleri karşısında kendimi yıllardır hissetmediğim kadar kadın gibi hissediyordum.

Havluyu soğuk suyla çalkalayıp sildiği şarap tortularını sıktım ve bir kez daha arkamdan yaklaşıp sıkıca bastırdı. Kıçım onun sırtında sıkıştı ve çırpındı, bu kadar çabuk tekrarlanması gergindim, ama öpücüğü benim içindi

saçım için, ağzım için değil.

"Gerçekten uyumalıyız," dedi ve ben de başımı salladım. "Erken başlayalım. Kahvaltıda ince baskı demişti, değil mi?"

Brett bana "Pazarlık edecek çok şey olacak," dedi ve ses tonundaki güven için minnettar oldum.

Arkamdaki ışıkları kapattı ve bizi karanlık bara götürürken elimi tuttu. Yaşam alanlarımız zemin katta, mutfağın ilerisindeydi ve özel alanın tanındığına geri döndüğümüzde rahatlamıştım.

Brett sabah için alarmı kurduğunda ve telefonunun ekranında kalan uyku süremizin yanıp söndüğünü gördüğümde tekrar bir performans sergileme umutlarım yok oldu.

Kahretsin.

Bırakın herhangi bir... müzakereyi, kahvaltı vardiyasını atlatmak için bile damardan kafeine ihtiyacım olacak.

Yine de bu, yumuşak pamuklu geceliğimle yatağa girdiğimde tavana bakmamı engellemedi, gece için tamamen temizlenmişim. Brett'in kolu kolayca belime dolandı, nefesi omzumda sıcaktı ve ben onun dünya için öldüğünü anlayana kadar her zamanki sabitliğiyle yavaşladı.

Her türlü pisliğin ortasında bile bu kadar kolay uyuyabilmesine her zaman hayranlık duymuşumdur. Bense pek değil.

Sinirlerim görmezden gelinemeyecek kadar yüksek sesle çınladığında neredeyse otuz tam dakika yapmış olmalıydım. Bacaklarım seğiriyordu, huzursuzdu, Brett'in uykulu pençesinden kurtulduğumda beni ayağa fırlatmaktan çok mutluydu.

Dışarıdaki dalgaların karanlığının beni rahatlatıp yatağıma götürmesini ve onunla birlikte uyumamı sağlamasını umarak ilk pencereye gittim. Ama hayır.

Yürüyüşe. Yürüyüşe ihtiyacım vardı. Ben ve dışarıdaki deniz havası ve bulanık düşüncelerimi bir düzene sokmak için biraz boşluk. Flanel pijamalarımı ve kocaman kabarık hırkamı giyip veranda kapımızın dışına çıktığımda Brett kıpırdamadı bile.

* * *

Gençken bir paket on sigara içmiştim, doğru parmaklarımla bile tutamayacak kadar deneyimsizdim. Her birini öksürerek bitirmiştim ve o zamandan beri bir paket daha almamıştım.

O gece otelimizin dışındaki karanlık ön bahçeye adım atmak, bu alışkanlığı tekrar denemeyi istemeye en çok yaklaştığım andı.

Hırkamı üzerime daha sıkı geçirdim ve birkaç basamak inerek ana avluya ulaşırken rahat ayakkabılarımla dikkatli adımlar atmaya özen gösterdim. Dalgalar gürültülüydü, üzerlerindeki ay alçalmış, karanlığın içinde parıldayan bir yol oluşturmuştu ve bu da bana geçen yıl burayı satın alma ihtiyacıyla neden bu kadar yanıp tutuştuğumu bir kez daha hatırlatmıştı.

Ve bana elli bin doların neden uğruna her türlü çılgınlığı yapmaya degeceğini bir kez daha hatırlattı.

Piknik banklarından hiçbirine oturmadım, bacaklarım ön taraftaki parmaklıklara ulaşp çok sevdiğim sahile bakabilmek için kendi başlarına bir görev üstlenmişlerdi. Gecenin bir yarısı sık sık buraya gelirdim, böylesine küçük bir köyden geçenleri umursamazdım, özellikle de kışın. Sanırım bu yüzden sağımda, demir parmaklıklara yaslanmış, tıpkı benim gibi denize bakan adamın varlığını fark etmem bu kadar uzun sürdü.

Sigara içiyordu. Onun geri kalanından önce ilk gördüğüm parıltıydı. Uzun boyu netleşmeden önce gözlerimin alışması gerekiyordu. Bedenimi 50 bin dolara satın almak isteyen adam biraz daha yaklaşıp selamlamak için elini kaldırdığında kalbim yerinden fırladı ve koşmaya başladı, karnım sertçe dönmeye başladı.

Bir el sallamadan içeri girmeyi ve Brett'in kollarına güvenle atılmayı düşündüm, ama bacaklarım o kadar

Birkaç dakika önceki huzursuzluğum katı bir kurşun yığınınına dönüştü ve beni olduğum yerde sabitledi. Daha da yaklaştığında nefesimi içime çektim. Esintideki dumanın tadını alabiliyordum ve parmaklarındaki puronun şekli belirginleşmişti.

"Güzel bir gece," diye yorumladı ve bir yudum daha içti.

"Her zaman," dedim, sesim hissettiğimden daha kararlı çıkınca rahatladım. "Burası her zaman güzeldir, bu yüzden taşındık." "Ve sen de bu yüzden kalmaya bu kadar heveslisin," diye ekledi.

Ona doğru birkaç kez gözlerimi kıptım ve gözlerim saçlarının açık tonlarını görebilecek kadar düzeldi. Ona doğru bir adım attım, tenimin her santimi karıncalanmasına rağmen yakınlık konusunda en ufak bir endişe duymuyormuş gibi parmaklıklar boyunca kaydım.

"Uyumakta zorlanıyor musun?" Ona sordum. "Vicdan azabı belki?"

Güldü, sonra özellikle yüksek bir dalganın aşağıya çarpması için yeterince uzun süre durakladı. "Ne için suçlu? Paraya ihtiyacı olan iki insana adil bir iş teklifi sunduğum için mi? Söylesene, bunun için neden kendimi suçlu hissedeyim?"

Ben de güldüm, kulağa pek de benmişim gibi gelmeyen küçük bir kıkırdama. "Bilemiyorum. Evlilik yıkıcısı olmaya çalışmaya ne dersin? Çoğu insanın yüzünü kızartacak kirli teklifler sunmaya. Ya da bir mil kaçır."

Bir yan adım daha attı ve dirseği benimkine bir kol mesafesinden daha yakındı. "Kaçtığını görmüyorum. Belki kızarmışsındır. Bunu söylemek için çok karanlık. Ama koşmak, kesinlikle değil."

"Eğer evliliğimizi mahvedeceğini düşünüyorsan-" Başladım ama karanlıkta bile gözlerinin yakıcılığı kelimeleri boğazımda kuruttu.

"Evliliğinizde ne olduğu beni ilgilendirmez. Bir gece için para ödüyorum, kendi eğlencem için. Bağlanmak yok. Duygusal bir önemi yok. Vücudunun on saat boyunca benim emirlerimi yerine getirmesinden başka bir şey yok."

"Dokuz," diye düzelttim. "Tam dokuz saat."

Sırıtırken dişleri ay ışığında parlıyordu. Adam çok güzeldi.

Bunu düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissettim.

"Seni test ediyordum," diye güldü. "Dokuz saat. Evet." Omzunun üzerinden arkamızdaki otel kalıntısını işaret etti. "Sanırım kocan harcadığı efordan sonra mışıl mışıl uyuyordur. Belki de sizi uykuda ona katılacak kadar yormak için ikinci raundu size vermeliydi. İşim bittiğinde seni uyumaya hazır halde bırakacağım, söz veriyorum."

Ne demek istediğini anlamam uzun bir saniye sürdü. Alnının eğikliği. Gülümsemesinin kirliliği.

Hayır.

Ama evet.

Yine güldü ve bu seferki beni ürpertti. "Verandanızın sessizliğinin tadını çıkarıyordum. Barın pencereleri büyük. Bana oldukça iyi bir görüş açısı sağladılar."

Dalgaların beni yutmasını dilerken yanaklarım nasıl da yanıyor, serin rüzgâra karşı kavruluyordu. "Bizi izledin."

"Çok tatmin edici bir ürün tanıtımı. Çok keyif aldım."

Ona bir pislik olduğunu söylemek istedim, ama o bizim bahçemizde bir müşteriydi ve bahçelerin tadını çıkarmaya hakkı vardı. Ona terbiyenin bir bedeli olmadığını ve kişisel alan işgalcilerinin hıyardan başka bir şey olmadığını söylemek istedim ama bunu bizim istediğimizi, bir otel barının parlak ışıkları altında ete kemiğe bürünmeye aç olduğumuzu biliyordum.

Sorum beklenmedik bir şekilde, filtrelenmeden

ortaya çıktı. "Neden ben?"

Soruyu tekrarlamamı istemedi, sadece vücudunu benimkine bakacak şekilde eğdi, gözleri ağırdı, ay ışığı kadar karanlıktı

Mükemmel şekilde yontulmuş yüzünü süt beyazı vurgularla süsledi.

"Bu bir iltifat talebi mi?" Başını eğdi. "En iyi özelliklerinin bir listesini çıkararak egonu tatmin etmemi mi istiyorsun?"

Ağzım açık kaldı, bir cevap bulmaya çalışıyordum. Saçmaydı. Tüm bu olanlar saçmaydı.

Son birkaç aydır yaşadığım yıkım tehdidi nedeniyle egom en iyi ihtimalle zayıftı. Yüzüm makyaj zırhı olmadan sade ve savunmasız hissediyordu. Saçlarım tuzlu esintide rüzgârda savrulmuş ve dağılmış gibiydi. Pijamalarımın altı köpek yavrularıyla doluydu ve hırkam en iyi halinden çok uzaktı.

Sigarasını parmaklıkların tepesinde söndürdü. "Elli bin dolarlık bir fiyat etiketini hak edecek kadar güzel olduğuna inanmıyorsun."

Bu bir açıklamaydı, soru değil. Verecek bir cevabım yoktu, ben de vermedim. Onun yerine yakınlığından, oryantal baharat kokusundan ürperdim. Sabahın bilmem kaçınıcı saatinde bile tertemiz görünüşünden.

"Gülümsemen," dedi. "Gözlerin uymasa bile onu zorlamana bayılıyorum. Saçların yüzünü çerçeveleyiyor, tam da öyle. Çok güzel." İşaret parmağının ucu alnımı sıyırırken gözlerimi kapattım. "Dünyanın ağırlığı altında acı çekerken bile hayat dolusun. Gözlerinde dehşetinin bile söndüremediği bir sihir var. Gülüşün..." Gülümsemesi muhteşemdi. "Sarhoş edici. Baş döndürücü."

"Yapmak zorunda değilsin-" Fısıldadım ama sözleri kesilmedi.

"Kendi hünerinin, kendi güzelliğinin farkında olmadan kendini gurur ve duruşla taşıyorsun." Elime uzanıp parmaklarımı avucunun içine aldığı anda irkildim. Ama geri çekilmedim. Kendimi çekmeye ikna edemedim. "Ellerin çok narin. Parmakların dalgın dalgın dans ediyor." Başparmağını parmak eklemelerimin üzerinde gezdirdi. "Ayak vuruşların var, biliyor musun? Beyninin çılgınlığına açılan küçük bir pencere gibi. Sen bir düşünürsün. Bunu söyleyebilirim. Endişeli de."

"İyi bir nedenle," dedim ve sonunda elimi çekmeyi başardım.

"Sikimin etrafında bir hazine olacaksın," dedi ve ben de nefesimi içime çektim. "Kolaylıkla elli bin dolar eder, yine de lütfen bunun daha fazla pazarlığa açık olduğunu düşünmeyin."

Gecenin içinde attığım kahkahanın sesi acı ama boş geliyordu. "Anlamıyorum... Yani, bir sürü kadın var... geceyi bedavaya geçirmek isteyecek bir sürü genç, güzel kadın. Anlamıyorum..."

"Seni neden isteyeyim ki?"

Omuz silktim. "Çok saçma görünüyor. Çılgınca."

Boğazını temizlediğinde yüzü o kadar sertti ki nefesim kesildi. "Seni istiyorum," dedi bana. "Vermek zorunda olduğun her şeyin tadına bakacağım dolu dolu bir gece. Her parçanı, her gizli yarığını, her gergin ürpertini, o meşgul zihninde ortaya çıkardığım her küçük fanteziyi takdir edeceğim."

Ve istedi de.

Beni istiyor.

Bunu

görebiliyorum.

Apaçık. Bariz.

Gerçek.

Bu çılgın geceden daha gerçek. Bir otel barındaki rastgele bir tekliften daha gerçektir.

Daha derindi. Daha karanlıktı.

İçim kıpır kıpırdı.

Onunla bu kadar titremekten nefret ediyordum.

"Gitmem gerek," diye fısıldadım. Ragged. "Uyu. Uyumam lazım."

Bir veda bile etmeden geri çekiliyor, sarsıldığını bildiğim halde normal hayatımın güvenliğine sığınmıyordum.

temelleri.

"İyi geceler Grace," dedi ve ay ışığında görüp göremeyeceğinden bile emin olamadan, sadece belli belirsiz bir el sallayarak ona sırtımı dönmeyi başardım.

Umursadığımdan bile emin değildim.

Onu bir daha görmek isteyip istemediğimden emin

değildim. Ya da daha kötüsü. *Eğer görseydim.*

Ayakkabılarımı avlu kapısının yanında tekmeledim ve hırkamı rahat koltuğumuzun üzerine attım, benim gibi kirliymiş gibi attım. Benim gibi lekeli.

Yanında çarşafların arasına girdiğimde Brett soğukluğumdan titredi ama soğuğa rağmen bana sıkıca sarıldı, uykusunda bile nefesi kesilmiyordu.

Ve ona sarıldım.

Siktir, onu nasıl da tuttum.

Yedinci Bölüm

Thomas

Pazarlıkların zaman almasına bayılırdım. Bir çiftin anlık kararıyla bir miktar para transfer etmek ve sadece birkaç dakika sonra karısının amını doyurmak başka bir şeydi. Teklifin mahrem koşullarını gün ışığında tartışmak ve günlerce süren bir gerilim yaratmak ise bambaşka bir şeydi.

Kahvaltıya inerken bunu dört gözle bekliyordum. Kısa ve keskin güç uykumdan sonra mümkün olduğunca uzun süre kendimi tutmuş, duş almak ve yeni ütülenmiş bir gömlek ve soluk gri bir günlük ceketin altına ince kaşmir bir kazak giyerek başka bir güzel kıyafet giymek için zaman ayırmıştım. Merdivenlerden Foster'ın kahvaltı salonuna inmeden önce saçlarımın mükemmel bir şekilde bakımlı olduğundan, gözlüklerimin kristal berraklığında olduğundan ve tam olarak yerleştirildiğinden emin oldum.

Ön taraftaki raftan bir gazete alıp cam kenarına oturduğumda yaşlı bir çift haşlanmış yumurtalarını bitirmek üzereydi. Çeşni barının yanındaki boş bir masadan boş tabakları kollarına dolduran Grace'in varlığını zar zor fark ettim. Orada oturduğumu fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Fark ettiğinde de tepkisini iyi kontrol etti. Ön kolunun üzerindeki tabak yığınının dengelerken sırtı biraz dikleşti, gergin bir yutkunmanın etkisiyle boğazı hafifçe titredi. Başını onaylarcasına eğdi ve mutfağa geri dönerken diğer konuklara parıldayan ev sahibesi gülümsemesini sunmayı pek umursamadı.

Gazetenin arkasındaki hisse senedi listelerine göz attım ve son zamanlarda yaptığım iyi satın almalardan birinin Grace'in tatlı amcığına harcayacağım parayı bana fazlasıyla geri kazandırdığını görmekten mutluluk duydum.

Kendi kendime ürettiğim servetin bu seviyesine ulaşmak uzun ve zorlu bir savaştı, ama ödüller bu çabaya değerdi. Parayı, bana sağladığı gücü sevdiğim kadar seviyordum. Dışarıdan bakanların gözünde beni bir adam yapıyordu. Bu dünyada istediğim her şeyi yapabilmem için bana sunduğu özgürlüğü.

Ve yine de onca yıl boyunca yoksun kalan çocuk için çok daha fazla şey ifade ediyordu. Bazen uzun ve sessiz gecelerde onu hala içimde hissediyor, yağmurun yırtık pırtık okul ayakkabılarımdan içeri girdiği yerde ayak parmakları üşüyen görünmez bir hiç olmanın nasıl bir his olduğunu çok canlı bir şekilde hatırlıyordum. Dünyanın uzak köşelerindeki karanlık anlarda, bazen o geçmiş zamanlardan yankılanan hüznü, yalnız gözyaşlarımı bile duydum.

Ama bugün değil.

Elinde not defteriyle yaklaşırken gözlerimi kaçırdı, siparişimi almak için başını eğdiğinde aramızdaki masanın büyük kısmıyla sağlıklı bir mesafede durmaya dikkat etti.

Hiçbir şey söylemedim, o yüksek sesle konuşmak zorunda kalana kadar dikkatimi gazetemden ayırmadım. Sesi, saklamak için çok uğraştığı gerginlikle doluydu.

"Size ne getirebilirim?"

Cevap vermeden önce gazetenin sayfalarını katlayıp kapattım ve masanın üzerine düzgünce yerleştirdim. "Kahve, sade. Tam İngiliz yemeği. Tost, kızarmış ekmek değil."

Karalama yaparken dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı. Onu dişlerimin arasına sıkıştırma düşüncesiyle sikim seğirdi.

"Önden mısır gevreği alın. Yoğurt da var."

Bakışlarımı esirgemedim, solgun yanakları belirgin bir çiçekle kızarana kadar onu yiyip bitirmesine izin verdim. Uykusuzluktan iyice fırçalanmıştı. Açık çiçekli bir bluzun altındaki dar beyaz kaşkorse, göğüslerinin kabarıklığını belli etmeden güzelce gösteriyordu. Boğazını temizlerken hâlâ not defterine bir şeyler karalıyordu.

"Geleceğini düşünmemiştim," dedi usulca.

"Kahvaltı bugün onda bitiyor, değil mi?"

Arkasındaki duvarda asılı saate baktım. Servis süresinin dolmasına daha iki dakika vardı. "Hayır, sorun o değil. Zamanın var, sadece düşündüm ki..."

Onun dile getirilmemiş sorusunu yanıtlamadan önce yerimde kıpırdandım.

"Fikrimi değiştirmedim. Kahvaltımı bitirdiğimde ince ayrıntıları görüşmeye hazırım." Kısa nefes verişinin rahatlama mı yoksa endişe mi olduğundan emin değildim, her iki şekilde de olabilirdi.

Geri çekilmeden önce ona sırttım. "Lütfen kocanızın kahvaltıma tükürmediğinden ya da daha kötüsünü yapmadığından emin olun. İnanın bana, fark edeceğim. İnce bir damak zevkim var."

Bakışları ateş gibiydi. "Biz burada profesyoneliz. Yemeğiniz tam olması gerektiği gibi olacak."

Gazeteyi tekrar elime aldım ve rastgele bir sayfasını açtım. "Güzel. Yumurtalarımın fazla pişmiş olmasından nefret ediyorum, lütfen pişmediğinden emin olun."

Mutfağa doğru giderken göz ucuyla onu izledim. Kapıdan geçip gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden sadece bir kez arkasına baktı.

Diğer konuklar değişimimiz sırasında ortadan kaybolmuştu. Odada sadece ben ve çeşni barının altındaki buzdolabının gürültüsü vardı. Derin bir nefes aldım ve dikkatimi ön taraftaki manzaraya çevirdim.

Gerçekten de güzel bir yerdi ve buraya neden bu kadar bağlı olduklarını anlamak kolaydı. Martılar, tepedeki bulutlu gökyüzünün susturduğu donuk mavi dalgaların üzerinde daireler çiziyordu. Deniz gelgitteydi, köpüklü çeneleriyle kumları yutuyor ve kum tepelerinin arasındaki yosun parçalarını tükürüyordu.

Fazladan birkaç gün kalmak gerçekten zor olmaz.

Grace'le sohbet ettiğim demir parmaklıklar boyunca zıplayan bir martıyı izliyordum ki, Grace kahvemi şangırtıyla yere indirdi. Yeterli bir içecek gibi görünüyordu ama kaliteden uzaktı. Küçük şeker paketlerini kenara fırlatırken ona ucuz poşetlerin bu müesseseye yakışmadığını söyleme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

"Yemek birazdan hazır olur," dedi ve ben de başımı salladım.

Arkama baktığımda kuş uçup gitmişti. Grace'in varlığı yanımda sabit duruyordu. Acaba sessizce denizi mi yoksa yakında bacaklarını açacağı yabancıyı mı inceliyordu?

"Kocama dün gecedan bahsetmedim," diye fısıldadı ve bu itiraf beni o kadar eğlendirdi ki koltuğumda sertçe dönerek ona baktım.

"Sanki anlatacak bir şey varmış gibi konuşuyorsun." Gülüşüm kısıktı. "İnan bana, dün gece olacakların ışığında olaylı olmaktan çok uzaktı, ama eğer seni rahatlatacaksa bu konuyu açmayacağım." Biraz ona doğru eğildim. Bir parça frenk üzümü ile orkide kokuyordu. "Bu bizim küçük sırrımız olabilir." Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Dişlerinin tepki olarak gıcırdamasına bayıldım. "Bizim küçük sırlarımız yok," diye tısladı. "Sadece uyumakta zorlandığımı düşünmesini istemiyorum. Endişelenir."

"Seni uyutmadım, değil mi tatlım?" Sırtmamı engelleyemedim.

Ağzı benimkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildi, nefesi dudaklarımı gıcıklayacak kadar yakındı. Gözleri şiddetli ve ateşliydi, taşaklarını lezzetli bir şekilde sıkıyordu. "Ben senin sevgilin değilim," dedi bana. "Ve geceleri beni uyanık tutacak bir sürü şeyim var. Gelecek hafta bu zamanlar uzak bir anı olacaksın."

Bakışlarını kendi ateşimle tuttum. "Peki neden o küçük tatlı amcığın benim için şimdiden

ıslandı?" O güzel gözbebeklerinin etrafındaki beyazların parıltısı bana kelimelerin

anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlattı.

"Sırlardan bahsetmişken," diye devam ettim, "kocanızın duyamayacağı şekilde paylaşmak istediğiniz özel istekleriniz varsa, şimdi tam zamanı."

"Özel bir isteğim yok," diye iddia etti. "Her şey parayla ilgili, öyle olmadığını düşünerek kendinizi bir an bile kandırmayın."

Kollarımı kavuşturdum. "Müşteri hizmetleriniz çok zayıf. Rezervasyonlarınızın düşük olmasına şaşmamalı."

Yerinden kıpırdamadı, belinden katlanmıştı, o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum. "Kusura bakmayın ama *efendim*, müşterilerimizin çoğu Pazar kahvaltısında benim *küçük tatlı amcığının* onlar için ıslak olduğunu söylemez."

"Pek çok müşteri doğruyu söylemeyecektir."

"Sana öyle olduğunu düşündüren nedir?" diye meydan okudu ve ben de gülümseyerek

aradaki mesafeyi kapattım. "Anlaşmazlığı çözmenin tek bir yolu var."

"O parayı banka hesabımıza yatır, ben de istediğin anlaşmazlığı çözeyim," dedi. "O zamana kadar, benim *küçük tatlı amcığım* seni ilgilendirmez."

Beni kahvemle baş başa bırakırken atılmış poşetleri topladı ve her adımında kalçalarını öfkeyle salladı.

Karnında alevler olan kızları severdim. Yatak odasında onları ayırmak, tükürdüklerinde ve parladıklarında daha da tatmin ediciydi.

Kahvaltıyla döndüğünde başka bir şey söylemedi. Doyurucu bir yemeğe gömülürken ona teşekkür etmek ve başımı sallamak dışında bir şey teklif etmedim. Hizmet kutucuğunda iyi bir işaretti, zar zor fena kahvelerinden çok daha etkileyiciydi. Yumurtalar gayet iyi pişmişti ve kızarmış ekmekler yanmamış, güzelce altın rengini almıştı.

Ben peçeteyle dudaklarımı sıvazlar sıvazlamaz boş tabağımı almaya gelen Brett oldu ve alamet-i farikası olan çukur kaşlarıyla yemek artıklarını topladı.

"Konuşmamız gerek," dedi ve elindeki tabağın üzerine peçetemi atmadan önce ona bir gülümseme gönderdim. "Sen ne zaman istersen ben hazırım," diye karşılık verdim ve onun ötesine, karısının kapıda beklediği yere baktım.

Mutfağa dönerken yanından geçerken kulağına bir şeyler fısıldadı ve göz göze gelmeden karşımdaki koltuğa kaydı.

Sessizce bekledik, onun gözleri ufukta, benim gözlerim ise ondaydı. Bilinmeyenin fantezileriyle dönen zihninin o karanlık girintilerinde ne düşündüğünü merak ettim. Acaba en derin fantezilerini benim emirlerimi yerine getireceği bir gecenin karanlık ihtimaline mi bağlamıştı?

Acaba o aç amından nasıl ahlaksız bir sürtük gibi fişkiracağını ve bana daha fazlası için yalvaracağını biliyor muydu? Acaba deliklerini istediğim gibi germeyi bitirdiğimde göt deliğinin açık ağzından nasıl göz kırpacığını biliyor muydu?

Brett karşımda karısına katıldığında nezaketle vakit kaybetmedi. Elleri gevşek yumruklar halinde masanın üstüne inerken sağlamdı, boğazını temizleyip doğrudan işe koyulurken bilinçaltında işlemlerdeki otoritesini sağlamlaştırıyordu.

Saçma sapan iletişimi takdir ediyorum. Paralel bir boyutta, adamı sevmiş bile olabilirdim. "Elli

bin," dedi. "Salı gecesi dokuz saat. Bazı temel kurallara ihtiyacımız var."

"İzleyeceksin," diye tekrarladım. "Başından sonuna kadar, kesinti ya da taşkınlık olmadan."

"Anlaştık," diye homurdandı. "Şimdi bana karıma ne yapmak istediğini söyleyen iyi edersen, ben de sana kafana ne yiyeceğini söyleyeyim."

Sandalyemde rahatladım, omuzlarım rahatça eğildi, onunkinin tam ortasındaki gerginlikle çelişiyordu. Koyu renk gömleğinin içinde pazuları kabarıyor, çenesindeki kirli sakal, hayatı boyunca takım renkleri gibi taşıdığı doğal erkekliğine katkıda bulunuyordu.

"Göt, am, ağız," dedim. "Üçünü de itiraz etmeden istediğim kadar sert alacağım. Sınırları zorlamayı severim, bu yüzden sonrasında birkaç gün biraz hassasiyet olabilir, ancak tıbbi müdahaleye gerek kalmayacak."

Grace koltuğunu daha yakına çekti ve tartışmaya katılmak için eğildi.

"Bir an için inek döller gibi dirseğime çift yumruk atacağını ve benim de bunu iyi bir fahişe gibi karşılayacağımı sanıyorsan çok yanıyorsun," dedi bana. "Vücudum o şekilde çalışmıyor, üzgünüm."

Bir kaşımı kaldırdım. "Vücudunuzun nasıl çalışıp çalışmayacağının tamamen farkındayım Bayan Foster. Büyük olasılıkla sizden daha fazla farkındayım."

"Onu incitirsen, çalışmayan tek vücut senin vücudun olacak," diye homurdandı Brett ve bu sefer onun aynı kabadayı çocuk saçmalıklarına gözlerini devirmek istedim.

"Dediğim gibi, hiçbir tıbbi müdahaleye gerek olmayacak. Ancak esaret, şaplak, germe ve sözlü aşağılama kesinlikle masada olacak."

"Beni aşağılamak mı istiyorsun?" diye sordu ve sırtımı dikleştirdim.

"Seninle konuşma tarzım hoşuna gidecek, seni temin ederim."

Başını salladı ve inanılması güç bir kahkaha attı. "Buna güvenme. Hiçbirinden zevk almayacağım." Ve işte benim anım. Saf, gururlu ve mükemmel.

Ayağa kalkıp masadan uzaklaştığımda ikisi de ağzı açık bir şekilde bana baktı.

"Unutalım gitsin," dedim ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak, sanki çekip gitmek dünyanın en kolay şeyiymiş gibi. "Aynı fikirde olmadığınızı görebiliyorum ve açıkça görülüyor ki aradığım hizmet kalitesini sunmaya yatırım yapmıyorsunuz. Lezzetli kahvaltı için teşekkürler ve önümüzdeki aylarda iyi şanslar."

Onlara sırtımı dönmüş ve Grace'in sesi adımı haykırmadan önce çıkış yolunu yarılardım. Onu duymamış gibi yaptım, tekrar seslenmek zorunda kalana kadar hızlı adımlarla yürümeye devam ettim, bu sefer aletimi sertleştiren bir çaresizlikle.

Yavaşça geri döndüm, onu yakaladığımı çok iyi biliyordum.

Olası ayrılışım karşısında kocasının gözlerindeki korku, onu da elime geçirdiğimi açıkça gösteriyordu.

"Lütfen," dedi. "Ben..."

Bir sonraki kelimelerini tökezleyerek söylerken kıpırdamadan durdum.

"İstedığınız hizmeti sunmak için yatırım *yapıyorum*, yemin ederim. Ben sadece..."

"Sadece biraz gerginiz," dedi hemen ardından, ellerini kaldırarak ve masadan biraz uzaklaşarak. "Aradığın şeyi bulmanı sağlayacağız. İkimiz de."

Benim üstünlüğüme karşı gösterdiği boyun eğiş, omurgamda saf bir parıltı yarattı.

Sekizinci Bölüm

Brett

Çelik gibi taşakları için sırtını sıvazlamak mı yoksa Grace'ime tam olarak ne yapmak istediğini detaylandıran cilalı bir monologa başlarken onları koparıp atmak mı istediğimden emin değildim.

Pušt üstünlüğü ele geçirmişti ve ikimiz de bunu biliyorduk. Nefret ediyorduk ama yine de biliyorduk.

Otelimizi kurtarmak için onun kirli parasından elli bin dolar istiyorsak, ağzımızı kapalı tutmalı ve onu tatmin edecek kadarını vermeliydik. Her ne kadar çekip gitmesine izin vermek istesem de yapamazdım. Grace burayı evimiz yapmak için bu kadar çaresizken olmazdı. Yastığına sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladığı ve benim onu duymamamı umduğu onca uykusuz geceden sonra olmazdı.

Onun pisliğini dinlerken yumruklarımı masanın altında sıktım, Grace'in eli masanın altından kayarak benimkinin üzerine geldiğinde yumruklarımı hafifçe gevşettim.

Aklından geçen şeylerin gerçekliğini hayal etmeme izin veremezdim. Karım o güzel yüzünden yaşlar akarken, kusup boğulurken, karşımdaki adamın sikini taşaklarına kadar karımın boğazına soktuğunu hayal etmeye cesaret edemiyordum. Adamın karımın küçük, daracık göt deliğini iyice açıp yumuşak, pembe aralığını pis dölleriyle doldurma ihtimalini düşünmemeliydim bile.

Bu ve dili, siki, eğer istediği gibi davranırsa bütün yumruğu.

Bunu yapmamalıyız, dünyadaki tüm hayaller için değil, kendine olan saygısının bir kırıntısı pahasına bile değil.

Nefes aldığı anda bakışlarımı ondan ayırdım, araya girip bu çılgınlığı tamamen ortadan kaldırmadan önce tepkisini ölçmek için karıma bir göz attım, ama onu görmek beni bir tarafa savurdu.

Gözleri iriydi ve dudakları, sakinleşmek için kesik kesik nefesleriyle savaştığını anlamama yetecek kadar aralanmıştı. Ama duyularını sarsan şey korku ya da tiksinti değildi. Sinir bile değildi.

Karımı, onaylamayacağımdan endişe ettiği bir şey karşısında heyecanını bastırmaya çalıştığını anlayacak kadar iyi tanıyordum.

Kredi kartından pahalı perdeler, işten izin almamamız gereken bir zamanda beş yıldızlı bir tatil için harika bir fırsat, dolabında yer olmayan ama yine de istediği bir çift ayakkabı.

Bu bıkkın sessizliği on katına çıkarın, yine de karşısındaki adama şaşkın şaşkın bakma şeklinin yanına bile yaklaşamazsınız.

O anda, o korkunç kalp atışında, bir seviyede geceyi onunla geçirmek istediğini anladım. Bunu asla itiraf etmeyecekti, bu hayatta değil. Kendisine bile itiraf edeceğinden şüpheliydim, belki de gece geç saatlerde yanında derin uykuda olduğumu düşünerek kendisiyle oynarken bile.

Bunu itiraf etmesine gerek yoktu, gerçeği vücudumdaki her kemikte hissedebiliyordum.

En endişe verici olan şey ise bunu sikimin içinde de hissedebiliyor olmamdı.

Sertleşmeyi beklediğim onca şey arasında bu, hayal bile edilemeyecek bir şeydi. Namusundan çok parası olan kendini beğenmiş bir hıyarın, ben izlerken karımı kendi mülkümde becermekten bahsetmesi, daha tek kelimesini duymadan o sık kafalının kичına tekme basmam için yeterli olmalıydı.

Ama yine de oradaydı, sıkılı yumruklarımın altında pantolonumun içinde zonklayan özür dilemeyen biyolojik gerçek. Bize esaret ve boyun eğmeyi hiç keşfedip keşfetmediğimizi sorduğunda taşaklarım gergin, öfkeli ve patlamak için yalvarıyordu.

Sanki kırmızı şarabımızı nasıl sevdiğimizi sorar gibiydi. Adam bu davetsiz misafir karşısında bir saniye bile tereddüt etmedi. Grace ben fırsat bulamadan cevap verdi.

"Hayır," dedi. "En azından, gerçekten değil. Ciddi olarak değil."

Bir keresinde kravatımla bileklerini bağladığım ve eğlence olsun diye kıcını tokatladığım ilk günlerimizi hatırladım. Aradan geçen yıllar boyunca daha fazlasını isteyeceğini düşünmemiştim. Bir iş gecesinden sonra birkaç fazla biradan sonra sahip olduğumdan biraz daha fazla güçle bu deneyimi tekrarlamayı düşünmemiştim.

"Bir sürü şey yaptık," diye homurdandım, sesimin bu kadar savunmacı çıkmasından nefret ediyordum.

Grace oturduğu yerde biraz geriye çekildi, parmakları masanın altında benimkileri sıkarak garip ve gereksiz bir özür diledi.

Pušt herifyüzünde parçalamak istediğim o ukala sırtışılardan birini daha parlattı. "Ben pek ilişki danışmanı sayılmam. Mahrem dinamikleriniz beni ilgilendirmiyor. Sadece deneyim seviyenizi ölçmeye çalışıyorum."

"Çok pratik yaptı," dedim ona. "Eminim,"

dedi, açıkça buna inanmıyordu.

Yatakta on dakika kaldıktan sonra acınası bir salyayla boşalmasını ve bir daha kalkamamasını umuyordum. Umarım ağzı iyi laf yapar, taşaksızdır ama nefesimi tutamayacağını biliyordum.

Bu kalibrede bir özgüveni, dayanma gücüyle mücadele eden birinde bulamazsınız. Aleti

küçük olan birinde de.

Bunu en ince ayrıntısına kadar göreceğim düşüncesiyle içim burkuldu, kahvaltı şefi koşum sırasında kapığım yiyecekleri gündeme getirmekle tehdit etti, ama yine de aletim aşağıda zonkluyordu, savunduğumu düşündüğüm her şeyle çelişiyordu.

Başka bir adamın karımı becermesini istemiyordum. Onu tanıdığım süre boyunca onu başka biriyle görmeyi hiç istememiştim. Bunu hiç düşünmedim bile.

"Benden istemediğin sürece sana yumruğumu attırmayacağım," diyerek dikkatimi tekrar üzerine çekti.

"İstemeyeceğim," dedi bir çırpıda. "İsrar ettiğin şeyi alacağım, daha fazlasını değil."

Kahvaltıdan önce ona inanırdım. Şimdi de ona inanmak istiyordum.

İnanmadığım için nefret ediyordum.

Bana güven vermek istercesine utangaçça

gülümsemesinden nefret ediyordum. Gerçekten de bunu

istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Karım senin yumruğunu yemeyecek," dedim ona. "Salı gecesi geldiğinde bunu çok yakında anlayacaksın. O senin şehirde bulup getirdiğin ucuz fahişelere benzemez."

Sanki bu fikir çok saçmaymış gibi güldü. "Ben fahişe kullanmam, Bay Foster."

"Ne yaptığın umurumda değil," diye karşılık verdim. "Sana sadece karımın bir ata binip daha fazlasını isteyecek kadar ucuz bir sürtük olmadığını söylüyorum. O öyle bir kadın değil."

Bana doğru eğildi. "Tüm saygımla," dedi, "karınızın nasıl bir kadın olduğunu kendim ölçeceğim. Bence sizi şaşırtabilir."

"Sakın buna güvenme," diye homurdandım ve o da sanki geri zekalıymışım gibi omuz

silkti. O anda masada elli bin dolar olmasa çenesini kıracağımı biliyordum.

"Bu ince yazıları da kapsıyor mu?" diye sordu ve ben de onun bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladım.

"Nasıl istersen öyle yap," diye uyardım, "ama Grace adımı söyleyip fikrini değiştirdiğini söylediği anda

oyun biter. Onu fazla zorlarsan her şey mahvolur."

"Peki ya sen Grace?" Dikkati karımın iri gözlerindeydi ve ben onun boynunu sıkmak, elli bin kişiyi becermek için yeni bir arzu hissettim. "Şartlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuz silkmesi zorlukla görülebiliyordu. "Ne isterseniz kabul ederim," dedi. "Fiziksel olarak yapabildiğim ve ayrılan saatler içinde olduğu sürece. Bu bir hizmet, bunun için iyi para ödüyorsunuz."

Masaya uzanmış, bu berbat anlaşma için el sıkışmaya hazır elini beklemiyordum. Benim yumruklarım o kadar nemliydi ki tokalaşmayı kabul etmek için hamle yapmadan önce onları silmem gerekti ama Grace ben fırsat bulamadan kendi elini aramıza uzatmıştı.

"Sadece bir şey daha," dedi ve sesi, göğsüne yakın tutmak için çok iyi yaptığı sinirlerle nefes nefese kaldı. "Neden Salı? Neden bu gece değil? Bence ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bunu kafamızın üzerinde tutmanın bir anlamı yok, değil mi?"

Haklıydı. Bu iş ne kadar çabuk biter ve o pislik giderse o kadar iyiydi, ama başını sallaması bu fikre son verdi.

"Korkarım iyi değil," dedi. "Bazı teslimatlar bekliyorum." Mükemmel bir şekilde süslenmiş başını ona doğru eğdi. "Ayrıca, burada kalmaktan çok keyif alıyorum. Gerçekten de cennetten bir köşeniz var. Onu elinizde tutmayı tercih etmenize sevindim."

"Teslimat mı?" diye sordu, iltifatı hiç umursamadan.

"Özel türden," diye detaylandırdı. "Salı akşamı satın aldıklarımı yakından görebileceksiniz." Elini yeniden,

bu kez doğrudan ona uzattı.

Narin parmaklarının onunkileri kavrayışını içimdeki nefretle izledim.

"Ah, son bir şey daha," diye ekledi, hâlâ sıkı sıkı tutarak. "Korunmamakta ısrar ediyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorsunuzdur umarım? Sizi temin ederim ki temizim, gerekirse son tıbbi e-postamı gönderebilirim."

Ona eyersiz binme düşüncesi neden bardağı taşıran son damla oldu bilmiyorum ama ölüm gibi bir suratla yerimden kalktım, mutfığa geri dönmeden önce lanet olası küçük baskıyla işimizin bittiğini homurdanarak söyledim, giderken hiçbirinin aletimin kabarıklığını görmediğinden emin olmak için kendimi eğdim.

Grace'in bana katılmasını beklemeden arka taraftaki banyoya doğru ilerledim.

Beni böyle görmesine dayanamıyordum. Bu boktan pislikle ilgili bir şeyin beni sertleştirdiğini itiraf etme düşüncesine katlanamıyordum. Bu bana tek bir seçenek bıraktı, sadece tek bir seçenek.

Hayatımın en kızgın el işiydi.

Dokuzuncu Bölüm

Grace

Bana ihanet ettiği için bedenimden nefret ediyordum.

İçimdeki tüm ahlak kırıntılarına rağmen bunu inkâr edemezdim. Lisedeyken Brett'e ilk kez aşık olan azgın bir genç kız gibi çırpınıyordum, ama bu kocamla ilgili değildi, öpücükler, el ele tutuşmalar ve beni sıkıca tutan büyük, güçlü kollarının düşüncesi de değildi.

Önümdeki küstah herifin ağzından çıkan iğrenç sözler yüzünden. Bana yapmayı planladığı tüm kirli şeyler ve bunları bir alışveriş listesinden başka bir şey değilmiş gibi sıralayıyordu.

Belki onun için hiçbir şeydi ama benim için her şeydi. Bunca yıldır Brett'le yaptığım her şeyin çok ötesindeydi.

Sanırım bu yüzden Brett kızgın bir boğa gibi çıkışını yaparken ben yerimde kaldım. Buna ihtiyacım vardı. Bu yabancıya tam olarak neyle karşı karşıya olduğunu söylemem ve çılgın planlarında bunu göz önünde bulunduracak kadar yürekli olmasını ummam gerekiyordu.

"Ben sadece kocamla birlikte oldum," dedim sessizce. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Herhangi bir şekilde şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Bu kadar açık olup olmadığını merak ettim. Acı verici bir şekilde tek eşli olsaydım, tüm evren bunu bir mil öteden görebilirdi.

"Her şerde bir hayır vardır," dedi yüzünde bir gülümsemeyle. "Bunu başka bir fayda olarak kabul edin. Ufkunuzun beklenmedik bir şekilde genişlemesi."

"Sanki bu iyi bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil mi? Merak yıllar içinde kendini göstermiş olmalı,

değil mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Merak kediye öldürdü."

"Ya da hayatında hiç olmadığı kadar sert boşalmasını sağladı."

Ona parmağımı gösterip hayatımızdan çıkmasını söyleme isteğimi bastırdım. "Nefesini tutma," diye mırıldandım.

Güldü ama kaba bir kahkaha değildi. Kendinden emin ve dürüsttü, sanki bu saçmalığa gerçekten inanıyormuş gibiydi.

Belki de öyledir.

Belki de vücudumu gerçekten benim tanıdığımdan daha iyi tanıyor.

Beynimdeki o boktan küçük haini hissettiğim anda bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Kocam beni tanıyordu. Kocam beni nasıl boşaltacağını biliyordu. Kocam istediğim her şeyden daha fazlasıydı.

Önümdeki adam parmaklarını masanın üstünde birleştirdi. "Kusura bakma ama tatlım, hayatın boyunca tek bir adamla birlikte oldun. Hüner ölçütünün o kadar da objektif olduğunu sanmıyorum."

"Kocam büyük bir aşıktır. Eminim siz de dün gece pencereden bakınca bunu yeterince görmüşsünüzdür."

"Çok şey gördüm," diye cevap verdi. "Gerçekten de eğlendiğinizi gördüm ama fikrim hâlâ geçerli. Ölçütünüz objektif değil."

"Salı gecesi bittiğinde parametrelerimi değiştirip değiştirmedığınızı size bildireceğim." "Lütfen," dedi ve bir kez daha tokalaşmak için elini uzattı.

Sıkıca kavradım. "Kesin olan bir şey var. Böylesine deneyimsiz küçük bir aptalın bu kadar para edeceğini düşünmeniz gururumu okşadı." "Deneyimsiz olmak aptal olmak anlamına gelmez ve her kuruşuna degeceğinden eminim."

Tokalaşmayı bırakan ben oldum, geri çekilmeden önce sadece bir gülümsemeyle yetindim. "Ben kocamla vakit geçireceğim. Gününüzün geri kalanında iyi eğlenceler, Bay Heath."

Oturduğum yerden kalkarken, "Onu elinde sikiyle bulacaksın," dedi.

Yüksek sesle güldüm. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

Yüzünde bir sırıtişla omuz silkkti. "Bana inanmıyorsan git ve onu bul. Ama acele et, yoksa işi bitecek ve senin de haberin olmayacak."

Uzaklaşırken gözlerimi devirdim ama o beni görmedi. Dikkati pencereden çok sevdiğim denize sabitlenmişti. Bana bir kez daha bakmadı bile.

Kocamın kendi kendini tatmin ettiği fikri hayatımda duyduğum en saçma şeydi ama bu karnımdaki garip gurultuyu durdurmadi. Thomas Heath'in her konuda kendine olan sarsılmaz güveniydi. Konuşurken öyle rahat bakıyordu ki, sanki söyledikleri mutlak gerçekmiş ve başka hiçbir şey değilmiş gibi. Sanki benim, bizim, herkesin kalbinin içini görebiliyordu.

Peki o benimkinde ne bulacak?

Mutfağa doğru ilerledim ve Brett'in adını seslendim, ama ne cevap vardı ne de onu görebiliyordum. Kafamı kiler kapısına doğru uzattım ama orada da yoktu, geriye tek bir yer kalıyordu. Buzdolaplarının arkasındaki banyo.

Neden bu kadar sessizce yaklaştığımı bilmiyorum. Neden kulağımı kapıya dayadığımı ve dinlemek için nefesimi tuttuğumu bilmiyorum.

Ve kocam diğer tarafta aletini çalıştırırken tanıdık homurtuları ve kaygan el hareketlerini duyduğumda neden tüm vücudumun iliklerime kadar ürperdiğini bilmiyorum.

"Brett," dedim ve kapıyı yüksek sesle bir kez çaldım. "Brett, beni içeri al."

Tökezlediğini, küfrettiğini ve sifonu çektiğini duydum, şüphesiz her şey normalmiş gibi beni içeri almadan önce soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

Ama her şey normal değildi.

"Bir saniye," diye homurdandı ama kapıyı tekrar çaldım.

"Beni içeri al, Brett. Hemen," diye emrettim garip bir şekilde gergin bir sesle.

Sürgü diğer tarafta tıkladı ve sahte bir gülümsemeyle kapıyı açtı, yüzü hala yorgunluktan kızarmıştı ve fermuarı hala düşüktü.

İçeri doğru ilerledim ve kapıyı arkamdan kapattım, sadece o ve ben küçük alanda duruyorduk, tuvalet onun arkasında gürleyip yeniden dolarken göz göze geldik.

"Ne yapıyordun?" Ben sordum.

Gülümsemesi ve omuz silkmesi tamamen sahteydi. "İşemek için. İnsanlar genellikle tuvalette bunu yapar, değil mi?"

Neden gözyaşlarımın geldiğini hissettiğimi bilmiyorum. Tüm dünyam tersine dönmüş ve sarsılmış gibi hissediyordum. Her şey alt üst olmuş ve dengesizleşmişti.

Korkutucu.

Azgın.

Telaşlı, üzgün ve suçlu.

Artık bilmiyordum bile.

"Hey," dedi omzuma sert bir el indirerek. "Ne oldu? Eğer bu saçmalığa devam etmek istemiyorsan, iptal ederiz. Sadece söyle."

İçimdeki çılgın duygu yığınınını geri çektim ve başımı salladım. "Mesele o

değil." "Ne o zaman?"

Gözleri çok sıcaktı. Çok tanıdıktı. Ama duruşu öyle değildi. Aletinin pantolonunun içinde hâlâ kalın bir çıkıntı oluşturması ve nefesinin hâlâ kısa olması, bu koşullar altında tanıdık olmaktan çok uzaktı.

"Seni duydum," diye

fısıldadım. "Neyi duydun?"

Gözlerim yaşlarla dolarken bile gözlerimi devirdim. "Bize neler oluyor, Brett? Burada neler oluyor?"

"Sen söyle," dedi. "Orada, ona bakış şeklin. Onu istiyorsun, değil mi?" "Hayır!" Tükürdüm. "Siktir,

hayır!"

"Eleştirmiyorum," dedi bana, eli hâlâ sımsıkı kavırıyordu. "Kahretsin Grace, ondan nefret ediyorum. Lanet suratından nefret ediyorum. Bu boktan durumla ilgili her şeyden nefret ediyorum."

"Ben de öyle!" Ona söyledim ama başını salladı.

"Ama sen istemiyorsun. Bunu gözlerinde gördüm. İstiyorsun ama yapmıyorsun." Bir nefes aldı. "Ben de öyle. Oradan çıkarken o amcığın dişlerini kırmak ve pantolonuma boşalmadan önce bir tanesine mastürbasyon yapmak için eşit derecede istekliydim."

"İkincisini seçtiğine sevindim," dedim, tüm bunların saçmalığı karşısında gülmeyi başararak.

"Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama bildiğim bir şey var. Bu işte sonuna kadar beraberiz." Bir

nefes aldım ve başımı salladım, kaosun içinde hâlâ sabit kalması beni rahatlatmıştı.

"Elli bin," diye fısıldadım. "Gerçekten elli bin dolar olacak."

"Ve tüm bu saçmalıkları gerçekten sen yaşayacaksın," dedi. "Ama ben de senin yanında olacağım."

Kasıklarındaki çıkıntıya bir göz attım. "Ne düşünüyordun?"

Omuz silkti. "Söylediği şeyler, sanırım. Gırtlığın yarakla dolu. Kıçın sonuna kadar açık."

Bu sözleri ondan duymak beni biraz şaşırttı. Sanırım belliydi, çünkü gözleri benimkileri yerken kaşları biraz çatıldı.

"Sen de beğendin," dedi bana. "Önerdiği şeyler."

Omuz silkme ve sahte gülümseme sırası bendeydi. "Bilmiyorum, Brett. Sanırım ilgimi çekti. Bir şey ifade etmiyor." "Ne anlama gelmesini istiyorsan o anlama gelebilir," diye homurdandı ve gözleri bir anda karardı.

O bir an her şeyi değiştirdi.

Omzumdaki tutuşu sıkılaştı ve beklemediğim bir güçle beni dizlerimin üzerine itti. Yere düştüğümde nefesim kesildi, bana bilmediğim bir vahşilikle bakarken gözlerim onunkilere dikildi.

"Bir yerlerde boktan bir dalga boyunda adam bize biraz iyi geliyor olabilir," diye homurdandı ve sikini tekrar serbest bıraktığında bir nefesi tutamadım.

Hâlâ şiş, koyu renkli, damarlı ve yüzümün önünde kocaman duruyordu.

"Onun yapabildiği her şeyi yapabilirim," diye homurdandı ve sikinin ıslak ucunu alt dudağıma bastırdı. Bu hayatımdaki en doğal şeydi.

Dünyayı sonuna kadar açıp onu derinlemesine emmek için.

Kendini öne doğru iterken saçlarımdaki sert elinin rahatlığında kendimi kaybederek aç küçük bir sürtük gibi tokat attım. Bu biz değildik, yakınından bile geçmiyorduk.

Kocam mutfağımızın arka tarafındaki küçük banyomuzda beni dizlerimin üzerine çöktürüp boğmak istercesine yüzümü sikmedi.

Ama bugün yaptı.

Hepsi iki gün sonra bunu yapacak olan adam yüzünden.

Lisedeyken ona aşık olan kız gibi ona baktım, hayatımı adadığım adamın ne kadar muhteşem olduğunu bir kez daha fark ettim ve bununla birlikte rutinin ve yatakta geçen yılların pürüzsüz kanallarının ötesinde keşfedilecek ne kadar çok şey olduğunu fark ettim.

"İyi bir kız ol ve al," diye homurdandı ve sözleriyle ürperdim. Göğüslerim serbest kalana kadar tişörtümü aşağı çekti, ben sikişinin etrafında sıçrarken başparmağı ve işaret parmağı arasında bir meme ucunu sıkıştırdı.

Bu Brett'i tanıımıyordum, bu şekilde değil, ama ondan hoşlandım.

"Onu taşaklarına kadar yalayacaksın ama beni düşüneceksin," diye bağırdı ve ben de elimden geldiğince başımı salladım. "Sen benimsin, bunu asla unutma. O bir hiç. Hayatta sadece bir gece."

Sözlerindeki kıskançlığı sevdim. Saçımı çekiştirirkenki sahiplenme duygusunu sevdim. Onun.

Ben onundum.

Parmaklarım bacaklarımın arasına kaydı ve klitorisim muhtaç küçük bir sürtük gibi kıvılcımlanırken aletinin etrafında mırıldandım. "Bu yüzden sertleşmişim," diye homurdandı yukarıdan. "Seni düşünmek, bana bunu yapmak."

Beni değil, kendini ikna ediyordu ama başımın üstünde yeri vardı. Umarım ben de kendimi kandırmaya aynı derecede kararlıyım. İkimizin de buna ihtiyacı olacağından korkuyordum, tıpkı ikimizin de buna ihtiyacı olduğu gibi, tam burada, şu anda.

Brett gözyaşları içindeki yüzüme uzun ve kalın akıntılar halinde boşalırken, bir yandan da küfürler ediyor, inliyor ve onun olduğuma yemin ediyordu.

Ve beni ayağa kaldırıp yüzünü sırlıslıkla kalçalarımın arasına gömdüğünde, pis yanaklarımdan hala damlayan tohumuyla beni doruğa çıkardığında, çılgınlıklarımın hepsi onun içindi.

Onuncu Bölüm

Thomas

Başka erkeklerin karılarıyla seks yapmak için para ödediğim için, beklenmedik şeyler beklemeye alışmıştım.

Yine de kahvaltı masasında bana ters ters bakarken Brett'in tiksiniş gözlerinin ardındaki heyecan parıltısını görmek beni şaşırtmıştı.

Ondan daha az öfke beklemiyordum. Aramızdaki boşlukta açığa çıkmak için açıkça zorlanan nefretin kaynaması, hayal ettiğim kadar tatmin ediciydi. Grace ve onun kocaman gözlerinde dalgalanan gergin ama baş döndürücü beklentinin de azalmasını beklemiyordum. Yani, ben beklemezdim. Tek eşli olun ya da olmayın, bakımlı bir yabancıнын size aletini almanız için yüklü miktarda para teklif etmesi, en frijit kadınların bile donlarını ıslatması için yeterliydi.

Hayır. Bugünlerde hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. Ama Brett'in masadan hışımla uzaklaştığını, şeytanlarıyla boğuşurken pantolonundaki çadırı gizlemek için acınası bir çaba gösterdiğini görmek yüzüme bir gülümseme getirmeye yetti.

Yoldaki beklenmedik dönüşler hoşuma gidiyor.

Grace'in sözlerim karşısında duyduğu şaşkınlığı zevkle hatırladım.

Acele edin, yoksa işi bitecek ve sizin haberiniz olmayacak.

Acaba onu yumruğunu sikine sıkmış halde bulacak kadar hızlı mı koşmuştu, yoksa benimkinden kaçtığından biraz daha iyi bir şekilde onun incelemesinden kaçmayı mı başarmıştı?

Belki de ben ortalama kahvemin geri kalanını içip masamı boşaltırken o güzel küçük amcığa derin derin vuruyordu. Asıl soru şu olurdu - eğer her ikisi de kendilerine karşı gerçekten dürüst olsalardı - sadece kaosun ortasında birbirlerini tüketmek için duydukları hayvani arzuyu mu düşünüyorlardı, yoksa gelecek pislği mi düşünüyorlardı?

Paramın nerede olacağını biliyordum.

Üst kattaki odamdan kalın yün paltomu aldım ve doğanın güzel tuvaline daha yakından bakmak için ön tarafa çıktım. Gelgit yön değiştirmiş, düz, sık ve ihtişamlı dalgalar halinde geri çekiliyordu. Kumlu taş basamaklardan inip sahile inmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu, ben de öyle yaptım. Ayakkabılarımı ve kışlık çoraplarımı çıkarıp çıplak ayak parmaklarımı kuma batırdım. Önce tozluydu, sonra ıslak, su dolu zemin ayak parmaklarımın etrafında ezilirken bile ayaklarımın altında sertti. Derin ve uzun nefesler aldım, ciğerlerim geniş açık alanın huzurunu içerken kulaklarıma dolan rüzgârın tadını çıkardım.

Yavaşça yürümeye devam ettim, gözlerim ilerideki kayalıklara ve medeniyete doğru uzanan eğimli yokuşa dikilmişti. İnsanların arasına girmeye hiç hevesim yoktu, bugün olmazdı, bu yüzden iyice uzak durdum, dalgaların kenarlarından dolaşmaya cesaret ettim ve pantolonumun paçalarını nasıl yuttuklarını ve tenimi nasıl çiğ ve soğuk bıraktıklarını pek umursamadım.

Bir önceki akşamdan gelen mesajlar bilincime geri dönmeden önce gelgitin arasında bir kaya çıkıntısına tırmanmıştım. Kayalıktaki midyeleri ayıkladım ve ona cevap vermemeyi düşündüm ama içimdeki hüznü küçük çocuk, zavallı ölü kalbimi tımlayarak bir nebze de olsa duyguya dönüşmesini sağladı.

Bir pişmanlık ürpertisiydi. Unutkanlık okyanusunda suçlu bir ısırıktan daha fazlası değildi. İç cebimden telefonumu çıkardım ve

Metin hâlâ oradaydı, hâlâ göz kamaştırıyor, içimdeki zayıflıkla alay ediyor ve daha fazlası için yalvarıyordu.

Lütfen, Tom. Umudunu kaybetme. Onsuz bir hiçsin. Git buradan.

Cevabım sert ve soğuktu, tam da olması gerektiği gibi.

Hope öldü. Salı gecesi benim olacak. İmzalı, mühürlü. Ve gerçekten teslim edildi.

Özellikle büyük bir dalga, kaçınılmaz geri çekilişinin ölüm sancılarıyla savaşıarak etrafıma çarptı. Ben ufka gülümserken köpükleri gözlüklerimi buğulandırdı.

Doğa bile tıpkı insanlar gibi kendi yolunda savaşır. Tutundukları yerden çekildikçe artık kendilerine ait olmayan toprağa tutunmaya çabalarlar. Bu sabah kayaların etrafındaki dalgalar gibi tükürebilir, köpürebilir ve hırlayabilirler. Son bir öfke ve çılgınlık anında patlayabilir, tükenmeden önce son bir kıvılcımla sahneyi işaretleyebilirler, ama her zaman aynıydı.

Gelgit azalır ve geri çekilirdi ve kum ile deniz arasındaki bağ, su uzakta sadece bir parıltı olana ve kumsal ulaşamayacak kadar çıplak bir şekilde titreyene kadar kopardı.

Brett ve Grace, tıpkı onlardan öncekiler gibi düşeceklerdi. Ömür boyu süren bağları öyle keskin ve alıştırmış bir bıçakla kopacaktı ki, bunun geldiğini bile hissetmeyeceklerdi.

Dalgalar kayalıklara tutunmaktan gerçekten vazgeçene kadar yeni mesajın titreşimlerini görmezden geldim. Mesajı çağırmak için düğmeye bastığımda etrafımda sadece kaya havuzlarının durgunluğu vardı.

Sen bundan daha iyisin.

Bu beni sessizlikte yüksek sesle güldürdü.

Yanılıyordu.

Uzaktaki Polly'nin içimdeki insanlığa dair güzel fikirleri, aptallıkları içinde tatlıydı; aşkın, kaosun ortasında insani yakınlığın acınası yanılsamasından başka bir şey olduğuna dair aptalca iyimserliğiyle renkleniyordu.

Aşk bencildi. Kırıllandı. Geçiciydi.

Grace ve Brett bunu yakında kendileri de öğreneceklerdi ve ona kin tacımdaki son mücevheri söylediğimde evdeki tatlı kız da öğrenecekti.

Dikkatimi dağıtmak için online alışverişlerimi gözden geçirdim ve öncelikli teslimat tarihlerini tekrar kontrol ettim. Salı gününe kadar her şey yerinde olacaktı. Güzel Grace'in vücudunu hiç bilmediği yerlere götürürken onu sızlanan küçük bir sürtüğe dönüştürecek oyuncak ve alet paketleri.

Kendimi, Brett'in pis hayranlığının, karısının bütün gece boyunca sikimi almasını izlerken sertleşmeye kadar uzanıp uzanmayacağını düşünürken buldum.

Birkaç ay önce bir adam yarı yolda aletini çıkarmış ve işlemlere katılmaya çalışmıştı. İtirazları yüzüne bir tokat gibi inmiş, ben ödemelerini yarıya indirmekle tehdit edene kadar itirazlarında beceriksiz bir ergen gibi çırpınmıştı.

Brett gibi bir boğanın aynı şeyi yapacağını hayal bile edemezdim. O bunu gizli tutardı, bundan emindim.

Dönüş yolunda bir puro yakmayı düşünürken telefonum tekrar titredi. Görmezden gelmeye fırsat bulamadan ekranın üst kısmında kelimeler yanıp sönmeye başladı.

Lütfen Tom, konuş benimle. Beni dışlama.

Söyleyecek bir şeyim olmasını ne kadar isterdim.

Sesinde yılların acı aşağılık duygusundan arınmış naif kibarlığı özledim. Bana gününü anlatırken attığı tatlı kahkahayı, on yıldır çalıştığı fırında aynı müşterilerden gelen aynı eski şeyleri özledim. Döngü halindeki aynı durağan rutinde ödül bulma yeteneği beni hayrete düşürüyordu. Asla yorulmaz, asla bıkmazdı. Etrafındaki her şeyde ve herkeste daima en iyiyi görürdü.

Onu yeni bir macera için yalnız bırakmak şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı. Onun için, kendim için değil.

Bencil olabilirdim ama asla onu da yanımda götürecektik kadar derinlere inmemiştim. Bunun için onu çok fazla düşünüyordum.

Bunu asla bilemeyecek olması çok yazıktı ve daha da utanç verici olanı, onun o nazik gülümsemesini dudaklarımda hiç hissedemeyecek olmamdı.

Puromu yakmak zor oldu ama derin tüyleri boğazımda saten gibiydi. Ayaklarım yanacak kadar soğukken ıslak kumlara geri döndüm. Rahatsızlığın tanıdıklığı, olmuş olan ve olacak olan her şeyin hoş bir hatırlatıcısıydı.

Sahile dönerken yol boyunca gülümsüyordum.

Yakında bitecekti ve sonunda, hayatımda bir kez olsun, içimdeki o küçük çocuk huzur bulacaktı. Muzaffer bir kalp atışı için bile olsa.

On Birinci Bölüm

Brett

O öğleden sonra kendimizi meşgul ettik, günlük işlerimizi yaparken sahte ama parlak gülümsemeler, bir avuç sakinimizin çoğunu kontrol ettik ve elimizden geldiğince Thomas Heath yokmuş gibi davrandık. Onları uğurladıktan sonra ben mutfağı temizlerken Grace de erzaklarımızı gözden geçirdi. Yanağından öptüğümde ve o da yarın sabah için yatak odalarını düzenlemek üzere üst kata çıktığında dışarıdan bir şeylerin döndüğünü asla anlayamazdınız.

Mahzende fiçıları değiştirirken bize elli bin dolar vaat eden adam hakkında biraz araştırma yapmaya karar verdim. İnternette arama yaparken parmaklarım titriyordu, bu adamın şehirdeki başarıları karşısında gururum incinmişti.

Yüklüydü. Gerçekten çok zengin. Sayısını unuttuğum kadar çok şirkette yöneticilikleri vardı. İngiltere'nin en zengin sitelerinde listelenmiş profilleri ve her şeyin efendisiymiş gibi sırtığı grenli resimleri.

Erken yatırım yapan ve bir sitenin tahminine göre bir yıl kadar önce elli milyondan fazla para kazanan garip sanal para kazananlarından biriydi.

Lanet olası elli milyon.

Grace'le bir gece için 50 bin dolar ödemesine şaşmamalı. Onu bir ay boyunca her gece sikebilir ve ter bile dökmez.

Böyle bir adamın karşısında olmak garip bir duyguydu. Sırıtsı, ukalalık ve şişirilmiş bir banka bakiyesi. Onun bir tür dahi profesör gibi taktığı şık, inek kıyafetleri yerine, altmışlı yaşlarında, kel, şişman ve kalın gözlüklü bir adam olmasını isterdim.

Altılı paketi ve mükemmel dişleri olan dahi profesör.

En azından yumruğumla bunları ondan alabilmeyi diledim.

Kendime güven konusunda hiç sıkıntı çekmemiştim. Diğer erkeklerin ya da genel olarak insanların gözünü korkutacak türden bir adam değildim. Bu konuda doğuştan şanslıyım, bazı çocukların yetişkinlik hayatlarına mantıklı olmaktan çok sorunlarla girmelerine neden olan o biçimlendirici okul yıllarında gayet iyiydim. Kariyerimle gurur duydum, evliliğimle gurur duydum ve otuz iki yaşında bu evi satın almakla gurur duydum.

Peki neden barımıza gelen bu hıyara karşı kendimi ezik gibi hissediyordum?

Mahzende işim bittiğinde kendime bir bira doldurdum, belki içimdeki çarpık korku yığını yatıştırır diye düşündüm. Ama öyle olmadı.

O amcığın karımla birlikte olduğunu düşündükçe sertleşiyordum. Kendi banyomda sikimi elime almak zorunda kalacak kadar sertleşmişim.

Bu da ne demek oluyor?

Onunla bir içki paylaşır paylaşmaz dişlerini dökerdim. Giydiği o kibirli takım elbisenin altında ne olduğunu görmekle hiç ilgilenmiyordum ve Grace'in bunu görme düşüncesi ellerimi yumruk yapmaya yetiyordu.

Ama yine oradaydı. Pantolonumdaki o zonklama. Taşaklarımdaki gerginlik, onun daracak bedenine sertçe

ve bana izlettiriyor. Becerildim.

Becerildim.

Bok çuvalı beşi biraz geçe kapıdan içeri girip bir bar taburesine oturduğunda nefesimin altında küfrettim. Paltosunu çıkarıp yanındaki koltuğun üzerine örttü ve sanki bu sıradan bir sahil otelinde sıradan bir Pazar içkisiymiş gibi sırtarak bana baktı.

"Ne istiyorsun?" Homurdandım ve o da arkamdaki optiği işaret etti. "Beni

şaşırt. En iyisini."

Ona en iyi romumuzdan bir duble uzattım ve içine tükürme isteğime direndim.

"Her zamanki içkim değil," diye yorumladı ve bir koku aldı. "Kendin için bir tane al... benden."

Bir bardak alırken ona ters ters baktım, bu erkek erkeğe saçmalıkla ne planladığını merak ediyordum. "Karına özel

bir isteği olup olmadığını sordum," dedi bana. "Ben de sana aynı nezaketi göstereceğimi düşündüm."

"Lanet olası karımdan uzak dur," diye bir nefesle karşılık verdim, amcığın burada hâlâ tüm kararları verdiğini fark ettiğimde bir laneti tuttum.

"Dostça davranıyordum," dedi ve bir elini kaldırdı. "Sadece bu deneyimi ilgili tüm taraflar için mümkün olduğunca zevkli hale getirmeye çalışıyordum."

"Peki o ne dedi?" Ben sordum, o da yine o boktan sırtışıyla sırttı. "Bir centilmen asla

söyler."

Parmaklarım çenesinin altındaydı, yakasına yapışmış ve ben kendimi durduramadan sıkıca çekiyordu. Gözleri soğuktu ve benimkilere bakmaktan çekinmiyordu ama beni silkelemek için hiçbir hamle yapmadı. "Sen centilmen değilsin."

"Bunu haydut gibi davranan adam söylüyor."

"Sence bu bir haydut gibi davranmak mı?" Nefesim yüzünde sıcak ve ağırdı ama umurumda değildi. "Hiçbir fikrin yok."

"Sana bir can simidi sunuyorum ve sen bana küçümseyerek karşılık veriyorsun. Bu senin açımdan kötü bir davranış. Çok kötü." "Ucuz tekmelerin için karımın amını satın alıyorsun. Bu bir cankurtaran simidi değil, bir sık hareketi."

Sırtarak yüzünü başka yöne çevirdi, ancak boğazını temizleyip bana geri döndü. "Bana bunun seni sertleştirmediğini söyleme."

Gözlerimin açılmasından nefret ediyordum. "Tabii ki öyle değil."

"Karını ıslatıyor, bunu biliyorsun, değil mi? Lütfen beni ne kadar çok istediğini göremeyecek kadar kandırılmış olmadığımı söyle."

"O lanet parayı istiyor. Başka bir şey istemiyor."

Gülüştü iğrençti. "Bundan daha fazlasını istiyor. İkiniz de istiyorsunuz. Ben sadece kendinizi ifade etmeniz için bir fırsat sunuyorum."

"Asıl kandırılmış olan sensin," dedim ve kendimi ona gülmek için zorladım. Yakasını bıraktım ve parmaklarımı şakağında döndürdüm. "Sen lanet olası bir delisin. Kafayı yemiş çılgın bir amcıkısın."

"Seni daha çok heyecanlandıran ne? Hangi deliği alacağım düşüncesi mi?"

Başımı salladım ve bir nefes aldım. "Hayır, siktir git. Bu aptal oyunu oynamayacağım. Ya havadan sudan konuşun ya da siktirin gidin. Salı gecesi için para ödüyorsun, kaldığın süre boyunca yüzümüze vurmak için değil."

Arkamı döndüm ve romdan bir yudum aldım, şansım yaver giderse içkisini bırakıp başka bir yere işeyeceğini umuyordum ama ben bulaşık makinesini boşaltmaya devam ederken hâlâ oradaydı.

"Onun içine giren tek kişinin sen olmadığını bilmek nasıl bir his olacak?" diye seslendi ama onu duymazdan geldim. "Geceleri seni uyanık tutacak bir şey mi?"

Gülüşü o kadar kolaydı ki, insanların sefaletinden zevk alan bir tür sosyopat olduğunu düşündüm.

"Muhtemelen geceleri *onu* uyutmayacak bir şey. En çok kimin hoşuna gideceğini merak ediyorum."

Parmağımdaki bandı ona gösterdim. "Tartışma yok. Biz bir ömre değeri, kendini beğenmiş bir kaltakla geçirdiğimiz küçük bir geceye değil."

Sanki tüm bunlar akşam yemeğinde yapılan bir sohbetmiş gibi başını salladı ve o anda bunun onun aptalca bir espri anlayışı olup olmadığını merak ettim. Belki de tüm bunlar onun için çılgınca bir oyundu, bir Cuma gecesi birkaç bira içtikten sonra şehirdeki arkadaşlarını eğlendirmek için yaptığı bir şakaydı.

Ona yeniden baktım, takım elbisesinin aptal tarzılığının ve saçının gösterişli stiline ötesinde. Kendini o kadar sakın tutmasının ötesinde, sanki dokunulamaz, ulaşılamaz biriymiş gibi.

"Tüm bunlarla neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" Yüksek sesle konuştum, kulağa geldiğı kadar gerçekten merak ettiğimi fark ettim. "Kanıtlamak mı?"

Ayağa kalktım ve aradaki mesafeyi kapattım, neredeyse boş olan bardağını aldım ve bir ölçü daha doldurdum.

"Şehirde çok kurnazca davranıyorsun. Büyük dumandan gelip rastgele bir adamın karısı için bir ton para ödüyorsun. Ne anlamı var ki?"

Gözleri benimkilerin üzerinde lazer gibiydi. Çok sabitti. "Çünkü yapabilirim."

Omuz silktim. "İnsanların dünyalarını değıştirmek kadar para için ömür boyu bir gece. Tabii ki yapabilirsin. Herkes evet der."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu sizi önemli biri yapmaz." Kendi bardağımı yeniden doldurdum. "Lanet olası bir hastalığı tedavi etmek ya da bir hayvan barınağı açmak sizi önemli biri yapar. Birini yanan bir binadan kurtarmak için hayatını riske atmak, bu seni önemli biri yapar. İklimi koruyan bir teknolojiye yatırım yapmak ya da paranızı sokaklardaki evsizliği azaltmak için kullanmak, işte bu sizi değerli kılar." Durakladım ve gözleri hâlâ benimkilerdeydi. "Elli bin dolar için birinin karısını becermek, bu seni mantıktan çok parası olan bir pislik yapar."

"Dikkat et de beni bundan vazgeçirmeye çalışma," dedi soğukkanlılıkla, ama ben çoktan onun peşine düşmüştüm.

İçimdeki bir önseziden başka bir şey değildi. Sakinliğinin ardında yatan bir şeylere dair bir ipucuydu. Belki de bir seks bağımlısıydı ya da parayı göstermekten zevk alan bir adamdı. Belki de zina yüzünden mahvolmuş biriydi ya da onu rastgele yabancılara karşı pis biramcık haline getiren garip bir akıl sağlığı sorunundan muzdaripti.

Bilmiyordum. Bilemezdim. Ama

bir şey vardı.

O anda bundan vazgeçmeyeceğini anladım. Salı gecesinden önce olmaz. Belki gerçekten dişlerini dökmüş olsam bile.

"Saçmalamayı bırak," dedim ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez bardağımı kaldırıp erkek erkeğe kadeh kaldırdım. "Boktan bir Salı gecesine ve hepimizin bu boktan durumdan ihtiyacımız olanı almamızı sağlayacak bir değış tokuşa."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedi. "Bunların hepsi benim eğlencem için."

"Sen nasıl istersen dostum," diye güldüm ve lazer gözleri bir an için sertliğini kaybetti.

Beni yalanlayamadan bardağını tokuşturdu, içkiyi bir dikişte geri devirdi ve benimle birlikte sırtını da devirdiğinde bakışları tüm yoğunluğuyla geri döndü.

Önemli değildi.

Zaten yeterince görmüştüm.

Orospu çocuğunun ben izlerken karımı sikmeye ihtiyacı vardı, en az bunu yapmak için teklif ettiğı paraya ihtiyacımız olduğı

kadar. Bu bizi garip bir şekilde eşitledi.

Merdivenlerden inip bize katılırken karımın o hıyar üzerindeki gücünden garip bir şekilde gurur duyuyordum.

On İkinci Bölüm

Grace

Onları eski dostlar gibi bulmayı beklemiyordum, sanki okul arkadaşlarıymış ve galibiyet serisi yakalamışlar gibi kadeh tokuşturuyorlardı.

Son birkaç merdiveni inip bara doğru ilerlerken garip ve kafa karıştırıcıydı. Brett'in gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu, üniversitede kupayı kazandıktan sonra beni rakip rugby takımının önünde gezdirdiği zamanki gururunu hatırlıyordum.

Aradaki mesafeyi kapattığımda tüm yüzüm kızarmıştı, boynum bile iki erkeğin aynı anda beni incelemesinden dolayı yanıyordu. Keşke bunun için daha iyi giyinmiş olsaydım, üst kattaki yatak takımlarını değiştirirken harcadığım efordan dolayı hâlâ kot pantolon ve aynı sıkıcı tişörtü giymemiş olsaydım.

Thomas Heath'in gözleri açtı. Kirli. Karnımla birlikte amımın da çırpınmasına neden olan bir güvenle beni yiyordu. Bunu inkar etmek mümkün değildi. Heyecanlanmıştım.

Korkudan altıma sıçtım ama heyecanlıyım.

Bunun için kendimden nefret ettim. Belki de hep edecektim.

Boş bar taburelerinden birinin üzerine çıkmaya çalışırken gözümden kaçan bir tutam saçı savurdum ama mükemmel sarı saçlı adam başıyla beni işaret ederek katlanmış paltosunu en yakınındaki tabureden barın üst kısmına taşıdı. Koltuğu kabul etmeden önce Brett'e bir bakış attım ama mesafemi korumam gerektiğine dair herhangi bir işaret vermedi. Bedenimi yüksek bir bedel karşılığında isteyen adama bakmaya bile cesaret edemiyor, gözlerimi önümde ritmik bir şekilde birbirine vuran parmaklarımdan ayırmıyordum. Ama fark etmedi. Onun kokusunu alabiliyordum, puro dumanı ve denizle karışmış güzel misk kokusunu. Onu hissedebiliyordum, vücudunun elektrik ısısı çok yakınımdaydı.

Dizini çekip kalçama yasladığında yerimde sıçradım, utancım bir gülümsemeye dönüşürken kendime geldim. Hiçbir şey. Hiçbir şey değildi. Sadece kotun içinden geçen bir diz.

Temasın sadece bu şekilde olduğundan emin olmak için bacaklarımıza bir bakış attım ve ayaklarının çıplak olduğunu, ayakkabılarının ve çoraplarının taburesinin altına atıldığını fark ettiğimde şaşkınlığımı engelleyemedim. Pantolonunun paçaları nemliydi ve baldırlarına sıkıca yapışmıştı ve gözlerimi ayıramıyordum. İstilacı hissettim. Görünüşünün mükemmel kabuğunun ardında bir insanlık kırıntısı.

Belki de sadece bir erkekti.

Brett bana bir şarap doldurdu ve ben de memnuniyetle aldım, yarısını yudumladıktan sonra elimin tersiyle dudaklarımı sildim. "Buna ihtiyacım vardı," dedim ve gülümsedi, kendi kadehini ağzına götürürken gözleri empatisini ifade ediyordu. "Bu benden," dedi Thomas ve bu cömertliğin nedenini merak ettim.

Önümüze saçtığı çılgın paranın üstüne bir de gösteriş mi yapıyordu? Sadece tükürük ve öfkenin olduğu yerlerde köprüler kurmaya mı çalışıyordu?

"İçkilerinizi biz ısmarlamalıyız," dedim ona. "Sen iyi para ödeyen bir müşterisin ve hepsi bu."

"Belki bir sonraki turu sen alırsın." Kendini beğenmiş bir sırıtışı vardı ama düşmanca değildi. İfadelerine ve karnımdaki

karıncalanmaları tetiklemelerine garip bir şekilde alışmaya başlamıştım.

"Bir tur daha olacak, değil mi?" diye sordum, o da kaşını kaldırdı. "Tabii barı

erken kapatmayı planlamıyorsan. Sessiz olduğunu fark ettim."

Ona otelde kalan tek misafir olduğunu söylemek istemedim ve Brett'in de istemediğı belliydi, çünkü ben bir şey söyleyemeden diğer adamın bardağını yeniden doldurmak için optiklere geri götürdü.

"Barı erken kapatmayız," dedi kocam. "Hizmet her şeydir."

Bu iki adam çok farklıydı. Brett geniş ve iri yapılydı, saçları kısıaydı ve kirli sakalı ona ürkütücü bir ciddiyet veriyordu. Thomas zayıf ve hafifti, gözleri hafif ve pırıl pırıldı, kızgın olduğunda bile onu asla terk etmeyen bir eğlenceyle kendinden emindi.

O ukalalıktı. Hiç azalmadı.

Yatak odasında da böyle olup olmayacağını merak ediyordum. Bunu umduğum için kendimden nefret ettim.

Konuşma konusu olmamasına rağmen konuyu değiştirdim.

Taburenin basamağındaki çıplak ayaklarını işaret ederek, "Dışarıdaymışsın,"

dedim. "Hava rüzgârlıydı," dedi bana. "Tempolu. Hoşuma gitti."

"Çıplak ayak için biraz soğuk, değil mi?" diye sordum ve sanki özel bir mizaha değinmişim gibi temkinli bir gülümseme takındı. "İliklerime kadar üşümeye alışkınım," dedi. "Bu his hoşuma gidiyor, bana nereden geldiğimi hatırlatıyor."

Soru çok kolay geldi. "Nereden geldin?"

Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Büyümekte olan bir çocuğa bakacak kadar akıllı ya da istikrarı olmayan bir anneden geldim. Ayakkabılarımın içine taşlar girerdi, yağmur da öyle. Buna alıştım."

Brett de benimle birlikte yüzünü buruşturdu ama adam sanki büyük bir açıklama değilmiş gibi içkisinden bir yudum daha aldı. Yüz ifadelerimizi yakaladı ve bir iç çekti.

"Lütfen, acımak yok. İnsanların yanlış yönlendirilmiş sempatilerine tahammül edemem."

Ayağımanın vurduğunun farkındaydım ve o da dizindeki hareketi hissedebiliyordu ama duramıyordum. "Özür dilerim," dedim. "Sadece beklemiyordum... çok..."

"Zengin mi?" diye bitirdi. "Cılalı mı? Üst sınıf mı?"

Omuz silktim. "Kendinden emin olmak benim düşündüğüm şeydi ama diğer tüm ifadeler geçerli."

Kırıldıysa da belli etmedi. "Başarım bana bahşedilmedi, kazanıldı. Kendim için bir hayat, kendim için bir başarı inşa ettim. Gece çöktüğünde önemli olan tek şey budur."

"Özür dilerim," dedim, çünkü söylenebilecek tek iyi şey bu gibi görünüyordu. "Şanslıydım, ailem iyiydi. Naziktiler."

Brett barın karşısına eğildi ve elimi tuttu. "Şansımız yaver gitti," dedi. "Zor bir başlangıç zor, yine de kraliyet amcığı olmak için bir mazeret vermez, alınma."

Kulaklarıma inanamadım, gözlerim onunkileri bulup parladığını gördüğümde bile ağzım açık kaldı.

Şaka yapıyordu.

Aslında şaka yapıyorum.

"Alınmadı," dedi Thomas ve alametifarikası olan sırtışını takındı. "Sonunda herkes kendisine borçlu olunan şeyi alır."

"Paranın hiçbir önemi yok," diye homurdandı Brett. "Pek değil. Önemli olan insanlardır."

Parmakları benimkileri daha sıkı kavradı ve yanımdaki adama jestini gösterdi.

Bize güldü. "Madem öyle, neden elli bin dolar için evliliğinizi riske atmaya bu kadar heveslisiniz?"

Brett yüksek sesle ona güldü, tam da karnından. "Elli bin dolar için evliliğimi riske atmazdım." "Risk

altında değil," dedim arkasından.

Thomas başını ikimize doğru eğdi. "Saf mısınız yoksa bilerek mi cahilsiniz karar veremiyorum."

Brett içkisini bitirdi ve diğer adama da aynısını yapmasını işaret etti. Bu akşam herhangi birimizin buradan düz bir çizgi halinde çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum. Belki de sarhoş olur ve tüm bu çılgın gösteriye vaktinden önce, tam burada, bu ıssız barda dalar giderdik.

Bir yanım bunu istiyordu. Bir yanım ise sonrasında detayları hatırlamama ihtimaline karşı umutsuzluğa kapıldı.

Thomas Heath'in içkisinin geri kalanını yudumlarken boğazının sallanışını izledim. Dudaklarının benimkilerin üzerinde nasıl hissedeceğini merak ettim. Beni öpüp öpmeyeceğini. Dilinin tadı nasıl olacaktı. Acımasız olup olmayacağını.

Brett, "Bizim saf mı yoksa cahil mi olduğumuza karar *veremezsiniz*," dedi. "Seks bağımlısı mısınız yoksa çok fazla parası ve zamanı olan bir adam mı karar *veremiyorum*."

"İkisi de değil," dedi. "Ben sadece sevdiğim şeyi severim ve senin güzel karını da sevdim. Sanırım sikimin

etrafında çok hoş olacak." Gözlerimi ondan ayırıp tırnaklarıma baktım. Çok fazlaydı. İltifat çok yakın ve kişiseldi.

"Ben de güzel karımı seviyorum," dedi kocam. "Onun için elli bin dolar ödemene şaşırmadım, sadece diğer tarafta benim olacak olmasından gurur duyuyorum. Onu örnek aldığın ve uzaklaşmak zorunda kaldığın için kendine kızacaksın. Sana ait olmayan bir şeyin bilgisiyle ömür boyu alay edeceksin."

Ve ben yapamadım. Dayanamadım. Ne tuhaflığa ne de vücudumun parlaklığına dair aşırı şişirilmiş fikirlere.

"Durun," dedim ikisine de elimi kaldırarak. "Ben dünyanın uğruna çıldırdığı bir süper model değilim. Models Weekly dergisi kapımı çalmıyor. Ben sadece kalçalarında selülit olan ve tırnakları çarşaf değiştirmekten yırtılmış bir kızım. Birkaç kadeh içki ve boktan bir dostluk girişimi için bile olsa, şafak vakti horoz olayını bırakın."

İçkimin geri kalanını yudumladım ve taburemden kaydım.

"Beni becermene izin vereceğim," dedim bana bakan adama en ufak bir gariplik belirtisi bile göstermeden. "Ama benim bir tür süper kadın olduğumu düşünemezsin. Değilim. O pis kafanda kurduğun çılgın hayale uymadığım zaman para iadesi falan olmayacak. Kalçalarım umduğundan daha gevşek olduğunda ve göğüslerim bir porno yıldızıninki gibi zıplamadığında hayal kırıklığı homurtuları olmayacak."

Gözlerinin yanmasından nefret ediyordum.

"Bunu istediğimi sana düşündüren nedir?"

"Senin ne istediğini nereden bilebilirim ki?" Tersledim ve tüm o zavallı dostluk kisvesi ayaklarımın altında ezildi. "Sen sadece bardaki bir yabancısın. Buraya yüzlercesi geldi. Hiçbiri benimle yatakta bir gece geçirmek için tonla para teklif etmedi."

"Grace," dedi Brett ama çıplak ayaklı ve çocukken nasıl üşüdüklerine dair üzücü hikâyeleri olan adamla bakışmamı kesmedim. "Grace, tatlım," dedi tekrar ve ben bir iniltiyle gözlerimi kaçırdım.

"Ne?" diye sordum. diye sordum ama gözlerindeki sevgi yelkenlerimi suya indirdi.

"Her kuruşuna değersin," dedi bana. "Her kuruştan daha fazla. Barımızda seninle bir gece geçirmek isteyen rastgele bir adam olmasına hiç şaşırmadım. İş bittiğinde pişman olacak ve biz de gittiğine ve bizi daha zengin bıraktığına sevineceğiz."

Yine o huzursuz his vardı, derinlerde dönüp duruyordu. Boğazıma kadar yükseldiğini ve dökülmekle tehdit ettiğini hissettim. Başka bir erkeği gerçekten almanın gerçekliğini fark ettiğimde sinirlerim gerildi.

Başka bir adamın vücuduyla ne yaptığımı bile bilmezdim.

Brett bana bara dönmemi işaret etti ve yeniden doldurmak için kırmızı şiseyi aldı. "Rahatla," dedi. "Birileri planlanandan önce kendini kaybetmeden önce hepimizin burada rahatlamaya ihtiyacı var. İki gece sonra işimiz bitecek. Bitmiş olacak. Mümkün olduğunca az gösteriyle atlatalım."

Bu gece bu kadar sakin olmayı nasıl başardı bilmiyorum ama minnettardım. Tam o anda, minnettardım.

Brett'im her zamanki gibi güçlüydü. Her zamanki gibi benim yanımdaydı.

Koltuğuma geri kayacak kadar kendimi toparlarken gözlerim hep onun içindi.

Yanımdaki adam parmaklarını kocamın göremeyeceği şekilde kalçama koyduğunda bir mil daha sıçradım, ama dokunuşunda hiçbir iğrençlik yoktu, sadece beni şok eden bir güvence sıkması vardı.

Deniz kıyısında bana söylediklerini hatırladım. Çok gerçekçi görünen nazik sözleri. Ve ondan nefret ettim. Hepsinden.

Gerçek olmalarını ne kadar çok istediğimden nefret ettim.

Brett şarabı barın uzak bir köşesine koyarken, "Sen fazlasıyla yeteceksin," diye fısıldadı. "Dün gece söylediğim her kelimedeki ciddiydim. İzin verseydin çok daha fazlasını söyleyebilirdim. Belki izin verseydim bana inanırdın bile."

Nefesi kulağımı gıdıkladı ve parmakları çekilmeden önce daha da sıkı. Artık resmileşmişti, hepimiz deliriyorduk. Üçümüz de.

Boğazımdan aşağı inen bir sonraki kırmızı yudum için minnettardım.

Eğer delirecek olsaydık, en azından alkol çılgın kasabaya giden yolu kolaylaştırırdı.

On Üçüncü Bölüm

Thomas

Brett Foster ve tatlı karısıyla o kadar çok rom içmemeliydim. Odama çıkarken bacaklarım alışılmadık bir şekilde dengesizdi, kalbim çarparken ve sarhoş karnım genellikle uzak tuttuğum türden duygusal bir pislikle yuvarlanırken görüşüm rahatsız edici bir şekilde dönüyordu.

Tüm yetişkin hayatımı o orospu çocuğundan ve kabadayı havalarından nefret ederek geçirmiştım. Yıllar boyunca onların parçalanacak ve arkamda kırık dökük bırakacağım nihai çift olacaklarını planladım.

Sayısız gece onun tek eşli küçük amcığının beni emerek kuruttuğunu düşündüm, bir ömür boyu akıllanacak kadar ona mastürbasyon yapan pısırik küçük gence nihai hediye.

Onunla ilgili anılarımda çok bönleşmişim, onu cahil bir popülerlik homurtusu olarak hayal etmişim, daha fazlası değil. Bundan daha fazlası olacağını tahmin etmemişim. Daha zeki, daha anlayışlı. Daha zeki. Kararlı.

Gururlu.

Benim gibi gururlu değil, her cümlesinin kenarları buz tutmuş. Karısını seven ve hayattaki payını fazlasıyla yeterli bulan bir adam gibi gururluydum.

Belki de fazlasıyla yeterliydi.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı yere fırlattım ve yatağın kenarına düşmeden önce kendimi destekledim. Nefeslerimi düzene soktum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Kafa derim karıncalandı. Kaşınıyordu. Karşıdaki boy aynasına bir bakış attığımda, tam da yıllardır yetiştirdiğim gibi görünüyordum; bulanık görüşümde sallanıp duruyor, ama yine de süslenip püslenmişim. Bu bir rahatlama olmalıydı ama günlerimi içimde dümdüz ederek geçirdiğim şeyleri hissetmemi engellemedi.

Kendimi sahtekâr gibi hissettim. Güzel bir takım elbise giymiş bir sahtekâr. Çıplak ayaklarımın parmak aralarında hâlâ kum tozları vardı, onları haliya sürttüğümde bunu hissedebiliyordum.

Birkaç kadehten sonra neredeyse onlara söyleyecektim. Neredeyse onları nasıl tanıdığımı söyleyecek ve iğrenç geçmişimizin üzücü fasulyelerini dökecektim.

Acaba en ince ayrıntıları bile biliyorlar mıydı? Belki de hikâyem onları ağzı açık bırakacak kadar şaşırtacak, parçaları bir araya getirirken kendi hafızalarını çılginca karıştırmalarına neden olacaktı.

Ama onlara söylememişim. Rom içerken bile, önemli olduğunda dilimi ısırmışım.

Konuşma, yaklaşmakta olan her şeye rağmen çok kolay akmıştı. Sorular, bir sürü soru. Londra ve şehirdeki hayatım hakkında sorular. İşim, evim, yemek zevkim hakkında sorular. Sanki barın sıradan bir misafiriymişim ve adam karısının göt deliğini sonuna kadar açmam ihtimali karşısında boğazımı yumruklamak istemiyormuş gibi sorular.

Hayatım hakkında konuşmayalı uzun zaman olmuştu. *Gerçekten* konuşmayalı.

Sarhoş parmaklarım telefonuma gitti, Polly'nin mesajını aradı ve saat gece bire yaklaşmasına rağmen doğaçlama bir cevap vermeyi düşündü.

Ona zafere ne kadar yakın olduğumu söylemek istedim. Tatlı Grace Foster'ın amının tadını dudaklarımda nasıl hissettiğimi. Nasıl

becereceğimi

Kadına o kadar sert davranırdım ki bir daha asla toparlanamazdı. Her zaman aklındaki adam olacağımı, lanet kocasını ve onun okul sporları kupalarını ve boğa gururunu sikeceğimi.

Ona yalnız olduğumu söylemek istedim. Kaybolduğumu. Sarhoş olduğumu.

Nasıl hala ben olduğumu. Okuldan sonra dağınık patikada birlikte yürüdüğü ve dereye taş kaydırduğu çocuk. Brett'in kabadayı atletizmciler arkadaşları spor sahasında onunla çarpıştığım için beni yüzüstü fırlattıktan sonra gözlüklerini bantla onardığı çocuk. Şişliği hafifletmek için dudağına soğuk bir fanila bastırduğu ve zayıflığından utanmaması için ağlamaklı gözlerini nazikçe görmezden geldiği çocuk.

Neredeyse bir mesaj yazacaktım.

Başparmağım metin kutusuna ulaştı ve aklım başıma gelip telefonu yere atmadan önce tam bir dakika boyunca havada asılı kaldı.

Kendimi yatağa attım ve tavana baktım, ölüm sarkacı gibi görüşümde salınan ışığa boşuna odaklanmaya çalışıyordum.

Sadece içkiydi. Çok fazla. Her zaman bir tanesi seni uçuruma sürükler. Belki de

Grace Foster beni uçuruma sürükleyen kişi olacaktı.

Belki de içki onun için akıllıca bir numaradan başka bir şey değildi, beni kolay içkilerle kandırıyor ve sahte bir dostluk hissine kapılmamı sağlıyordu. Belki de tam orada, birkaç kat aşağıda Grace'le gülüyordu, benim o kadar da soğuk bir balık olmadığımı, muhtemelen sadece bir kez kalkmayı başaracak ve onu kendi haline bırakacak zavallı bir ezik olduğuma gülüyordu.

Sarhoşken bile öfkemin kabardığını hissediyordum. Son sınıfta onu hatırladım, her sabah koridorda yanımdan geçerken ondan nasıl kaçtığımı fark etmemişti bile. Antrenmandan sonra annesinin üstü açık spor arabasına nasıl atladığını ve ben paltosuz otobüs durağına sinip sırf kendi anneme ve o ay hangi zalimle birlikte olacaksak ona gitmemek için otobüsü bilerek kaçırdık, onun nasıl rahat hayatına doğru hızla yol aldığını hatırladım.

O bok parçasından nefret

ediyordum. Hep nefret ettim.

Her zaman da edecektim.

Eski kırıları ve önündeki güzel piknik banklarıyla sahibi olduğu bu yerden nefret ediyordum. Ona her şeyin tepside sunulmuş olmasından ve hâlâ onu elinde tutmayı başaramamasından nefret ediyordum.

Her şeye değen tek şeyi nasıl sattığımı.

Parmağında yüzük olan bir kadına ne zaman nakit para teklif etsem böyle oluyordu. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi kendilerini ikna ederlerdi. Birlikteliklerini benim onlara biçtiğim parasal değere indirgiyorlardı.

Tek bir tanesinin bile öğrenemediği şey, hayır deseler bile parayı onlara vereceğimdi.

Omuz omuza, sakın, kendinden emin ve yabancı bir adamın parasının üzerinde bana *hayır, teşekkürler, asla, hiçbir şekilde* diyecek kadar birbirlerine bağlı durabilselerdi, ellerini sıkarak, parayı hesaplarına yatırır ve gülümseyerek uzaklaştırdım.

Üzücü ama gerçek.

Bunun o zaman olmasını umuyordum. Bir başka üzücü ama gerçek vaka.

Bu amcık heriften ne kadar nefret edersem edeyim ya da aynı okulda okuyan bir kızken karısına kaç kez otuz bir çekmiş olursam olayım, yine de hayat, aşk ve her türlü romantik kalıcılığa inanan aptallar hakkında yanıldığımı kanıtlayabileceğini umuyordum.

Belki de ondan daha az nefret etmemi sağlar diye umuyordum. Neşeli yoluma devam etmek ve bir gün orada bekleyen huzur kırıntısını bulmak için yeterli.

Belki Polly ile bile.

Yan döndüm ve ağzıma kustum. Kesinlikle çok fazla içmiştim. Brett

Foster'dan bile daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da kontrol eksikliği

hissetmekti.

Yine de önemli olduğuunda kontrol bende olacaktı. Soğuk, sert ve hesaplı bir şekilde karısını ve vermek zorunda olduğu her şeyi doyasıya aldım.

Onu hayal bile edemeyeceği, hiç ummadığı yerlere götüreceğim. Kendimi onun içine öyle bir yerleştirdim ki beni asla bırakamazdı. O pis gecede ona bambaşka bir dünya gösterecektim, hiçliğin kıyısındaki bu şirin küçük koyda çizdiği cennet tablosuyla çelişen bir dünya.

Onu o kadar kötü incitirdim ki daha fazlası için yalvarırdı.

Acıdan tekrar tekrar ağlayacağı kadar büyük bir ustalıkla her şeyi daha iyi sevmek.

İçine, kaygan ıslak amına ve karnındaki kelebeklere doğru yılan gibi ilerlerdim, çarpan kalbine kadar giderdim ve orada onu alırdım. Alırdım. Ona sahip olmak. Onu çalmak.

Sonra da parçaları toplaması için onu geride

bırakırdım. Arardı. Hep ararlardı.

Belki bu sefer onun için geri dönecektim.

* * *

Brett

O kadar romdan sonra kalkabildiğime şaşır mıştım ama kalkabiliyordum. Tatlı Grace'imın ardından duşa girdiğimde aletim gururla zonkliyordu. şaraptan dolayı hala gülümsüyordu, saçlarını sabunlarken kıkırdıyordu, benim cüssem onun yanındaki kabini doldururken fayanslara yaslanmıştı.

"Sarhoşum," diye güldü, sanki bilmiyormuşum gibi.

"Bu akşam hepimiz biraz sarhoşuz," dedim, sıcak su fıskiyesinin omuzlarıma çarpmasına izin verirken sikim elimdeydi.

Vücudunu benimkine bastırdı, ben onu kollarımla sarıp sımsıkı tutarken sikimi aramıza sıkıştırdı.

"Belki de ona hayır demeliyiz," diye fısıldadım yüksek sesle. "Ona parasını sokmasını ve siktirip gitmesini söyle. Daha iyi bilmesem, belki de o kadar amcık değildir bile derdim. Belki bizi zengin şehirli arkadaşlarına tavsiye eder ve daha fazla rom için geri gelir. Belki bir gün bu adamdan hoşlanırsız bile."

Gözleri benimkilere dikilmişti, çakırkeyif sırtışı hâlâ parlaktı. "Belki." Göbeği

sırtıma değiyordu. Bir inilti çıkardım.

"Elli bin dolar," dedi. "Geri çevirmek için çok para." Aletime daha sert vurdu. "Belli ki sağlıklı bir banka bakiyesi ihtimali seni heyecanlandırıyor."

Ama zor olmamın nedeni bu değildi. Mesele para değildi.

Mesele adamın garip bir döviz yatırımından elde ettiği kirli para ya da Grace'in bu paranın arkasına otelimizi kaç tane lüks havluyla doldurabileceği değildi.

Mesele ödenecek paralar ya da geceleri rahat uyumak bile değildi.

Başka bir adamın kadınımla ne kadar çok istediğiyle ilgiliydi. Gözlerinin benim olana ne kadar aç olduğuyla ilgiliydi.

Kıskançlık nasıl da bağımlılık yapıyordu, çiğdi, karşımda otururken o pislikle birlikte içtiğim romdan daha sarhoş ediciydi.

Sonrasında nasıl hala benim olacağını. Her şeyi ve daha fazlasını bulacağı kadından uzaklaşırken gözlerindeki acıyı nasıl göreceğimi.

Rom içmiştik ve adamı belli belirsiz sevinebilir kılan bir sohbetimiz vardı. Ama bu, doyduğuunda kadınımla arzulamasını izlemekten zevk almayacağım anlamına gelmiyordu.

Belki ben de bir amcıkıttım.

Belki Grace amcıklardan
hoşlanıyordu. Lanet olsun,
sarhoştum.

"Ona aşık olmayacaksın, değil mi?" Yüksek sesle sordum ve yüzü gülmekten buruştu. "Delirdin
mi sen?" Alnıma dokundu. "*Seni seviyorum*, Brett Foster."

Kıçını tuttum ve onu kendime çektim, başını arkaya yatırıp durularken şampuanın parmaklarımın üzerinden kayışına bayıldım.
"Yine de seksi. Zengin. Ukala," diye
kışkırttım. "Ve sen de sensin. Tartışma
yok."

Onu sikimi alacak kadar yükseğe kaldırdığımda inledi. Benim için hazırды, onu tam boyumun üzerine bıraktığımda güzelce
ıslanmıştı. Kolları boynuma dolandı, ritim için kıvranırken tüm vücudu dalgalanıyordu.

"Kendimi tutacağım," dedi bana. "Sen izlerken yani. O sadece para ödeyen bir adam. Bunu istemeyeceğim. Senin yaptığın
gibi beni boşaltmayacak."

Kesinlikle sarhoştı.

"Peki ya yaparsa?" Homurdandım. "Ya sana onun için çığlık attırırsa?"

Kukusunun sıkışma şekli bana her şeyi anlatıyordu.

Garip bir şekilde, umurumda bile değildi.

"Onun için gelebilirsin," diye ekledim. "Eğer izliyorsam, senin iyi vakit geçirmeni izlemeyi tercih ederim."

Dudakları dudaklarımı buldu, inlerken dili derine doğru ilerliyordu.

"Bunu kastetmiyorsun," diye tısladı uzaklaşırken.

Ciddiydim. Sert ve romlu bir kombinasyon ve onun sıkı ıslak amcığı beni kurutuyor. "Onun
için gel," diye homurdandım. "Bu hayatta bir kez olur. Tadını çıkar."

"Birkaç dakika önce ona hayır dememizi öneriyordun," diye kıkırdadı, karnını doyurmak için daha derine zıpladı. "Tüm bu
çılgınlıklara ayak uyduramıyorum."

Çılgıncaydı.

İçimde hissediyordum, beynim dönüyor, bir türlü düzene girmeyen hislerimi düzeltmeye çalışıyordu.

Tatlı, azgın karım benim için geldiğinde denemekten vazgeçmiştim, sahip olunan bir kadın gibi sikime biniyor, homurdanıyor
ve daha fazlası için sürtünüyordu.

Rom sarhoşu yüzümde bir sırtışla yükümü onun içine boşalttım.

Bölüm On Dört

Grace

Thomas Heath ertesi sabah kahvaltıda yoktu. Brett ve ben yemek salonunun etrafında dolaştık, akşamdan kalma halimizle ayrılan süre boyunca emzirdik ama o gelmedi.

Bunu istediğimden daha kişisel algıladım, sanki bir şekilde bizden geri adım atıyor, bir ya da on içkiden sonra birbirimizin arkadaşlığında isteksizce ulaştığımız rahatlığı dengeliyordu.

O sabah gelmemiş olabilir ama paketleri gelmişti. Kuryeler kahvaltıdan hemen sonra gelmeye başladılar ve paketleri uzun bir grup halinde resepsiyona bıraktılar.

Vücudumda bu kadar pis bir şekilde kullanacağı şeyler için işaret vermek garip hissettirdi.

Hepsi sade ambalajlar içindeydi ve gizlilikleri beni tedirgin ediyor, içinde beni nelerin beklediğini merak ediyordum. Kırbaçlar, zincirler, eşek büyüklüğünde dildolar? Göt deliğinde müzik çalan gökkuşağı kuyruklu bir popo tıkacı mı?

Hiçbir fikrim yoktu.

Biz çocukken, kız kardeşim sokağın aşağısında ona iyi bakmayan bir aileden bir kanarya kurtarmıştı. İlk geldiğinde kafesinde çılgın anlar yaşırdı, tünektten tüneğe o kadar hızlı zıplardı ki tüylerden ve ciyaklamalardan oluşan zıplayan bir langırt gibiydi.

Kalbim aynen böyle hissetti.

Kukum, tamamen farklı bir şey gibi hissettiriyordu.

Brett, geri dönüşüm kutusu için yassılaştırılmış bir kartonla yanından geçerken küçük kolilerden birini salladı. İçindeki katı madde her neyse onun gümbürtüsüyle yüzünü buruşturdu.

"Belki de lastik bir tavuk gibi giyinmek istiyordur," dedi bana, akşamdan kalma haliyle çelişen kolay bir kahkahayla. "Belki de çiftlik fantezileri kuruyordur. Sen çiftçi olabilirsin, o da küçük pis bir domuzcuk olabilir."

Homurdandı ve ben gözlerimi devirene kadar yumruklarımı havaya

kaldırdı. "Sanki," diye tersledim, akşamdan kalma halim ondan çok daha

kötüydü.

"Sakin ol," dedi. "Çok çılgınca bir şey yaparsa, tekmeyi basmadan önce bütün kamyon yükünü kışına sokarım." Şaka yaptığını bile sanmıyorum.

Öğleden sonra geldi ve teslimatlar azaldı. Kalan tek misafirimizden hala bir iz yoktu. Gloucestershire'daki kız kardeşimi aramak için zaman ayırdım, küçük sarı kuşu anımsadım ve ona sessiz sahilimizde gelgitlerin dönüyor olabileceğini bildirdim. Birkaç ay önce çaresizlikten bize ödünç verdiği birkaç bin doları geri alabilme ihtimalinin tadını çıkarırken, dağınık hislerimi yeniden odaklamak için tam da ihtiyacım olan telefonda.

Bu etkileşim bana biraz iyi geldi. O kadar ki kendime uzun bir latte yaptım ve Brett mahzende meşgulken boş barda pencere kenarına oturdum. Sosyal medyada birkaç eski okul arkadaşına ping attım, artık onlara her şeyimizi verdiğimiz bu rüyadan

vazgeçtiğimizi söylemek zorunda kalacağım andan korkmuyordum. Online rezervasyon portalımızdaki diğer otellere göz attım,

Para hesabımıza geçtikten sonra bazı alışverişler için ilham arıyordum. Ve

bakakaldım.

Her an merdivenlerden inebilir. Güneş batarken pencereden kaba beyaz dalgalara bakıyor, purosunu ve uçuşan saçlarıyla aynı manzaranın tadını çıkarırken onu görmeyi umuyordu. Ama ondan hiçbir iz yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ön bürodan dahili numarasını arayıp teslimatları haber vermeyi düşündüm ama neyi teslim edeceğini bilmemesine imkân yoktu. Hatta yatak odasının kapısına vurmaya ve eşikte ona gün için bir buz kırma jesti olarak bunları sunmayı bile düşündüm, ama soğuk bakışlarının kalbimi canlı canlı kızartmasından çok korktum.

Kuzey Londra'dan Thomas Heath gerçekten de çok kaygan bir balıktı. Romu onu, tavandan tabana pencereleri ve parıltıyan şehir manzarasıyla şehirdeki gösterişli dairesini anlatacak kadar açmıştı. Şimdi bile onu her sabah gittiği okulda ayakkabılarında deliklerle hayal edemiyordum. Londra, geçim sıkıntısı içinde büyümek için baktan bir yer olmalıydı. Finans merdivenlerini tırmanmayı hayatının misyonu haline getirmesine şaşmamalı.

Hâlâ kendi zaman tünelimde bir ileri bir geri gezindiğim için adını sosyal medyaya yazdım. Hiçbir şey beklemiyordum, sadece dünyanın dört bir yanından Thomas Heath'lerle dolu bir deniz bekliyordum, ama işte oradaydı, listelerin en üstündeydi. Bir ortak arkadaş.

Aklımı kaçırmadığımdan emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım ama hayır. Bu oydu. Pahalı gözlüklerinin ardındaki aynı soğuk bakış, koyu kumral sakalının aynı mükemmel kesimi.

Tek bir ortak arkadaşımız olduğuna bile inanamıyordum ama işte oradaydı, küçük italik harflerle yazılmış bir isim.

Polly Piper.

Onu hatırlamam için ismine tıklamam gerekti ve o zaman bile hatırladığım şey en iyi ihtimalle bulanıktı. Çok eskiden bir zamanlar kız kardeşimin arkadaşıydı. Aynı okul yılında, benimkinden bir alt sınıftaydı. Kıvrıkcık kızıl saçları ve çilleri olan sessiz bir kızdı. Onu hatırlamamın tek gerçek nedeni buydu. Profilinde gezinirken hâlâ Gloucester'da yaşadığını ve bazı günler eve dönerken gizlice çörek aldığımız fırında çalıştığını gördüm.

Polly Piper Thomas Heath'i nereden tanıyordu?

Benimle ortak başka arkadaşları da vardı, ama yıllardır gerçekten konuştuğum kimse yoktu, sadece istekleri geldiğinde nezaketen eklediğiniz aynı üzgün okul arkadaşları grubu.

Kız kardeşime bir mesaj gönderdim ama çevrimiçi görünmüyordu. Bugünlerde nadiren çevrimiçi oluyordu. İki çocuk ve tam zamanlı hemşirelik işi buna engel oluyordu.

Polly Piper'la hala konuşuyor musun?

Thomas Heath'in profiline geri döndüm ama bu bir gizlilik kalesiydi. Sadece üç tane olan profil fotoğraflarına göz atabiliyordum. Kameraya soğukkanlılıkla bakarken çekilmiş orijinal fotoğrafı. Takım elbiseli bir fotoğrafında, yine takım elbiseli birkaç adamla birlikte, son birkaç gündür pek çok kez gördüğüm o sert bakışlar vardı.

Beni şaşırtan üçüncü fotoğraftı, üç yıl önceki olarak listelenmişti. Bunda gülümsüyordu, sırtışı hayal edebileceğimden çok daha doğaldı. Gözlükleri daha kalındı ve saçları *bir Pazar sabahı hipster* havası verecek kadar dağınıktı. Üzerinde bir tişört vardı, kolları bronzlaşmış ve fit erkek damarlarıyla dalgalanıyordu. Tişört milyar yıl geçse de ona yakıştırabileceğim bir şey değildi.

İnsanlar hayal kırıklığına uğratır,

pizza ebedidir. Sadece hayır.

Hayatta olmaz.

Brett yanımdaki koltuğa kaykılıp yanağıma kocaman bir öpücük kondurduğunda şaşkın şaşkın bakıyordum. Tek bir kelime bile konuşmadım, sadece kaşlarımı kaldırarak telefonu ona doğru çevirdim.

Gözlerini kısarak baktı, olay örgüsünü kavradığında kendi şaşkınlığı da belli oluyordu.

"Eski bir fotoğraf olmalı," dedi. "Ergenlik ya da başka bir şey. Bunun geçen yüzyıldan kalma olmasına imkân yok, bir gecede bu kadar huysuz bir kancığa dönüşemezsin."

Tarihi görebilmesi için yakınlaştırdım ve gözlerini tekrar kısıtı.

Omuz silkmesi endişeli olmaktan çok atılgandı.

"Bu kadar değişmesi için başına bir şey gelmiş olmalı," dedim. "Bu çok garip." "Belki boş

zamanlarında rahatlayabilir."

Yüzümü buruşturdum. "Bu onun boş zamanı."

"Hayat, iş, mega milyoner olmanın getirdiği baskılar. Sanırım bunu ondan çıkartıyorlar. Zavallı pislik."

Bunu tartarken başımı ona doğru eğdim ama yine de garip hissettim. *Pizza ebedidir*. Onun o şeyi yediğini hayal bile edemezdim.

Brett bana "Onu sosyal medyada araştırmadım," dedi. "Aklıma bile gelmedi. Yine de Google'dan kontrol ettim. Elinde sopa sallayamayacağın kadar çok şirketi var, üstelik garip bir döviz yatırımı da var. Kendini paranın efendisi gibi gösteriyor, merak etme."

Kendi kendime biraz güldüm, Brett'in tek kelime etmeden araştırmasını yapmasına bayılmıştım.

"Ne?" diye sordu ve ben yine güldüm.

"Dedektifilik oynadığını söylememiştin."

"O amcık hakkında gereğinden fazla konuşmak istemedim. Sadece zamanı geldiğinde parayı ödeyebileceğini bilmek istedim."

"Bundan çok daha fazlası var," dedim profil resminden uzaklaşıp ortak arkadaşlar ekranına geri tıklayarak. "Ortak bir arkadaşımız var, Polly Piper."

Başparmağıyla onun resmini işaret etti. "Polly Piper da kim?"

"Okulda bir alt sınıftan bir kız, kız kardeşim onu tanıyordu. Ana meydanın hemen arkasında, Church Row'daki fırında alışıyor. Kızıl saçlıydı, hatırladın mı?"

Kaşları çok iyi bildiğim şekilde düğümlendi. "Hiçbir fikrim yok. Yine de dünya küçük." "ok mu küçük?"

Omuz silkti. "Yedi derecelik ayrılık. Belki bir keresinde ondan bir çörek almıştır ve o da ona bir istek göndermiştir. Sanırım birkaç tane almıştır."

"Eve yakın hissettiriyor."

Bir kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. "Thomas Heath'i tanımıyoruz. İnanın bana, hatırlardık. Öyle bir adamı unutmak kolay değildir." Saçlarımdan nefes alabilecek kadar yakınıma sokulduğunda içimi çektim. "Polly Piper'ı tanımıyorum ve görünüşe göre senin bağlantı listende de pek üst sıralarda değil. Heath gibi bir adamın gidip buzlu çörek yiyeceğini ve Churchdown Lisesi'nden tatlı Grace Foster'ı kocası izlerken götten siktiğini tüm dünyaya anlatacağını düşünüyorsan, bence yanlış ağaca havlıyorsun."

Bunu yapmasından nefret ederdim. Her şeyi öyle bir anlatırdı ki deli gibi konuşurdum.

Bunu hep yapardı, televizyondaki gizemli cinayet dizilerine olan ilgime güler ve birinci bölümün beşinci saniyesinde olası suçluları bağırarak söylerken parmakla işaret etmemi görmezden gelirdi.

"Bilgi almak istiyorsan onu ara," diye teklif etti, ama çok geç kalmıştı.

Omuz silkme sırası bendeydi. "Onu tanımıyorum bile, yıllar önce isteğini kabul etmiş olmalıyım. Onunla hiç takıldığımı bile sanmıyorum, Sarah ile arkadaştı ama buraya gelecek kadar iyi arkadaş değillerdi."

"Yine de ona ping at," dedi ama ben başımı salladım.

"Hey, Polly. Tanıdığını düşündüğüm bir adamı becermek üzereyim. Thomas Heath mi? Onun hakkında bilmem gereken bir şey var mı? Elli bin dolar için iyi, değil mi?" Ses tonum Brett'in parmaklarını kaburgalarıma sokup sertçe gıdıklamasına neden olacak kadar alaycıydı.

"Ukala. Özel dedektifilik oynayan sensin." "Thomas Heath'in

yöneticiliklerini ezberden sıralayabilen kişi söylüyor bunu."

"Bunu yapabileceğimi bilmiyorsun... Sadece göz gezdiriyor olabilirim..."

Ama bunu biliyordum. Onunla ilgili her şeyi biliyordum. Parmaklarımın ensesindeki hassas deriyi süpürmesinden ne kadar hoşlandığı da buna dahildi. Ben bunu yaparken titriyordu, gözleri kapanıyordu.

"Ona soracağım," diye fısıldadım ve gözleri açıldı.

"Ona sorma. Ona bizimle ilgili hiçbir şey söyleme. Ne arkadaş listesinde kimlerin olduğunu, ne hangi okuldan geldiğini, ne de Polly Piper'ı arkadaş listesinde nasıl tanıdığını. O pisliğin ortadan kaybolmasını ve bir daha geri dönmemesini istiyoruz."

Haklıydı.

İçimi çektim ve Polly'nin resminden uzaklaşıp ahizeyi masanın üzerine bırakırken başımı salladım.

"Peki," dedim ve muhteşem kocamın yanına iyice sokuldum.

Tam da ait olduğum yere.

On Beşinci Bölüm

Thomas

Foster'larla aramdaki mesafeyi korudum. Sinirlere, güzel Grace'in gözlerindeki şaşkınlığa ihtiyacım vardı, ben onun mükemmel küçük bedenini doyururken. Küçümsemeye, nefrete, belki de karısını hayal bile edemeyeceği yerlere götürürken beni izleyen Brett'in gözlerindeki güvensizliğe ihtiyacım vardı.

Dostça sarhoş sohbeti bazı engelleri aşmıştı. Onları bir daha aşmayacaktım.

Kahvaltıdan ve sahil boyunca hafif yürüyüşlerden kaçındım. O akşam bardan tamamen uzak durdum, arka çıkıştan sıvıştım ve köyün içlerine doğru ilerleyerek geçerken gördüğüm birkaç küçük bardan birinde biftek yedim.

Akşamdan kalma semptomlarının ışığında bir muamele gördü. Kalın kesilmiş ve az pişmiş, yanında sağlıklı bir porsiyon yağlı patates kızartması ve soğan halkaları. Soğuk bir bira tercih ettim, çıtırdayan ateşin sıcaklığında yudumladım, ayaklarım sanki bu sıradan bir tatılmış ve ben de sıradan bir yoldan geçen biriymişim gibi dışarı fırladı.

Tatlıyı reddettikten sonra bara geçtim, bir tabureye çöktüm ve yerel bir bira sipariş ettim. Ortam sessizdi ama Foster'lar gibi boş değildi. Yerliler, tahminimce, küçük bir topluluk halinde gülüşüyor, arkadaki eski püskü bir tahtaya dart atıyorlardı.

Omzumun üzerinden onları izlerken yüzümde bir gülümseme vardı ve barmenin kaçınılmaz sohbeti başlatmasını bekliyordum. Çok uzun sürmedi.

"Buralarda mı kalıyorsun?" diye sordu, benimkine uygun bir gülümsemeyle. Yüz ifademin rahat olduğundan emin oldum. "Ön taraftaki otelde."

"Cliff House?"

Başımı salladım. "Güzel bir yer. Gerçi sessiz görünüyor. Birkaç mil ötede başka bir otel açıldığını duydum." Adam iç geçirdi. "Bütçe bok çukuru. Bütün yer bunu hissedecek. Hepimiz."

"Foster'lar buranın uzun süredir sahibi olmadıklarını söylediler, anlaşılan kötü zamanlama yapmışlar."

Başını salladı, güreşleri çatıldı. "Zavallılar. Aramızda kalsın ama bence Keswickler geçen bahar onları fena kazıkladı. Yeni yerin geleceğini biliyorlardı, sadece onları alaşağı etmeden önce çıkmak istediler. Yeni adamların hiç şansı yoktu."

"Sanırım hepiniz bir mucize bekliyorsunuz. Belki de yer yarılr ve başlamadan önce burayı yutar."

"Dua edebiliriz," dedi ve en yakın pompadan kendine bir bira çekti. "Yeni yer büyük olasılıkla berbat süpermarketler ve diğer tüm büyük şehir pisliklerini getirecek. Kıyı şeridinde daha önce de oldu. Bunlardan biri geldiğinde diğerlerine kapılar açılıyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim ona ve uzak bir yanımla üzüldüm.

Sadece Foster'ların kolay bir kaçış yolu arayan otelciler tarafından kazıklandığının teyidi için değil, aynı zamanda küçük kıyı cennetlerinin ilk gelen şirketler tarafından yutulduğunu görmek üzere olan bu diğer insanlar için de.

Öyle ya da böyle ülkenin her yerinde bunun yaşandığını görmüştüm. Bazılarına ben de dahil olmuşum.

İşin en tatmin edici yönü bu değildi, her ne kadar küçük çaplı pisliklerin yol boyunca çözüldüğünü görmek hoşuma gitse de.

Kısa süre sonra mükemmel yemek için barmene teşekkür ettim ve sessiz sokaklardan yavaşça geri döndüm, otele arkadan yaklaştım, böylece görünmeden kolayca en üst kata çıkabilirdim. Düşünmek için iyi bir zamandı. Düşünmek için kolay bir zamandı, her ne kadar iç gözlemden uzak durmam gerekse de.

Bir puro yaktım ve tepemdeki soğuk gökyüzündeki yıldızlara bakarak yürürken düşündüm.

O zavallı, üzgün barmenin yüz ifadesinden, yanında söylediği sözlerle rağmen ne olacağını yeterince iyi biliyordum. Elli bin dolar, yolun aşağısındaki uygun fiyatlı otellere rağmen Cliff House otele gelen konukları tutmaya yetecekti. Elli bin dolar onları hayallerinde biraz daha ileriye götürebilirdi, ancak birkaç yıl sonra fırsatçıların, zincir mağazaların ve şirin küçük bir sığınağın dönüşümünden hızlı bir şekilde para kazanmak isteyenlerin akınına uğrayacak ve şu anda sahip olduklarının aynısından daha fazlasına sahip olacaktınız.

Ölü bir iş. Borçlar üst üste yığılıyor. Yorgun hayaller ve bitkin bacaklar. Ve

onlarla birlikte paramparça bir evlilik.

Ama bunun beni ilgilendirmesine gerek yok. Ondan çok önce evlilikleri paramparça olacaktı. Belki onlara bir iyilik bile yapmış olurum, birkaç ay içinde ayrılırlarsa en azından yeni bir düzen kumaları için ellerinde benim paramdan bir miktar kalabilirdi.

Sonrasında bana teşekkür etmeliler.

Odama döndükten birkaç dakika sonra dahili telefon çalmaya başladı. Bir *merhaba homurtusuyla telefonu* açtım, duş için yarı yarıya soyunmuştum.

Grace'in sesi beni telefonda karşılarken son derece kararsızdı.

"Bay Heath? Pencerenizdeki ışığı gördüm. Koliler var..." Yüzündeki gergin gülümsemeyi duydum. "Bir sürü paket var." "Onları benim için sakla," dedim ve telefonu kapatmaya hazırlandım.

"Bugün... seni görmedik..." diye ekledi ve kendi kendime sırtıtmama neden oldu.

"Ne bekliyordun ki? Tuvalet ziyaretlerimin zaman çizelgesini mi? Başka bir yere gitmeme izin vermeniz için bir izin belgesine imza atmanızı mı?"

"Hayır, tabii ki hayır," diye tısladı ve ben de tüylerinin ne kadar çabuk diken diken olduğuna yüksek sesle güldüm. "İyi geceler Grace. Lütfen iyi uyu, yarın akşam tüm enerjine ihtiyacın olacak." "Yarın," dedi. "Evet. Kahvaltıda olacak mısın?"

Bunun onu ilgilendirmediğini söylemek ve her ihtimale karşı yemek odasında öylece durmak istedim ama köyün yerel havası ruh halimi yumuşatmış olmalı.

"Kahvaltıda olacağım," dedim ona. "Şimdi müsaade ederseniz. Devam etmem gereken bir akşam var." Özürleri çok lezzetliydi. Vedası, sikimin seğirmesine neden olacak kadar zayıftı.

Parmaklarım çoktan pantolonumun düğmelerini bir kenara atmışken aramayı sonlandırmak için bastım.

O beni istiyordu. İnatçı küçük fingerdek hâlâ apaçık olanı inkâr ediyor olabilirdi ama bu küçük cennet tomurcuğunun çıkmaz geleceği kadar apaçık ortadaydı.

Anlaşmamızın hâlâ geçerli olduğunu, o paketlerdeki iğrenç eşyaların yarın akşam gerçekten onun üzerinde kullanılacağını bilmek istiyordu. Onu hâlâ istediğimi, hâlâ onun için para ödemeye hazır olduğumu, hâlâ ona yapacağım tüm iğrenç şeyleri düşünmekle meşgul olduğumu bilmek istiyordu.

Ve ben hala ona yapacağım iğrenç şeyleri düşünmekle meşguldüm.

Aletim sertçe şişmiş, sıkıca kavrayıp hızla çalışırken bile donuk bir acıyla zonkluyordu. Yarın akşam tam karşımda olacaktı, dört ayak üzerinde, o daracık küçük kıcını sonuna kadar açmış, aç ağzımdan derinliklerine bir kaşık dolusu tükürük salgıladığımda göz kırpan pembe bir kirli et tüneli.

Onu derinlere gömmek uğruna canını ne kadar yaktığını hakkında hiçbir fikri yoktu. O hassas amciğindeki ağrının nasıl acı verebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Daha fazlası için yalvaracak kadar

iyi. Ama yalvaracaktı.

Ve işte o zaman biraz eğlenmeye karar verdim, telefonun dahili hattını tekrar açıp çekmeye başladığımda aletim hala elimdeydi.

Geri dönüş çağırma cevap verirken sesi aynı muhtaçlıktaydı.

"Fikrimi değiştirdim," dedim ona. "Onları yukarı getir. Yalnız

başlarına." "Yalnız mı?" diye sordu ve ben de bıkkınlıkla

homurdandım.

"Evet, Bayan Foster. Yalnız. Oda servisi diyelim. Müşteri her zaman

haklıdır." "Ama Brett..." diye başladı.

"Anlaşmamızın ne olduğunun gayet farkındayım," diye bağırdım. "Onları getiriyor

musun, getirmiyor musun?" Cevap vermeden önce üçe kadar saydım.

"Onları getiriyorum."

"Aferin kızıma," dedim ve telefonu tekrar kapattım.

* * *

Grace

Ben paketleri toplayıp üst kata çıktığımda Brett oturma odamızda futbol maçının tekrarını izliyordu. Kollarım ağzına kadar doluydu, paketler paketlerin üstündeydi. Titreyen bacaklarım tırmanırken dengemin hepsini aşağıya yuvarlamayacak kadar iyi olmasını umuyordum.

Kendi kendime nefesimin kesilmesinin sinirden değil efordan kaynaklandığını söyledim. Kendime, daha yakın olsaydı Brett'e nereye gittiğimi haber vereceğimi söyledim ve verirdim de. Önemli bir şey değildi, sadece ödeme yapan bir müşteriye ürün teslim ediyordum. Başka bir şey değil.

Yatak odasının kapısına yaklaşırken her yerimin nemli olduğunu hissettim, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki göğsüme bastırdığım kutulara çarpışını hissedebiliyordum.

Kapı açılıp da Mısır pamuğundan banyo çarşaflarımızdan başka bir şey giymediğini gördüğümde, varlığımı duyurmak için en keskin dokunuşu yaptım ve değerli eşyalarını sıkıca tuttuğumdan emin oldum.

Gözlerimin açılmasına engel olamadım. Açık ağzımdan en kırılmış kelimeleri bile çıkarabilmek için tek bir umudum bile yoktu.

Her şeyi gördü, tabii ki gördü. Çok rahat bir şekilde ayakta dururken gözleri parlıyordu, beni içeri çağırırken ağırlığı bir kalçasında ve kolu kapı çerçevesinin üzerindeydi.

Eşikten adımımı atarken ona değil başka bir yere baktım. Bavulu köşede düzgünce duruyordu, paltosu şifonyerin yanındaki koltuğun arkasına katlanmıştı. Çarşafları buruş buruştu ve onu çarşafların içinde, uykusunda savrulan çıplak bedeni ve bembeyaz yastıkların üzerinde dağılmış mükemmel saçlarıyla hayal etmemek için kendimi zor tuttum.

"Onları yatağın üzerine bırakabilirsin," dedi, ama yine de arkamdan yaklaştı ve çoğunluğu benden aldı, onları kolayca başımın üzerine kaldırdı ve geri kalan mesafeyi kendisi taşıdı.

Onu takip ederken tek kelime etmedim ve kalanı yatağın altına nazikçe yerleştirdim.

O yakınlıktan ona bakmaktan kendimi alamadım. Havluyu kalçalarına doğru sarkıtmıştı, bu da onun her yönüyle

Hayal ettiğim kadar sıkı.

Göğsü pürüzsüz ve kılsızdı, meme uçları altın gövdesine karşı koyu renkti. Karın kasları, dalgalanan derisinin altındaki kas çıkıntılarıydı, kalçalarının V kısmı gururluydu ve havlunun beyazının altında en baştan çıkarıcı mutlu izler vardı.

Benim kocama hiç benzemiyordu.

Brett iri yapılydı ama daha solgundu. Göğsü koyu renk kıllarla kaplıydı ve mutlu izleri çok daha belirgindi. Kalçaları daha geniş, cüssesi daha etli ve daha az profesyonelce şekillendirilmişti, vücudunun görkemli tonu tamamen doğal ve iyi genetikti.

Kocam kelimelerin ötesinde muhteşemdi, en çılgın hayallerim için fazlasıyla yeterliydi, ama bu diğer adam, bir milyon kirli paketi ve ukala sırtışını desteklemek için para dolu bir banka hesabı olan bu yakışıklı yabancı tamamen farklı bir oyundu.

Farklı.

Bunun için tek kelime bu.

Beyaz örtünün ardında sikiinin neye benzediğini merak ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Yakında öğreneceğim düşüncesiyle amımın karıncalanmaya başladığını fark ettiğim için kendimden daha çok nefret ediyordum.

"Merak ediyorsun, değil mi?" diye sordu ve işte yine o sırtış. O lanet sırtış. Her zaman o lanet

sırtış. "Beni ilgilendirmez," diyebildim, yüksek sesle gülmesi karşısında irkildim.

Ben de buna alışmaya başlamıştım. O gülüşe. Her zaman kötü, kirli bir şeylerin kenarıyla. Her zaman benim zararına, öyle olmasa bile.

"Oh, Grace. Bu seni fazlasıyla ilgilendirir." Yatağın kenarına oturdu, havlusu kalçalarının üzerinde neredeyse değerli varlıklarını görmemi sağlayacak kadar gerilmişti. Yanındaki yatağı okşayıp paketlerden birini eline aldığıında donakaldım. "En azından biraz merakını gider. Haydi. Bir tanesini aç. Sakın bana merak etmediğini söyleme."

"Merak kediye öldürür," diye tekrarlardım, tıpkı geçen seferki gibi, ama bedenim kendiliğinden hareket etti, ondan güvenli bir mesafede oturdum ve paketi elinden aldım.

Bir tanesinin zararı olmaz. Sadece bilmek bile beni rahatlatırdı. Onun pis koleksiyonunda delice bir şey olmadığını görmek için.

Eğer pis koleksiyonunda çok çılgınca bir şey yoksa.

"Devam et," dedi. "Anlat bakalım. Ben de en az senin kadar merak ediyorum."

Parmaklarım paketin üst ucundaki bandın içine girerken titriyordu. İçine ilk baktığımda nefesimi tuttum, neye baktığımı fark ettiğimde kalbim boğazıma düğümlendi.

"Göster bana," dedi ama gösteremedim. Yarısi sarılı halde uzattım, geri kalanını kopardığında yüzümün pancar gibi olacağını biliyordum.

Dildo çok büyüktü. Parlak siyah kalın bir lastik. Asla sığmazdı. Milyon yıl geçse bile. Onu havaya

kaldırdı ve bir yumruğunu onun yanında havaya kaldırdı. "Heyecanlı mısın?"

"Hayatta olmaz," dedim ona. "Milyon yıl geçse de asla."

Eğik kaşları beni ürpertti. "Bunu söylemek için bu kadar acele etme, tatlım. Yarın gece bu saatlerde bu canavar için bana yalvarıyor olacaksın."

"Nefesini tutma."

Bir paket daha verdi ve bu sefer daha az kısıtlamayla yırttım.

Bir dizi kelepçe. Leopar desenli kürkü ve emniyet mandalları olan sevimli seks dükkanlarından alınanlardan değil. Bunlar gerçekt, paslanmaz çelikti ve ambalajlarında bile tehditle parlıyorlardı.

Üçüncü bir paketi yırttı. Bir dizi deri küreği ortaya çıkarmasını sessizce izledim. Bir tanesinin üzerinde peynir rendesi gibi kesilmiş delikler vardı.

"Daha az hava direnci," diye açıkladı sorduğum gibi. "Güzel kışımı epey bir sarsacak." "Pısırik

olacağım," diye kabalaştım. "Hiçbir şekilde-"

"Göreceğiz," diye araya girdi. "Her şeyi göreceğiz."

Cesaretlendirilmeden başka bir kutu aldım. Bu seferki büyüktü ve yırtılınca içinden yatağın üzerine geçirilebilmesi için ilmekleri olan devasa bir su geçirmez çarşaf çıktı.

"Yatağını ıslatma konusunda endişeli misin?" diye sordum ve

keşke sormasaydım dedim. "Endişelenmiyorum," dedi.

"Belki de endişelenmelisin."

Acı bir kahkaha attım. "Yatağımı ıslatmıyorum, Bay Heath. Küçüklüğümden beri yatağımı ıslatmadım."

"Dokuz saat boyunca benimsin. Sana ne söylersem onu yapacaksın."

Bu kadarı yeterliydi. Ayağa kalktım ve sanki onun pisliğini üzerimden fırçalayabilirmişim gibi dikenli kollarımı

aşağıya doğru fırçaladım. "Gerisini kendin aç," dedim. "Bununla işim bitti."

"Keşke olsaydın." Bu sefer sırtıtmıyordu ve bu her nasılsa durumu daha da kötüleştiriyordu. Yüzü tamamen ciddiye. "Ama siz öyle olmayı dilemiyorsunuz, güzel Bayan Foster. Şu anda bile kendinize yalan söylüyorsunuz. Bu gece yatakta düşüneceğiniz tek şey bu aletleri o küçük, sıkı vücudunuzda nasıl kullanacağımken, buradan gitmek istiyormuş gibi davranıyorsunuz."

Karşılık vermeye cesaret edemeden birkaç adım uzaklaştım.

"Kandırılıyorsun," dedim ona. "Bunun seninle ilgili olduğunu

sanıyorsun."

Bakışları sertti. "Benimle ilgili olduğunu biliyorum. Para hesabına yattıktan çok sonra bile benimle ilgili

olacak." Zorla bir kahkaha daha attım. Bu sefer kulağa kötü geliyordu. Şeytani olacak kadar soğuktu.

"İyi geceler, Bay Heath," dedim ona, koridorun güvenliğine kaçmadan önce omzumun üzerinden geriye sadece kısa bir bakış attım.

Banyo çarşafının altındaki çadırı ya da büyüklüğünü gözden kaçırarak kadar kısa değildi.

Köşeyi dönüp bir kat merdiven indikten sonra durdum ve kendimi duvara yasladım. Bir dakikaya ihtiyacım vardı. Kocamın

yanına dönmeden önce kendimi toparlamak için uzun bir süreye.

Ama ben yapmadım.

Bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Arka cebimden iskelet anahtarı çıkardım ve kendimi en yakındaki boş yatak odasına bıraktım.

Ve bembeyaz yatakta kendimi çılgınca orgazm etmek için sürtündüğüm her saniyeden nefret

ettim.

On Altıncı Bölüm

Brett

Büyük gün için erkenden uyandım. Alarmdan çok önceydi, dışarıda gökyüzü hâlâ karanlıktı. Grace yanıma sokulmuştu, kendini hareketlerime göre ayarlarken nefesleri omzumda sabit duruyordu.

Dehşet. Tek hissettiğim buydu. Çocukken dişçi randevunuz yaklaştığında ve üzerinizde matkap kullanacaklarını bildiğinizde hissettiğiniz türden bir hastalık.

Sadece daha kötüsü.

On kat daha kötü.

Yüz kat daha kötü.

Kendime sertleştiğimi söyledim çünkü koşullar ne olursa olsun ilk işim bu oluyordu. Grace'in sabahın erken saatlerine kadar sikimi istemesine, daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını arzulamasına aldırmadan, alnında parlayan terle efordan gevşek bir şekilde düşerken bile.

Onu uyandırmamak için kendimi sabit tutmaya çalışarak yorganın altında kaldım, tavana baktım ve o orospu çocuğunun onun için gerçekten ne planladığını merak ettim. Acaba yarısında kendimi kaybetmeden izleyebilecek miydim ve tüm bu zavallı şeylere taşaklarımı duvara vurabilecek miydim? Acaba o benim dediğim amcığa girerken bir kez daha sertleşip kendimi utandıracak mıyım?

Alarm nihayet çaldığında ve güzel karım yanımda kıpırdadığında ben hâlâ tavana bakıyordum. Benim gibi onun da kafasına dank etmeden önce esnedi, gerindi.

Gözleri yarı aydınlıkta benimkileri buldu ve taş kesildiler.

"Kahretsin," diye fısıldadı. "Gerçekten bugün."

"Sadece sen istiyorsan," dedim milyonuncu kez. "Hayır diyebiliriz." "Ve

onunla birlikte burası için kurduğumuz hayallere de veda edebiliriz."

Benden uzaklaştı ve yatağının başucundaki bardaktan bir yudum su içti. Çıplak sırtının eğimine hayranlıkla baktım ve kalkmadan önce bir kez daha dikkatini dağıtmak için bu fırsatı kullanıp kullanmamam gerektiğini düşündüm.

Benim yerime karar verdi, bacaklarını yorganın altından sıyırdı ve bir çırpıda ayağa kalktı. Kapının arkasındaki kancadan sabahlığını aldı ve pencereye çıktı, sabah denizine bakmak için perdeleri geri çekti.

"Bunu yapmak zorundayız," dedi. "Burayı terk edemeyecek kadar çok

seviyorum." "Ben de seni istemediğin bir şeyi yaptığını göremeyecek

kadar çok seviyorum."

Cevap vermedi ve yine o bağırsak kıvrılması oldu. Bana bunu, benim onu bunu yaparken görmek istediğim iğrenç şekilde istediğini söyleyen. Sapıklığın o iğrenç hayaleti derinlerde kükrüyordu.

"Bu sabah paranın yarısını havale etse iyi olur, yoksa oyunun bittiğine karar vereceğim" dedim ve başını salladı.

"Ödenecekler listesini azaltmalı, ben daha sonra altına sığıp kapısından kaçmadan önce birazını harcamalıyız."

Kaşlarımın çatılması tenime kazınmış gibiydi ve bunu fark ettiğinde gözleri büyüdü.

"Bunun bir şaka olması gerekiyordu," dedi ama gülmüyordu.

Çabucak düş aldım, sonra dişlerimi fırçaladım ve benden sonra bir tane alırken buğulu camdan onu izledim. Onu, sadece benim dokunuşumu bilen kadını paylaşacağıma inanamıyordum.

Belki de hayatımın en büyük hatasıydı. Belki o benden daha iyi olurdu. Belki onu daha çok severdi.

Ağzımdaki baklayı çıkardığımda kendi aptal paranoyama yüzümü buruşturuyordum. Dışarı çıkarken başının etrafına bir havlu sardı. Arkama geçip kolunu belime doladığında aynadan onu izledim.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?"

"Paranoyaklaşıyorum. Bu çok saçma."

"Üst kattaki adam hakkında paranoyak mısın? Evet, bu çok saçma," diye beni temin etti.

"Eğer harika bir şey yaparsa bana numaralarını öğretmek zorunda kalacaksın. Yapabildiği *her* şeyi ve tüm bunları." Gülümsemesi gerçek ve sevgi doluydu. "Sen zaten bir sürü numara biliyorsun."

Mutfak için bile iyi giyindiğimden emin oldum. Para için karınızı beceren başka bir adamın size hissettirdiği kadar erkek gibi hissetmek istiyordum.

Güzel bir kot pantolon ve düzgün bir siyah gömlek işinizi görür.

Grace gardırobunun önünde zaman geçiriyor, kendi kıyafet seçimlerini açıkça tartıyordu.

"Sence daha sonra ne giymemi ister?" diye sordu, ben de düşünmeye bile değmez diye omuz silktim. "Ne giymek istiyorsan onu giyeceksin, onun ne düşündüğünü boş ver."

Üzerinde güzel beyaz lekeler olan dar, mor bir bluz çıkardı. "Sanırım benimle kıyafetlerimin içinde değil dışında ilgileniyor."

Yemek odasına gitmeden önce elini tuttum, pisliğin yüzünü göstermesini beklerken onu yakınımda tuttuğumdan emin oldum.

Bugün sabahın erken saatlerinde, her zamanki gibi takım elbiseli ve çizmeliydi, kucağında da sabah dokuzdan önce bir gazete vardı.

Grace siparişini almaya gittiğinde ona başımla selam verdim ve mutfığa doğru yöneldim, acaba daha sonraki keyifsiz gösteriye kadar onunla biraz erkek erkeğe konuşmayı denesem mi diye düşündüm. Yine tam İngiliz yemeği istedi. Yumurtalar yine fazla pişmemişti.

Çabucak pişirdim ve Grace yemeği ona götürürken kapı aralığından dışarı baktım. Ona bakışı açlıktan ölmek üzereydi ve bu pastırma için değildi.

İşte o zaman nakit transferinin zamanı geldiğini düşündüm, huzur içinde kahvaltı onun için berbat olacaktı.

O gazetesini katlayıp çatal bıçak takımını alırken ben de karşısına oturdum; şaşırdıysa da belli etmedi, hafta içi herhangi bir sabahmış gibi mantarlarını doğradı.

"Parayı istiyorsun," dedi ve adamın tüm bu şeyleri biliyor gibi görünmesinden nefret ettim. Cebinden telefonunu çıkardı ve başparmağını parmak izi şeyine bastırdı. "Bilgilerinize ihtiyacım olacak."

Onları ezbere okudum, onu bu kadar dostane bulmak yelkenlerimden biraz rüzgar aldı.

"Tamamdır," dedi, aynen böyle ve kendi telefonumdan mobil bankacılığa giriş yaptığımda hesabımızda yirmi beş bin dolar olduğu kesindi.

"Teşekkürler," diye homurdandım, hala önümdeki figürlerin gerçek olduğuna ve almak için orada olduklarına

inanmakta zorlanıyordum. "O zevk bana ait olacak," dedi. "Şimdi siktir git ve beni kahvaltıyla baş başa bırak."

Sikimden uzakta sikişmek benim için bir zevkti.

Harcanacak bir sürü parayla günü geçirmek de çok daha kolaydı.

Grace öğleden sonranın çoğunu telefonda faturaları ödeyerek geçirdi, ben de evrakları karıştırarak.

Aldığımız birkaç bin doları geri vermek için kız kardeşini aradığında, durup dururken bir soru sorduğuna kulak misafiri oldum.

"Polly Piper ile hala konuşuyor musun?"

İsmi duyunca kulaklarım diken diken oldu. Başımı masanın üzerinden ona doğru salladım ama kaşlarını çatarak beni kenara çekti. *"Okuldan, evet. Thomas Heath adında biriyle arkadaş, hiç duydun mu?"*

Omuzlarının çökmesi bana çıkmaz bir yolda olduğunu söyledi.

"Hayır, kesinlikle Thomas Browning değil. Thomas Heath. Uzun boylu, fit, süper güzel, Londra'dan. Zengin."

Vedalaşıp telefonu kapatırken kaşlarımı kaldırdım. "Adını duymamış o zaman?" Ben sordum.

"Hayır, asla. Polly Piper okulda Thomas adında bir çocukla arkadaştı ama o değildi. Polly'nin Londra'ya gittiğini bile sanmıyordu, ezelden beri fırına yapışıp kaldığını söyledi."

"Sanırım bu da hayatın gizemlerinden biri olacak," diye üzüldüm, sonra da keşke kelimelerimi daha iyi seçseydim diye hayıflandım. Grace çözülmemiş gizemlerden nefret eder.

"Ziyarete gittiğimizde belki bir elma cirosu için ararım, bakalım ondan ne öğrenebilirim." Lanet

olası cesedimi çiğnemedi. O zamana kadar Thomas Heath aklındaki son şey olacaktı.

Dilimi ısırmayı ancak başarabildim ve yediden hemen önce barda bize katıldığında tekrar ısırarak zorunda kaldım.

Ne içtiğini sormaya fırsat bulamadan elini kaldırdı ve siyah saten bir elbise askısını barın üstüne koydu. Tüm sözleri Grace içindi.

"Senin için, sonra. Lütfen bunu giy," dedi ona. "Zamanından önce hızlıca bir içki içmek için döneceğim."

O daha kapıdan çıkmadan önce ürün yelpazesini karıştırmaya başladım, ama Grace'in eli ben daha bakmadan benimkine çarptı.

"Hayır," dedi. "Önce bir bakayım. Utanabilirim."

Homurtularım yüksek ve biraz da iğrençti. "Birlikte utanabiliriz, aç şunu." Ama açmadı.

Askıyı elimden kaparken gözleri hiddetliydi, bütün siniriyle yanıyordu. Sanırım bu sudaki sorunların ilk işaretiydi.

Uyarıyı dikkate almalıydım.

On Yedinci Bölüm

Grace

Sanırım o zaman anladım, kesinlikle gerçektir.

Brett'in mobil bankacılık uygulamasında somut rakamlarla hesabımıza inen yirmi beş bin dolar soğuk, sert bir gerçeklikti, tıpkı alacaklılarımızı arayıp ödenmemiş bakiyelerimizi ödediğimde çıkan sesler gibi. Ama bu. Thomas Heath'in onun için giymemi istediği *kıyafetten oluşan* bu paket, *oh be, bu gerçekten oluyor demenin* başka bir seviyesiydi.

Fondötenimin altında yanaklarım yanıyordu, daha onu barın üstüne örtmeden ve geri çekilirken beni aptal aptal bakarken bırakmadan önce bile. Brett'in merakı, saten örtünün içinde ne beklediğini kontrol etme hevesiyle neredeyse çocuk gibiydi ve sinirlerim ilk kez gerçekten tüm kontrolün ötesine fırladı.

Uzattığı eline attığım tokat sert ve hızlıydı, geri tepmesi şok ediciydi, gözleri benimkilerle buluştuğunda genişledi ve savunmacı tavrımın ölçeği yaktığını gördü.

"Hayır," diye tersledim. "Önce bir bakayım. Utanabilirim."

Homurdanması beni daha da sinirlendiren asık suratlı bir niteliğe sahipti. "Birlikte utanabiliriz. Aç şunu." Ama hayır.

Hayatta olmaz.

O daha fazla itiraz edemedi, bohçayı kollarımın arasına aldım ve güvenli bir mesafeye geri çekilirken kumaşı yanıma sıkıştırdım.

"Ciddiyim," dedim ona. "Bunu kendi başıma yapmalıyım."

İhtiyacım var.

Bu kelimenin kulağa bu kadar çaresiz gelmesinden nefret ediyordum.

Anlamadı ve ben de onu suçlamadım. Yüzünde beliren acıyı gizleyemiyordu, her ne kadar hemen ardından omuz silkmiş olsa da. Kaltaklık ettiğimi biliyordum ama duramıyordum. Bırakın özür dilemeyi, nefes alabilecek ve kendimi toparlayabilecek kadar bile işlevimi yerine getiremiyordum.

"Kendini memnun et," diye önerdi. "Beğenmiyorsanız giymeyin."

Kalbim gırtlığıma dayanmıştı, bu yüzden tek yaptığım başımı sallamak oldu, dudaklarım birbirine sıkıca kenetlenmişti.

Üzgün olduğumu söylemek istedim. Sadece korktuğumu. Benim için, bizim için. Bu çılgın gece için ve bunun yarın, sonraki gün ve ondan sonraki tüm günler için ne anlama geleceği için.

Hiç görmediğim halde bir yabancıнын seçtiği ve vücudumda iğrenç desenleri olan bir şeyi giymenin utancı için. Ona uymadığını söylemek zorunda kalmanın potansiyel dehşeti için. Kalçalarımın çok sarkık olduğunu, göğüslerimin yeterince büyük olmadığını ya da belimdeki düğmeleri tamamlayamadığımı.

Kendimi aynada gördüğüm ve elli binlik bir kuzu gibi giyinmeye çalışan eski bir koyun eti gibi hissettiğim için.

Brett'e onu sevdiğimi söylemek istedim. Beni bu şekilde görmesinden korktuğumu, her ne şekilde olursa olsun. Evlilik hayatımızın geri kalanında beni bu şekilde görmesini istemediğimi, kendimi başka bir adamın kötü kıyafet seçimine nasıl bağladığımı ve deliklerimi açarak bir sirk palyaçosu gibi nasıl gösteri yaptığımı hatırlamasını istemediğimi.

"Git bir bak," dedi Brett ve ben orada demir bir korkuluk gibi asılı kaldığımı, kollarımdaki kasların iki yanımda gerildiğini, hiçbir işe yaramadığımı ve kocamın büyük, güvenli omuzlarına sarılıp ona bunun bir hata olduğunu söylemekten başka bir şey istemediğimi fark ettim.

Ama hayır.

Bu bir hata değildi.

Alacaklılara ödeme yapmak bir hata değildi, borçlu olduğu paraları geri ödemek için aradığımda kız kardeşimin sesindeki sevinçli şaşkınlık da öyle.

Bu sabah pencereden değerli plajımıza baktığımda ve aynı şeyi yapacağım binlerce sabahı daha güvence altına aldığımı bildiğimde, bu da bir hata değildi.

Başımı salladım ve hafifçe gülümsedim.

Sesim titrek çıkıyordu. "Yakında döneceğim."

Cevap veremeden arkamı döndüm ve bacaklarımı zorlayarak beni mutfaktan dışarı çıkarıp kendi özel banyomuzun güvenliğine taşıdım.

Sürgüyü arkamdan kıvrarak kapattım ve burada bulunduğumuz süre boyunca hiç kullanmadığım için daha önce hiç duymadığım paslı bir gıcırta çıkardı. Klozetin kapağına oturdum, düzensiz nefes alış verişlerimi sakinleştirmeye çalışırken üst kattaki adamın ilk fantezisiyle yüzleşmek için kendimi hazırladım.

Ben deriyi hayal ediyordum. Lateks. İçine girmek için bir çuval dolusu talk pudrası ve bir fiçı dolusu bebek yağına ihtiyaç duyacağım bir şey, tabii bu mümkünse.

Belki de beni o dandik çiftlik hayvanlarından biri gibi giydirecekti. Belki de daha sonra kıcıma takacağı at kuyruğu kış tıkaçı için hazır bir at koşum takımı giyiyor olurdum. Belki o yaramaz hemşirelerden biri, otuz yaşında bir liseli kız ya da daha da kötüsü olurdum.

Fırfırlı bir külot giymiş yetişkin bir bebek.

Belki de dizlerimin üzerinde ona aptalca isimler takmamı isterdi, aptal bir salak gibi kısıtılmış, gülünç derecede dar lateks külotumun üzerinden sarkan muffin üstümle. *Baba, Efendi ya da* beni sonsuza dek utandıracak ve utançtan patlamadan aynada kendi gözlerimle asla karşılaşamayacağım başka bir görkemli unvan.

Ağlayabilirdim, o kadar gergindim ki satenin içine bakma ve kaçınılmaz olanla yüzleşme düşüncesi ellerimi titretiyordu.

Saçma olduğunu biliyordum. Bu şartlar altında kıyafet benim için en önemsiz şeydi. Sadece çok... istilacı hissettim. Çok... aşağılayıcı.

Ve bundan daha fazlası.

Tüm o gerginliğin, hırıltılı nefesin ve yanak yanıklarının altında bile bir şeyler vardı.

Lanet olası kalçalarım titriyordu, aralarındaki şeyin çırpınışıyla birlikte titreyecek kadar sinirliydim. Bütün gün, olmamam gereken yerlerde nemli kalmıştım. Olmak istemediğim yerlerde.

Aynı anda hem bu kadar dehşete düşüp hem de tahrik olmanın mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim.

Siyah saten örtüyü kaldırıp askıdan indirmeye cesaret ettiğimde midem bulanıyordu ama beni karşılayan şey nefesimi bir yudumda kesmeye yetti.

Çok güzeldi.

Deri, lateks ya da çiftlik kıyafeti değil.

Siyah dantel ve kurdele, güzelce dikilmiş ve askıda sunulmuştu. Korsenin kupları düşüktü, meme ucunun altından kesildiğine şüphe yoktu, ancak kumaş kaliteliydi ve kıvrımlarım on yıl önce olduğu kadar tonlu olmasa bile şekli gurur verici olacaktı.

Külot, kalçalarında saten kravat kurdeleleri olan bir tangaydı ve köşesinde bir yırtmaç vardı. Acaba gerçekten de o güzel külot hala yerindeyken sikini içime sokmayı mı planlıyordu? Neredeyse öyle olmasını umuyordum ve bu sefer karşı koymadım, çünkü ne anlamı vardı ki?

Hoşuma gitti ya da gitmedi. Aynı anda üst kata, Thomas Heath'in kirli ellerine koşmak ve ön kapıdan çıkıp çok uzaklara gitmek istedim. Cennet ya da cehennem ya da her ikisi de olabilirdi. Karnım dehşetle çalkalanırken bile bu düşünceyle amım sıkıştı.

Dikkatimi tekrar kıyafete verdim, nefes aldım ve kendimi odaklanmaya zorladım.

Kalçalardaki firfırdan sarkan askılı kemer eklentileri ve arkadaki askıya asılmış bir çift dantel üst çorap vardı.

Hem seçim hem de beden açısından iyi bir seçim yapmıştı. Seçim, hem genel boyut hem de fincan boyutu açısından mükemmeldi, Brett'in bunca yıldan sonra bile başarabileceğinden çok daha iyiydi.

Bir yabancınn ölçülerimi nasıl bu kadar doğru ölçtüğünü merak ediyor, onun yanında geçirdiğim onca zaman boyunca beni ne kadar yakından inceliyor olabileceğini düşünerek içim ürperiyordu.

Ne kadar paranoyak bir kaltak olduğumu fark ettim, orada oturuyordum ve gardımı indirirken kıkırdamalarla birlikte rahatlama gözyaşlarımla savaşıyordum. Brett de benimle birlikte rahatlıkla bakabilirdi. Hatta mutlu bir ön izleme bile yapabilirdi. El tokadı tamamen aşırıya kaçmıştı ve sinirlerim de gerilmişti.

Olay örgüsünü kaybediyordum. Kesinlikle, tamamen, hiç şüphesiz.

Ama yine de, kıyafeti bir kez daha tepedeki ışığa tutup danteldeki muhteşem deseni incelerken, bu anı kendime ait olarak kabul ettiğim için mutluydum.

Yıllar önce, henüz reşit bile olmadığım ve üniversiteden sonra bir gün Brett'e *hazır* olduğumu fısıldadığım *geceyi* hatırladım. O yaz boyunca aylarca el yordamıyla ilerlemiş, gittikçe yakınlaşmıştık ama o gece diğer tüm hazırlıksız sevişme seanslarından çok farklıydı. Uzun ve sıcak bir banyo yaparak kendimi hazırlamıştım, o yüzünde kocaman bir sırıtişla benim evimde bir gece geçirmek için gelmeden önce kendimi bir tür kurban sunusu gibi hazırlamıştım. Sabunlanıyor, tıraş oluyor, hazırlanıyor, saçlarımı mükemmel bir şekilde kıvrıyor ve makyaj kutumdaki her bir parçayı kullanıyormuşum gibi hissediyordum.

En sevdiğim iç çamaşırlarımı giyip, beni ilk kez kendisine ait kılmaya hazırlanırken sinirlerimin omurgamda nasıl dans ettiğini unutmuştum. Kalbimin, onun bedenimi asla geri alınamayacak bir şekilde sahipleneceği nihai hissin düşüncesiyle nasıl çarptığını unutmuştum.

Thomas Heath'in seçtiği kıyafeti kapının arkasına asıp duş fıskiyesini sonuna kadar açtığımda kendimi yeniden öyle hissettim. Günlük bluzumu ve kot pantolonumu derimi döker gibi çıkardım, musluğun altına sanki yepyeni bir kadın olarak geri dönecekmişim gibi adım attım.

Hayır, bir kadın değil. Dokuz saat boyunca yabancı bir adamın ellerinin vücudunda olmasından endişe duyan, karnı çırpınan gergin bir kız.

Kocam henüz beceriksiz bir gençken ona gösterdiğim özeni göstererek sabunlandım ve tıraş oldum. Bir yabancınn aç gözleri tarafından görülmenin, maruz kalmanın ve savunmasız olmanın büyüünün vücut peelingi ile üzerimden geçmesine izin verdim.

Cehennem olmasına gerek yoktu.

Kabustan başka her şey olabilir.

Bu bir uyanış olabilir. Bir ömür boyu istikrar içinde bir gece denemesi. Aldatma ya da zina değildi, yakınından bile geçmiyordu. Üst kattaki yabancı canımı yakabilir, bedenimi çığlık çığlığa kendi çarpık hayal dünyasındaki yerlere sürükleyebilirdi ama ben bunu sevdiğim adamla olan hayatım için yapıyordum.

Kendi yıpranmış duygularımla bitkin düşmüş, son birkaç günün çılgın tepkileri arasında gidip gelmekten yorulmuştum. Yüklü misafirimizin bara gelip iğrenç teklifini yapmasının üzerinden bir asır geçmiş gibi geliyordu.

Sonunda iş başa düştüğünde duygusal pisliklerin akıp gitmesine izin vermek beklediğimden daha kolay oldu. Bana gerçekçi, pragmatist, kaderini kabul eden bir rasyonalist diyebilirsiniz ama ben her şeyi olurluna bıraktım ve karşıma çıkacak sapkınlıkla yüzleşmek için çenemi yukarı kaldırdım.

Yeni tıraş olmuş vücudumu nazik ellerle kuruladım, işim bittiğinde cildimin her bir santimini nemlendirdim. Dişlerimi ilk randevuya çıkan birinin gayretiyle fırçaladım, saçlarımı kocam için çok iyi uyguladığım dalgalarla kuruttum. Saçlarımı

dikkatlice makyaj yaptım, titreyen parmaklarımı yüzümde gergin bir

gölümsemeyle sabitledim. Ve sonunda, güzel yatak odası kıyafetimi giydim.

Boy aynası bana bilmem gereken her şeyi anlattı ve kendime daha iyi bir görüş sağlamak için döndüğümde gözlerime batan yaşlar da öyle.

Bunlar düşmekle tehdit eden üzgün gözyaşları değildi, hatta gergin gözyaşları da değildi.

Kendi teninin içinde kendini ne kadar iyi hissettiğine şaşırmış bir kadının

gözyaşlarıydı bunlar. Thomas Heath'in beni böyle görmesini bekleyemezdim,

bunu inkâr edemezdim.

Ama daha da önemlisi, kocamın da beni böyle görmesi için sabırsızlanıyordum.

On Sekizinci Bölüm

Thomas

Odadaki son hazırlıkları yaparken cebimden bir mesaj sesi geldi.

Heyecanım hayalarımın derinliklerine kadar işlerken, ona bir göz atmadan önce tuvalet masasının üzerindeki etkileyici dekorları sıralamayı bitirdim.

Yapma. Lütfen bunu kendine yapma.

Onun iyi niyeti bana acı veriyordu ama bir fark yaratacak kadar değil.

Zavallı tatlı Polly'm asıl noktayı tamamen kaçırıyordu. Bu çabayla kendime yüklediğim her bir onsluk ölü umut için, yaşayan hafızam boyunca nefret ettiğim adama bir dünya acı getiriyordum.

Ve güzel Grace, kelimenin anlamını bilmediğim zamanlardan beri arzuladığım kız. O benim olacaktı.

Polly'nin planlarımın içindeki gerçek anlamı kaçırdığından eminim; Grace'e olan tutkumun beni hain bir yola sürükleyeceğini, kendimden nefret etmemle romantik aşkın kötüye dönüşmesi arasında gidip geleceğimi varsayıyordu. Ama yanılıyordu.

Grace Foster benim olacaktı ama kalpler ve güller olmayacaktı. Yıllardır kocasıyla yaptığı gibi ortak şakalara güldüğü uzun akşamlar olmayacaktı.

Grace Foster ruhen benim olacaktı. Bedeniyle ve onunla birlikte ruhuyla nasıl oynadığımın lekeli anısıyla zincirlenmişti. Çürük kalbi tüm bu serpintilerden kanarken bile teni benimle temas kurmak için can atacaktı.

Asla sahip olamayacağı şeyi isterdi. Evli bir kadın olarak kutsanmış olduğuna inandığı gibi, ruhunda hissettiği bir bağ. Sadece daha fazlasını.

Daha fazla şehvet. Daha fazla ter, titreme ve uçurumun kenarına sürüklenmiş bir bedenin çılgın dalgalanmaları.

Belki de ona ikincisini tekrar verirdim, anlaşılmayı mühürlemek için bir ya da iki kez. Belki bir kez bile çok fazla, tüm mantığın ötesinde, onun siren çağrısı benim gibi taş kalpli bir orospu çocuğunu bile baştan çıkarıyor.

Ya da belki onu paramparça olmuş anılarına terk eder ve aramalarına asla geri dönmezdim.

Su geçirmez çarşafı çıplak yatağın üzerine gerdim, örtüleri ve yastıkları büyük çift kişilik gardırobun gözlerden uzak bir yerine yerleştirmeden önce gerdim.

Mobilya yığınının halının üzerinde hafifçe kaydardım ve boy aynasının tüm tarafların aksiyonun tüm görkemli açılarını görebilmesi için en iyi şekilde konumlandırılmasını sağladım.

Brett'in sandalyesi zaten yerindeydi, yatağın ortasındaydı ve bir kol mesafesinde olmamasına rağmen kirli görüntüyü görebilecek kadar yakındı. Eğer kıskançlık krizine girip ayağa fırlar ve işlemlerin yarısında bana saldırırsa, bu hayatında yapacağı en büyük hata olurdu.

Kamerayı ve uygulamayı kızılötesi haritalama ışığıyla birlikte komodinin üzerine kurmuştum bile. Tetik hattında tek bir hareketle, kalan yirmi beş bin doları holding hesabından çekilecek ve güvenli bir şekilde benim hesabıma geri dönecekti.

Para, bir çiftin elinden ilk kez bu şekilde kayıp gitmiyordu.

Bir yanımdı, sırf kıskanç öfkesinin maksimum acısına tanık olabilmek için bu şekilde sonuçlanmasını umuyordu. Sabah arkamda sadece bir kartvizitle ayrılanın talihsiz yan etkilerinden biriydi bu - ilişkinin eriyişine ilk elden tanık olamamak.

Sadece hayal edebilirdim. Şansa bakın ki, ben hayal gücü çok geniş bir adamım.

Duşum kısa ama kapsamlıydı, klasik kokum hala nemli olan tenime yapışırken cömertçe sıkılmıştı. Takım elbisem en iyi takımımdı, keskin siyah ve beyaz çizgileriyle mükemmel bir monokromdu. Broglarım parlatılmış, dişlerim fırçalanmış ve diş ipi kullanılmıştı. Saçlarım yüzümden geriye doğru taranmış, sakalım yeni kesilmiş ve düzgünce düzeltilmişti.

Grace Foster'ın deneyimsiz küçük hazinesine olduğu kadar güzel bir kadının amına da hiç bu kadar hazır olmamıştım, keşke onu keşfetmek için dokuz saat yerine doksan saatim olsaydı.

Merdivenleri yavaşça inerek bara ulaştım ve işlemler başlamadan önce bir saat boyunca dikkatli bir şekilde içki içmek için saat dokuzu biraz geçe geldim. Oda yabancılardan boştu, bu biraz hayal kırıklığıydı. En azından birkaç kayıtsız misafirin etrafta dolanmasını ve ev sahiplerimi sınırları bozulmuş bir şekilde gülümsemeye zorlamasını ummuştum.

Onun yerine sadece Brett vardı, birasını yarı içmiş halde barda oturmuş, telefonunda geziniyor ve varlığımdan habersizmiş gibi davranıyordu.

Orada olduğumu biliyordu, tıpkı onun bildiğini bildiğim gibi. Asık suratlı üstünlük taslaması içimdeki piçi cesaretlendirmekten başka bir işe yaramadı, karşısındaki tabureye oturduğumda sırtışımda kendini beğenmişlik derecesindeydi.

"Bir viski," dedim ona. "Bu sefer tek shot. Duyularımın *uyanık olmasını* istiyorum."

Telefonunu uyku moduna geçirmeden önce beni birkaç saniye bekletti ve tezgahın altından dolu bir viski şişesi alıp boş bir bardakla birlikte önüme koydu.

"Keyfine bak," diye homurdandı. "Müesseseden. Sarhoşluktan altına işe ve benim misafirim ol." Gülüşüm

kötülük doluydu. "Ben olsam nefesimi tutmazdım."

İçkisinden uzun bir yudum daha alırken gözleri yanıyor, omuzları dikleşiyordu ve sonra acı bir kahkaha attı.

Tek bir kadeh doldurdum ve o benim ölçülerimle alay etti.

"Bunun gerçekten bir anlamı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" dedi. "Egon o kadar şişmiş ki, bir Ocak Salı günü üzgün bir sıkık tarafından düzgünce sikileceğimizi düşünüyorsun." Birasından bir yudum daha aldı ama gözleri benimkileri tuttu. "Eğer düşündüğün buysa, her on iki ayda bir senin anına kadeh kaldırmayacağız."

Bir yudum almadan önce viskinin dumanlı kokusunun tadını çıkardım.

"Egon gerçekten o kadar şişmiş ki kendi zavallı kabadayılığına inanıyorsun," diye karşılık verdim, omuzlarımın her zamanki gibi rahat olduğundan emin olarak.

"Bu kabadayılık değil, dostum-" diye başladı, ama arkamdaki kapı aralığında gözleri açıldığında kelimeleri bir anda kurudu.

Dikkatini dağıtan şeyle yüzleşmek için dönmek içgüdüsel, tıpkı bize katılmak için yürüyen güzel kadını gördüğümde kendi boğazımın kuruması gibi.

Grace Foster'dı ama değildi. Dar kırmızı elbisesi kıvrımlarında harikuladeydi, kalçalarında öyle bir yükseliyordu ki, onun için seçtiğim çorapların dantelli üst kısımları her adımda bir anlığına görünüyordu. Topuklu ayakkabıları baldırlarını zorlayacak kadar yüksekti, siyah parlak stilettolar klasik güzelliğini o kadar mükemmel bir şekilde dengeliyordu ki sikim saniyeler içinde zonkluyordu.

Makyajı dumanlıydı ve dudakları elbisesine uygun olarak koyu kırmızıydı, saçları yüksek elmacık kemiklerini vurgulayan yandan ayrılmış koyu renkte parlıyordu.

Dünyada benden çektiği açlığın hakkını verebilecek bir fiyat etiketi yoktu. Eğer kaba saba kocası omzuma bir tokat atıp anlaşmamızı iptal etseydi ve onu yatağa kendisi süpürseydi, kadehimi memnuniyetle ona kaldırırdım.

Ama yapmadı.

Güzel diğer yarısı yanıma geldiğinde alışılmadık bir şekilde şaşkına dönmüştü, gözleri son birkaç yıldır süreksiz olduğunu kanıtlamaya adanmış o aptalca hayranlıkla doluydu.

"İyi cilaladım mı?" Grace sordu ama oyun oynuyordu. Önce ona sonra da bana gülümserken ela yeşili gözlerindeki kendinden emin pırıltıya bayılmışım.

İnanılmaz görüldüğünü biliyordu. Belki ne kadar inanılmaz olduğunun farkında değildi ama bu yolda ilerliyordu.

Birkaç gün önce barda gördüğüm zavallı, kırık dökük kadının böylesine kendinden emin bir dönüşümüne katalizör olmak garip, içten bir zevkti.

Brett barın öbür ucundan ona "Çok güzel görünüyorsun," dedi ve sözleri birçok erkeği dizlerinin üzerine çöktürecek türden bir dürüstlikle fokurdadı.

Onlara bir an verdim, aralarında hayranlık dolu bakışlar kaynarken sessizce oturdum, elli bin doların birbirlerine olan bağlılıklarının okyanusunda bir damladan daha değerli olmadığını anlayacak kadar akılları başlarına gelirse geri çekilmeye hazırdım.

Ama hayır.

Grace'in gözleri dikkatini tekrar benimkilere çevirdiğinde hâlâ ısıltı ısıldı.

"Şu ana kadarki yatırımınızdan memnun musunuz?" diye sordu bana, sahte bir şekilde kalınlaştırılmış

kırpiklerini kırıştıtararak. "Çok," dedim ona. "Sizi bu muhteşem süslemelerden mahrum bırakmak neredeyse utanç verici olacak."

"Neredeyse mi?" diye sordu ve ben de gülümsedim.

"Yapmayın, sevgili Bayan Foster, pohpohlanmak size yakışmıyor. Bu akşam ne kadar büyüleyici görüldüğünüzü biliyorsunuz. O siren gülümsemenizle yüz mil yarıçapındaki her erkeği Fareli Köyün Kavalcısı yapabilirsiniz."

Kocasından bir kadeh şarap alırken parmaklarının titremesi olmasaydı, sinirlerinin yok olduğuna inanırdım.

"Sadece bir tane," diye yorum yaptı, açıkça benim yararına. "Ne de olsa bedensel işlevlerimi kontrol etmek

istiyorum." "İstiyorum, alamıyorum," diye sertçe karşılık verdim. "Bu akşam bedensel fonksiyonlarını kontrol eden kişi ben olacağım."

İlk yudumunu alırken gözleri tamamen bendeydi ve orada, seksi bir iç çamaşırının parlak güveninin ve kendini ilk kez başka bir erkeğe veren bir kadının kızarmış sinirlerinin ardında, sessiz gölgelerde, varlığının özünde, arzusunun elle tutulur çırpınışı vardı. Bunu hissettim. Hepsini. Her nefes alışını. Bacaklarının arasındaki yumuşak pembe dudakları öptüğünü bildiğim o siyah dantelli meraklı amcığın her sıkışını.

Ve bu gece, hiç şüphesiz - karşısındaki yavru köpek bakışlı kocaya ve parmağındaki yüzüğün sabit tutuşuna rağmen - o amin ıslaklığı tamamen benim içindi.

On Dokuzuncu Bölüm

Grace

İki çift gözün beni nasıl yediğini görmek beni ateşlemeye yetti. Elimdeki kırmızı kadehten çok daha etkiliydi, Thomas Heath'in bu zevk için ödeyeceği yüklü miktardaki paradan bile çok daha onaylayıcıydı.

Sürekli bakışlarını kibirli bir umursamazlıkla gizlemeye çalışsa da bana bakmaktan kendini alamıyordu. Vücuduna adeta ütülenerek giydirilmiş ince takım elbisesinin altında aletin ben için çoktan sertleşmiş olduğunu biliyordum. Salatalık gibi soğuk yüzüne rağmen olacakları düşündükçe ürperdiğini biliyordum. Tıpkı benim gibi.

Tıpkı kocamın da olduğu gibi.

Brett gözlerini sıkı sıkıya kapatıyordu ama ağırlığını bir kalçasından diğerine nasıl kaydırdığını ve çene çizgisindeki gergin bir kaşıntıyı nasıl kaşındığını okuyabiliyordum. Gülümsemesini sıkı ve parlak tutmasına rağmen şakaklarında en ufak bir ter izi görebiliyordum.

Bir bar taburesine yerleşip içkimin tadını çıkarmaya başladığım anda gözümü kırptım ve saat bitiyordu.

Uzak duvardaki saatin büyük ibresi son tıklamasını yaptı ve göz hizasının dışında olmasına rağmen Thomas Heath tam zamanında ayağa kalktı.

"Ve böylece başlıyor," dedi. "İç bakalım."

Son yudum şarabımı zar zor yutabildim, sinirlerim iyice gerilirken boğazım düğümlendi. *Güle güle, özgüven. Merhaba, şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.*

Brett barın arkasından ışıkları getirdi ve bizi çağıran merdivenin ışığını daha da parlak hale getiren gölgeli bir karanlığa daldırdı. Kapağın altından geçip yanımda belirdi ve elini rahatlatıcı bir şekilde sıkarak benimkinin içine soktu.

"Hadi şu gösteriyi yola koyalım," dedi ve ben de parmaklarını sıkarak karşılık verdim.

Heath bize önden gitmemizi işaret etti ve biz yürürken omzumun üzerinden ona bir bakış attım. İki adım geride olmasına rağmen onu yol boyunca orada hissedebiliyordum, sıcaklığı sırtımı kavuruyordu.

Merdivenleri sessiz kocamla birlikte sessizce tırmanırken ayaklarım topuklu ayakkabılarımın içinde kayganlaşıyor, kalçalarım garip bir şekilde geriliyor ve son saatte bunu gerçekten yapıp yapmayacağımızı merak ediyordum. Bu iş gerçekten ama gerçekten batıyor muydu?

En üst süite vardık ve bedenimi kullanmak için para ödeyen adam anahtarını kilide soktu ve kapıyı iterek açtı. Eşikten ilk ben geçtim ve karşımdaki manzara karşısında nefesimi tutmaya çalıştım.

Sayısız kez değiştirdiğim odaya neredeyse hiç benzemiyordu. Yatak çıırılçıplaktı ve bir gece önce bir kutuda gördüğüm kalın su geçirmez çarşafla örtülmüştü. Köhne görünüyordu. Amacı karanlık ve önseziliydi.

Şifonyer akla gelebilecek her türlü pis oyuncakla kaplıydı. Yüksek dildolar ve kıvrımlı vibratörler. Fişler, kelepçeler ve anlayamadığım şekiller. Kırbaçlar, kamçılar ve kelepçeler çekmecenin düğmelerine asılmış, yatağın uzak tarafında kolayca ulaşılabilir bir yerde duruyordu. İki sandalye amaca uygun olarak yerleştirilmişti; biri yatağın yan tarafında pencereye bakıyordu, diğeri ise yatağın alt tarafında üst tarafa bakıyordu.

Planı olan adam Brett'e "Senin için," dedi ve pencereye bakan sandalyenin arkasına vurdu. Ama pencereye bakmıyordu, tam olarak değil. Yatağa bakıyordu, her şeyi görebileceği, her şeyi koklayabileceği, her şeyi *hissedebileceği* kadar yakındı.

Kirli sarışın misafirimiz en yakınımızdaki komodinin üzerinde duran siyah bir kutuya benzeyen şeyin tepesine dokundu. Halının üzerinde ince bir kırmızı ışık çizgisi belirdi.

Ben neden bahsettiğini anlamakta zorlanırken, "Sınır burası," dedi. "Bu çizgiyi geçersen holding hesabındaki para bana geri döner. Anlaşma geçersiz ve hükümsüzdür."

Brett'in hırıltılı yanıtındaki gururu duyabiliyordum. "Lanet çizgiyi geçmeyeceğim. Anlaşma anlaşmadır. Sadece kendi tarafına sadık kaldığından emin ol."

Diğer adam gülerек ellerini kaldırdı. "Sanırım ne kadar ciddi olduğumu çoktan gösterdim. İlk bölümü keyifle geçirdiğinize inanıyorum."

İkimiz de tek kelime etmedik, Brett söylenildiği gibi yerine oturmadan önce son bir destek jestiyle parmaklarımı sıktı. Gergindi, bacakları kaskatı kesilmiş ve genişçe açılmıştı, dirseklerini kolçaklara dayarken ayaklarını yere vuruyordu. Onu suçlamadım.

"Peki ya ben?" Fısıldamaya cesaret ettim. "Beni nerede istiyorsun?"

Gülümsemesine alışmıştım ama bu sefer gözlerinde omuriliğimi karıncalandıran pis bir parıltıyla gelmişti. Süslü dantel külotunun arkasındaki amım karıncalanırken bile oldukça mutlu bir şekilde kapıya doğru kaçabilirdim.

Yatağın yan tarafını, Brett ile şiltenin arasını işaret etti ve ben de yavaşça topuklarımın üzerinde kaydım, küçük adımlarla ona doğru ilerledim. O anın gelip gelmediğini merak ediyordum. Beni o güçlü kollarıyla kavrayıp istediği her yöne çekip çekeştirecek miydi, ama ben onun istediği yere varır varmaz o diğer sandalyeye oturdu ve uzun bacaklarını uzatıp bileklerinden kavuşturdu.

Açık alanda bocalıyordum, iki çift göz farklı yönlerden beni kavuruyordu. "Şimdi ne olacak?"

Sesimin ne kadar belirsiz çıktığından nefret ederek sordum.

Banyomdaki dünyaya meydan okuyabilen diva neredeydi? Brett gözlerini dikmiş bakarken, Thomas Heath'i pis bir sürtük gibi sürerken hayal eden kadın neredeydi, güzel karısının içinde güçlenen baştan çıkarıcı kadınla gurur duyuyordu?

Heath gülümseyerek, "Hiçbir şey," dedi. "Dur sana bir bakayım."

Huysuz bir ergen gibi omuz silktim, ona doğru yavaşça dönmeye başlamadan önce kendi gülünçlüğümlü yakaladım. Kendimi aptal ve beceriksiz biri gibi hissediyor, fahişe topuğu seçimimden anında pişmanlık duyuyordum.

"Bunun gibi mi?" Bir tam dönüşten sonra sordum.

"Nasıl olmasını istiyorsan öyle olsun," dedi ve kendimi nefes almaya zorladım.

Önemli bir şey değil. Onu pozlarımla eğlendirmek için ne kadar çok zaman harcarsam, kış deliğine çift yumruk atmak için o kadar az zaman harcayabilirdi.

Dönmeyi bıraktım, bunun yerine derin bir nefes çektim ve kendi tenime yerleştim. Daha fazla denge sağlamak için bacaklarımı biraz ayırdım, ellerimi belimden aşağı kaydırarak kalçalarımaya dayadım ve arkasındaki aynadaki yansımamı kontrol ettim.

İçimde hissettiğimden çok daha sakin görünüyordum.

Hâlâ sinirlerimle boğuşurken kocamın yüzüne bakmak istemedim, bu yüzden bakmadım. Gözlerimi yansımamdan ayırmadım, çıplak kollarımın tüyleri diken diken olurken kalçamdan kalçama yumuşak bir şekilde kaydım. Çenemi yukarı kaldırdım ve omuzlarımı, korse hediyesinin çok güzel bir şekilde yardımcı olduğu göğüs dekoltesini sergileyecek kadar geriye çektim.

Ve sonra ona baktım. Kuzey Londra'dan Thomas Heath, ineklere özgü şık gözlüklerinin ardında benimkiyle aynı renkte delici gözleriyle.

Yüzünde hiç sırıtma yoktu. Bakışları boyum boyunca bir aşağı bir yukarı gezinirken en ufak bir eğlence belirtisi bile yoktu. Kalbimin çırpışına karşı koyamadım, tüm vücudumda sertçe çarpan nabzıma karşı koyamadım.

"Bu iyi," dedi ve sesi sessiz ama emrediciydi. "Rahatla."

Burnumdan uzun bir nefes alıp ağzımdan verdim, parlak rujumun altında bile kuruyan dudaklarımı dilimle hızlıca ıslattım.

"Şimdi elbiseni çıkar," dedi bana.

Fermuarı indirmek için parmaklarımı arkaya doğru kaydırduğım da parmaklarım titriyordu. Kumaş göğüs dekoltemden sıyrıldı ve açıkta kalan meme uçlarımla görünmesini izledim, alttaki dekolte dantel kupların üzerinden sert küçük mermiler çıkıyordu.

Kırmızı elbisemden sıyrıldım ve dışarı adım atmadan önce yere düşmesine izin verdim. Gece bitmeden içime girecek olan adama bir adım daha yaklaşmışım ve her santimini bir mil gibi hissediyordum.

Ayna bana hala iç çamaşırlarımın içinde hazırlanırken olduğum kadar iyi göründüğümü söylüyordu ama atan kalbim bunu kabul etmekte zorlanıyordu.

Heath, "Mükemmel bir seçim," dedi ve ses tonundan böyle olacağını bildiği anlaşılıyordu.

"Mükemmel bir seçim," diye itiraf ettim. "Çok güzel."

"Onu giyen kadın da öyle."

Brett'in sandalyesinde kaydığını hissettim ve bu çılgınlığı kabul ettiğimden beri ilk kez beni izlemek için burada olmamasını diledim. Beni tüm ruhuyla seven bir adamın önünde bu kadar kirli olmaktan duyduğum utanç beni sarsmaya yetmişti.

Heath bana, "Yatağa tırman," dedi. "Diz çök, kalçalarını güzelce aç."

İstediğini yaptım, kendimi yatağın ortasına yerleştirdim, gözlerim hâlâ aynadaki bana dikilmişti. Bana katılmak için hiçbir hareket yapmadı. Hem de hiç.

"Kendine dokunmanı istiyorum," dedi. "Benim çıkarım için değil. Gösteri, tiyatro ya da sahte porno inlemeleri yok, sadece sen, kendine nasıl dokunulmasından hoşlanıyorsan öyle dokun."

Bir kahkaha atmaya cesaret ettim. "Sahte porno inlemelerinden pek hoşlanmam."

Brett bile bu düşünce karşısında kısıp bir kahkaha attı. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Parmaklarım bacaklarımın arasında gezinirken yansımamda kaskatı kesildim. Bu acınası bir zevk girişimiydi, hareketlerim onun isteklerini yerine getirmek için beceriksizliğim içinde doğru noktayı zar zor uyarıyordu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece izledi. Ben de öyle... Önce aynada kendimi, sonra da yansımada onun sırtını... Ona bakmaya cesaret edebilmem, ancak daha önce içtiğim bir kadeh şarap damarlarıma yerleştğinde mümkün oldu.

Bu kadarı yeterliydi. Sadece yeterliydi.

Gözleri keskin ve parlaktı. Cızırtıyı hissedebileceğim kadar açık olmasına rağmen duruşu rahat ve sakindi.

Cızırdadı.

Takım elbisesi mükemmel vücudunun üzerinde muhteşem duruyordu. Yüzündeki açılar kusursuz bir şekilde düzenlenmişti.

Başka koşullarda... başka bir dünyada... belki, sadece belki Thomas Heath gibi bir adama aşık olabilirdim.

Ya da en azından ona aşık olurdum.

Kesinlikle ona aşık bir kız.

Klitorisim üzerindeki çabalarımı bıraktım ve ellerimi korsajımın muhteşem siyah dantelleri üzerinde gezdirdim, avuçlarım hassas meme uçlarımla okşadı ve içimdeki ilk gerçek zevk dalgasını dalgalandırdı.

Onları çekiştirdim, tıpkı geceleri fanteziler çağırdığında yatakta yaptığım gibi kıstırdım. Parmaklarımın küçük çırpınışlarıyla onları fiskeledim, hisler karnımda dans ederken uzun ve düşük nefes aldım. Ve daha aşağıya.

Kalçalarımı daha da açtım ve külotun dantelleri beni sıkıca kavrayacak kadar kalçalarımı öne doğru salladım. Parmaklarım karıncalanan meme uçlarımla üzerinde dans etmeye devam ederken, alt yarımı geniş daireler çizerek ritme kapıldım.

Ve bunu hissettim.

Gerçekten hissettim.

Parmaklarım tekrar aşağı kaydığında bu sefer sahnelenmiş bir performans yoktu. Klitorisim elimi süpürmesine minnettardı, külotum daha fazlası için gerçek bir ihtiyaçla ıslanmıştı.

Gözlerimi kapattım, yansımayı, odayı ve içindeki herkesi bloke ettim, bacaklarımın arasındaki titreşime ve klitorisimin dokunuşuma karşı kıvılcımlanma şekline odaklandım. Yavaştı, işkence gibiydi, Brett yanımda uyurken genellikle düzensiz bir kalp atışıyla tıngırdattığımdan çok daha şehvetliydi.

Nefeslerim sığlaşırken başımı arkaya yatırdım, parmaklarım sırlıslıklam dantellerin arasından tatlı noktayı dolaşırken bir elim hala açıkta kalan göğüslerimi avuçluyordu. Vücudum talep etse bile hızlanmadım, tanıklara aldırmadan kendimi içimde dalgalanan bir orgazma hazırladım.

Sonunda gözlerimi açtığımda ve karşımdaki adamınkilerle karşılaştığımda kendimi tutamayacak kadar ileri gitmiştim. Klitorisimi doğal bir çılgınlığa dönüştürürken kıpırdanmalarımın hepsi gerçektir, dalgalara hazırlanırken dizlerimin altındaki yatak dalgalanıyordu.

Ben doruğa ulaştığımda ağızım açıktı, onunki de öyle, ben ürperip onun için boşalırken onun nefesleri de benimkileri yansıtıyordu. Ve sonra bitti.

Yatağa uzanıp, çarpan kalbimle birlikte nefesimin de sakinleşmesine izin verirken baş döndürücü sırtışıma engel olamadım.

Yirminci Bölüm

Brett

Karımı o şekilde, başka bir adamın gözleri önünde, parmakları o çok iyi bildiğim küçük, güzel amcığıyla oynarken görmek damarlarımdaki kanı kaynatmaya yetmişti. Alnım gergin ve gergindi, saçlarım hareketsiz kalmanın baskısıyla biriken terle kayganlaşmıştı ama yine de lanet bir öküz gibi şişmiştim.

Büyüleyiciydi. O orospu çocuğunun onun için seçtiği kirli siyah dantelin içinde nefes kesiciydi.

Gerginliği büyüleyiciydi ve heyecanı tamamen gerçekti. Zirveye ulaştığında nefesinin hırıltısını, parmakları sihrini konuştururken omuzlarındaki gerginliği biliyordum.

O boktan kırmızı çizgiyi geçip onu kendime almamak için her şeyimi verdim, yapmam gerektiği gibi, yapmak için doğduğumuz gibi.

Sonrasında rahatlarırken kolçakları beyaz parmak boğumlarımla kavradım, hıyar harekete geçmeye karar verdiğinde olacıklardan korkuyordum. Ama yapmadı. Kılını bile kıpırdatmadı, sanki buranın sahibiymiş gibi öylece oturdu, ki sanırım bu gece öyleydi, o kendini beğenmiş piç suratında kırılmış bir gülümsemeyle karımın açılmasını izledi.

"Kahretsin," diye nefes aldı karım, hayalet gibi bir kıkırdamayla gülüyordu, kollarının üzerinde geriye yaslanırken göğsü yükselip alçalıyordu, sert meme uçları görünüyordu, bacakları hala altında katlanmıştı ve o çılgın yüksek topuklu ayakkabılar yatağa ölümcül sivri uçlar gibi çıkıyordu.

Bana bakması gerekiyordu ama bakmadığı için neredeyse mutluydum. Aramızda geçecek konuşulmamış kelimelerden, koltuğumda kaydığımı ve gecenin geri kalanında rahatını kaçırarak bir pişmanlık seliyle dolduğumu fark etmesinden korkuyordum.

Ve uzun bir gece olacaktı.

Kendim için istediğim huzurdan daha fazlasını onun için istiyordum.

Birkaç adım ötedeki şerefsiz bir göz attım. Gözleri Grace'inkilere sabitlenmişti. Tüm dikkati onun üzerindeydi.

Daha gardını bile almadan boynunu kırarak kadar büyük bir sürprizle ona saldıracaklardı. Baştan çıkarıcıydı.

Pantolonumdaki sertleşme de öyle, iğrenç elimi derinlere sokmam ve kendimi çılgınca sarsmam için yalvarıyordu.

"Güzel bir performans," dedi amcık ve neredeyse onu alkışladığını hayal edebiliyordum. Bu, omuzlarının gerilmesine ve yanaklarının renginin açılmasına yetecek kadar aklını başına getirmişti.

Hamlesini o anda yapmasını bekliyordum ama hâlâ bir şey yoktu. Bacakları rahat, vücudu rahattı, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. Yine de gece daha yeni başlamıştı. Belki de dokuz saat boyunca dayanacak gücü yoktu. Umut edebiliyordum.

Grace'in sırada ne olduğunu düşündüğünü görebiliyordum, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırma şeklini iyi biliyordum, sürtük değil. Yine de çok azgındı.

O anlarda genellikle başparmağımla güzel ağzını okşar ve onu öpmek için kendime çekerdim. Ama bu gece öyle olmadı. "Sırada ne var?" diye sordu, sessizliği sevimli bir beceriksizlikle bozarak.

Cevap vermeden önce onu bekletti ve ben de duraksamayı aynı sertlikte hissettim.

"Sen devam et," dedi ona. "Rahatla. Geriye yaslan. Sihrini yeniden bul."

Gülümsemesi de orgazmı kadar doğaldı, gözlerini ona dikmişken bir kıkırdamaya daha

hazırlanıyordu. "Yapamam, şey... hemen olmaz..."

"O yüzden acele etme," dedi ve bunda ciddiye.

Kendini daha rahat bir pozisyona ayarlarken topuklu ayakkabılarını tekmeledi ve yatağın uzak tarafına attı. Sırt üstü yatıp gözlerini kapadığında, bacaklarını hafifçe açıp dizlerini büküğünde kalçalarının ne kadar nemli olduğunu görebiliyordum.

Elleri önce karnının üzerinde düz bir şekilde durdu, aşağıya doğru kaydırmaya cesaret etmeden önce nefesleriyle birlikte hareket etti. Onun vücudunu da en az kendi vücudum kadar iyi tanıyordum. Klitorisi hassaslaştığında nasıl titrediğini, dayanana kadar daha fazlasını yapmaktan nasıl çekindiğini biliyordum ama bu gece farklıydı. Öyle olmalıydı.

Parmaklarını tangasının dantelleri üzerinde gezdirmeye cüret ederken gözlerinin gerginliğini izledim. Diğer eli açıkta kalan göğüslerini sıyırırken nazikti, şımarık meme uçları tavanı gösteriyordu ve amı itiraz etse bile ikinci raundu arzuluyordu.

"Benimle bu şekilde görüştüğüne inanamıyorum," diye fısıldadı ve tüm sözlerinin onun için olması canını sıktı.

"Bana neyin iyi hissettirdiğini göster," dedi o saten sesiyle, öyle sakın bir amaçla onu teşvik ediyordu ki ellerimi boğazına dolamak ve canını sıkmak istedim.

İkinci kez kendini bulana kadar tam bir saatin en iyi kısmını tamamlamış olmalıydık. Genellikle bu kadar uzun sürmediğini fark etmek beni rahatsız etti, nefes nefese doruk noktasından doğrudan farklı oyunlara geçtik, güzel ağzını aletimin etrafında içeren oyunlar, ya da taşaklarımı onun içine derinlemesine çarpmam, ya da eti ete sürtmek, ağız ağız, daha fazla, daha fazla, daha fazla sikişmek.

Amcık tam da zihnimin gerisindeki paranoya çukurunda korktuğum gibi yetenekli ve pratikti. Ne yaptığını biliyordu, onun çılgınca bir ritim daha bulmasını izlerken neredeyse hiç terlemedi.

Grace'in bu yönünün bana yabancı olmasından nefret ediyordum, yıllarca onun yanında kaldıktan sonra bile. Vücut hareketlerini biliyordum ama bir yabancıнын dayattığı zoraki sabır karşısında tatlı yüzünde beliren şefkatli coşku, o kadar iyi bilmediğim bir şeyle süslenmişti.

Karım çılgılık atan biri değildi. Yatak odasında feryat etmez, tıslamaz ve küfretmezdi, onu tıslayacak kadar sert bir şekilde becerdiğimde bile. Patlamalarında ölçülüydü, nazik bir çiçek gibi açıyor ve patlıyordu, inlemelerinde ve hırıltılarında tamamen doğaldı, sadece abartısızdı.

Ama şimdi değil. İkinci rauntta olmaz.

Teni tene değmeye çalışırken ve muhtaç parmaklarını külotunun içine sokarken vücudu titremesini engelleyemiyordu. Alçak sesle inlemeye dönüşen nefeslerin üstündeki ıslaklığı duyabiliyordum, kalçaları o kirli amcığın daha iyi görünmesini sağlamak için açılıyordu.

"Bu... oh lanet olsun..." diye inledi ve taşaklarım patlamakla tehdit eden volkanik kayalar gibi gerildi. "Bu iyi," dedi

ona doğru. "Göster bana."

Parmaklarının bakmadan amının içine daldırdığını biliyordum. Başını geriye atıp kalçalarını daha da açtığına, topukları altındaki plastik örtüyü kavrayıp onu daha da yukarı kaldırdığında gözlerim açık ağzındaydı.

Her iki eli de bacaklarının arasındaydı, biri parmaklarını derinlere sokarken diğeri ağzımı sulandıran bir hareket bulanıklığı içinde klitorisinin etrafında dönüyordu. Ona bakmaktan kendimi alamadım, gözleri parmak eklemleri boyunca gerilmiş dantelde açgözlülükle geziniyordu.

"*Siktir*," diye tekrar inledi ve tüm vücudu ileri geri hareket etti, alçak sesle homurdanırken dişleri sıkıca gıcırdadı.

Grace'im sanki sert bir sık alıyormuş gibi homurdandı ama öyle değildi. En iyi ihtimalle iki parmak alıyor, o muhteşem vücudunda iki çift aç gözün heyecanını yalayıp yutuyordu.

"Aferin kızıma," dedi ve kızın tepkisi patlayıcı oldu. Vücudu kaskatı kesilmiş, çılgın parmaklarının altında bükülürken sırtı kavislenmiş, ilkinden çok daha sert olan ikinci orgazmın kıyısına ulaştığında ıslaklık içinde ezilmişti.

Hoşuna gitti.

Hoşuna gitmişti.

Daha da kötüsü, ben de öyle.

Gözlerimi alamıyordum, zonklayan aletimin pantolonumun içinde patlamakla tehdit etmesine engel olamıyordum.

O mırıldandıkça ve kıpırdandıkça ben kendimden geçiyordum ve o ikimiz için de kaybolmuştu, külotunun altındaki o tatlı parmakların hissinden başka her şey için kaybolmuştu.

O taşınana kadar.

Lanet olsun, nasıl da hareket ediyordu. Bir kedi gibi, sinsi ve kaygan, mükemmel bir

zamanlamayla. Kendim bile daha iyi zamanlayamazdım.

Adam tamamen giyinik bir halde kadının yanındaki yatağa tırmandı, yüzünü ona doğru çevirirken uzun bacakları kadınınkilerin yanına doğru sarkıyordu.

İstese de duramazdı, vücudunun sınırları ya da mantığı çoktan gitmişti. Sızlanmaları tam ona yönelmişti, adamın alçalarak çıplak omzuna bastırmasıyla ağzı açık kalmıştı. Parmakları kızın güzel soluk göğüslerine karşı büyüktü, o sert yumrulardan birini sıktı ve bileğini daha önce yaptığı gibi salladı.

Ve bu yeterliydi.

Kahretsin, nasıl da yeterliydi.

Tek bir dokunuş onu sersemletti, eli aşağı kayarken ve üstüne bastırırken parmakları külotunun içinde kıpırdandı. "Çok güzel," diye fısıldadı. "Şimdi beni istediğin gibi öp."

İkinci dalganın şoku bedenini parçaladığında nefesini tutarak ürperdi. Mükemmelliği içinde acımasızdı, zirveye ulaştığında ayakları çırpınıyordu.

Çıldırılmış haldeyken bile onun isteğini kabul etmeden önce bana bakmayı başardı. Gözleri aç

ve genişti ve onu istiyordu.

Kahretsin, onu istiyordu, sadece sorun olmadığını söylememi istiyordu.

Başımı sallamam yetti, başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Yüzü bir kalp atışında onunkine döndü, öpücük için yaklaştığında ağzı ayrıldı.

Onu istiyormuş gibi öptü, çünkü istiyordu. Sikim zonklamaya devam ederken, karımın başka bir adamı öpüşünü daha önce hiç hissetmediğim bir acıyla, tam da içimde izledim.

Ve onu suçlayamazdım, bu çılgınlık içinde bir an bile. Pantolonumun içinden sikimi avuçlamaya cesaret ettiğim tek bir nefes için bile.

Çünkü yatakta kadınımınla birlikte olan adamdan ne kadar nefret etsem de, bir yanımda bunu istiyordu.

Bölüm Yirmi Bir

Thomas

Muhteşemdi. Açgözlü parmakları onu zirveye taşıırken altında kıvranan lezzetli bir mucizeydi. İçimdeki çocuk havayı yumrukluyor, her zamanki melankolisinden çok daha heyecan verici bir şeye doğru sürükleniyordu.

Grace Foster'ın ağzı dilimi karşılayıp beni içine çekerken, bir anda patlayan bir zaferdi bu, tüm şüphelerin ötesinde.

Bu, profesyonel kariyerimde yıllarca süren uzun, uyumlu ve fiziksel olarak yorucu çabaların ardından elde ettiğim yavaş ve istikrarlı zaferlere benzemiyordu. Bu başka bir canavardı, heyecan verici bir canavar, beni şaşkına çeviren bir güçle içimde patlayan bir canavar.

Gençken hayal etmeye cesaret ettiğimden çok daha fazlasıydı. Dili hareketlerinde bir paradokstu, hem istekli hem de aynı ölçüde utangaçtı. Dudakları yumuşaktı, benimkilerle buluştuğunda onları sahiplendiğim güçle çelişen bir nezaket sergiliyordu. Öpücüğüm şiddetli ve derindi, onun kendi zevk tepesiyle buluşmak için mükemmel bir zamanlama yapmıştı. Açık ağızından aldığı nefesin titremesine karşı koyamadı, boğazı öyle bir gümbürdüyordu ki parmak uçlarım boynundan aşağıya, muhteşem göğüslerinin hassas kabarıklığına doğru süzülürken titreşimi hissedebiliyordum. Ona doğru kaydım, aletimin sertliğini kalçasına bastırdım, takım elbise pantolonumun kalın kumaşından bile zonkluyordu.

Kıyafetlerimiz arasındaki zıtlığa bayılmışımdı. Güzel Grace Foster benim zevkim için giyinmiş, alışılmadık giysiler içinde, narin parmakları ıslaklığında çıldırmış bir haldeydi. Ben, hala yönetim kurulu odasında sert top oynadığım bir gün için uygunum.

Bu, basit bir kıyafet farklılığından çok daha fazlasıydı. Farklı görünümlerimizde yankılanan, canlılığı yadsınamaz psikolojik bir rezonans vardı ve bu benim aletimi cehennem gibi sertleştiriyordu.

Kontrol bendeydi.

O ne kadar kendi konfor alanının dışındaysa, ben de o kadar

kendi konfor alanımın içindeydim. Bu şekilde sevdim. Buna

ihtiyacım vardı.

Ama bu, içimdeki genç hayaletin bencil güç oyunundan daha fazlasıydı. Bu dinamik o akşam benim için olduğu kadar onun zevki için de çok önemliydi.

Grace'in varlığının her zerresiyle benim doğal otoriteme boyun eğmesine ihtiyacım vardı. Ancak benim gücümün tadını çıkararak kırılğanlıklarını tamamen kucaklamasına izin verebilirdi ve burada sessizce açığa çıkmayı bekleyen nihai vahiy yatıyordu.

Savunması parçalanıp onu dokunuşuma açtığında, en derin kirli ruhunun sessiz arzuları almak için orada olacaktı. Gelişmekte olan cinselliğinin o gölgeli tarafına sahip çıkmak nihai ödül olacak ve onu sonrasında ham ve çaresiz bırakacak, daha fazlasını arzulayan bir bağımlı olacaktı.

Ve sonuçta, gerçekten burada olmamın nedeni de buydu.

Aletimi başka bir adamın karısında ıslatmak için değil. Başka bir adamın sikinin kocasınıninki kadar iyi hissettirebileceğini kanıtlamak için değil. Sevgililer günü ıvır zıvırları ve görkemli ifadelerle dolu bir dünyada paranın kral olduğunu kanıtlamak için

bile deġil.

Sonsuza dek.

Bu, ağzımı güzel karısının göğüs ucuna indirip benim için haykırmasına neden olacak kadar sert emerken koltuğuna yaslanan adamla ilgiliydi. Bu, aramızdaki geçmişle, cehaletinden dolayı bunu hissedemeyecek kadar korunaklı olsa bile bir ömre yayılan rekabetle ilgiliydi.

Bu, onun evliliğini dokuz kısa saat içinde temelinden sarsabileceğimi kanıtlamamla ilgiliydi.

Daha iyi bir adam olduğumu kanıtlamak. Daha yetenekli, daha değerli, daha güçlü, yetenekli, şehvetli, *her şeyi* beceren Adamım.

Önemli olduğumu.

Birini becerdiğimi.

İçindeki ateş zapt edilemeyecek kadar derinden kükrerken Grace'in bedeninden uzaklaştım. Kendimi çelik irademle sakinleştirdim, vücudu ikinci doruk noktası için gerilirken açık, kabarık dudaklarına baktım.

"Aferin kızıma," dedim tekrar, güzel yüzünde beliren heyecana bayılmışım.

Onun orgazmını soğuk gözlerle izledim, önümde çözülürken kıvranan inlemelerinden koptum. Bu gerçekten özel bir şeydi, genişlemiş göz bebeklerindeki şaşkınlık görülmeye değer bir hazineydi.

İniltiler tamamen doğaldı, çünkü ayaklarını büktü ve savurdu, bağırırken ve dalgaları sürerken vücudu her sarsıntılı hareketle utangaçlığına ihanet etti. Kaçınılmaz çöküşten önce başı geriye eğik ve ağzı geniş bir şekilde uzun keyifli anlar boyunca sancılar içinde gerildi.

Toparlanırken nefesleri ağırlaştı, parmakları hassas amcığından geri çekildi ve karnının üzerinde dinlenmeye başladı. Islaklığının kokusunu alabiliyordum, ağzımı sulandıracak kadar misk kokuyordu ve tahmin ettiğim kadar iştah açıcıydı.

Kendini toparlarken gözleri kapalıydı, ancak ıslak parmaklarından ikisini dudaklarıma götürüp emerek temizlediğimde tekrar benimkilere daldı.

Titredi ama başka tarafa bakmadı, diğer elini kendi elime alıp ikisini de başının üzerine doğru uzatırken bana karşı koymak için hiçbir çaba göstermedi.

Kelepçeler, yatağın altında uzanan zincirlerin üzerinde, sarmal yılanlar gibi gözden uzakta bekliyordu.

İlk çelik kelepçeyi ince bileğine geçirdiğimde mırıldandı ama itiraz etmedi. Koltuğunda kıpırdanan Brett'ti ama ona en ufak bir onay bile vermedim.

Oturduğu yerde kalacak kadar gururlu bir aptal, halının üzerindeki parlayan kırmızı çizgide tepinen kızgın bir boğa olduğunu biliyordum ama yine de iktidarsızdı.

Hepsi beş para etmez, zavallı bir elli bin dolar uğruna.

İkinci kelepçeyi Grace'in kalkık bileklerine geçirdim ve yataktan aşağıya, onun yanına doğru kayarken hafifçe gülümsedim. Yüzü bana doğru dönüktü, nefes alış veriş düzene girerken endorfin seviyesi hâlâ yükseliyordu.

"Rahatla," dedim ona ve o da bağlarını test ederken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Lütfen..." diye fısıldadı. "Lütfen sadece... bekle... Ben çok..." Kelimeleri bulmakta zorlanırken bana karşı dalgalandı.

Ama ben biliyordum.

Tabii ki biliyordum.

Vücudunun her yeri karıncalanıyor, ikinci dalgasının doruğuna ulaşan amcığı sızlıyordu. Koyu renk saçları altındaki çarşafıta bir yuva oluşturmuş, dilini şişmiş alt dudağının üzerinde gezdirirken saç çizgisi terden parlıyordu.

Sert bir elimi karnına koyup aşağı doğru kayarken irkildi, güçlü parmaklarım külotunun içinden sıırıslam ıslak tepesini kavrarken inledi.

"Lütfen, çok hassasım..." dedi tekrar, ama onu susturdum.

Ağzımı kulağına dayadım ve konuşmadan önce derin bir nefes verdim. "Sana ihtiyacın olan şeyi vereceğim, sadece henüz

bilmiyorsun."

Parmaklarım tangasındaki yarığın içine girip o hassas amcığa sertçe girerken acımasızdı. İrkildi, kalçaları elimin etrafında sıkıca kenetlendi, ama ne yaptığımı tam olarak biliyordum.

Hareketimdeki çengel tam isabetliydi, şişmiş klitorisnin arkasında titreşen sinir demetine şiddetle bastırıyordu. Bileğimi optimum basınç için açılı hale getirerek birkaç dakika içinde noktayı buldum ve inledi. Kahretsin, nasıl da inledi, bileklerini tutan kelepçelere karşı zorlandı, ben onu ateşe verirken bile büküldü.

"O pis küçük amcığın doldurulmaya ihtiyacı var," diye tısladım. "Daha fazlası için bana yalvarırken bile daha azı için ağlayacaksın. Güven bana."

Bana güvenmiyordu, ben ona bakarken gözlerini gözlerime dikmişti, kıvranırken bileklerindeki zincirler şingirdiyordu. Ama önemli değildi.

Bana güvenmiyor olabilirdi ama vücudu güveniyordu. O daracık ıslak delik zevkten gurulduyor ve daha fazlası için geriliyordu. Homurtuları ilkeldi, ben onu içeriden çalıştırırken yüz ifadesi şaşkınlık doluydu.

Ve sonra bir nefesten daha zor bir şekilde söyledi. "*Evet...*"

Üçüncü kalın parmağımla onu daha da genişlettim ve kalçaları açıldı.

"*Evet...*"

Parmaklarımı onu çıldırtacak kadar yavaşça gezdirmeye devam ettim, kızışmış bir orospu gibi nefes nefese kalana kadar daha fazlası için dalgalandım. "*Evet... lütfen...*"

"Lütfen, ne?" Homurdandım, daha fazla destek için zincirlerini çekiştirirken dilimin nemli yanağını tatmasına izin verdim. "*Lütfen...*"

"Söyle bana," diye zorladım ve şişmiş klitorisini arkadan ovdum, eğer benim için bu kadar bitmiş olmasaydı canını yakacak kadar sertti. "*Lütfen onu bana ver,*" diye inledi ve gözleri benimkilere yalvarırken oldukça utanç doluydu. "Becer beni, lütfen becer beni." Ve işte oldu. Sikilecek elli bin dolar.

Bu parayla ilgili değildi, onun için değildi, artık değildi.

"Zevkle, tatlım," diye fısıldadım.

Sonunda kocasının öfkeli bakışlarıyla karşılaştığımda gülümsemem zafer kazanmıştı.

Şişmiş sikimi serbest bırakırken gözlerim ona sabitlenmişti ve onun ifadesi de tıpkı onunki gibi her şeyi anlatıyordu. Bu onun için de parayla ilgili değildi.

Avucunun altında zonklayan lanet olası sertlikle ilgiliydi. Ve nefretle.

Nefretle ilgiliydi.

Nefret, utanç ve kendi iğrenç arzuları karşısında aşağılanma.

Güzel karısının amına sikimi sokup onu kendime bağlarken gözlerindeki acıyı tadabilmeyi diledim.

Yirmi İkinci Bölüm

Grace

Bu kadar iyi hissetmemeliydim. Thomas Heath'in sikini içime almak için tüm vücudum yanmamalıydı. Gözlerindeki hayal kırıklığını görmekten korktuğum için kocama bakmaya cesaret edemiyordum. İhaneti.

Çünkü ben sızlanıp bedenim için para ödeyen adama daha fazlası için yalvarırken bile böyle hissediyordum. Bir ihanet. Kocama ve kendime. On yıl önce Brett Foster'a ömür boyu bağlılık sözü veren genç halime. Onun her şeyi, sonsuza dek, isteyebileceği tek erkek olacağını bilen kıza.

Ve onu istedim.

Yanımda olmasını, tanıdık ellerini yabancınkilerle birlikte karıncalanan bedenimde gezdirmesini istiyordum. Thomas Heath aletini arkamdan içime sokarken bile onun sertliği klitorisime sürtünüyordu.

Takım elbisesinin içinde bile ateşliydi, beni yan çevirip aletini sertçe sokarken sert hatları sırtıma sıkıca bastırıyordu.

Kukum buna alışık değildi, şimdiden acı verecek kadar gümbürdüyordu. Brett'in parmakları yetenekli ve vahşiydi ama diğer adamın beni sertçe siktiği zamanki kadar acımasız değildi. O başka bir şeydi, farklı bir şey, yabancı ama bağımlılık yapan bir şey.

Ve büyüktü. Kalındı. Taşakları kışıma çarptığında nefesim kesilecek kadar. Büyüklere alışkındım. Brett büyüktü. Etkileyiciydi.

Ama Thomas Heath... farklıydı.

Kahretsin, her şey farklıydı.

Gerinip gerinirken başımın üzerinde şingırdayan zincirler farklıydı. Bileklerimdeki metal kavrama farklıydı. O alet beni uzun, yavaş hamlelerle içine alırken dantelli külotun klitorisimi kavraması bile farklıydı.

Yanağım hala beni yaladığı yerden kaygandı, nefesi kulağımı gıdıklıyordu ve beni yakan bir sıcaklık vardı ve ter vardı, o kadar çok ter vardı ki altımdaki plastik örtü parlıyordu. Saçlarımdaydı, kafa derim saç çizgimde toplandığını hissedebileceğim kadar nemliydi. Korsenin dantelleri ile karıncalanan tenim arasında nemli bir his vardı.

Kendimi pis hissediyordum, pis bir sürtükten başka bir şey değildim. Onu daha derine götürmek için bacağımla Thomas Heath'in kalçasının üzerinden geçirirken, elli bin doların beni dönüştürdüğü fahişenin her parçası gibi hissediyordum.

Klitorisim bitkin düşmüştü, o kadar sert çırpınıyordu ki tangaanın bana yaptığı baskı güzel bir işkenceydi. Amım daha fazlası için ağrırken bile inliyordu, kalçalarım içgüdüsel olarak sallanıyordu, bana verileni alırken tüm kontrolümden çıkmıştı.

"Pis bir orospu olacağımı biliyordum," diye nefes aldı ve gerçeği yüksek sesle söylediği için ondan nefret ettim.

Pis bir sürtük olmak istemiyordum, onun için değil. Onun için hiçbir şey olmak istemiyordum. Ama düşünceler içimdeki suçluluk duygusunu bastırmaya devam etse de kendime yalan söylediğimi biliyordum.

İşin en üzücü yanı da, o iğrenç teklifini yaptığı ilk andan beri kendime yalan söylüyor olmamdı. O görmüştü

İçimde, ikimizin de içinde, kocamın kollarında geçirdiğim yıllardan sonra bile göremediğim bir gerçek vardı.

Parmakları boğazıma dolanıp beni sıkıca tuttuğunda başımı geriye attım, ağzı şakağıma bastırıp terden kayganlaşmış saçlarımı içine çekerken titriyordum. Kısıtlanmanın verdiği heyecanı inkâr etmek mümkün değildi. Zincirlerin zoraki itaati, onun ihtiyaçlarına boyun eğmeyi o kadar doğal hale getirmişti ki, suyun altına batmak, benim dışımdaki güçler tarafından yutulmak gibiydi.

Bir sonraki sözleri kulağıma ulaştığında aldığım zevkin altında midem zonkluyordu ve bu sefer daha yüksek sesle söylüyordu. Çok daha yüksek sesle. Çünkü benim çıkarım için değillerdi.

"Kocana bak," dedi bana. "Ona sikimin o daracık amcığın içinde ne kadar iyi hissettirdiğini göster."

Yakalanmıştım. Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmıştım. Beni seven adamın gözleriyle karşılaşmaya cesaret ettiğimde bile yanaklarım utançtan yanıyordu.

Korktuğum kadar acı vericiydi.

Brett'in yüzü benimki kadar solgundu, kaşları ağırlaşmıştı ve gözleri bana dik dik bakıyordu. Göğsü kabarmış olmasına rağmen ağzı sımsıkı kapalıydı.

Ağzım dehşet içinde açık kaldı, kendime gelmeye çabalarken tüm ruhum protestoyla sarsıldı. Ve sonra onu gördüm. Her şeyi değiştiren şeyi.

Bakışları beni bütünüyle yutarken avuçları kasıklarına sürtünüyordu. Kalçaları dar küçük yuvarlaklar çiziyor, heyecanla savaşıırken şişmiş aletini eline sürtüyordu.

O da benim gibi parçalanmıştı; daha fazlasına olan iğrenç ihtiyaç ve aramıza giren başka bir adamın acısı arasında ikiye bölünmüştü. "Söyle ona," diye emretti diğer adam. "Ona ne kadar iyi hissettirdiğini söyle."

Oh kahretsin, yatağın üzerinde yukarı doğru kayarken nasıl inledim. Aletinin açısı değişti, klitorisimin arkasındaki hassas sınırlara o kadar sert sürtündü ki bir fahişe gibi tısladım.

"Söyle ona," diye tekrarladı ve sesi o kadar kontrollü, o kadar buz gibi sakindi ki, ahlaksızlığımdan iğrenmeme neden oldu.

"Güzel," diye inledim. "İyi hissettiriyor."

Kahkahası alçak bir gümbürtüydü. "Bundan daha iyisini yapabilirsin, güzel şey."

Parmakları boynumdan aşağı kayarak sert meme ucumu çekti ve o anda onun beklediğimden çok daha fazlası olduğunu anladım. Her şeyi görüyor, her şeyi anlıyordu. Vücudumun her dürtüsel tepkisini, kırılmış kelimelerimin ardındaki her kirli gerçeği, dokunuşu beni kendisininmişim gibi sahiplenirken ihtiyacın her küstah sızlanışını.

Kıyafet bedenimi bilmek buzdağının görünen kısmıydı. Bu adam lazer görüşlü bir poker oyuncusuydu ve ikimizi de kesip biçiyordu.

"Kocana beni istediğini söyle," diye kışkırttı ve titremem her şeyi anlattı.

Meme ucumdan bir kez daha çekmesi beni kıvrandırdı. Dudaklarının nemli omzuma değmesi dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

"Lanet olası kocana beni o küçük pis amcığında istediğini söyle," diye homurdandı ve gözlerimi kapatmaktan kendimi alamadım. "Seni istiyorum..." Fısıldadım.

"Daha fazla," diye tersledi. "Ona benim için ne kadar ıslak olduğunu söyle, yoksa ona kendimi yakından gösteririm." Bu düşünceyle gerildim, ikisini aynı anda istemenin nabızı beni bayıltmaya yetti.

"Seni istiyorum..." Tekrar söyledim, riske atamayacak kadar korkmuştum. "Seni içimde istiyorum."

Elini yanağıma bastırduğunda sırtışını çok iyi biliyordum. "Şimdi gözlerini aç ve bunu onun yüzüne söyle." Etkisinden saklanamayacağım kadar hızlı bir şekilde kocama baktım.

"İyi hissettiriyor," dedim ona. "İyi hissettiriyor."

Brett'in yüzü çatıktı, kendi alçak küfürlerini homurdanırken bile. Avuç içi bacaklarının arasında hızla sarsılıyor, sürtünüyordu.

kotunun kalın deniminin içinden uzunluğunu

geçirdi. Ve sonra her şey durdu.

Thomas Heath'in görkemli büyük aleti amımdan çıkıp yuvarlanınca protesto için haykırdım. Başımı çevirip ona baktım, ayağa kalkışını ve sikini takım elbisesinin pantolonuna geri sokuşunu izledim, zincirlerim başımın üzerinde sertçe sallanırken ve amım... Tanrı yardımcım olsun, amım daha fazlası için çığlık atıyor, hiçbir şeye tutunmuyor ve çaresizlik içinde ağırıyordu.

Bacaklarımı iki yana açarak sırtüstü döndüm, aynı yankılı ritimle kendimi salladım ve daha fazlası için inledim.

"Sakin ol," diye seslendi kendini beğenmiş ses, gardırobun yan tarafındaki şifonyere doğru adım atarken. "Daha gelecek çok şey var."

Önündeki oyuncakları incelerken başımı kaldırıp arkasını izledim ve buz gibi yabancının bir sonraki planının ne olduğunu merak ettim. Zevke kendimi bu kadar kaptırmamış olsaydım korkardım ve yine anlamıyordum. Kocamla yıllarca paylaştığım muhteşem seksten nasıl bu kadar farklı hissettiğimi değil.

Brett her şeyimi biliyordu, beni çıldırtmaya yetecek kadar.

Sadece bu tür bir delilik değil.

Bu, *onunla* birlikte, delilikten de deliydi. O kadar berbattı ki bir daha düzgün yürüyüp yürüyemeyeceğimi merak ediyordum.

Thomas Heath'in arkasını dönmesini kullanarak bu üzücü gece başladığından beri kocama ilk kez insani bir bakış attım. Gözleri hâlâ yanıyor olsa bile, kendi çaresiz avuçları neredeyse hareketsiz hale gelmiş, nefesi sakinleşmişti.

Hâlâ daha fazlasını arzuluyor olmama rağmen yüz ifademi okuyabildiğini umuyordum. Başka bir adam bedenimle bir tür evrensel efendi gibi oynarken bile onun için orada olduğumu bilmesini umuyordum.

Brett'in gülümsemesinin zoraki olduğunu biliyordum ama bir nefes alıp gözlerimi tekrar kapatmamı sağlayacak kadar rahatlatıcıydı.

O iyi olacaktı. *Biz de* iyi olurduk. Ve travmayı yatıştırmak için elli bin dolar daha zengin olurduk.

Thomas Heath'in yatağın ayak ucunda yeniden belirttiğini fark etmemiştim, ta ki ellerinin sıcaklığını kalçalarımnda hissetmeye başlayana kadar. Çömelmiş, sanki bu bir tür kişisel muayeneymiş gibi sıkışmış amıma bakıyordu. Tangamın şeritli kenarlarını çekiştirerek gevşetip kumaş parçasını altımdan söktüğünde irkildim, en mahrem yerlerim onun görüşüne çırılçıplak açıldığında aniden öz-bilinçle yeniden çiçek açtım.

Ellerini kalçalarım doladı ve kelepçeler derimi ısırana ve kollarım iyice gerilene kadar beni yatakta daha da aşağı çekti. Topuklarım yataktan ayrıldı, omuzlarına asıldığımda sırtında doğal bir destek buldu ve o zaman bile vücudum onu daha da yaklaştırarak bana ihanet etti.

Parmakları klitorisimin hassas çıkıntısına dokunmadı. İki yanıma kondular ve beni genişçe yaydılar, yüzüne o kadar yakındım ki nemli sıcaklığı hissedebileceğinden emindim.

"Gerçekten muhteşem bir amcığınız var Bayan Foster," dedi ve dilini içeri sokup tadına baktı. Çok elektrikliydi.

Sırtım kamburlaştıkça kelepçeler acı veriyordu, nefesim inleyemeyecek kadar kesik kesikti.

O kadar tepeden bakıyordu ki, çekilip bana sırtırken o mükemmel suratını seve seve tokatlayabilirdim.

"Şimdi, şimdi, güzel Grace. Daha yeni başlıyoruz," dedi ve bu sefer tüm sözleri benim içindi. "Bakalım bu hassas küçük kedi ne kadarını kaldırabilir, değil mi?"

Yirmi Üçüncü Bölüm

Brett

Pislik herif korktuğum gibiydi. Güzel karımdan neredeyse hiç irkilmeden çekildi, sanki bu havalı ofisinde geçirdiği bir günmüş gibi sikini pantolonuna geri soktu ve başka bir şey yapmadı.

Kaygan bir balıktı, Grace'im inleyip kıvrılırken hiçbir duygu belirtisi göstermeyen soğuk yüzlü bir amcıktı.

Sanırım o zaman kesin olarak anladım, bunun onun için daha fazlası olduğu iğrenç gerçeği. Kim bilir ne ya da neden, ama bu başka bir adamın kadını almamakla ilgili değildi. Benim güzel Grace'imi almakla ilgili bile değildi.

Elli bin dolarını her ne için harcıyorsa, ucuz heyecan arayışının ötesinde bir şeydi. Bir şekilde kişisel hissettiriyordu. Bilmem gereken ama bilmediğim bir şey hakkında. *Benim hakkımda.*

Ama bu çılgıncaydı. Batshit. Bu tuhaf seks şovundan bile daha çılgınca.

Nefesimi tuttuğumda deliliği bir kenara ittim ve elimi zorlanan aletimden uzaklaştırdım.

O pisliğe vermek istediğim son şey, kadını sikerken beni pantolonuma boşalırken görmenin zaferiydi. Kahrolası bir kahlaka için siktir et.

Adam arkasını dönüp bana doğru baktığında onun da benim kadar berbat durumda olduğunu anladım. Yüzümdeki acımasız nefreti görebildiğini biliyordum, aletim hala şişmiş olsa bile. Ona her şeyin yolunda olduğunu, iyi olacağımızı söylemek istedim. Her ne kadar onunla pis bir profesyonel gibi oynasa da, o pisliğin bir hiç olduğunu. Sabaha gitmiş olacaktı ve o da ait olduğu yere, kendi yatağına dönecekti.

Ama o kendini beğenmiş pisliğin önünde tek kelime etmek istemedim.

Gülümsemeyi başardım ve bu yeterliydi. O rahatladıkça ben de rahatladım, o sakinleşirken ben de onunla birlikte nefes aldım.

O orospu çocuğunu seve seve on kez boğar, sonra da heyecan olsun diye koca taşaklarına diz çöktürürdüm ama bu bir şekilde onun ekmeğine yağ sürmek olurdu.

Sadece kaygan bir balık değildi, aynı zamanda bunu daha önce de yapmıştı. Belli oluyordu. Soğukkanlılığı ortadaydı. Onunkinden önce bir ton am sikmiş olması da öyle.

Sanırım beni en az geri kalanı kadar rahatsız eden de buydu. Elbette, karımı nasıl boşaltacağımı biliyordum. Nelerden hoşlandığını, nelerden hoşlanmadığını ve onu neyin çılgına çevirdiğini biliyordum. Ama bu... bu çılgınlık her neyse, benim alanımın çok dışındaydı.

Emdik, sikiştik ve boşaldık. Bazı geceler birçok kez. Bir ömür boyu yetecek kadar ve yine de hiç bıkmadan.

Komodinin üzerinde sıra bekleyen bir kamyon dolusu kirli seks oynacağımız yoktu. Yatağımızın altında, karımın beynini sikmek istediğinde onu pozisyona sokmak için hazır bekleyen çelik zincirler yoktu. Onu kasıksız külotla plastik bir çarşafa sürtünmeye zorlamadım.

Belki de yapmalıydım.

Belki bu gecedan sonra yaparım.

Bu boktan gösteriden sonra yatakta ne yapacağımızı kim bilebilirdi ki?

Sonsuza dek Grace'in içine gömüldüğümde, onun amında başka bir adamın sikini düşünecek olmak korkunç bir fikirdi ve taşaklarım ağrıyordu. Çünkü bundan hoşlandığım boktan ama gerçektir. Hiçbir anlam ifade etmeyen, rastgele bir boyuttan gelen, her türlü mantığın ötesinde berbat bir şeydi, ama kot pantolonumdaki zorlayıcı sert gerçeğe itiraz edemezdim.

Amcığı önümde bir başkasını içine alırken inlemesini ve homurdanmasını izlemek hoşuma gidiyordu. Bir başkasının etinin etrafında gerilmesi düşüncesi hoşuma gidiyordu, bu kişi mantıklı olmaktan çok parası olan üzgün bir amcık olsa bile.

Adamın kendisine yaklaştığını ve yatağın dibinde dizlerinin üzerine çöktüğünü görmedi. Adam onu yataktan aşağı çekerken oltaya takılmış bir balık gibi sarsıldı, bacaklarını adamın omuzlarına attı ve adam o süslü külotu üzerinden sıyırdı.

Onun tadına bakarken benim de ağzım sulandı, o kabarık pembe amcığın diline ne kadar lezzetli geleceğini çok iyi biliyordum.

Adamın dizlerinin dibine yerleştirdiği, kullanıma hazır büyük mor dildoyu görmemişti. Pis herif ona doğru konuşurken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şimdi, şimdi, güzel Grace. Daha yeni başlıyoruz," dedi ona, bok gibi kendini beğenmiş bir şekilde. "Bakalım bu küçük hassas kedi ne kadarını kaldırabilecek, değil mi?"

Elini çabuk tuttu, başını içeri sokmadan önce oyuncağı üç kez klitorisine vurdu. Zincirler gergin olduğu için hareket edemiyordu ama ben edebiliyordum. Kendimi tutup yumruklarımı sıkarak sandalyeye geri çarpmadan önce ayağımın yarısına kadar gelmiştim.

Henüz boşalmamıştı. Yaklaşmamıştı bile. O pislikten ne kadar nefret etsem de, sözünden dönecek bir adam değildim ve Grace de sözünden dönecek bir kadın değildi. Cesaret yok, para yok. Zaten derinlere gömdüğümüz yirmi beşlik bile yoktu.

Adam onu sonuna kadar ittiğinde nefesi kesilse bile oyuncağı alacak kadar ıslanmıştı. Onun sikinden de büyüktü, benimkinden de. Amının nasıl gerildiğini yakından görememekten nefret ediyordum.

Ama taşaklarımı yeniden harekete geçirecek kadarını görebiliyordum. Şımarık meme uçları tavana doğru çıkıyordu. Kendisini plastikten siken adama bakarken gözlerindeki heyecan. Mor siken tabanı aç yarığını sonuna kadar zorluyordu.

Hala sonuna kadar sokarak derinlerde dolaştırdı. Yavaş ve yumuşak, onu tekrar tekrar inletmek için doğru hareketleri biliyordu.

Belki de elli bin doların bir kısmını, nasıl pis bir amcık olunacağına dair ders alması için ona geri ödemeliydim. Eğer aramızda inkar edilemez bir nefret cızırtısı olmasaydı, o pislüğün elini sıkıp onu iyi iş çıkardığı için tebrik edebilirdim.

Daha fazlası için sallanmaya başladığında bile onu yavaşça kızdırarak büyük mor dong ile onu becermek için bir yaş aldı.

Gerginlikten acımasına rağmen sikime dokunmadım. Ellerimi kolçaklara sıkıca kenetlemiş, sanki bitmesini istiyormuşum gibi dakikaları geri sayıyordum.

Yaptım ve yapmadım. O otuzbirci onu tekrar çılgınca inletmeye başladığında nefret ve sertlik dışında her şeyin izini kaybetmiştim.

Ayağa kalktığı anda oyuncağı onun içinde bıraktı ve başka bir oyuncak almaya gitti. Bu sefer onu gördü ve ona geri taşıdığı siyahlar içindeki canavarı gördü.

"Yapamam..." diye itiraz etti. "Bunu kabul edemem..."

"Yapabilirsin," dedi ve ona inandığından o kadar emindi ki, moru çıkarıp siyahın büyük şişman başını şişmiş kedi dudaklarının etrafına sürerken bacaklarını güzelce ve genişçe ayırdı.

Homurtusu o kadar yüksekti ki, içine girdiğinde dişlerimi sıktım. Derinlere iterken başparmağı klitorisini okşadı ve kalçaları onun önünde yatağın üzerinde daralsa da, zorlanmaya karşı koymadı.

"Asla normale dönmeyeceğim..." diye inledi ve adam o alçak kahkahasını attı. "Sana söz

veriyorum, döneceksin tatlım," dedi. "İstemiyor olabilirsin ama döneceksin."

Ve işte oradaydı. O ilk geceden beri orada olduğunu bildiğim o göt deliği. Çılgın am ustalığıyla karımı sonsuza dek değiştireceğini bilen o göt herif.

"Bacaklarını yukarı kaldır," dedi ve o da sorgusuz sualsiz bacaklarını göğsüne doğru çekip açtı. Adamın açısı acımasızdı ama kız hepsini aldı, ıslaklığı yanaklarının pembenin yepyeni bir tonunda kızarmasına yetecek kadar yüksek sesle sızlıyordu.

"Amcığının ağzı açıkken ne kadar güzel görüldüğünü sana göstermek için sabırsızlanıyorum," dedi ve boğazımın arkasındaki safrayı yukarı çekmesine rağmen, aletim o kadar sert titreşti ki, patlayacağımı düşündüm.

Kendimi toparlamak için banyo kapısına doğru baktım, ancak bok çuvalı da onunla birlikte inlediğinde dönüp bakmaya cesaret edebildim.

Oyuncak bir gıcırtyla amından kurtuldu ve bana net bir görüş sağlamak için titreyen vücudunu aynaya doğru eğerken, gerçekten geniş bir şekilde açıldı, çiğ olarak gerildi.

Kirli parmakları kızın içine girip yayıldı, deliği sonuna kadar zorlarken gözleri benimkilerin üzerindeydi.

Onu hiç böyle görmemiştim.

Başka bir adamın genişçe açtığı tünele bakarken ağzımın sulanmasından nefret ediyordum.

"Çok güzel," dedi. "Biraz daha oynasam ikisini birden alacak. Bu hoşunuza giderdi, değil mi Bayan Foster?"

Bana sırtırken gözleri hâlâ kinle doluydu.

"Sadece *ben* paylaşıyorum," diye ekledi. "Sadece aptallar böyle değerli şeyleri paylaşır."

Onu kanlı bir posa haline getirebilirdim, ama yine de o siyah canavarı tekrar içeri sokarken aletim pantolonumun içinde seğirdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Thomas

Grace'in tatlı amcığı ne sunarsam yutacak kadar açtı. Parlak pembeye bakarken taşaklarımın ağrımına yetecek kadar muhteşemdi.

Ben sadece kocasını, içine aynı anda iki kişinin girmesi ihtimaliyle alay ediyordum. O daracık küçük deliğin yayılması birkaç saatlik dikkatli bir çaba için oldukça etkileyici görünse bile, karısı bu tür bir gerginliği kaldırmaktan çok uzaktı. Sanırım o salak bana gerçekten inanmıştı, kendi acınası arzuları karşısında irkilmişti.

Onun karısı gibi bir güzelliği asla paylaşmazdım, özellikle de benim gibi bir adamla. Ne elli milyon için, ne de gezegendeki en iyi otel için.

Keşke önümüzdeki haftalarda bundan ne kadar pişman olacağını görecektik kadar şanslı olabilseydim. Acısının tadını çıkarmak, yakınımda çok daha fazla takdir edeceğim bir zevk olurdu, ama ne yazık ki öyle olmayacaktı.

Yine de, o kalın oyuncuğu güzel karısının hassas deliğine geri soktuğumda ve dilimi fırçalayarak klitorisini okşadığımda gece hala nispeten gençti. Heyecanı, arzusunun baş döndürücü telaşı ve acısı arasında gergin bir ip gibiydi. aşırı uyarılma.

Şansına, ben tam bir ustaydım.

İnsanlar başka bir adamın karısını saatlerce heyecanlandırmak için bu kadar para ödemenin aptalca bir çaba olduğunu söyleyebilir, ancak yanılırlar.

Gerçek erkek kendi zevkini başkasının zevkini kontrol ederken bulur. Kendi zonklayan aletim farkındalığının kenar mahallelerine indirilmişti, odağım, varlığından bile haberdar olmadığı yönleriyle yüzleşen o güzel kadının zevkine keskin bir şekilde odaklanmıştı.

Böyle durumlarda benim için her zaman böyleydi, ama bu sefer her zamankinden daha fazla. Bu sefer her şeyden daha fazla.

İçgüdüsel olarak dakikaların nasıl geçtiğine dair farkındalığım, o kaygan, ıslak amcığını hangi oyuncak hoşuma giderse onunla dürttüğümde bulanıklaştı. Onu çılgınlık üstüne çılgınlık içinde çalıştırırken, her seferinde tepesinin en sadist noktasında dururken, suları kıçının altında plastik örtü üzerinde birikiyordu. Parmaklarımla, ağızla, vücudunun kaldırabileceğini anladığım her an avuç içimi o yumuşak, pürüzsüz tümseğe sertçe vuruyordum. Kancalı bir oyuncuğun tatlı noktasına doğru gerilmesi, genişçe çevrelenmiş bir yapay penisin gerilmesi, daha fazlası, daha fazlası, her zaman daha fazlası ve o bunu en derin benliğine uyanan bir kadının kabullenişiydi aldı.

Grace, bir ömür boyu vanilya uykusuna yatmış, doğru ellerde ortaya çıkmaya hazır bir itaatkârdı. Sert şaplaqlar ve kırmızı bir kış anlamında bir itaatkâr değil, hatta bir hitap aracı olarak *efendim* bile değil. Çekmece kulplarında asılı olan aletler büyük ölçüde gereksiz olacaktı ama bu kararı vermek için vücuduyla ilgili samimi bir deneyim edinmesi gerekmişti.

Bir başkasının talimatlarına doğal olarak boyun eğme anlamında itaatkârdı, deneyimli ellerin ve keskin bir dilin rehberliğini keyifli bir şenlikle emiyordu. Gece ilerledikçe geniş gözleri benimkileri aramaya daha da hevesli hale geldi, onu elime alıp birkaç saat önce çekineceği yüksekliklere çıkardığımda vücudu benimkilere uyum sağladı.

Kocasının her şeyi nasıl izlediğine tanık olmak zaten gururlu olan egoma lezzetli bir masajdı. Her şeyi gördü. Hiç şüphesiz

her şeyi *hissettim*.

Aletin en az benimki kadar sertleştğini, taşaklarının da karısının tatlı, ıslak amcığının içine kaymak gibi yükünü boşaltma dürtüsüyle gerildiğini biliyordum.

Sanırım aramızda kabul etmeye cesaret edemediğim kadar çok benzerlik vardı - ikimiz de böyle bir mucizeyi yakalamak için gereken en temel özelliklere sahip olmadan önce sahip olduğu lezzetli yaratık tarafından büyülenmiştik.

Başka bir inilti doruktan aşağı inerken nefesleri kuru bir törpü gibiydi, sonrasında dalgalanırken tüm vücudu yatağa yığıldı. Zamanı gelmişti.

Ayağa kalktığımda kılını bile kıpırdatmadı, endorfinin etkisiyle kendimi onun yanında bulduğumda gerginlikten titremeye bile fırsat bulamadı. İç cebimden kelepçelerin anahtarını çıkarıp ağrıyan bileklerini prangalarından kurtardığımda minnettarlıkla inledi. Ben uzaklaşıp yatağın başucundaki mini barı ararken kolları bir anda göğsüne doğru çekildi, parmakları kelepçelerin cildinde bıraktığı izleri çılgınca ovuşturuyordu.

Niyetime dair duyduğu tüm şüpheler, vücudunun irademe itaati karşısında çoktan kurumuştı. Gerçek bir gülümsemeyle şişedeki suyu benden aldı, kapağını açıp bir yudum alırken gözleri teşekkürle doluydu.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi, ölçünün geri kalanını içti ve boş şişeyi bana geri uzattı.

Sonra içimdeki amcığın gerçek erişimini test eden an geldi. Kendi acımasızlığım, hiç gerekmediği halde dostça bir can simidi sunacak kadar yetersiz kaldığında şaşırdım.

Brett, ona hat üzerinden bir şişe su uzatmak için yanına gidip kızılötesi sensörü devre dışı bıraktığımda benim hissettiğim kadar şaşırmış görünüyordu. Teşekkür etmese de başıyla onayladı ve karısıyla aynı şevkle bir yudum su içti.

Cihazı sıfırlarken ona "Misafirperverliğimin sana herhangi bir özgürlük tanıdığını düşünme," dedim ve gözleri bu ima karşısında alınganlıkla parladı.

"Bizi dost yapmak için bir şişe sudan çok daha fazlası gerekir," dedi. "Ve neyi kabul ettiğimi ve senin o küçük kırmızı çizginin nerede olduğunu çok iyi biliyorum."

En sapkın koşullarda bile ona verdiğim değerden daha büyük bir ahlaki pusulaya sahip bir adam olduğunu isteksizce kabul etmeye başlıyordum. Eğer bu kadar dikkatli bir adam olmasaydım, o şeyi tekrar kapatmayı ve centilmenlik anlaşılmamıza güvenmeyi bile düşünebilirdim.

Ama ben dikkatli bir adamım.

Kendime bir su aldım ve kana kana içerken pencereden karanlık geceye baktım. Sol tarafımdaki camın yansımada onu görebiliyordum, bakışları karısınıninkileri arıyordu, kadın yan dönmüş, kalçaları sımsıkı kenetlenmiş bir halde ona bakıyordu.

Onlara hak vermek zorundaydım. Genellikle olayların bu noktasına gelindiğinde çift arasındaki iletişim çoktan kopmuş, her ikisi de işlerin bir daha asla normale dönmeyeceğinin farkına varmışlardı.

Ama burada değil. Henüz değil.

Boş şişemi pencere kenarına bıraktım ve ukalalıkla parlayan bir gülümsemeyle çifte döndüm.

"Beklediğinden çok daha fazla eğleniyorsun," diye kışkırttım. "Yine de ikiniz de. Bunun tüm taraflar için bu kadar zevkli olacağını bilseydim, şartları çok daha sıkı müzakere ederdim."

Brett'in sesi tam da tahmin ettiğim gibi yükselişteydi. "Sanki sen yapardın da. Saçmalamayı kes, Heath. Bu bok senin için yeni değil. Bu oyunda çok tecrübelisin ve bunun bedelini ödüyorsun."

"Zekice," dedim başımı sallayarak. "Maço spor sahası homurtularının arkasında böyle bir beyin olduğunu kim düşünebilirdi?"

Bu benim ilk hatamdı.

Sözlerimin gözlerinin arkasında yüksek sesle çınladığını gördüm, sorumdaki zehir bu geri kalmış cennet parçasında yoldan geçen bir yabancı tarafından söylenemeyecek kadar canlıydı.

"Öyle bir tipe benziyorsun," diye nefes nefese ekledim, ama bu hasarı gidermedi.

"Sen de kimsin lan?" diye sordu bana, iletişimde her zamanki gibi açık sözlülüğüyle.

"Tanıdığın biri değil," diye cevap verdim. "Sadece sen izlerken güzel karını becermek için cömertçe para ödeyen bir adam." "Saçmalık diyorum, seni tuhaf götlü orospu çocuğu," diye karşılık verdi ve bu beni gerçek bir eğlenceyle gülümsetti.

"İstediğinizi arayın Bay Foster, ama bunu kendi zamanınızda yapın. Burası benim, satın aldım ve parasını ödedim, bu yüzden mağara adamı spekülasyonlarını bırakın."

Kendimi pencereye yaslanmaya zorlarken, içimden duruma hakim olamayışına lanet okuyarak, konuşulmayan açmaz neredeyse tam bir dakika sürdü. Dünyada hiçbir kırmızı çizgi yoktu ki onu hışımla gelip yumruklarını savurarak gerçeği talep etmekten alıkoyabilsin. O kadar motive olmuşsa, hayır. Ayrıca cilalı kaplamamdaki çatlağı gizleyebilecek pürüzsüz bir soğukkanlı ilgisizlik maskesi de yoktu.

"Bu iş daha bitmedi," dedi boş şişesini yanına bırakıp koltuğuna yerleşirken. "Benimle ne alıp veremediğin varsa, işimiz bittiğinde tükürebilirsin ya da unutabilirsin. Seni tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum. İnan bana, geçmişte yollarımız nasıl kesişmiş olursa olsun, hatırlamıyorum bile."

"Hem paranoyak hem de sahiplenici," diye kışkırttım ama şüphelerinde en ufak bir şüpheyeye yer vermeden beni omuz silkti.

Grace'in gözleri bana bakarken yarı sönük bir spekülasyon ışıyla titriyordu. Midemdeki endişeden nefret ediyordum, geri geri attığım adımlarımın altında yerin parçalanmaya hazır olduğunu hissetmekten nefret ediyordum.

"İkinizden biri yanlış bir hareket yaparsa tüm bu anlaşma iptal olur," dedim ikisine de, sesimin altımda parçalanmasından korktuğum güvenle dolu olduğundan emin olarak. "Nakit yok, içine düştüğünüz bu boktan delikte finansal yaşam çizgisi yok, güle güle, tatlı otel rüyaları."

Bu kez elini kaldıran Grace oldu, sanki din değiştirenlere vaaz veriyormuşum gibi başını salladı. Belki de öyleydim. "Bu konuda rahat olabilirsin," dedi bana. "Buradaki anlaşmayı biliyoruz. İkimiz de."

İsteksizce adımlarımı geri attım, rahatsızlığım en azından kısa vadede yatışmıştı. Grace yatağa geri yaslandı, gözleri hala benimkilere sabitlenmişti ve bu küçük otel odasındaki dalgali etkileşim denizine ayak uydurmaya çalışıyordu.

İstenmeyen soruları ağzından kaçırmamasını sağlamanın tek bir yolu vardı ve onun dikkatini dağıtmak benim için tam anlamıyla bir zevk olacaktı.

"Sanırım bu cömert iyiliğime karşılık vermenin zamanı geldi, değil mi?" Ona sordum ve sonunda takım elbisemin ceketini omuzlarımdan silktim.

Endorfin ve çılgına dönmüş bir amcığın tüketen şehveti için şükürler olsun.

Parmaklarım gömleğimin düğmelerine gittiğinde düşünceleri tam da olması gerektiği yerdeydi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Grace

Kendime yalan söylemekten bıkmıştım. Tüm hayatımızı tersine çeviren esrarengiz yabancıyı istiyordum. Onun acımasız parmakları, beni çıldırtacak kadar yetenekliydi. Ağzı, çok tüketkendi. Şeytani sırıtışı, kibri, keskin sözleri.

Takım elbisesinin altında muhteşemdi, gömleğini kenara atıp kemerini çözerken sıkı karın kasları dalgalanıyordu. Pantolonunu yere indirdiğinde siki gururla ayakta duruyordu, mutlu izi içimde çok derinlerde hissettiğim et canavarına giden yolu açıyordu.

Ayaklarımın dibindeki şiltenin üzerine çöktüğünde tüm bedenim çılgınca akan hislerin kurbanı oldu.

"Gel," dedi, sesi sessiz olsa da sertti.

Ona katılmak için aşağıya inerken uzuvlarım zayıf ve hantal hissediyor, kalçalarım itiraz ediyordu. Kendini üstte konumlandırırken altına düşmek garip bir şekilde doğal hissettirdi, ağırlığımı benimkinin üzerine indirirken çıkıntıları kıvrımlarım tarafından karşılandı.

Bu sefer onu öpmemi istemesine gerek yoktu. Onunki sert bir şekilde içeri girdiğinde dudaklarım çoktan ayrılmıştı. Baldırlarım kalçalarına dolandı ve onu kendime çektim, dili benimkini avlarken ve beni arzulu bulurken benim fahişe amım onun sikini arıyordu.

Bu daha çok alışık olduğum bir şeydi. Ten tene, ağız ağıza, parmaklarım içgüdüsel olarak onun sıkı kaslı sırtından yukarı çıkıp saçlarına dolanırken. İki beden buluştuğu ve tek vücut olarak hareket ettiği bu yeri biliyordum. Göğüslerime sertçe bastıran sıkı bir göğsün sıcaklığını biliyordum. Boyu benimkine değerken erkek kalçalarının gerginliğini biliyordum.

Onu içime almaya hazırdım, sertleşiyor ve daha fazlası için can atıyordum. Kelimeler dilimde toplanırken bile kendimi tuttum. Onun çıkıntısı hassas klitorisime karşı bir vaatti, kalçaları beni tıslatmak için dönüyordu.

Bu bendim. Bunu biliyordum. Hissediyordum. Bunu istedim.

Bu kadar iyi bilmediğim şey, kaprisiyle çekip gitmesinin ve beni muhtaç bir sürtük gibi asılı bırakmasının kolaylığıydı. Ayağa kalkıp beni nefes nefese bıraktığında itiraz etme dürtüsüyle savaştım, ama güçlü elleri kollarımın altından kaymadan ve beni hemen ardından yatağın kenarına çekmeden önce beni uzun süre özlem içinde bırakmadı. Başımı yatağın kenarına bıraktığında bir balık gibi çırpındım ve aletinın şişmiş başı yanağıma çarptığında içgüdülerim yine harekete geçti. Ağzım bir kalp atışında ardına kadar açıldı, içeri doğru iterken uzunluğunu memnuniyetle karşıladım.

İzinsiz giriş karşısında irkildim ama o gevşemedi. Daha derine inmek için kalçalarını kaydırды, ben üzerine kusana kadar boğazıma gömüldü ve o zaman bile itmeye devam etti, tıpkı amımı gerdiği gibi gırtlığımı da gerdi.

"Bacaklarını aç ve kocana neler kaçırdığını göster," diye emretti ve ben bunu düşünmedim bile, Brett'in diğer adamın bende yarattığı ıslak karmaşayı görebilmesi için kalçalarımın açılmasına izin verdim.

Belli ki Thomas Heath için yeterli değildi. Dizlerimi yukarı çekerken ve daha fazla poz için kalçalarımı yuvarlarken tutuşu acımasızdı.

Kocama pis dokunuşlarının sonucunu göstermenin nesinin bu kadar çekici olduğunu merak ediyordum. Delirmiş bir kadının suçlu tahrikini göstermek neden bu kadar önemliydi?

Bu merak beni bildiğim en iyi şekilde emmekten alıkoymadı, dilimin üzerinde gezinirken ve daha derinlere dalarken gürültülü bir ağızla onun uzunluğunu kucaklamaya çalıştım. Nasıl sakso çekileceğini biliyordum. Sik yalamayı *seviyordum*. Anlaşıldığı üzere, bu sadece

Kocamın da.

Hoşuma gitmeyen şey, Thomas Heath'in en büyük çabalarımın habersiz görünmesi, onu çıkarmak için mücadele ederken beni salya sümük bir enkaza sürüklemesiydi. Yaptığım hiçbir şey bir fark yaratmadı. Aleti sağlam ve kararlıydı, kontrolünü kaybettiğine dair en ufak bir ipucu bile vermeden yüzümü beceriyordu.

Onun kontrolünü kaybettiğini hayal bile edemezdim. Ne yatakta ne de hayatta. Hiçbir zaman.

Kalçalarını kavramak ve onu daha sert bir şekilde ikna etmek için uzandığımda bile soğukkanlılığını kaybettiğine dair herhangi bir işaret göstermedi. Bacaklarımı tutmaya devam etti, onları o kadar yukarı kaldırdı ki, çabayla her sarsıldığımda boğazımla birlikte amımın da fokurdadığını hissettim. Ben kaynayan bir tencereydim, tükürüyor ve kenarlarından aşağıya damlıyordum ve o hiç terlemeden karıştırmaya devam ediyordu.

"Güzel karının ağzı çok pismiş," dedi kocama ve ben bu iğrenç övgü karşısında göğsümde oluşan gurur patlamasından dolayı kendimden nefret ettim.

Onun dölünden bir ağız dolusu almak için neredeyse yalvarırken inlemelerimdeki çaresizlikten dolayı kendimden aynı derecede nefret ediyordum. Parasını ödeyen bir müşterinin tuzlu dölünün bir kızı çılgına çevirmek için nasıl yeterli bir ödül olduğunu bilmiyorum ama sırf onun tadına bakabilmek için memelerim zıplaya zıplaya çıplak bir mil koşabilirdim.

Öğürmekten gözlerimden yaşlar akıyordu ve eminim ki dumanlı gözlerim ıslak yüzümdeki makyayı akıtmıştı. Salyalarım onun aletinden açık ağızıma doğru kalın akıntılar halinde sarkıyor, sonra köpüklü bir şekilde kalkık yanaklarıma iniyor ve terli saçlarıma doğru süzülüyordu.

Bu ben değildim. Bildiğim seks değildi. Hayal ettiğim bir şey değildi, beni bir fahişe haline getirmesini seviyordum.

Aletini sonuna kadar çekip çıkarırken gülüyordu ve yüzümü Brett'e doğru eğmek için buklelerimden bir avuç aldı. Gözlerimin tükürük, gözyaşı ve makyajdan dolayı net bir şekilde odaklanamayacak kadar bulanık olmasına ve yüzündeki herhangi bir acı ifadesinin benden kaçmasına sevindim, böylece parmaklarımı hala uğuldayan klitorisime doğru kaydırırken zina yapan bir orospu gibi hissetmek zorunda kalmadım.

Heath, "Çok lezzetli," diye homurdandı ve belinden kıvrılarak tükürüğümü yalayıp temizledi. Dili sıcak ve düz bir şekilde yanağıma değiyor, açık ağızımın içinde geziniyor, bütün pis salyalarımı emiyor ve dudaklarını homurdanarak onaylıyordu.

Midem bulandı. Titreyen parmaklarım bacaklarımın arasında bir çentik atarken aslında midem bulanıyordu.

Bunu asla atlatamazdım. Asla. Önümüzdeki on yıl boyunca seks terapisine harcayacağım elli bin dolarla bile. Brett beni yıkayıp temizlese ve baskı altında aklımı kaçırdığımı söylese bile. Buna kendim inansam bile.

"Böyle çok güzel, değil mi?" dedi pis herif zavallı kocama ve ben hiç de öyle hissetmiyordum. "Sikine nasıl tapılacağını bilen kadınlara bayılırım. Seninki boğazındayken hiç bu kadar hevesli oldu mu?"

Yanaklarım öyle bir yandı ki altımdaki toprağın yarılmasını istedim. Brett'e karşı her zaman çok çabaladım. Ama Brett'le denemek çok daha kolaydı. Brett'in aletini nasıl emeyeceğimi biliyordum. Dilimin en çok hangi hareketlerini sevdiğini biliyordum. Yüzümde bir gülümsemeyle ağızımı onun uzunluğu boyunca nasıl çalıştıracağımı biliyordum. Onu uçurumun kenarına itmek için elimle taşaklarını nasıl kavrayacağımı biliyordum.

Azıcık bir tepki için pis bir sürtük gibi kölelik yapmama gerek yoktu ama yapardım. Eğer buna ihtiyacı varsa, yapardım. Ama bunun bir önemi yoktu, aramızda yanan o anda, Thomas Heath için harcadığım çabaların kanıtı yüzüme kirli bir şekilde bulaşmışken olmazdı.

"Söyle bana," diye devam etti pis adam ve bu sefer Brett'le mi yoksa benimle mi konuştuğunu bilmiyordum. "Kıçının da diğer delikler kadar gerilmesinden hoşlanıyor mu?"

Parmaklarım tıngırdamaya devam ederken zar zor nefes alabiliyordum, Thomas Heath'in aletinin yönlendirdiği gözyaşlarına gerçek gözyaşları da katılıyor ve aşağılanmış yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyordu.

Hiç böyle olmamalıydı.

Thomas Heath'in beni parçalamasını istediğim kadar hiçbir şeyi istememeliydim.

Ona bakmak, aşkımı ve nefretimi bir karmaşa yığını haline getirmeye yetti. Sonrasında çözülmeye ihtiyacım olacaktı, tüm vücudum çamaşır suyu ve mantıkla temizlenecekti.

Ve sonra konuştu. Zavallı kocam konuştu.

"Hoşuna gidiyor," diye homurdandı. "Sadece ona zarar verme."

"Bana biraz kredi ver," diye güldü diğerk adam. "Karın benim dokunuşum için yalvarıyor. Gittiğimde beni özleyecek, o yüzden dikkatini vermeni öneririm. Belki bir şeyler öğrenirsin."

Gözlerim hâlâ kapalıydı ve güçlü elleri beni tekrar, bu kez yatağad doğru döndürüp yüksek sesle ciyaklamama neden olacak kadar güçlü bir şekilde ön tarafıma çevirdiğinde patlayan gözyaşlarıyla dolup taşıyordu.

Göğüslerim altımdaki kaygan plastiğed bastırıyor, bana uzun zaman önce bir çocuğun doğum günü partisinde önümün üzerine düştüğüm kirli bir şişme kaleyi hatırlatıyordu. Nemli buklelerimi tutup başımı geriye doğru çekerek kocamla yakın mesafeden yüzleşmemi sağladığında boynum geriliyordu.

Ve Thomas Heath'in sesi, vücudumun sorgusuz sualsiz itaat ettiğid talimatları verirken her zamanki gibi emrediciydi.

"Bana o daracık göt deliğınızı gösterin Bayan Foster," dedi. "O yanakları güzelce ve genişçe açın ve o kirli küçük deliğid germem için bana yalvarın."

Hâlâ gözlerimi açıp kocamın bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemiyordum. Başka bir erkeğid bu kadar çok istemenin verdiğid kalp ağrısıyla dudağım titriyordu. Parmaklarım arkama geçip terli kış yanaklarımı tutarken yavaştı, onları ayırırken titriyorlardı.

Başparmağı ıslaklığı kullanarak dar küçük halkamdan geçerken ve etrafımda kıpırdanırken, tükürük damlasının yukarıdaki ağzından hedefe doğru indiğini hissettim.

"Bu biraz acıtabilir," diye tısladı ve aletin başını sertçe içeri bastırdı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Brett

Tüm bu deneyim bu kadar gerçeküstü olmasaydı, gerçekten çok utanırdım. Bu, son on iki aydır evimiz haline getirdiğimiz otelin içindeki karım değildi. Bu, tüm yetişkin hayatını kollarımda geçiren, zor bir günün ardından bir şişe şarabı paylaşırken gülen, uykulu bir sabahın ardından yatakta kimin kahve yapmak için kalkacağını tartışırken bacakları benimkilere dolanmış bir Pazar rostosu pişiren kadın değildi.

Bu kadın başka bir adam için arzunun ahlaksız bir enkazıydı, iğrenç zevkinin her kırıntısı için bize ödeme yapan bir adam. Benden nefret eden bir adam. Bende gördüğü her şeyden nefret ediyordu. Temsil ettiğimi düşündüğü her şeyden.

Burada, aramızda olanlardan nefret ediyordum.

Ama Grace'den nefret etmiyordu. O kaygan pislik soğukkanlılığıyla bile onu izlerken gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum. Ona dokundu. Onu deliliğin sınırına kadar kışkırttı ve bildiği tüm akli başında sınırların ötesine sürükledi.

Aletim zonklamaya devam etse de onları midem bulanarak izledim ve bir daha kalkıp inebileceğimi hiç sanmıyordum. Ellerim kolçakları sıkıca kavradı, kendi sertliğini serbest bırakma ve kendi berbat cazibeme teslim olma dürtüsüyle savaştım, ama bu amcığın teklifinde karımla geçireceğim bir geceden daha fazlası olduğu şüphesini hayatım boyunca üzerimden atamadım. Beni tanıyordu, kim bilir nereden tanıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Ama Grace'imın ırzına geçme şeklini, koca bir ömürden sonra patlayan bir baraj gibi izlerken, içinde bir yerlerde onu da tanıdığını biliyordum.

Bunca saat geçmesine rağmen hâlâ boşalmamıştı. Hâlâ tam bir geri ödeme bölgesindeydik, bu başlı başına bir şakaydı ve şartları belirlerken bunun farkında olduğundan hiç şüphem yoktu.

Adam insanlık dışıydı. Taşakları çelikten yapılmış lanet bir porno yıldızı. Telaşlanmadı bile. Karımın muhtaç deliklerinden hangisine isterse aletini sokarken terlemiyor, homurdanmıyor ya da dişlerini gıcırdatmıyordu.

O bir porno yıldızından başka bir şey değildi. Kırılmış görünüyordu, vücudu daha fazlası için ona yalvarırken utanç ve acıdan dudakları titriyordu.

Bunun için asla imza atmazdım. Beş yüz bin için değil. Bir milyon için değil. Ya da on milyona, ya da dünyadaki tüm otellere. Yine de parmak eklemlerim koltuğumu kavrarken beyaz kaldı, daha fazlasını istediğim için kendi orospu çocuğu bedenime lanet ederken aletim gerildi. Ve gerçekten de daha fazlasını istiyordum. Önümdeki amcık Grace'imi daracak göt deliğini sikmek için sıraya dizerken gözlerim faltaşı gibi açılmıştı, ağzım onu derinlere alıp daha fazlası için inleyeceği düşüncesiyle sulanıyordu.

Tüm bu üzücü deneyimle ilgili en acı verici şey neydi?

Daha fazlasını istemekten nefret ettiğimden ya da Grace'in gözyaşları içinde bile olsa başka bir adam için yanıp tutuştuğundan değil. Tüm bu deneyimle ilgili en acı verici şey, her şeyin olacağını biliyor olmasıydı. Başkalarının hayatlarıyla oynayan bir satranç ustası gibi, her zaman bir adım önde, şah mat düşüncesiyle piyonları yönlendiriyordu. Ve şu anda içimde beni endişelendiren de buydu.

Şah mat.

Neye benzediğini bile bilmiyordum, ama tam oraya doğru gittiğimizi biliyordum, inşaatının yolundan aşağı kayıyorduk, sonu bilinmiyordu.

Karım bana bakmıyordu, utancından gözlerini sımsıkı kapatmış, elini uzatıp güzel kıcının yanaklarını iyice açmıştı. Ben göremesem de çok iyi bildiğim büzüşmüş halkaya tükürdü, ellerini sıralarken canının yanacağı konusunda onu uyardı.

Giriş için sikini kaldır.

Yalan söylemiyordu.

Homurdandı ve yüzünü buruşturdu, öne doğru kıpırdandığında göğüsleri altından serbestçe sallanıyordu. Adam onu saçlarından yakalamıştı, hiçbir yere gitmemesini sağlayacak kadar sıkı kavramıştı.

En azından bu kısmı biliyordum - vücudunun istilayı protesto ettiği anı. Hareketleri, en sevdiğiniz çocukluk filmlerinden birinin kamera arkası görüntülerini izlemek gibiydi, en sevdiğiniz karakterler en sevdiğiniz sahneleri bambaşka bir açıdan yaşıyordu. Çok daha az büyülü bir açıdan, ama yine de sizi ateşliyordu, sanki hayatınız boyunca kaçırdığınız gizli bir dünyaya göz atıyormuşsunuz gibi.

İşte bu buydu.

Adamın siki göt deliğini gerip taşaklarına kadar girdiğinde Grace'imin ağzının açık kaldığını görmek. Sıkıp gevşetirken, sıkıp gevşetirken, geniş açık bir ağızla çevreye uyum sağlarken nasıl dalgalandığını görmek.

Bunu gördüm, hissettim, binlerce kez yaşadım ama onun yaşadığı gibi değil, yüzünde bir gülümsemeyle ona bakarken lanet gösteriden bu kadar kopuk.

Mücadele etmiyordu, o kirli deliğin derinliklerine boşaltma dürtüsüne karşı zorlanmıyordu. Grace düzenli ritmine geri dönüp daha fazlasını talep ederken, daha uzun süre talep ederken, sert, sert, derin, derin bir lanet talep ederken bile, ona ihtiyacı olanı vermek için yeterince uzun süre geri durmak için mücadele etmiyordu.

Gözleri onun nefes nefese kalmış başının üzerinde benimkilerle buluştu ve kenara bile yaklaşmadılar.

Pantolonuma boşalmaya, adamın döllerini Grace'in muhteşem göt deliğine fişkırtmasından daha

yakındım. Adamın sonsuza kadar devam edebileceğini anladığında aldığı zevk gerçekten

görölmeye değirdi.

Gülümseme yüzünde yavaşça süzüldü, geri kalanının durumuyla çelişiyordu. Vahşiydi, özgürdü, zaman kısıtlaması olmadan başka bir adamın aletinin üzerinde zıplamanın verdiği keyif dışında her şeye kendini kaptırmıştı. Bir süvari gibi adama doğru sallanıyor, dizleri alttaki plastik çarşafın üzerinde kayıyor, memeleri onunla birlikte sallanırken meme uçları mermi gibi oluyordu.

Ve sonra o geldi.

Vahşi bir kedi gibi kükrüyor, tükürüyor, küfrediyordu. Ona, *bize*, ne kadar iyi hissettirdiğine, ne kadar iyi hissettirdiğine, göt deliğinin içindeki mükemmel bir aletin mükemmel itişleriyle nasıl mahvolduğuna feryat ediyordu.

Eminim benim yüzüm de en az onunki kadar asıktı, adam kendini kurtarıp kızı yatağa bıraktığında. Aleti hâlâ her zamanki gibi sertti. İyi bir önlem için birkaç kez daha çekiştirirken avucunun içinde kalındı.

İlaç olmalı. Akşamı atlatması için o küçük mavi haplardan bir avuç dolusu. Aklıma geldiği anda bile bunun maço saçmalığı olduğunu biliyordum. Adam böyle desteklere yaslanacak bir tipe benzemiyordu, kendini beğenmiş sırtışı tamamen gerçektir ve bu yüzden yüzünde bu kadar sık olduğunu tahmin ediyordum. Hayatta gerçekten de bir köpek taşıdığı olduğunuzu bilmenin getirdiği kurşun geçirmez bir kibir.

Pencere pervazına yaslanmış, sanki yuvarlanıp düşmeyi bekleyen pis topaçlarmışız gibi bize bakarken yakalaması gerekmeyen nefesini tutuyordu ve işte o zaman bu adamı nereden tanıyor olabileceğimi bir kez daha merak ettim. İşe gidiş geliş saatlerinde kalabalık bir caddenin karşısında olsa bile, geçerken gözden kaçırabileceğiniz türden biri değildi.

"Sanırım bir dakikaya ihtiyacın var," dedi karıma ve o da memnuniyetle başını salladı. Sırt üstü yuvarlanmıştı, uzuvları genişçe açılmıştı ve kesik kesik nefes alıyordu. Boku yemişti. Berbat ötesi. Pencereden Heath'in omuzlarının arkasındaki sabah ışığının zayıf parıltısını fark ettiğimde şükürlerimizi saydım.

Saat yedi yeterince hızlı gelememi.

Yatağın etrafından dolanıp çıplak bir şekilde bana doğru yürürken kılımı bile kıpırdatmadım. Sensörü kapatmadan önce bana ters ters baktı ve yanımdan geçip banyoya doğru ilerlerken hemen ardından tekrar çalıştırdı.

"İşeme molası," dedi. "Sıkıntınızı gidermek için kendi aranızda konuşun."

Onu fark etmedim bile. O tuvalete girerken gözlerim Grace'in üzerindeydi. Kapı arkasından gıcırdayarak kapandı ama tık diye kapanmadı.

Klozetteki ilk iş sesi duyulduğunda gözleri tamamen benim üzerimdeydi ve bu sefer gözyaşları akarken gözlerini kapatmadı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Grace

"Hey," dedi ben hıçkırıklarına karşı koyarken. "Umarım bu benim adıma değildir. Hayatta kıcıda bir sakin tadını çıkarmaktan daha kötü şeyler de var Grace."

Sesi alçaktı ve mizahı zorlamaydı ama önemli değildi. Gözyaşlarımı kırıştırdım ve gülümsemeyi başardım. "Bu çok boktan," diye fısıldadım. "Bilmiyorum bile..."

Başını banyoya doğru eğdi. "O berbat durumda. Bizler sadece hayatlarımızı yaşayan, sahilde hayallerimizi kurtarmaya çalışan insanlarız."

Elimi onunkine uzatıp parmaklarının benimkini sıkıldığını hissetmek istedim. Sadece onu sıkmak ve onun benim olduğu kadar benim de onun olduğumu söylemek için.

"Ben böyle biri değilim," dedim ona, bunun son bilmem kaç saattir yaşadığım kafa karışıklığının bir kısmını örteceğini umarak.

"İkimiz de böyle değiliz," diye karşılık verdi. "Bebğim, bütün gece ucube bir porno yıldızının karımı sikmesini izlemekten pantolonumun içinde bir sertleşme var. Bu benim mezar taşıma yazılacak."

Kocamın sesini çok sevdim, Thomas Heath'in mesane molası ve bize bahsettiği anlar için Tanrı'ya şükreliyordum.

"Belki bizden uzun yaşarsa cenazelerimizde bir okuma yapabilir. *Grace Foster'ı delirttiğim ve bu zevk için ona elli bin dolar ödediğim gece.*" Gülüşüm bir nefesten fazla değildi ama gülümsemem endorfin salgılatıyordu.

"Belki de o fırsat bulamadan suratını darmadağın etmem gerekecek." Bana yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi ve *ben de* onun göreceğini bilerek *seni seviyorum* diyecek kadar yaklaştım.

Ağzıyla karşılık verdiğinde gözleri hala benim için sıcacıktı. Bu akşam beni milyarlarca kez boşaltmış olan adam sifonu çekip lavabo musluğunu açarken sessizlikte çalınmış bir an.

Fazla zamanımız yoktu ve bunu biliyordum. Anı yakalamak ve onu değerlendirmek benim tek seçeneğimdi, kalbim bunu olabildiğince doğru yapma baskısı altında hızla çarpıyordu. Bu ne anlama geliyorsa artık.

"Onun boşalmasını sağlayamam," diye fısıldadım, gerçeği yüksek sesle söyledim. "Her neye alıştıysa, ben yeterli değilim. Yeterince iyi, yeterince ateşli, yeterince sıkı, yeterince *çılgin* değilim. Her neyse, yapamam."

Bana bakarken yüzü bir tablo gibiydi ve son birkaç saattir hissettiğim başarısızlıklarımı onun da görmediğine inanmakta zorlanıyordum.

"Grace-" diye başladı ama ben başımı salladım.

"Onun boşalmasını sağlayamam," diye devam ettim. "Ama *seni* boşaltabilirim. O yüzden yap. Karşı koymayı bırak ve aletini çıkar. En azından içinde bulunduğumuz bu boktan fırtınadan biraz olsun zevk al."

"O amcığın önünde otuz bir çekmeyeceğim," diye itiraz etti ama bu boş bir erkek gururundan başka bir şey değildi. Bunu söylerken bile parmak eklemleri kolçakların üzerinde beyazlaştı.

"Olmazdın," diye karşı çıktım. "Benim önümde mastürbasyon yapıyor olurdun. En azından bunu bana ver. Eminim bir adamı bu

şekilde boşaltabilirim.

Akşam, hey?"

Koltuğunda öne doğru kayarken irkildim, o boktan kırmızı çizgiyi geçeceğinden ve tüm bu üzücü olayın bir hiç uğruna olacağından ölesiye korktum. Ama geçmedi.

Cesaret edebildiği kadar sınıra yaklaşırken gözleri ciddi bir şekilde yanıyordu.

"Grace, beni dinle," dedi, Thomas Heath'in ukala bir şekilde yeniden ortaya çıkmasına çok az kaldığını benim kadar iyi biliyordu.

Dikkatimi çektiğini göstermek için ona doğru eğildim ve devam ederken yüz ifadesi donuktu.

"Aklına koyduğun *her* erkeği boşaltabilirsin. Çok güzelsin, çok azgınsın ve çabaların her erkeği çıldırtmaya yeter de artar bile, Heath gibi soğuk bir orospu çocuğunu bile."

Başımı sallıyordum ama o konuşmayı kesmedi.

"Seninle bir gece geçirmek için elli bin dolar ödedi, o kendini beğenmiş porno yıldızı sırtışını yüzünden silebileceğine adım gibi eminim. Sadece kendin ol. Ona kim olduğunu göster. Karşı koyamayacaktır."

Söylediklerine inanamıyordum. "Sence yapmalı mıyım-"

"Bence bu lanet geceden en iyi şekilde yararlanmak için ne istiyorsan yapmalısın. Onu boşaltamayacağını düşünüyorsan, bence kendini çok ucuza satıyorsun. Kendini küçümseme Grace. Kimse için değil, özellikle de o kendini beğenmiş herif için."

Banyoda akan suyun sesi kesilince kendimi dört ayak üzerine kalkmaya zorladım.

"Benim için gelmesini sağlayacağım," diye fısıldadım hayatımda hiç sevmediğim kadar çok sevdiğim kocama. "Ama sen de benim için gelsen iyi olur. Bunu sensiz yapamam, Brett. Bu işte beraberiz, değil mi? Öyle demiştin."

"Her zaman birlikte," diye fısıldadı ve ben de uzanıp onun için sikini zorlanan kotundan çekip çıkarabilmeyi diledim.

"Demek *sen* de bundan zevk alıyorsun," dedim. "Lütfen. Sen de benim için boşalmadığın sürece onun benim için boşalması için elimden geleni yapamam. Ve yapamam... Bir yabancı için aklımı kaçırdığımda hissettiğin tek şeyin acı olduğunu bilmektense şu anda bu işten çekip gitmeyi tercih ederim."

"Bu böyle değil," diye nefes aldı. "Grace, ben bunu asla böyle görmezdim, bir milyon yıl geçse

bile." "Biliyorum," dedim ona. "Ya da umarım biliyordumdur. Ama lütfen Brett, yanımda olmana

ihtiyacım var."

Tüm bunlardan sonra nasıl bir boktan yere gittiğimizi ya da ömrümüzün geri kalanında ne kadar zehirli serpintiden geçmemiz gerektiğini sadece cehennem bilir, ama tam o anda, tam orada, benimle aynı çılgınlığa kendini kaybetmesine ihtiyacım vardı, sadece bir parça bile olsa. Bir parça bile olsa.

"Seni seviyorum," dedim ona, Thomas Heath'in yan odadan bu sözümü nasıl duyacağını artık umursamadan. "Her şeyden daha çok. Her zaman."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi. "Siktir et bu saçmalığı Grace, her şeye rağmen devam edelim. Yarın başka bir gün ve bizimki gayet iyi olacak, yemin ederim."

Ve sonra *o* ortaya çıktı, kocamın, onun güvenini paylaşmasam bile beni çıldırtabileceğine ikna olduğu soğuk kışlı orospu çocuğu.

Bizimle birlikte odaya geri adım attığında her zamanki gibi soğuktu, az önce yıkadığı her neyse onu kurulamayı bitirirken aleti hala sertti. Aptal küçük sensörünü kapatırken havluyu yere attı ve çizgiyi tekrar bana doğru geçerken yanan gözlerinin altındaki gülümsemesi ölü bir maskeden başka bir şey değildi.

Tekrar ateşleyip yepyeni bir mermi için yaklaşırken ona baktım ve bu sefer sinirlerim tepemde ve hain bir kedi çığlık atarak kaçmadım.

Bu sefer hepsi benim içindi. Her şey Brett'imın Heath gibi bir adamı kazanabileceğine ve onu delirtebileceğine inandığı kadın içindi.

Ona kendim inanmasam bile.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Thomas

Foster'larla ilgili planımın tahmin ettiğim kadar yerinde olmadığını anlayacak kadar konuşmalarını yakalamıştım. Sözleri, sersemlemiş bir kadının ve öfkeden deliye dönmüş bir kocanın acı homurtuları değildi.

Grace ve Brett ne garip bir sessizlik içinde tökezliyor, ne de durumu anlamlandırmak için gereksiz sözcüklere boğuluyorlardı. Ben yatak odasına geri döndüğümde yüz ifadeleri, mantıksız bir iyimserliğe ve sonsuza dek sürecek boktan bir illüzyona tutunmuş, hayali bir bağlılık görüntüsüyle parlıyordu.

Acınası.

Acınası bir durumdu.

Ve bununla birlikte kendimi zavallı hissediyordum, banyo aynasında kendime bakarken kulaklarım daha fazlası için zorlanıyordu.

Yani, güzel Grace beni memnun etmek istiyordu. Kendi kontrolüm arka planda kalırken ve kocası gururla izlerken beni kendi titreyen doruk noktama ikna etmek. Kocasını günü yakaladığı için onu tebrik ederken, yatak odasındaki hünerine şaşarak, çaresizlik ve şok içinde sessizlik içinde buradan ayrılacağımı düşündü.

Ama hayır.

Diğer insanların aptalca başarı fikirlerinden her zaman bir adım öndeydim.

Yükümü onun açık pembe deliklerine boşaltmayacaktım, hiçbirine. Beni boşaltmadaki başarısızlığı onu yavaş yavaş yiyip bitecek, geceleri yatakta iç organlarını tırmalayacak, amcığı daha iyisini nasıl yapabileceğinin hayalini kuracaktı.

Ben onun çabalarının tamamen arkasında olmasam asla daha iyisini yapamazdı.

Kendi bedensel dürtülerime hakim olmak yıllardır dikkat ettiğim bir şeydi. *Kendime* hakim olmak yıllardır dikkatimi verdiğim bir şeydi. Bir insan için acınası bir mazeret olarak doğduğunuzda, uymayan bir yüz ve bir bok vermeyen bir baba ile olan şey budur. Ya un ufak olursunuz ya da kendi ayaklarınız üzerinde duracak kadar yükselirsiniz. Hem kendine hem de sana kazık atanlara bir şeyler *kanıtlamak* için.

Ve eğer bu insanlar hala etrafta değilse, hayatta kalan en yakın kişiye gidersiniz.

O anda Brett Foster'dan yıllardır nefret ettiğimden daha fazla nefret ettim. Beni tanımaması, bilmemesi, o zamanlar varlığını kabul edecek kadar bile saygı göstermemesi ve istemeden de olsa başıma açtığı belalar durumu daha da kötüleştiriyordu.

Onun gibi birağızdan asla gerçekten anlamlı bir özür çıkmazdı. Onun gibi bir adamdan görebileceğim tek saygı, ona ait olanı gerçekten istemeden aldığıma dair kin ve nefret dolu bir kabullenmeydi. Kendine olan saygısını, sokağın kolay tarafında yaşadığı bir hayattan gelen abartılı özgüvenini, her zaman gül kokacağına dair doğal inancını aldım.

Gecenin geri kalanı için yaptıkları aptalca plan benimkini sıkılaştırdı ve keskinleştirdi, daha da büyük bir zafer kendini tepside olgunlaşmış olarak sundu.

Brett Foster'ın karısını ondan alacaktım, tıpkı planladığım gibi. Evliliklerini içten dışa yıkacaktım, sabırla arkama yaslanıp

Sonunda beni aramaya gelene kadar kulaklarının dibinde parçalanırken. Onun gözlerini daha büyük zevklere açan adam.

Ancak bu sefer sadık kocasını bırakıp, bu akşam bir kez bile boşalmasını istememiş bir adamın peşinden koşacaktı.

Brett bunun gibi bir aşağılanmayı bilemezdi. On yaşamda bile.

Güzel Grace'i dört ayak üzerinde yatağa geri dönmeme beklerken gördüğünden daha kendinden emindi. Gözlerinde bir pırıltı vardı, içindeki siren beni çılgına çevirme ihtimali karşısında yüksek sesle bağırıyordu.

Daha önce kendime izin verdiğimden daha geniş bir gülümsemeyle yatağa tırmanırken, son birkaç saattir kendini başarısız hissettiğini itiraf etmesi elimde ölümcül bir silahtı.

Her şeyinizi ortaya koyduğunuzda ve eksik kaldığınızda başarısızlık her zaman çok daha fazla acı verir.

İlk başta omuz silkecekti, bundan emindim. Brett ona onun için boşalmamış olmamın önemli olmadığını, benim sadece bir aptal olduğumu, yatak odasında onun için fazlasıyla iyi olduğunu söyleyecekti, önemli olan buydu, ama bu yeterli olmayacaktı. Uzun sürmeyecekti.

Başarısız çabalarının anısı geceleri peşini bırakmadığında değil.

Göt deliğine bırakmayı planladığım yük kadar cömert bir ayrılık hediyesiyle amını kayganlaştırmayı planlıyordum.

Şimdi hiçbir şey alamayacaktı.

Çabaları için tek bir şey bile yapmadı. Kontrolü nasıl kaybettiğimi sevgiyle anımsarken bana bir kez bile gülümsemedi.

Kontrolü kaybetmeyecektim. Asla, ve kesinlikle bu gece değil.

"Sanırım o daracık amcığının döllerimi alma vakti geldi," dedim ve gözleri umduğum açgözlü sürtük gibi parladı. Elimi boynuna doladım ve ağzımı onunkine bastırırken onu sıkıca tuttum ve bu sefer öpücükleriyle daha agresifti, dilini bir görevdeki bir minx gibi benimkine karşı kaydırıldı. Üstüme tırmanmak için bir hamle yaptığında beni geriye doğru yönlendirmesine izin verdim, üzerime binerken rahatladım ve sırlıslıkla ıslak yarığını uzunluğum boyunca ovuşturdum.

"Becer beni," diye nefes aldı. "Benim için geldiğini hissetmek istiyorum." "Bunun için çalış," diye homurdandım. "Bana bunu hak ettiğini göster."

Dünyamın her alanında bir kalkan gibi taşıdığım içimdeki kendini beğenmişlik duygusunun altında bile kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Küçük sinsi gülümsemesi tüm güzel yüzünü aydınlattığında bencil bir piç olduğumu biliyordum.

Beklemediğim şey, bana bu kadar şefkatle binmesiydi. Parmakları vücudumu keşfederken çok samimiydi.

Beni neyin daha sert yapacağını gerçekten anlamak istiyormuş gibi sade hareketlerle üzerimde hareket etmesini beklemiyordum. Daha ateşli. O acıyan küçük amcığında kontrolümü kaybetmek için çaresizdim.

Bu, sadece taşaklarımdaki döller sağma görevindeki bir kadının kıvranan, inleyen dansı değildi. Bunlar, aramızda bir bağ kurmak için mücadele eden bir kadının samimi hareketleriydi.

Bu dünyada başka hiçbir şeyin gücünün yetmediği yerde beni korkutan türden bir bağlantı.

"Vücudumun sınırlarını zorladığında hissettiğim gibi hissetmeni istiyorum," diye fısıldadı ve göğüslerini göğsüme indirdi. "Tüm bunlar olurken senin de benim kadar çılgın hissetmeni istiyorum."

Ağzı yanağıma çok yumuşak bir şekilde değdi, vücudunu benimkinin üzerine bırakırken derin ve doğal bir nefes verdi.

"Sarıl bana," diye fısıldadı ve içimde korkunç bir çarpıntı hissettim. "Bunun bir anlamı varmış gibi sarıl bana. İnan bana, başka birini gerçekten hissetmenin tek yolu bu."

Ve ben anlamadım.

Anlayamadım.

Almak istemedim.

Bir yabancınn kollarında Őekfat ararken gözlerindeki yumuşak Şehvet kalbimin panik içinde çarpmasına yetti. Tiksintiyle.

İnançsızlık.

İstiyorum.

Ve orada, derinlerdeki sessiz seste, yine o üzgün küçük ergen vardı ve bana zaten neden olduğu yaŐamın üzerine daha fazla tahribata neden oluyordu.

Ona yanlış olduğunu söyledim. Sahteydi. Hiçbir anlamı olmayan aptalca bir oyundu.

Bana bir tür porno kraliçesi özentisi gibi binmiyor olması, bunun daha az ucuz bir yanılsama olduğu anlamına gelmiyordu.

Ama sanki öyle değilmiş gibi bana sarıldı, hevesli gözlerle benimkilere bakarken parmakları tenimde sihirli desenler yarattı.

Ve sadece bir kalp atışı için orada ağlayan o küçük çocuğu gördüğünden emindim, ondan esirgenen sevginin her bir zerresini önemli olduğunda geri istiyordu.

Onu öfkeli ellerle yakalayıp sırtına sertçe vurduğumda, kemiklerindeki tüm nezaket titreşimlerini kapatmasını bekliyordum.

"*Seni tutacağım,*" diye homurdandım ve bacaklarını omuzlarıma attım, o hassas amcığına öyle bir daldım ki, acı içinde haykırdı. "Al bunu, seni pis küçük orospu. Bunu gerçekten bir *Şey ifade* ediyormuŐ gibi al."

Gözleri benimkileri tutarken acı doluydu, onu homurdanmama neden olacak kadar güçlü bir Şekilde çarparken inlemeleri kalbinden geliyordu.

"Ah, kahretsin," diye nefes aldı. "Çok ağrım var..."

"Şimdi dölleriimi ne kadar istediğini göster bana Grace Foster. Bunun için çalış. Bunun için yalvar."

Yüzümü onunkine yaklaŐtırdım, beni almak için çabalarken nefesim açık ağzına Şiddetle çarpıyordu. "Bunu istiyorum..." diye fısıldadı. "Lütfen... eğer gereken buysa, umurumda değil..."

Onun umursamasını sağlardım.

Ağırlığımı zorlanan tek koluma verip diğer elimi aramızdan aşağı kaydırđıđımda gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İki kalın parmağımı aletimle birlikte o zavallı küçük amcığa sokarken bacakları omuzlarıma çarpıyordu. Onu zehirle becerdim. Saf zehirle.

"Hiç böyle acımamıştı..." diye ciyakladı.

Brett'in oturduğu yerden kalktığını duydum ama kadın ona elini kaldırdı.

"Hayır," dedi ona doğru. "Sorun değil Brett, bunu istiyorum. Buna *ihitiyacım var.*"

"Sadece iyi kızlar dölleriimi alır," diye tısladım. "Senin iyi bir kız olduğunu sanmıyorum Grace Foster. Bence sen ateşle oynayan ahlaksız bir sürtüksün."

O benim için çırpınana kadar kalçalarıımı yere vurdum, o hassas amcık benim pis sik artı parmak kombinasyonumun etrafında kenetlendi.

"İyi bir kız olmayabilirim," diye fısıldadı ve yüz ifadesi, incinmişliği, sallanan özgüveni, yayılmış ruhuyla o kadar gerçekt ki. "Ama olmak istiyorum... Olmak istiyorum..."

Parmakları kalkık omuzlarımdan başlayıp boğazıma doğru bir yol izlerken titriyordu. Yüzümde durdular, bir avuç içi her iki yanağıma da nazıkçe bastırdı, sanki beni gerçekten önemsiyormuŐ gibi.

Geri çekilmeliydim. Ama yapmadım.

"Ver onu bana," diye nefes aldı. "Lütfen, Tom, ver onu bana."

Ve ben yapamadım...

Siktir, nasıl yapamadım...

"Kimse bana öyle seslenemez," diye hırladım ama artık çok geçti. Gülümsemesi tamamen gerçektir.

"Çünkü onlara izin vermiyorsun," dedi. "Çünkü kontrollü olmak için o kadar çok çabalıyorsun ki, seni hissetmelerine izin vermektense insanları incitmeyi tercih ediyorsun. Haklıym, değil mi?"

Tek kelime etmedim, sadece onu sikmeye devam ettim. Tıslamaya devam ettim. Nefes almaya. İtmeye.

Altımda pis, küçük bir melek gibi görünüyordu; pencereden içeri süzülen şafak ışığı, tatlı yüzündeki donuk sarı tepe ışığıyla karışıyordu.

Ve sonra inledi. Gerçekten inledi. Parmaklarım aletimle birlikte ezilirken klitorisini başparmağıma doğru salladı. "Lütfen," dedi ve yüzümü onunkeyne doğru itti. "Ciddiymişsin gibi öp beni."

O anda onu öpmek o akşam yaptığım en aptalca hataydı. Bekleyen ağzına soktuğumda dili tamamen benim dilimdi, beni gerçekten isteyen biri gibi tadıyordu. *Beni* istiyordu.

O sırada sol tarafımda etin ete çarpışını fark ettim - güzel karısı pis ve kirli bir yabancı üzerinde sihrini konuştururken kendi etini işleyen bir adamın inkar edilemez homurtu ritmi.

Bakamadım. Bakmak istemedim. Repertuarımdaki en kibirli gülümsemeyi bile ona göstermek istemedim.

Gözlerim onun karısındaaydı. Hâlâ tutunabileceğim hayallerim varken hayalini kurduğum kadın. Ve sonra taşaklarım sıkıştı. Sertçe.

Nefesim kesilirken aletim onun içinde gerilmeye başladı.

Dokunuşu bu kadar çekici olmasaydı çekip gidebilirdim. "İşte bu Tom," diye nefes aldı. "Doldur beni."

Karısı son bir kez boşalırken Brett'in koltuğunda homurdanarak küfürler savurduğunu duydum.

Onunlaydım. Çok yakındım. Banyoda gözlerimde ateşle ona karşı yemin ettiğim şeyi kırmaya ve ona vermeye çok yakındım.

Ve sonra alarm çaldı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Grace

Alarm ötmeye başlayınca parmaklarım yüzünden fırladı. Kemiklerimi sızlatan bip seslerinin ne anlama geldiğini anlamam bir saniye sürdü.

Yedi.

Saat sabahın yedisiydi ve işimiz bitmişti.

Ama olmak istemedim. O zaman olmaz. Bu kadar yakın değil.

Kendimi gece yarısı Külkedisi gibi hissettim, sihir bitip gerçekliğin çirkin gerçeği geri geldiğinde acı çektim ve sarsıldım.

Parmaklarım yüzünü terk ettiği anda büyü kayboldu, sanki büyüü bozan benmişim gibi, şifonyerden vızıldayarak gelen lanet olası çalar saat değil. Bir tane kurduğunu bile bilmiyordum.

Nefesini tutup kalçalarını sertçe sallayarak içimden çıkarken dehşet içinde haykırdım. Geri çekilirken gözlerim onun uzunluğuna sabitlenmişti, taşakları hala patlayacak kadar doluydu ve hala çelik gibi sertti.

Başarısız olmuşum.

Umursamamalıydim. Bu sahip olmaya değer bir başarı değildi, ne şimdi ne de hiçbir zaman. Thomas Heath'in benim için gelip gelmemesi öncelikler listemde o kadar alt sıralarda olmalıydı ki, ona sonsuza dek veda ederken gülümseyerek omuz silkmeliydim, ama değildi.

O anda her şey gibi hissettim. Ve ben hiçbir şey gibi hissetmedim.

Endorfin. Stres. Yorgunluk. Bütün gece boyunca bir usta tarafından oynanan bir vücut.

Kendime hislerimin güvenilir olmadığını söylemeye çalıştım. Karmakarışık ve duygusal olduğumu. Kahvaltıya kadar atlatacağımı.

Ama kendime yalan

söylüyordum. Tekrar

söylüyorum.

"Zaman doldu," dedi, sanki zaten belli değilmiş gibi. Bir anda ayağa kalktı, pantolonunu yerdeki yığınınan çıkarıp mükemmel tonlardaki bacaklarına geri çekti.

Onu izlerken, titreyen bir denizanası gibiydim, dağınık uzuvlarım genişçe açılmıştı, amım hala sertçe vurduğu zevk ve acının garip karışımıyla zonkluyordu.

"Ama sen yapmadın..." Ben başladım.

Omuz silkmesi, beni kırılanda kadar geren parmaklarından daha çok acıttı. "Dediğim gibi, iyi kızlar döllerimi alır, Grace Foster. En azından denedin."

Ondan nefret ediyordum. Utanç gözyaşlarımla ben onları uzaklaştıramadan gözlerime hücum etmesinden nefret ediyordum. Bacaklarımı yatağın kenarından salladım, ayağı kalkmaya ve atılmış elbisemi bulmaya çabaladım.

Brett, "Kapat şu lanet kırmızı çizgiyi," diye bağırdı ve ben ona bakmaya cesaret edemedim. Ona bakmaya dayanamıyordum. Başka bir adamı hayal kırıklığına uğrattığımı görmesindense yatağın altına saklanmayı tercih ederdim.

Thomas aptal sensörüne doğru ilerlemekte acele etmedi, saçma kodunu girerken gömleğinin düğmeleri yarıya kadar iliklenmişti bile. Hat yanıp söndü ve Brett bir solukta aradaki mesafeyi geçti, ben sakladığım giysilerimi bulmak için karyolanın altında debelenirken sallanan kollarımı tuttu.

"Giyinmem gerek," diye tersledim, sesimin bu kadar kırılğan çıkmasından nefret ediyordum.

"Şşşt," dedi ve bana sıkıca sarıldı, sıcak kolları beni sıkıca sardı ve titreyen bedenimi kendine bağladı. Onun gibi kokuyordu. Onun gibi hissediyordu. Beni bir o yana bir bu yana ufak salınımlarla sallarken onun gibi hareket ediyordu.

Omzunun arkasındaki aynaya baktım, gözlerim hâlâ diğer adamı takip ediyordu, sanki başka bir sabahmış gibi üst düğmesini ilikliyordu. Yansımada gözlerimi yakaladı ve sırtışı hâlâ oradaydı. Maskesi çok gerçekti. Çok aşılmazdı.

En azından benim için.

Brett'e karşı bir nefes aldım ve hala bunu gösterecek bir adamın sevgisine sahip olduğum için yıldızlarıma şükrettim.

Dizlerinin üzerine çöküp kaçamak elbisemi yatağın altından çıkaran Thomas oldu. Elbiseyi arkamdan Brett'e uzatırken gözlerim hâlâ aynadaydı. İçimdeki ses saçma sapan başarısızlığım yüzünden kendini kaybederken bu jesti yalayıp yuttu, midem onun beni bir an önce giydirmek istediği düşüncesiyle bulandı. Bu çılgıncaydı. Bu aptal gecenin geri kalanından daha çılgıncaydı.

Fırtınada limanımı bırakmak istemiyordum, kumaşı başımın üzerinden geçirmeye çalışırken kocama sıkıca tutunmaya devam ediyordum. Sonunda kollarımı kaldırdığımda beceriksizdim ve Brett beni elbisenin içine bağladı. Cızırtılı ve rahatsız hissettiriyordu, ben de öyle.

Bir daha asla giymeyeceğimi biliyordum. Dün gece kendi banyomun güvenliğinde kendime olan güvenim artık bir şakaydı. Seksi kız kabadayılığım çoktan ölmüş ve gömülmüştü, belki de sonsuza dek.

"Ödemenizin geri kalanı her an hesabınızda olabilir," dedi kirli sarışın misafirimiz ceketini silerken. "Bu akşamdan memnunuz."

Memnun oldum.

Bunu söylerken bile beni hayal kırıklığına uğrattığını biliyordum. Sırtışı, her zaman olduğu gibi hayatta kazandığını bilen bir adam olduğundan başka bir şey söylemiyordu, ama oradaydı. Sözlerinin altında. Sanki tüm gece boyunca dikkatim dağılmamış gibi kıyafetlerini giymesinin altında.

Yeterince iyi değildim. Ama

onu orada yakalamıştım.

Neredeyse. Çok

yaklaşmıştım.

Keşke birkaç dakikam daha olsaydı.

"Acele etmene gerek yok," üzgün ağzımdan çıkan kelimelerdi bunlar. "Eğer... bitirmek istiyorsan hayır..." Söylediklerime inanamıyordum.

Brett'in tüm gövdesi, ağzımdan kaçırdığım davet karşısında bana karşı gerildi. Thomas gözlerime ne şaşkınlıkla ne de istekle baktı.

"Dokuz saat dokuz saatti," diye yorumladı yatağın uzak tarafından ayakkabılarını alırken. "Yine de teklifin için minnettarım."

Devam etmek istemedi. Bedavaya bile.

Brett pantolonunun cebinden telefonunu çıkarırken kaskatı kesilmişti. Birkaç saniye ekrana göz attıktan sonra tekrar gözden kayboldu.

"Para geldi," dedi bana. "Gitmeliyiz. Eminim biraz sonra güzel misafirimizle hasret gidereceğiz." "Çıkış saat on birde, değil mi?" Thomas sordu, ben de başımı salladım.

"Acelemiz yok," dedim ona. "Gelen misafirlerimiz var ama bu oda dolu değil."

"Şehir çağırıyor," diye cevap verdi.

Brett'in elleri omuzlarımda sıkıca duruyordu ve beni gözlerimle buluşacak kadar geriye itti. Gözleri kazıyordu, kafası karışmıştı, az önce para için beynimi siken adama karşı nazik jestlerimden rahatsız olmaktan çok endişeliydi.

Belki de gerçekten beynimi sikmişti.

"Gidelim," dedi. "Seni temizleyelim."

Başımı salladım ama tek kelime etmedim, elli bin dolarlık bir baştan çıkarıcıya giden yolun bir kısmını hissetmeme yardımcı olan fahişe topuklu ayakkabılarını bulmak için zemini araştırdım. Komodinin yanındaydılar. Onları almak için yere düştüğümde tüm vücudum ağrıyordu.

"Sanırım kahvaltı isteyeceksiniz?" Brett arkamızdaki adama sordu.

"Önce iyi bir yürüyüşe ihtiyacım var," diye cevap verdi. "Biraz ara versek ve saat tam dokuzda yemek odasında toplansak nasıl olur?" "Olur," dedi Brett. "Dokuzda görüşürüz."

Yatak odasının kapısı arkamızdan kapanıp koridora çıkar çıkmaz elini elime koyarak beni kendine çekti ve dengede durmam için bir kolunu omuzlarıma doladı.

"Bitti," dedi, kendi alanımıza doğru inmeye başladığımızda nefesi saçlarımdaydı. "Bitti, gitti, bitti. Güle güle."

Ama bitmemişti. Benim için bitmemişti. Tüm bedenim hâlâ başka bir adamın dokunuşuyla uğulduyordu. Yorgunluğum fiziksel olmaktan, sıcak bir duşa ve rahat, sıcak bir yatağa ihtiyaç duyan gergin bir vücuttan daha fazlasıydı.

Alt kata ulaştığımızda Brett "Konuş benimle," dedi ama ben konuşmadım.

Konuşamadım. Tek yapabildiğim tutunmaktı. Hem ona hem de kendime.

Otuzuncu Bölüm

Brett

Tek hissettiğim rahatlamaydı. O pislüğün karımla geçirdiği gece sona erdiği için saf bir rahatlama.

Alarmin bip sesiyle kendimi toparladıktan sonra spermelerim pantolonumun içinde soğuk muhallebi gibi eziliyordu. Grace'imi aşağıya indirirken kendimi günah kadar kirli hissediyordum ama bunun bir önemi yoktu. Ortak hesabımıza yeni bir miktar para yatırmak ve asker karımın yeniden ayağa kalkmasını sağlamak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Çok şaşkıındı, onu suçladığımdan değil - kendi odamızın kapısını açıp bizi içeri götürürken yanıma sıkıca bastırıyordu. Ancak banyonun sert ışığı altında yüzüne doğru düzgün baktığımda ne kadar mahcup görüldüğünü fark ettim.

İçimden bir kamyon dolusu pişmanlık fişkırdı. Bu ve korku. Henüz yüzleşmek istemediğim bir şeyin iğrenç ürpertisi. Kirli ve istenmeyen bir şey, üst kattaki o pislik gibi hastalıklı bir şekilde kendini beğenmiş.

"Hey," dedim. "Her şey bitti. Kahvaltıdan sonra onu uğurlarız ve hayatımızın geri kalanının tadını birlikte çıkarırız." Ben onu alnından öperken gözlerini kapattı. "Başardın. Çok iyi yaptın Grace. Hem de çok iyi. Seninle gurur duyuyorum."

"Ama ben yapmadım..." diye fısıldadı. "Ben *yapmadım*..."

Ne demek istediğini anladığımda ağır bir duraklama oldu. Ne demek istediğimi tam olarak anladığımda başını sallıyordu. "Siktir et," dedi. "Bunun bir önemi yok. Kimin umurunda, değil mi? Dokuz saatini aldı, tüm ödediği bu."

Ben önemsiyordum. Çok önemsiyordum. O orospu çocuğunun yatırımının bir parçası olarak yükünü boşaltamaması değil, ama ona vermediği için kendini bir tür pislik gibi hissetmesi.

Başparmağım yanağına, yumuşak tenine batacak kadar sert bir şekilde dokundu. "Grace, sen gerekenden fazlasını yaptın. O bok lekesi hak ettiğinden fazlasını aldı. Sen ona her şeyi verdin."

Omuz silkmesine inanmadım. Bana inanmış gibi gülümsemesine de inanmadım. "Bitti," dedi. "İyi ki kurtulduk. Amin."

"İyi ki kurtuldun," diye tekrarladım. "Şimdi seni sıcak bir duşa sokalım."

Suyu açtım ve sakinleşmek için çırpınan ellerle onu çıırılçıplak soydum. Vücudu bu sabah farklı görünüyordu, kızarmış, gerilmiş ve üst kattaki hıyar tarafından pençelenmişti. Ama sorun bu değildi. Fark, onu daha önce o yatakta çok farklı gördüğüm anıların alevindeydi. Ona benim diğer yarım diyecek kadar iyi tanıdığım kadından farklıydı. Son on yıldır birlikte geçirdiğim her dakikanın bir anlamı olan kadından farklıydı.

Akıntının altına girmesine yardım ederken gülümseyerek "Sakin ol," dedim. Fıskiyeler omuzlarına sertçe indiğinde irkildi, sonra hepsini almak için başını geriye eğdi.

Bir çılgınlık karmaşası içinde kendi kıyafetlerimi çıkardım, kot pantolonumu öyle bir tekmeledim ki klozet kapağına çarptı ve fayansların üzerine düştü. Ona katılmak için adım attığımda kolları beni bekliyordu, onu yakınımnda tutarken yüzü boynumun köşesine sıkıca bastırıyordu.

"Sabun," diye fısıldadı. "Sabuna ihtiyacım var. Kendimi temizlemem lazım..." Gitmesine izin vermedim. Gitmesine izin vermek istemedim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. "Biraz ara ver," dedim. "Sadece nefes al, Grace."

Vücudu bana doğru sarktı, sanki her bir santimi benim desteğime ihtiyaç duyuyordu. Bunu kaldırabilirdi. Her şeyi alabilirdi. Ayakta durmasına yardımcı olacaksa, atan kalbimi göğsümden çıkarabilirdi.

"Seni yakaladım," diye fısıldadım. "O bir hiç. Sadece üzücü bir anı."

"Sadece yorgunum," diye yalan söyledi. "Birkaç saat içinde iyi olacağım."

Omuzlarına masaj yaptım ve sırtmaya zorladım. "O pislik gittiğinde tam bir İngiliz yemeği düşünüyorum. Ardından şuruplu Amerikan krepleri. Belki bir de çikolatalı milkshake. Hatta belki iki tane."

"Çikolatalı milkshake kulağa hoş geliyor." Vaatleri yerine getirmeye devam ettim.

"Bugünkü misafirleri kontrol edeceğim ve öğleden sonrayı salonda boktan televizyon izleyerek geçireceğiz. Sen ve ben, koltuktaki kabarık örtü ve o çok sevdiğin boktan sitcom'un tekrarları."

"O dizilerden nefret ediyorsun." Tenime karşı bir kahkaha fısıldadı. Rahat bir Salı öğleden sonrası düşüncesi onu biraz daha kendine getirmiş gibiydi. Bana gülümsemeyi başardı ve kendini gözlerime bakacak kadar uzaklaştırdı. "Seni hak etmiyorum, Brett Foster."

"Oh, öyle." Güldüm. "Bu küçük cennet parçası için gösterdiğin performanstan sonra ayı hak ediyorsun."

Bu sefer yanağıma sertçe dokunan onun başparmağıydı. "Bizim için buna değdi," dedi bana. "Kız kardeşim için de. Ona ve dünyanın geri kalanına borçlu olduğumuz para için. Hayallerimiz için. Ön taraftaki küçük şirin piknik banklarımız ve burada yetiştireceğimiz çocuklar için."

Başımı salladım ama onun akışını bozmadım.

"Köpeklerimiz olacak." Sırttı. "Ve belki bir jakuzi. Belki üst kattaki süitte dört kişilik bir yatak bile olabilir. Ve bir şef." Bir kaşımı kaldırdım. "Şef mi?"

Gülümsemesi çok güzeldi. "Akşam yemekleri. Bütün işler. Yolun aşağısındaki o bok çukuru bize bir şey yapamaz."

"Bu öğleden sonra gazeteye ilan vereceğiz," dedim ona. "Sınırın bu tarafındaki en iyi şefi bulacağız. Menümüzü tatmak için kilometrelerce uzaktan gelecekler."

Yanağını göğsüme bastırırken iç çekti. "Gerçekten başardık. Para gerçekten bizim." "Gerçekten bizim."

"Kahvaltıdan sonra ona nasıl veda edeceğimi bile bilmiyorum," diye fısıldadı ve ben de bunu

hissettim. Böyle bir pislikle nasıl vedalaşabilirsin ki?

Amcık heriften ne kadar nefret etsem de, sözüne sadık kalmıştı. Hem de elli bin dolar değerinde.

"Kim bilir," dedim. "Belki de bizimkini kurtardığı için ona fazladan bir dilim pastırma veririm, her ne kadar hâlâ kafasını ezmek istesem de."

"Yapacağını söylediği her şeyi yaptı," diye yorum yaptı, benim de içimden geçenleri yüksek sesle dile getirdi.

"Biz de öyle. Ödeşтик. En azından ben ona o kendini beğenmiş suratını bir daha buralarda göstermemesini söylemeden önce bir el sıkışmaya değer."

Kollarıyla beni sıkıca kavradı. "Belki de onunla birlikte yemeliyiz, gitmeden önce bir jest yapmalıyız. Yani kötü hisler artık bitti, değil mi? Biz teslim ettik, o ödedi."

Ona verecek bir cevabım olmadan önce saçlarına şampuan fişkırtmış, o pisliği temizlemeye kararlı parmaklarımla buklelerini köpürtmüştüm.

Bu kötü his asla sona ermeyecekti ama buna işaret ederek iyimserliğine gölge düşürmek istemedim. Bahsettiğim *benim* kötü hislerim bile değildi, yine de sırf bu yüzden burnunu o mükemmel suratında kırmaktan mutluluk duyardım.

Cömert bir kahvaltı ve göstermelik bir tokalaşmayla geçmeyecek kötü bir duyguydu bu. Bu kin kokuşmuş, insanlık dışı bir şeydi. Ölçülemeyecek kadar berbattı. Hafızam yüzler, isimler ve bağlantılar arasında bulanıklaşırken, o iğrenç ürperti omurgamdan yukarı süzüldü.

Hiçbir şey bulamadım. Hiçbir şey bulamadım.

Thomas Heath.

Thomas Heath de kimdi?

Grace'i yavaşça sabunladım, parmaklarım onun izlerini cildinden temizlerken nazikti. Gözlerini sımsıkı kapatarak sabunu yaladı ve ben gergin omuzlarındaki düğümleri çözerken rahatlayarak iç çekti. Avuçlarım adamın tokatladığı göğüslerini okşarken onları geriye doğru yatırdı ama orada oyalanmadım, meme uçları benim için sertleşirken dokunuşum alışılmadık bir şekilde kısa sürdü.

Ellerim bacaklarının arasına girip onu olabildiğince hızlı bir şekilde köpürttükten sonra aşağıya, kalçalarının üst kısımlarına doğru süpürene kadar hiçbir şey söylemedi.

"Bana dokunabilirsin," dedi bana. "Çok ağrım yok." Gözleri gergin olsa da gülümsemesi parlaktı. "Yani ben *ağrıyor*, ama çok ağrımıyor. Dokunulamayacak kadar değil."

Parmakları aletimin etrafında dolandı ve karnım gerilirken içgüdüsel olarak sertleşti. "Kahvaltı," dedim. "Kahvaltıya gitmeliyiz."

Başını sallamadı ya da elini çekmedi, parmak uçlarında yükseldi ve ıslak dudaklarını benimkilere doğru yöneltti. Ve ben yapamadım. Yapamadım. O pisliğin onun boğazını nasıl bir iblis gibi siktğini bilmeden.

Öpücüğünden kaçmak, tüm bu lanet ilişki boyunca yaptığım en büyük hataydı. Benden uzaklaşırken gözleri o kadar kırgındı ki, onunla birlikte ben de kendimi yumruklayabilirdim.

"Bu o," diye homurdandım, kendimi bir bok parçası gibi hissediyordum. "Nerede olduğunu."

Başını salladı ama gözleri hâlâ acıyordu. Yüzünü şelalenin altına eğip bana zayıf bir gülümseme sunduğunda gözlerinin dolduğunu biliyordum.

"Grace," dedim. "Bu sadece aptal bir erkek meselesi. Pastırmayla işimiz bittiğinde bunu aşmış olacağım."

"Anlıyorum," dedi bana. "O hep oradaydı, her yerimdeydi. Ben sadece..." Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Hadi giyinelim."

Ben itiraz edemeden vücudumdan uzaklaşmış ve kendi vücudunu yıkıyordu, yanımdan geçerken başını eğdi ve parmaklıktan bir havlu aldı.

"Bekle," dedim ama beklemedi. Kendi mahrem yerlerimi onunkileri sabunladığımdan daha hızlı sabunladım, dışarı çıkıp onun peşinden gitmeden önce köpükleri bile zar zor yıkadım.

Çekmecedan temiz iç çamaşırlarını çıkarırken havluyu sıkıca sarmıştı. Hâlâ ıslak olan bacaklarının üzerinden külotunu çekiştirirken sessizce baktım ve sütyenini giymek için benden uzaklaşırken kendi aptal beceriksizliğime lanet ettim.

"Ben bir pisliğim," dedim ona. "İşleri daha iyi hale getirmeyi bile başaramadan berbat ediyorum."

Başını iki yana salladı. "Değilsin. Sadece tuhaf. Bütün bu olanlar garip."

"Milkshake'in düzeltmeyeceği bir şey değil," dedim ama aptal şapşal esprim ona dokunmadı bile.

Ben daha belime bir havlu bile saramadan o bir üst ve kot pantolon giymişti. Banyoya geri döndüğünde temiz bir boxer bulmak için etrafta dolanıyordum, oraya geri döndüğümde ayağımı bacak deliğinden geçirmeye çalışıyordum.

Ve sonra duydum, diğer taraftan bir sürgü sesi geldi.

Kapıyı tokatlarken elim sertti. "Grace. Beni içeri al, söz veriyorum bu sefer daha az pislik olacağım."

Ama yapmadı. Kulağımı tahtaya dayadığımda leğenin çalışmaya başladığını duydum. Diş fırçasının sesi çılgınca ve düzensizdi,

tıpkı lavaboya tükürürken yaptığı gibi.

Ben diğer tarafta boxerımla çaresizce dururken o tam beş dakika boyunca dişlerini fırçaladı. Sürgü tekrar gıcırdayarak geri döndüğünde, bana doğru adım attığında onu sıkıca yakalamaya hazırdım.

Bu sefer çekinen o oldu, ben ona sertçe boşalırken yanağını ağzıma doğru çevirdi. Egosu tavan yapmış bir aptaldım ve kollarımdaki kadın beni iterken paranoyayla dolup taşan mağara adamı yanımdan nefret ediyordum.

"Hadi kahvaltı edelim," dedi ve ben de başımı

salladım. "Elbette."

Oraya gitmeden önce giyinmeyi bitirmemi beklemedi.

Bu sefer tokatladığım kapı değil, duvardı. Heath gibi kaypak bir orospu çocuğunun kaygan hareketlerine sahip olmadığım için kendime lanet ederken, tokattan çok bir gümbürtü, üç kez.

Ne söyleyeceğini bilirdi. Nasıl sırtacağını. Her şeyi nasıl yapacağını, tıpkı karımı hayatında hiç görmediğim şekilde nasıl boşaltacağını bildiği gibi.

Peki ya ben?

Ben sadece lanet bir aptaldım. Tuğlaları, kumu ve lanet olası denizi, hayatımın anlamı olan kadından daha çok önemseyen bir aptal.

Onun kendi dişlerini fırçaladığı gibi ben de kendi dişlerimi fırçaladım ve utancımın tadını tükürerek çıkardım. Ölüm gibi bir suratla giyindim, yedi yaşında hissettiğim rahatlama, tıraş losyonu sürüp kahvaltıyı hazırlayacak ve o orospu çocuğunun elini sıkacak kadar kendimi toparlamaya çalışırken sadece puslu bir anı olarak kaldı.

Ama buna ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı.

Yemek odasında ona katıldığımda Grace'in yüzü solgundu, ağzı açık bir şekilde avucuna bakıyordu.

Bir kartvizit. Tam üstüne gelmeden önce yazıyı görememiştim ama önemli değildi, ne yazacağını zaten biliyordum.

Bay Thomas Heath.

Heath Global

CEO'su.

Ve telefon numaraları. Üç tane. Ofis, direkt hat ve cep telefonu.

"O gitti," dedi ve ses tonunda daha fazla rahatlama olmasını diledim. "Bu resepsiyondaydı. Arabası dışarıda kaldı." "Güzel," dedim. "İyi ki kurtulduk."

O hala bakarken kartı parmaklarının arasından aldım, en yakındaki çöp kutusuna doğru fırladım ve o izlerken içine attım.

"Buna ihtiyacım olmayacak," dedim ona. "Şimdi şu lanet milkshake'i alalım."

Bölüm Otuz Bir

Thomas

Gece başlamadan önce normal valizimi hazırlamıştım. Boş bir çanta, Grace Foster'ın kedi kokulu oyuncaklarından oluşan yeni seçkim için gardıropta hazır bekliyordu.

Onları umduğumdan daha az bir zafer duygusuyla fırlatıp atmıştım. Otel odasının ışıklarını kapatıp arka merdivenlerden arabama inerken kendimi bitkin ve alışılmadık bir şekilde dağılmış hissediyordum.

Eşyalarımı yükleyip resepsiyona geri döndüğümde saat ancak yedi yirmi olmuştu. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu, bu da en azından bu çılgınlık içinde küçük bir nimetti.

Kartvizit bırakmak bana özgü bir hareketti, her zaman çift benim ayrıldığımı görmeden çok önce kaçardım. Kırılmış vedalar ya da soğuk el sıkışmalar için zamanım yoktu. Bütün gece boyunca vücudunun ırzına geçtiğim kadının dizginlenmiş şehvetini görmeye vaktim yoktu. Sadece bu sefer farklı hissettirdi. *Ben* farklı hissettim. İstesem de sırtmamı tam güçte tutabileceğimden şüpheliydim, bu da yüzleşmemeyi tercih ettiğim başka bir iğrenç ifşaydı.

Sınırlarım vardı. Kontrolümün sınırları vardı. Ve o onları

zorladı. Güzel Grace Foster sınırları zorlamıştı.

Ölü taşra yollarında hızla uzaklaşırken nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Navigasyonla uğraşmadım, bu zavallı yerle, önemli olduğu zamanlarda mahrum bırakıldığım amcığı talep etmenin ne anlama geleceğine dair parçalanmış umutlarım arasına mesafe koymaktan başka bir şey umursamıyordum.

Hiçliğin ortasında boktan bir benzin istasyonuna girdiğimde Galler'i yarlamıştım.

Sade ve ucuz bir kahve aldım. Bir yudum aldığımda neredeyse dudaklarımı yakıyordu, bir küfür savururken parmaklarım titriyordu ve strafor fincanı dışarıdaki çöp kutusuna attım.

Cebimden çıkardığımda telefonum hâlâ doğru düzgün susturamadığım alarmıyla yanıp sönüyordu. Polly'nin mesajları gelmeden önce başparmağımı kaydırarak alarmı kapattım.

Lütfen yapmadığını söyle.

Yaptın, değil mi?

Bu hiçbir şeyi çözmez.

Tom, lütfen bunu yapmadığını söyle.

Onlara söyledin mi? Lütfen en azından onlara gerçekte kim olduğunuzu söylediğinizi söyleyin.

Onlara söylemelisin, Tom. Bu işi sonsuza dek bitir. Belki öğrendiğinde iyi davranır? Sanırım hala onlarla birliktesin. Umarım buna değmiştir.

Tebrik ederim. Umarım umduğunuz kadar iyi hissettirir.

Mesajlarına zar zor odaklanabiliyordum, kaydırdıkça şakaklarım zonkluyordu.

Sonuncusu on dakika öncesine aitti.

Bunu daha fazla yapamam. Üzgünüm, Tom. Tek başınsın.

Bir kahkaha attım ama sesi ölüm gibi geliyordu. *Tek başıma.* Sanki zaten bir ömür boyu tek başıma değilmişim gibi.

Bir yanıt vermeyi düşündüğümde arabama geri dönmüştüm, harfler üzerinde düşünürken parmaklarım hala lanet olası bir zayıfı gibi titriyordu.

Bana yeni bir şey söyle, dedi sözlerim ama yalandı. Yeni bir *şeydi*. Polly'nin böyle olması yeniydi, çünkü onu son birkaç yıldır bir ülke uzaklığında ve ondan önceki yıllarda da bir kol mesafesinde tutmama rağmen, o hep oradaydı.

Sessiz bir parçam onun hep öyle kalacağını umuyordu. Belki de Foster'lar gerçekten yanıldığını kanıtlayan ve gerçekten anlamlı bir aşka olan inancımın kapısını bir nebze olsun açan kişiler olacaktı.

Ama hayır. Beni haksız çıkarmadılar. Bu konuda değil. İki insanın aşkının tek bir üzgün akşamda geri alınamayacağı gerçeği hakkında değil.

İki insanın birbirlerinin kollarında bir ömür geçirdikten sonra birbirlerini gerçekten, gerçekten tanıyabilecekleri gerçeği hakkında bile değil.

Pislik kocası, güzel karısının potansiyelinin kenarlarına bile dokunmamıştı, onun derin, karanlık fantezilerinden tıpkı benim varlığımdan habersiz olduğu gibi habersizdi, kapısına cesurca gelmeme ve ona doğru sırtımama rağmen.

Polly asla sonsuza dek benim olmayacaktı. Mesajları, uzun zamandır bildiklerimin üzücü bir teyidiydi.

Yanıtımı ona göndermeden ahizeyi yolcu koltuğuna fırlattım. Bunun bir anlamı yoktu.

O istese bile bunu daha fazla yapamazdım. Bir gün onu yeniden yanımda bulma umuduyla eterdeki dost bir yüze tutunamazdım. O günler gitmişti, bitmişti. On beşinci doğum günümde bana zar zor gizlenmiş Sevgililer Günü kartını gönderdiğinden ve beni kartı gerçekten kimin gönderdiğine dair gerçeği ortaya çıkarmaya teşvik ettiğinden beri, en başından beri numaralandırılmışlardı.

Kimin gönderdiğini biliyordum. Yazı ona aitti ama biraz daha dalgalı yazılmıştı, zarf da lisenin ilk yılından beri kalem kutusunda taşıdığı kalp desenli bantla kapatılmıştı.

O zamanlar onun için yeterince iyi değildim, o fark etmemiş olsa bile. Kollarımda bir kız taşıyacak kadar iyi değildim. Solgun inek bedenimde başka birinin parmaklarını hissetmek için fazla zayıf ve çakaldım.

Ve yeterince iyi olduğumda? Sonunda mı?

O zamana kadar "*seni seviyorum*" a inanmıyordum. Sevgililer günü kartındaki soru işaretinin altına çizdiği kalp çizgisinin gücüne de inanmıyordum. Para, gurur ve insanlar beni yok etmeye yaklaşmadan onları yok etme yeteneğim dışında hiçbir şeye inanmıyordum.

Polly'yle olan ilişkim çok eskiden beri sayılı günlere sahipti ve artık geri sayım sona ermişti. Ama Brett ve

Grace'in geri sayımı daha yeni başlamıştı.

Takvim uygulamama tıklamak için telefonumu tekrar elime aldım. Tarihi iki ay sonrasına ayarladım, sonra alarm çaldığında ve ben uzaklaştığımda onun güzel yüzündeki dehşeti hatırladım.

Bir ay.

Tarihi bir ay olarak belirledim.

Şimdiye kadarki tahminlerim hiçbir zaman bir haftadan fazla olmamıştı, hatta o kadar erkene almıştım ki, kadının cep telefonuma gelen çağrısından önce masama ancak dönebilmişim.

Grace Foster beni bir ay içinde arayacaktı. Ve ben bekliyor olacaktım.

Onu yeniden parçalara ayırmak, dört gözle beklediğim tek şeydi. Brett Foster'ın evliliğini yıkmak, lanetlenmem için geriye kalan tek zaferdi.

Navigasyonu arayıp Londra adresimi tuşlamadan önce Polly'yi sosyal medyadan arkadaşlıktan çıkardım.

Profil resmi mesajlaşma listemden kaybolduğunda acıyı hissetmeme bile izin vermedim. İçimdeki hüzünlü çocuğa gözyaşlarını tutamadan bir tokat attım ve onu öyle derinlere ittim ki bir daha ondan haber alamayacağıma yemin ettim.

Sonra şehre dönerken yol boyunca Grace Foster'ın muhtaç pembe amını düşündüm.

Otuz İkinci Bölüm

Grace

Yeni misafirlerimizi her zamanki geniş gülümsemelerimiz ve dostça tokalaşmalarımızla karşıladık. Onlara odalarını gösterdik, güzel plajdan bahsettik ve kahvaltı saatlerini anlattık, sanki cennetten bir parçaymış gibi davrandık.

Neredeyse kendim de inanacaktım.

O öğleden sonrayı Brett'in söz verdiği gibi salonda geçirdik, ekranda en sevdiğim sitcom'lar bangır bangır çalarken konuşulmayan gerginlikle birbirimize sıkıca sarıldık.

O akşam barda bir avuç taze misafirimize hizmet ettik ve hayatları ve aşkları hakkında her zamanki dostane sorularımızı sorduk. Tenisten, kırsalda yaşamaktan ve ekonominin durumundan bahsettik, ancak bu kez finansal konular beni bir hafta önceki gibi korkutmadı.

Alkolle sağlıklı bir dostluk kurmuş olan hoş bir çiftle birkaç şişe beyaz şarap paylaştık ve gecenin sonunda kenarları silip ışıkları kapatarak kendi özel alanımızın sessizliğine doğru ilerledik.

Brett banyoda işini bitirirken ben de en bol pijamalarımınla yatağında tavana bakıyor, tüm şalterlerimi indirip beni darmadağın eden adamı düşünmemeye çalışıyordum.

Amım hâlâ acıyordu ve kığım hâlâ dayaktan yeni çıkmış gibiydi, karnım yaptığım tüm kirli şeylerin dehşetiyle yuvarlanıyordu. Ama yine de klitorisim, tamamen yabancı olmasına rağmen her şeyimi bilen adam tarafından gerilerek açılma düşüncesiyle zonkluyor ve karıncalanıyordu.

Brett yorganın arasına girdiğinde ona doğru yuvarlandım, bir bacağımı onunkine geçirdim ve yanağımı omzuna yasladım. Kolları misafirperverdi ama aleti öyle değildi.

"Acı çekiyor olmalısın," dedi ve sanki arzusuzluğu tamamen beni düşünerekmiş gibi başımı öptü.

"Böyle olacak, değil mi?" Ona sordum.

"Ne gibi?" diye homurdandı, beni hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

"Sanki bir erkek tarafından para için kullanılmış kirli bir malmışım gibi."

Sözlerim çok sertti ve bunun farkındaydım ama onları geri alamazdım. Geri almak istemedim.

Bana doğru dönerken gözleri karanlıkta yanacak kadar şiddetliydi. "Sen kirli bir mal değilsin," dedi. "Hiçbir şeyi kirliletmedin. Sen sadece ağırlısın ve ben sadece yorgunum ve bu gece o amcığın gidişinden sonraki ilk gece. Bir dakika bekle Grace."

Bu yeterli değildi. Benim için yeterli değildi. Şimdi de değil.

Ellerim yılan gibi kıvrılıp boxer'ına kadar inerken ısrarcıydı. Parmaklarım onu kavrayıp çekiştirirken nefesi tıslıyor, bu pisliği geride bırakıp her şeyi yeniden yoluna koyması için onu ikna etmeye çalışıyordum.

"Kahretsin Grace," dedi ve beni kavradı. Yorganı geri çekip vücudunu öpücüklerle boğarken otomatik pilottaydım, sikini serbest bırakıp ağzım için olgunlaştırırken göbeğinden aşağı iniyordum.

Bu oyunu biliyordum. Nasıl emeceğimi, yalayacağımı ve kızdıracağımı biliyordum. Parmaklarımı kalçalarından aşağı nasıl kaydıracağımı ve ağzımın içine girme ve beni öğürme dürtüsüyle savaşıırken tenini azgın tüylere nasıl getireceğimi biliyordum.

Ama hayır. Bu gece olmaz.

Saçlarımdan tutup onu derinlemesine emmemi sağlarken parmakları sertti, diğer adamın şiddetli hareketlerini bariz bir şekilde taklit ederek şilteden yukarı ve boğazıma doğru itti.

Acımasızdı. Çaresizdi. İnleyip hırlarken ve maksimum etkiyi hedeflerken sahte ateşle doluydu.

Ama heyecanımı dibe vurduran şey güç değildi. Bunca yıllık öğrenilmiş uyumluluğumuzdaki köklü değişiklik bile değildi.

Bu o değildi. Biz değildik. Tüm yetişkin hayatım boyunca ondan bildiğim şekilde aşk değildi.

Kalbim güm güm atarken ve içim çalkalanırken bunun aptalca bir hata olduğunu ve göz açıp kapayıncaya kadar düzeleceğimizi umarak memnuniyetle kabul ettim. Ama ben her şeyi kabullenirken, o sertçe sokarken sıcak gözlerle ona bakarken bile, onu düşündüğünü biliyordum. Thomas Heath'i. Ben çırpınıp sıçrarken ve daha fazlası için yalvarırken yüzümden aşağı tükürükler akıyordu.

Nasıl yapılacağını bilseydim aynısını Brett'e de verirdim. Heath'in yaptığı gibi benden alsaydı, ben de aynısını Brett'e verirdim. Ama yapmadı.

Yapamazdı, belki. Benimle aynı belirsizlik denizinde yüzerken, yabancı bir müzikle coşuyorduk.

Beni sert ama yeterince sert olmayan bir şekilde becermenin yarı yolu, hiçbir şeyin gerçek hissettirmediği hastalıklı bir hiç kimsenin ülkesiydi. Ne benim çabam ne de onun zevki.

Gözlerim yaşardı ve bu sadece öğürme refleksimden kaynaklanmıyordu. Hüzün, derin, metalik ve acı bir şekilde yuttuğum kararmış bir kuruştı ve dölünü yutup geri çekildikten sonra beni cenin pozisyonuna, dizlerimi göğsüme doğru kaldırmaya yetti. Onun arkamda kıvrılmış olması hiçbir şeyi değiştirmede. Sabit nefes alıp vermesi beni küçük, tatlı güvenlik baloncuğumun içinde uyutmak için çok az şey yaptı.

O gece beni rahatsız eden şey pişmanlık değildi. Ben daha fazlası için yalvarırken beni ucuz bir fahişe gibi kullanan bir adamın iğrenç düşünceleri ya da onun benim için gelmesini sağlamak için umutsuz çabalarım değildi. Beni yatağın kenarına ve Brett'in sıcak kollarından uzaklaştıran yüzme düşüncelerim ya da pencereden gelen huzur verici deniz vaadi değildi.

Yemek odasındaki çöp kutusunda Thomas Heath'in kartviziti vardı.

Onu aramayacaktım, hayatımın geri kalanında aramayacaktım ama yine de nefesimi tutarak derinlerden çıkardım, iletişim numaralarının hala okunabilir olduğundan emin olmak için parmağımla bir yağ lekesini ovaladım.

Gelecek rezervasyonlar için diğer misafirlerin iletişim bilgileriyle birlikte resepsiyon masasının çekmecesine koydum, çekmeceyi sıkıca kapatırken onu neden kurtardığımı tam olarak bilmiyordum.

Sonra kocamla yatağıma geri döndüm ve bu dünyadaki her şeye hala ait olduğum yer olması için dua ettim.

Otuz Üçüncü Bölüm

Brett

Karımı onun gibi becermek istiyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

O omzunun üzerinden bana sırtırken, ben de ona benim pis küçük orospum diye seslenerek, sert bir şekilde tokat atabilir ve sürtünebilirdim. Ama bu onun yaptığı gibi değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Belki de içimde yoktu. Belki de bu tür bir insanlık dışı hüner, bazı tantrik guru seks öğretilerinin sonucuydu - bu ve omzundaki kaya ağırlığındaki çip. Belki de gerçekten küçük mavi haplar kullanıyordu ya da boşalmayı imkânsız kılan tıbbi bir rahatsızlığı vardı. Belki de bu yüzden, sırf fetihleri onu bir Tanrı olarak görsün diye, bunun bedelini böylesine büyük bir zevkle ödüyordu.

Kim bilir, ama yine de Grace'i, o orospu çocuğuna yaşattığı o sürtükçe zevki bana da yaşatması için zorlamaya devam ettim ve o yine de benim ona veremediğim şeyi aramaya devam etti.

O hafta her gece, küçük dar delikleri buna uygun hale geldiğinde vücuduna vurdum. Kıçını ele geçirilmiş bir erkek gibi becerdim, ona kirli küçük sürtüğüm diye seslenirken yüzünü yastığa bastırdım. Tatlı amını her zamanki iki parmağım yerine dört parmağımla parmakladım ve tek yaptığı tıslamak, tükürmek ve dayanamayacak kadar çok acıdığını söylemek oldu.

Yine de onun için kabul etti. Hatta bunun için ona yalvardı.

İçimdeki tükürük gerginliğini hafifletmek için her sabah duşta mastürbasyon yapmaya başladım. O paslı cıvatayı yerine oturtuyor ve aletimi sertçe çalıştırıyordum, düşüncelerim onun için ardına kadar açıldığını gördüğüm Grace ile doluydu.

O Grace benim Grace'im değildi ama onu istiyordum. Ona *ihtiyacım vardı*. Taşaklarımdaki her damla dölle onu arzuladım.

Grace'im hala tatlı tatlı gülümsüyor ve kahvaltıda bana yardım ediyordu. Hâlâ her akşam misafirlerle birlikte gülüyor ve geceleri yatağımda bana sokuluyordu. Hala teklif edilen her darbeyi kabul ediyor, neredeyse gerçek gibi gelen bir sesle daha fazlası için inliyordu. Neredeyse.

Eşimden gördüğüm ilk gerçek sırtış, yerel gazeteye telefonla verdiğim şef pozisyonu ilanı basılı olarak ortaya çıktığında ve iş sayfasını onun önünde açtığımda oldu.

"Gerçekten bunu yapmamız gerektiğini düşünüyor musun?" dedi, yeni bir otel macerası düşüncesiyle gözleri parlıyordu.

Bunu yapmamız gerektiğini düşünmedim. Yaklaşamadık bile. İki ay içinde açılacak ve isterlerse bizim her bir şefimize karşılık on şefle çalışabilecek bir rakip varken olmaz.

"Bence burası için ne istiyorsan onu yapmalıyız," dedim ve yalan söylemiyordum.

"Bu bizim için harika olabilir," dedi. "İyi bir yemeğin ünü kilometrelerce öteye yayılabilir. Mükemmel bir bifteğin arkasındaki rezervasyonlarla tavana kadar dolabiliriz."

Ve böylece çağırmaya geldiler. Şefler, stajyerler ve ellerine geçirebileceklerini düşündükleri herhangi bir eski iş için başvuran insanlar. Sivilceli gençler ve huysuz yaşlı adamlar. Deneyimleri haftalık pazar rostolarını ve paketlenmiş öğle yemeklerini aşmayan ama her zaman iyi bir önemsiz şey yapmayı hayal etmiş kadınlar.

Grace üst üste onuncu boktan mülakattan sonra iç geçirdi, öğle yemeğinden hemen sonra bir şişe ev kırmızısı açtı ve on mil yarıçapımızdaki özentî havuzuna lanet okudu.

Bir yudum aldıktan sonra, "Belki de burayı satıp şehre geri dönmeliyiz," dedi. "Belki de burayı işletmeye gerçekten mahkumuzdur."

Başımı salladım. "İyi olacağız. Doğru becerilere sahip tek bir kişinin o kapıdan içeri girmesi yeterli olur ve tüm bu girişim tersine dönebilir."

Ben bunu söylerken gözleri benimkilere dikildi ve onu düşündüğünü anladım. Heath'i. Bir *dizi becerisi olan* orospu çocuğu Tüm *hayatımızı* altüst eden bir adam.

"Unut gitsin onu," diye bağırdım ve sahte bir cehaletle ağzı açık kaldı. "Tanrım, Brett, unutmadım. Gittiğinden beri onu bir kez bile düşünmedim."

Gözlerini kaçırıp bulaşık makinesinden aldığı bardaklarla oynarken ona nasıl da ters ters bakmışım. Gözlemlerimden dolayı yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Geceleri yatakta onu hissetmişim, onu anlamsızca becerdikten sonra o azgın küçük klitorisini ovuşturuyordu, şüphesiz rüya ülkesinde sayım için dışarıda olduğumu düşündüğü her seferinde o pislği ve onun üstün becerilerini düşünüyordu.

"Buna bir son vermelisin," dedi bana dikenlerle dolu bir sesle. "Ne zaman tek bir saniye düşünsem, onu düşündüğümü sanıyorsun."

"Çünkü öylesin," diye tersledim.

"Çünkü *sen öylesin*," diye karşılık verdi. "Onunla sorunu olan sensin Brett, ben değil." Beni harekete geçiren, gözlerinde parlayan suçluluk duygusundan çok, onun seçtiği kelimelerdi.

"Hayır," diye homurdandım. "Onunla bir sorunun yok, değil mi? Buna bayıldın Grace. Onu bir kalp atışında tekrar geri alırdın, sadece bir dahaki sefere lanet olası ödemeye ihtiyacın olmazdı."

Şarap şişesini barın tepesine fırlattığında çok sert ittiğimi anladım. En yakındaki masaya çarptı, kırıklar ahşap üzerinde buz gibi parıldarken altındaki döşemeli koltukların her tarafını kırmızıya boyadı.

Kana benziyordu. İkimiz de şaşkın şaşkın aramızda hâlâ karanlıkta titreşen tiksinti damarlarına bakarken atardamar kanaması gibi görünüyordu.

Önce o hamle yaptı ama ben onu kapaktan uzaklaştırdım, daha altına dalmaya fırsat bulamadan farası ve bezi elinden aldım.

"Ben yaparım," dedim ona. "Seni tahrik eden benim sik hareketimdi."

Yine de bana katıldı, ben dökülenlerin en kötüsünü temizlerken o da dikkatli parmaklarıyla büyük parçaları topladı.

"Banyoda mastürbasyon yaptığını biliyorum," diye fısıldadı. "Her sabah sürgünün sesini duyuyorum ve kulağımı kapıya dayıyorum. Onu düşünüyorsun, değil mi?"

"Benim uyuduğumu düşündüğünde onu düşündüğünden daha fazla değil," diye karşılık verdim ama yüksek sesle iç çekti.

"İkimiz de o geceyi düşündüğümüz için suçluyuz," dedi. "Belki de halının altına süpürmek ve hayatın normale dönme şansı olduğunu ummak yerine bu konu hakkında konuşmalıyız."

İçimi kesen korkunun bükülmesinden nefret ediyordum. "Normale dönüyoruz," diye karşı çıktım. "Sadece umduğumdan biraz daha yavaş bir süreç."

"Deney yapmamız gerekiyor," dedi. "Sen, ben ve kirli paramızla ne kadar çılgın şey yaratırsak yaratalım. Eğer onu yenemiyorsak, ona katılalım, olur mu?"

İlk başta anlamadım, ta ki dudağını ısırp benim için heceleylene kadar.

"Tam bir cephaneliği vardı, Brett. Oyuncaklar, aletler ve lanet olası çarşaf. Eminim biz de onun gibi renklendirebiliriz? Kendi anılarımızı yaratabiliriz?"

Bu bir umut ipliği idi ve tüm gücümle ona sarıldım.

Gülümsemem hevesliydi, tıpkı başımı salladığımda onunki gibi rahatlamıştı. "Pekâlâ," dedim. "Hadi bir sipariş verelim. Eğer o orospu çocuğu için yeterince iyiyse, bizim için de yeterince iyi olacaktır."

Ve böylece başladı.

Ben, Grace ve o akşam yatak odasında seks mağazası sekmeleriyle dolu bir tablet. Pislik herifin kirli parasıyla ödediği bir sürü alışveriş.

Ödeme işlemini onaylamak için tıkladığımızda sırtıyordum, güzel karımı kendime çekip tatlı ağzına aç bir öpücük kondurdum. Daha onay e-postasının ping'ini bile almadan geceliğinden sıyrılarak bekliyordu ve ondan da aynısını yapmasını istemesine benzer bir şekilde onu becermem için bana yalvarıyordu.

Bu sefer onu kendim gibi becerdim. Brett Foster, onu sonsuza dek sevmiş olan adam.

Ve o benim Grace'imdi, başka bir adam için parçalanan ama sonrasında beni hala seven kadın.

Ama orada, kirli bir geleceğin hayalini kuran iki insanın ağır nefeslerinde, bana içinde gösterdiği minx'e ilk bakışımı yakaladım, dick için bucking ve daha fazlası için zorlanıyor, parmaklarımı aç kış deliğine sokarken gözlerim ihtiyaçla parlıyordu. amı sikimle sıkı bir şekilde tıkanmış.

"Aynı anda iki tane," diye homurdandım. "O büyük dildolar geldiğinde sana iki tane birden vereceğim."

Doruğa ulaşması beni iliklerime kadar kurutmaya yetti, taşaklarım gerginlikten ağrıyana kadar o sırılıslam ıslak amcığa boşaldı.

"Düşündüğün şey bu mu?" Yanına çökerken homurdandım, ama bu sefer içinde öfke yoktu, sadece gerçek bir merak vardı.

Omuz silkmesi cevap için acınası bir bahaneydi, bu yüzden bana daha fazlasını verene kadar sessiz kaldım.

"O aptal kırmızı çizgi olmasaydı ne olurdu diye düşünüyorum," diye itiraf etti. "Eğer ikinizi birden almam konusunda ciddi olsaydı ne olurdu diye düşünüyorum."

Taşaklarının benimkileri tokatlayacağı düşüncesiyle ilk tiksintimle savaştım. "Bu hoşuna gider miydi? Onunla birlikte benim de orada olmam?"

Endorfinlerin etkisiyle bile gülüşü gerçekti. "Bu ciddi bir soru mu? Tabii ki onunla birlikte senin de orada olmanı isterdim. Benim istediğim sensin, o sadece bir bonus."

Bir bonus, talihsiz bir gereklilik değil. Doğal kelime seçimi her şeyi anlatıyordu.

"Oyuncaklarla başlayacağız," dedim, kendi doğal kelime seçimime şaşırarak.

"Başlamak mı?" diye sordu, sesi şaşkınlık doluydu ve göz göze geldiğimiz anda bana bakmaya başladı. "Gerçekten başka biriyle bir şeyler yapabileceğimizi düşünüyor musun?"

Hayır demeliydim, siktir et. Thomas Heath'i ve diğerlerini ve o güzel amcığı önümüzdeki yüz yıl içinde başkalarıyla paylaşmayı sikeyim.

Ama ben yapmadım.

Tabii ki yapmadım.

Karımı o yatakta, o alet onu hırpalarkenki haliyle görmek, bunu bilmesem bile, hayal ettiğim tek şeydi. Gördüklerimi, hissettiklerimi geri alamazdım. *Onun* hissettiklerini.

Hiçbir şey yokmuş gibi davranmak hiçbir yere varmıyordu.

Çılgın bir gecenin yansımalarını görmezden gelmek, kesin bir kıyamete doğru gidiyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Bildiğim tek şey, daha önce hiç keşfetmediğimiz tuhaf bir seks dünyası olduğu. Bence ufkumuzu genişletmenin zamanı geldi. Sadece o kendini beğenmiş suratlı amcık Heath değil, biliyorsun. Bazılarımız henüz bunu göstermedi."

"Seni seviyorum, Brett Foster," dedi. "Her zaman."

Benim de ona yaptığım gibi, ama o akşam bunu ona söyleme fırsatım olmadı.

İkinci tur için gemiye tırmanırken ağız benimkine yapışmıştı bile.

Otuz Dördüncü Bölüm

Grace

Paketler tıpkı Thomas Heath'inki gibi gizli bir ambalaj içinde geliyordu. Resepsiyonun arkasında biriktiklerinde déjà vu gibiydi, ancak bu sefer her pakette hangi kirli hazinelerin saklandığına dair bir ipucundan çok daha fazlasına sahiptim.

Bunun gerçekten evliliğimiz için yepyeni bir dönemin başlangıcı olup olmadığını merak ediyor, içimdeki her karıncalanmada kocamın beni o gece diğer adamın sahip olduğu aynı azgın sınırlara zorlayacağını umuyordum. Karşılığında benim de onu bambaşka bir heyecan seviyesine çıkarabileceğimi, Thomas Heath'le başarısız olduğum yerde başarılı olabileceğimi umuyordum.

O akşamki eksikliklerim hâlâ derin bir acı veriyordu - kalbim, bedenim için bu kadar çok para ödemiş olan adamı hayal kırıklığına uğratmanın utancıyla hâlâ çırpınıyordu.

Neresinden bakarsam bakayım kendimi sahtekâr gibi hissediyordum, onca parayı *kalitesiz* bir hizmet için alıyordum ama bunu Brett'e söyleyemiyordum. Resepsiyon çekmecesindeki evrakların arasına saklanmış kurtarılmış kartvizitten ona bahsedemezdim. Ona hâlâ Thomas Heath'le birlikte bir gece boyunca en iğrenç hayallerimin bile ötesine geçtiklerini düşündüğümü söyleyemezdim. Beni sabahın erken saatlerinde nasıl uyanık tuttuğunu, beni yorgunluktan siktğinde bile.

Brett istediği kadar başka bir erkekle birlikte olma fikrini geçiştirsin, ben gerçekliği gözümün önündeyken buna inanırdım. En savunmasız anlarımda aynı anda iki kişi olma ihtimalini çok cazip bir şekilde ortaya atarak dalga geçti, ama bunu gerçekten istediğinden emin değildim, bunu gerçekleştirecek kadar değil.

Bunu düşünüyor olsa bile, çok uzak bir gelecekte bir gün, arayacağı kişinin Thomas Heath olmasına imkân yoktu. Banyoda gözümün önünde düzenli olarak otuz bir çekmesine rağmen, adından söz edilince gözleri karardı.

Kapalı olsun ya da olmasın, bunun olduğunu biliyordum. Muhtemelen o da benim klitorisimi kendi melodimle sık sık ovduğumu biliyordu.

Kör gözler söz konusu olduğunda, bununla yaşayabileceğimizi düşündüm. *Thomas Heath etkisi*. Satın aldıklarımızın paketlerini açarken ve bizimle geçirdiği geceden ilham alan ürün yelpazesini incelerken ikimiz de onun adını anmadık.

Büyük lastik penisler ve boncuk dizileri. Aynı güvenlik kilidi olmayan bir kelepçe seti ve yatağın altına geçirilecek bir zincir, tıpkı onda olduğu gibi. Kasıksız iç çamaşırları ve meme ucu püskülleri, oturan her iki adama da gergin bir şekilde yaptığım striptizi tekrarlamam için yeni bir çift fahişe topuklu ayakkabı ve daha hafif esaret ve boyun eğme oyunları için bir tüy gıcıklayıcı.

O gece misafirleri bardan çıkarmak için sabırsızlanıyordum, barın üstündeki sohbetin her duraklamasında aç gözlerle kocama bakıyordum.

Bana bakışını, gözlerinin kendi kıvılcımlarıyla dans edişini görmeyi seviyordum. Beni Heath'in sahip olduğu o vahşi yere götürüp götürmeyeceğini merak ettim, vücudumun dayanabileceği her fiziksel sınırı zorlayan elleriyle beni mantığın sınırlarına sürükledi.

Son müşterilerimiz de iyi geceler dileyince çılgınca barı sildim, Brett arkamdan bulaşık makinesini doldururken omzumun üzerinden toplayabildiğim en kirli sırtışı gösterdim.

"Bu gece kendi dokuz saatimiz var," dedi bana. "Belki yarın sabah kahvaltıda amından hala su damlıyor olur."

"Belki," dedim gülümseyerek. "Belki benim kıcımdan da damlar. Belki yemek siparişlerini alırken ağız dolusu dölle sığıyor olacağım."

Ayağa kalktı ve beni tezgâha doğru itti, kulağıma tıslayarak söylediği sözler vaatlerle doluydu. "Pis bir

ağzınız var Bayan Foster. Bir daha böyle boş konuşursanız sizi cezalandırmak zorunda kalabilirim."

"Şaplak at bana," diye kıkırdadım ve dilimi dışarı çıkardım. Parmaklarıyla kavradı ve sertçe kıpırdattım, vücudu bana yaklaşırken onu daha sıkı ikna ettim.

"Şaplak yemek istemiyorsun," diye hırladı. "Becerilmek istiyorsun. Gerilmek. Üzerinde adın yazan o plastik yarakların arasında genişçe gerilmek."

"Göster bana," diye yalvardım, sinirlerim gerilirken parmaklarımı onunkilerle birleştirdim.

Bunu istedim. Buna ihtiyacım vardı. Thomas Heath'in bana bahsettiği o iğrenç mucizelerden daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Eğer Brett bunları bana verebilseydi, heyecanı geri verme konusunda kendi başarısızlıklarım ne olursa olsun, gezegendeki en mutlu kadın ben olurdum.

Her zaman olduğu gibi, en uygunsuz anlarda başını yukarı kaldıran sürekli işe yaramazlık acısını görmezden gelmeye çalışarak bu düşünceyi kapattım.

"Hadi, pis kız," diye tısladı Brett. "Seni şu yatak odasına götürelim."

Onu memnuniyetle takip ettim, katil topuklarımın üzerinde zıplayarak mutfaktan geçip bizimkine girdim. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı ve yatak odasına yaklaşmadan beni kaldırdı. Bacaklarımı onun sağlam beline doladım ve ağzımı onunkine bastırdım, o öpücükle ne kadar onun olduğumu anlattım, tabii nasıl alacağını biliyorsa.

Yeni oyuncakların hepsi kutularından çıkarılmış ve hazırды, Heath'in düzenini taklit ederek tuvalet masasının üzerine dizilmişlerdi. Bunu bir öğleden sonra sükunetinde birlikte yapmıştık, ikimiz de oyun sırasını tartarken yüzlerimizde aptalca sırıtışlarla ürünleri elimize almıştık.

Şimdi keşke yapmasaydık, bu da o gece olduğu kadar büyük bir sürpriz olsaydı diyorum. Beni hayallerimin ötesinde tıkaçlarla doldurmasını, onları kendi seçtiği, kendi zevk aldığı bir rutinde içime sokmasını.

Karşılığında Heath'ten daha fazla zevk aldığı sürece.

Yatak odasının eşiğinden geçerken "İçime boşalmanı istiyorum," diye fısıldadım ve Brett sanki gökyüzünün yazın mavi olduğunu söylüyormuşum gibi kaşlarını çatı.

"Papa Katolik mi?" diye sordu ve beni yüksekte yatağın üzerine bıraktı.

Zıpladım, kıpırdamadan durduğumda memelerim hâlâ sallanıyordu ve aleti saniyeler içinde çıkmıştı, damarlı ve kalındı, açık ağzıma uzattı. "Seni onun götürdüğü her yere götüreceğim," diye hırladı ve ben de aynı şeyi ummama rağmen bu duygudan ürktüm. Aletini boğazımın arkasına kadar soktu, diğer adamın hareketlerindeki doğal pisliğin bir başka taklidini yaptı.

Hiçbir şey söylemedim, sadece kabul ettim, kendi kişisel tarzını bulması ve Heath gibi, sadece orijinal Brett Foster tatlarında sert bir şekilde yönetmesi için dua ettim. Ama olmadı.

Beni geriye doğru çekip kelepçeleri Heath'in yaptığı gibi bileklerime geçirirken bunu biliyordum. Çürük elbisemi kaburgalarımın yırtıp sutyenimi göğüslerimin üzerinden çekip sertçe avuçlarken alaycılığı bir kenara ittim.

"Seni öyle bir sikeceğim ki," dedi, siki elinde beni bir aşağı bir yukarı süzerken.

Kelepçelerimi çekiştirmedim. Ne külotumu yırttığına ne de üç parmağını içime soktuğunda. İyi hissettirmesini istedim ve öyle de oldu. Gerçekten iyi hissettirdi. Ama gözleri benimkileri aramaya devam ediyordu, sanki bileğini çılgınca pompalayarak beni çalıştırırken hemen orada çözülmem gerekiyormuş gibi.

Doğru noktayı yakalaması için yerimi değiştirdim, ama o daha fazla kaldıraç için bileğini tekrar geriye kaydırды. Gerektiğinden daha yüksek sesle inledim ve bu performans beni utandırdı. Ona yapabileceğim en şehvetli bakışı attım, o aşağıya doğru hızlandıkça karnım zonkluyordu.

"Bu çok hoş," dedim ona.

"Güzel mi?" diye havladı. "Hoştan daha fazlasını istiyorum. Harika bir şey istiyorum."

Ben de öyle.

Hareketlerine karşı koydum ve gözlerimi kapattım, Heath'in beni zorladığı aynı muhteşem gerginliği aradım, kendime bunun o olduğunu söyledim, çılgın oyuncaklar arasında o destansı sapkınlık olduğunu bulduğumuz an. Kendime Heath'ten daha iyi olacağımı söyledim, tıpkı benim onun için o gece olduğumdan daha iyi olacağım gibi. Yepyeni bir uyanışın eşiğindeydik, koparılmaya hazırdık.

İlk kalın alet derine itildiğinde yepyeni bir uyanıştan uzak olduğumuzu anladım. Amım sıkıca kenetlenerek protesto etti, uyluklarım çarparak kapanma ve bunun bir hayır olduğunu söyleme dürtüsüyle gerildi.

"Al şunu," diye homurdandı ve ben de aldım. Sırtımı dikleştirdim ve bacaklarımı sonuna kadar açtım, içimdeki ağrının coşkunun ve çılgınca orgazmın başlangıcı olduğuna kendimi ikna ettim.

"Klitorisim," diye fısıldadım. "Dokun bana."

Parmakları Heath'inki gibi sert ve ağırdı ama anı kaçırıyor ve yetersiz kalıyordu. Homurdanmalarımın acıdan değil de azgınlıktan kaynaklanmasını sağlamaya çalıştım ama dişlerimi sıkarak çıkardığım sesler hiç de öyle değildi.

Brett bana "Benim pis küçük sürtüğüm olmak istiyorsun," dedi ve ben de başımı salladım. "Benim için gel," diye emretti. "Bana bunu ne kadar istediğini göster."

Ve işte oldu. O eski uçurumda, anın sıcaklığında verilecek bir karar. Neyse ki bu geceye kadar hiç vermek zorunda kalmamıştım.

Numara yapmak ya da yapmamak.

Bundan daha iyisini hak ediyordu ve ben bunu biliyordum. Hiçbir zaman dokunuşuna verdiğim gerçek tepkiden başka bir şey istememiş, beni hacim ya da porno yıldızı patlamaları için zorlamamıştı.

Pis bakışlarının altında güven arayan o çaresiz ifade yüzünde belirene kadar doğal halimden başka bir şey olmayı hiç düşünmemiştim.

Ben de ona verdim.

Çıldırılmış bir kadın gibi ayaklarımı yatağa vurarak inledim ve mırıldandım.

Nefret ettim. Aptalca rol yapmanın her saniyesinden. Her sahte inilti hem benim hem de onun dürüstlüğüne hakaret ediyordu, ama bundan da öte, vücudunun benimkini tanıma şekline hakaret ediyordu.

Çok geç olana kadar o koca oyuncağı itmeyi bıraktığını fark etmedim, kıvranan patlamama o kadar kapılmıştım ki çabalarının izini kaybetmiştim, amım sözde tüm kontrolünü kaybetmişti.

Plastik aleti ağrıyan içimden çekip çıkardığında ve bir kenara fırlattığında olduğu *gibi daha sert olması* için yalvarıyordum. Zevkime bu kadar daldıktan sonra inlemelerimi kesmek çok büyük bir tezat gibi görünüyordu, bu yüzden yapmadım, aptalca sahte inlemelerimi sürdürürken yüzüm yanıyordu.

"Durma," diye tısladım. "Lütfen, Brett, durma."

"Kes şunu," dedi ve sesi bir krep kadar düzdü.

Kendimi oturmaya olabildiğince yaklaştırdığımda zincirler şangırdadı. "Neyi bırakayım?" diye sordum, yine aptalca bir hareket yapmıştım.

Ben arkasından seslenemeden ayağa kalkmış ve tepinerek uzaklaşmıştı, parmaklarım emniyet mandalı olmadığını çok iyi bilmeme rağmen o lanet olası kelepçelerle boğuşuyordu.

"Brett!" Bağırdım ama çoktan gözden kaybolmuştu. "Tanrım, Brett, çıkar beni şu lanet şeylerden!"

Bunu yıllar önce bir korku romanında okumuştum. Bir kadın ücra bir kulübede kelepçeleniyor ve derisini bileklerinden portakal gibi soymak zorunda kalıyordu. O zamanlar bile Brett'le çok uyumlu olduğumuz için şanslı olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Seks oyunlarının kötü gitmesine neden olan boktan iletişimsizliklerden asla muzdarip olmazdım.

Yine de, işte buradaydım, geri kalanımla birlikte aptalca kararlarıma lanet okuyan bir kediym.

Brett yatak odasına geri döndüğünde gözleri alev alev yanıyordu ve çenesi sertleşmişti. Kelepçeleri bir tıslamayla açtı.

Benim nefesim kesildi, tekrar harekete geçmeden önce ayağa kalktığımı görmek için zar zor etrafta kaldı.

Sabahlığımı aldım ve üzerime sıkıca geçirdim, oturma odasına ancak banyoda kendimi her yere kusmayacak kadar sakinleştirdikten sonra çıkabildim.

O görünür görünmez saldırıya geçtim, ben yükseklerde uçarken beni terk etmesiyle ilgili aptalca bir tirada başlarken kollarım hiçbir şeyi işaret etmiyordu.

"Ne oluyor lan?!" Israr ettim. "O da neydi öyle?! Bir tür sadist gibi o anda geri çekiliyorsun!"

Gülüğü kesecek kadar acıydı. "Kes şu saçmalığı," diye tersledi. "Tanrım, Grace, sadece kendini dinle."

Kendini uzaktaki duvara yaslariken kollarını kavuşturmuştu, kötü his o kadar aşikârdı ki aramızdaki pis kokuyu hissedebiliyordum. "Ne?" diye sordum. "Ne?" dedim. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Bunu bana sorduğuna bile inanamıyorum."

Başımı ellerimin arasına alarak kanepeye çöktüm ve keşke Thomas Heath'in havalı puolarından birini yakabilseydim diye düşündüm. "Bu gecenin bizim için iyi bir gece olması gerekiyordu," dedim. "Deney yapıyor olmamız gerekiyordu."

"Deney yapıyoruz, evet. Dişlerimizin arasından yalan

söylemek değil." Başımı salladım. "Yalan

söylemiyordum. İyi hissettiriyordu."

"O kadar da iyi değildi. Oradaydım Grace. İşareti vururken nasıl görüldüğünü biliyorum. Gerçek ahlaksız Grace Foster'ın daha fazlası için yalvardığında ve bunu kastettiğinde sesinin nasıl çıktığını biliyorum."

"Sana ne kadar istediğimi göstermemi söylemiştin..." Ben başladım ama o başını salladı. Ben yine de devam ettim. "Ben istedim. Bunu her şeyden çok istedim. Yapmam gerektiği gibi kendimi kaybetmek istedim. Kaybetmek istediğim şekilde. Onunla yaptığım gibi seninle de. Onunla yaptığımdan *daha iyi*."

"Ama olmuyordu, değil mi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum, Brett. Artık neler olduğunu bilmiyorum."

"Sen de ben de," diye tersledi ve gözlerini dışarı dikti.

Gözyaşları diken diken oldu, çok acınası. Suçluluk üstüne suçluluk. Yalan söylediğim için, sırf onu memnun etmek için aptalca inlemeler uydurduğum için. En başta onu memnun etmek için böylesine gülünç derecede savunmasız bir ihtiyaç hissettiğim için.

Sessizce kalktım ve uzaklaştım, aynı teselliği kendim için ararken onu denize bakarken bıraktım.

Yan kapıdan terasa çıktığımda ayakkabılarımın bağcıkları bile yoktu. Teras merdivenlerinden aşağıya ve ön tarafa doğru tökezleyerek inerken tepemdeki ışıktandırma eksikliği umurumda bile değildi.

Denizde ağladım. Sadece okyanus ve gökyüzü şahitken, Thomas Heath'e ve onun boktan parasına hayatımıza girip her şeyi altımızdan çekip aldığı için lanet okuyarak hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Diğer adamın dokunuşunu çözülecek kadar istediğim için bedenimden nefret ediyordum. Böylesi bir başarısızlığın ardından kendimi memnun etme ihtiyacımdan nefret ettim.

Bunun olmasına izin verdiği için Brett'ten nefret ettiğim kadar kendimden de nefret ediyordum.

Tuzlu esintiyi içime çekecek kadar sakinleştiğimde ve ufka net bir görüşle baktığımda kendimi üşütmüştüm. Bornozumun koluyla kuruladığım yanaklarım şişmiş, topuklarımın üzerinde dönüp içerideki sıcaklığa doğru ilerlerken burnuma gelen pis kokuları geri çekmiştim.

Çoktan yatağa girmişti, sabahlığım hâlâ sımsıkı sarılıyken yanına süzüldüğümde vücudu kaskatı kesilmişti. Ayağının benimkine uzanan basit dokunuşu olmasaydı yine ağlayacaktım.

Tek yapabildiğinin bu olduğunu biliyordum ve bu sorun

değildi. Benimkini onunkiyle buluşturmak için uzanmak
benim de yapabildiğim tek şeydi.

Bölüm Otuz Beş

Thomas

Serpintiyi beklemek genellikle hoş bir olaydı. Londra'daki ofis masamın arkasında rahatça dinlenebilir, ufuk çizgisine bakabilir ve zavallı kadının geceleri kocasının kollarında benimle ilgili tatlı, kirli düşüncelerini hayal edebilirdim. Tabii hâlâ orada olsaydı.

Bazen ilişki o kadar uzun sürmez.

Foster'larla geçirdiğim geceyi takip eden haftaların en heyecan verici olmasını bekliyordum, Grace'in benimle ilgili anılarla mücadele ettiği fantezilerim şimdiye kadar sahip olduğum en büyük zaferdi.

Ama hayır. Sonraki haftalar zaferden başka bir şey değildi.

İş görüşmelerimi kısaltılmış ve kısa tuttum ve spor seanslarımı en sevdiğim şarkıları çalan kulaklıklarla izole ettim. Önemli değildi. Hiçbirinin önemi yoktu.

Onu düşünmeden edemiyordum. *Onları*. Vücudunun sınırlarını zorlayan başka bir geceyi hayal etmeden duramıyordum. Ama bu sefer, diğerlerinden farklı olarak, onun da - *Brett'in* - orada olduğunu hayal ediyordum.

Benim gibi alaycı bir piçle herhangi bir şey başarabileceklerini düşünseydim kendimi bir terapistte kaydettirirdim.

Rahatsızlığımı hafifletmek için uzaktaki en iyi arkadaşımın nazik sözlerine bile sahip değildim. Polly'yi sosyal medyadan silen ben olmuşum ama o benimle başka kanallardan iletişime geçmek için hiçbir hamle yapmamıştı.

İş yükümün sakinleştiği anlarda kendimi telefonuma bakarken buldum; acaba o da benim sanal varlığımı benim onunkini özlediğim kadar özleyiyor muydu?

Ben onunkini özliyordum.

Gece geç saatlerde, Grace Foster'ın aç pembe amcığının genişçe gerilmiş fantezileri üzerine yükümü boşaltmayı bitirir bitirmez aklımda olurdu. Kendimi onun aptal şakalara güldüğü ve aptal suratlar yaptığı çocukluk anılarına hüznle gülümserken bulurdum. Okul otobüsünde ödevini bitirmek için çırpınırken, onunki eksik olduğunda benim inek beynimden cevaplar ararken.

Polly Piper, temel sabitleri olmayan bir hayatta sabit bir şeydi. Acı dolu yıkım arayışlarımda tek istikrar kaynağımdı.

Ve o gitmişti.

Hiç şüphesiz, o gitmişti.

Arama, mesaj ya da arkadaşlık isteği yok. İş adresime e-posta yok. İşinin bittiğini söyledikten sonra radyo sessizliğinden başka bir şey olmadı.

Ömür boyu süren yakınlığımızdan daha fazlasını uman içimdeki o küçük çocuk, benden mesafesini koruyacak kadar nefret ediyordu. Sessizdi, ağlamalarını duyamayacağım uzak gölgelerde ağlıyordu. Hayattan kopuşum olması gerektiği kadar iyi olmasa da bundan memnundum.

Kısa süreli iyimserlik anlarında Polly'nin sessizliğini nasıl yorumlayacağını bilecek kadar aklını iyi tanıyordum.

Ona hiçbir faydam dokunmasa bile, başka bir kadının peşinde koşmamın onu onarılamayacak kadar incittiğini söylerdi.

Bunca yıl sonra kuma böylesine somut bir çizgi çekmesi, benim gibi berbat bir pisliğe karşı duygularının ne kadar güçlü olduğunun bir göstergesiydi.

Hiçbir zaman iyimser biri olmamıştım, önemli olan bu değildi. İnancım, diğer insanların hayatlarını mahvetme konusundaki yeteneğimdi. Soğuk, sert zekama ve stratejilerimi günlük hayata uygulamama. İş hayatında, parada, alaycı çabalarda.

İnsanlarda değil. Aşkta değil. İki insanın etraflarında kopan fırtınaları atlatabilme yeteneğinde değil, parmakları kaosun içinde omuz omuza duracak kadar sıkı bir şekilde birbirine bağlı.

Polly Piper'ın bana göre bir kadın olduğuna inanmıyordum.

Grace Foster'ın o kadın olduğuna ben de inanmıyordum - sadece sınırlı zamanımın onun evliliğini mahvetmekten keyif alacağıma inanıyordum. Belki de çoktan olmuştur.

Cliff House B&B'yi online rezervasyon portalı üzerinden kontrol ettim ve normal şekilde çalıştığını gördüm. Yerel gazetelerinde şef pozisyonu için bir ilan keşfettim ve çabalarına kendi kendime güldüm.

Aralarında bıraktığım uçurumu kapatmak için bir akşam yemeği restoranından daha fazlası gerekecekti, ancak ne olursa olsun, daha parlak bir iş geleceği için umutları gerçekten buysa, yine de mücadele ediyor olacaktı.

Aynı ilan üç hafta boyunca iş ilanları bölümünde yer aldı, bu da işe alımlarda tek bir anlama gelebilir. Uygun

kimse yok. O arka bahçenin 100 mil yarıçapında bile yok.

Bu gözlem, yolun aşağısındaki girişimin durumuna bakmak için yeterince ilgimi çekti. Kıyı boyunca açılan ekonomik otel, web sitesinden yüksek sesle bağıyor ve gazetenin aynı iş bölümünde otel alanındaki tüm roller için personel arayan ilanlar yayınlıyordu. Hizmetçiler, garsonlar, bar çalışanları. Aşçılar, bahçıvanlar ve yüzme havuzunun bakımını yapacak birileri.

İlginç.

Online rezervasyon portalında gezinirken açılıştan sonraki üç ay boyunca tıka basa dolu olduklarını gördüm, ancak kurumsal görünümünde yanılsamanın gücünü bilecek kadar uzun süredir bu işin içindeydim.

Gayrimenkul yan kuruluşumdaki bir bağlantımı arayarak otel ticaretinde benim adıma biraz araştırma yapmalarını istedim. Otel zincirinin merkez ofisine en yakın golf sahasında bir süre kaldıktan sonra aynı gün öğleden sonra bulgularını rapor ettiler.

Rezervasyonlar geçersizdi. Böylesine küçük bir kasaba girişimini açarken yaşadıkları sorunları gizlemek için sahteydi. İlk etapta ödeme yapan konuklara paralarını iade etmişler ve iyi niyet göstergesi olarak onları alternatif yerlere taşımışlardı.

Mart ya da Nisan ayında otel açılışı olmayacaktı.

Planlanan yeni tarih Haziran ortasıydı ve iddiaya göre bu tarihte bile yönetimle temasa geçen kişi, mekânı ayağa kaldırmak için ajans personeline ödeme yapmak zorunda kalabileceklerinden yakınıyordu.

Foster'ların rakiplerinin açılış programındaki değişiklikten haberdar olup olmadıklarını merak ettim. Aralarına giren başka bir adamın daha acil sorununa rağmen, geceleri biraz daha rahat uyumalarına izin verip vermediğini.

Şüpheliydim.

Brett'in mirasının tamamını ipotek depozitosuna yatırdıklarında yaklaşan rakip hakkında yeterince araştırma yapmamışlardı.

Yüz yetmiş beş bin sterlin, *babasının* ölümünün üzerinden iki yıldan az bir süre geçmişken tümüyle teslim edildi.

Kazandığı parayla yaptıkları bu rezillik karşısında mezarında ters dönmesini ve öbür dünyada biricik oğlunun ne kadar kalın kafalı bir zavallı olduğunu anlamasını umuyordum.

Brett'in hiçbir değeri yoktu. Asılsız bir egonun sırtında hayatın içinde savrulan, kendine uygun bir yüzü olan

bir başarısızlık. Yakında düşecekti ve ben de yıllardır olduğu gibi bekliyor olacaktım.

Gülüm

emek.

Gülmek.

Yıllarca süren nefret ve kinden sonra kendimi zevkle yıkıyorum.

Ama bugün değil. Bugün başka bir küçük aile şirketini daha kapatacak ve hayatlarının emeğini şirket çenemle yutacaktım.

Bugün Thomas Heath Global olacaktım, tüm o lanet evrenin efendisi. Ve bugün,

hepsinden önemlisi, bekleyen adam olacaktım. Sabırla.

Otuz Altıncı Bölüm

Brett

O oyuncakları şimdilik şifonyerin derinliklerine gömdüm, Heath'i ve onun aptal aksesuarlarını sikeyim. Günler gecelerden daha kolaydı, ama yine de iyi idare ediyorduk, o bizim alanımıza gelmeden önce sahip olduğumuz rutinlere geri dönüyorduk. Bir yarayı işe yaramaz bir bandajla sarıyor, kendimizi oteli dağınık misafirlerimiz için bir yer haline getirmeye ve gelecek için planlar yapmaya adıyorduk, ama bildiğimiz en iyi şey buydu.

Belki de gerçekten kalifiye bir şef görüşmeye gelseydi bir yerlere varabilirdik. Grace tüm bu üzücü süreç boyunca gülümsemeye devam etti ve bir başka fast food tavuk adayını işe alım planlarımızdaki geçici bir aksaklık olarak geçiştirdi.

"Dışarıda bir yerde olmalılar," dedi bana, onun çıkışıyla omuzları çökmüş olsa da. "Sadece onları bulmamız gerekiyor." Başımı sallayarak onayladım, keşke onun zoraki iyimserliğinin bir parçasını bile paylaşabilseydim.

"Belki de ilanı yayınlamak için daha uzaktaki bir gazeteyi denemeliyiz?" diye sordu. "Yani doğru kişi için gidip gelinebilecek bir yer. Belki de şehirde ilan vermeli ve maaş paketinin bir parçası olarak konaklama teklif etmeliyiz?"

İşte orada çizgiyi çektim. Rastgele bir pislik yanımızdaki gergin küçük kümesimize taşınmıyordu. Üstün damak tadına uygun bir egoya sahip, biz zaten kendimizi bir arada tutmak için mücadele ederken, kediyi güvercinlerin arasına sokmak için vals yapan düşünceli bir şehir şefi yoktu.

Çatımız altında bir personelin bulunmasından duyduğum hoşnutsuzluğu homurdanarak dile getirdiğimde gözlerini devirdi. "Bu standart, Brett. Otelcilik sektöründe çalışıyoruz. Bir sürü otelin yatılı personeli var."

"Bu değil," diye karşı çıktım. "Hayatta olmaz."

Kahvaltı malzemeleri kutularını mutfağımızın raflarına kaldırırken kollarını kavuşturmuş, gözleri her hareketimi yakarken kalçasını tezgâha yaslamıştı.

"Belki bir kız şef olur," dedi. "Belki de bir dahaki sefere kapıdan esrarengiz biri girdiğinde dikkat etmem gereken kişi sen olacaksın."

"Endişelenmen gereken ben değilim," diye tersledim. "Benim boşalma yüzüm, benim lanet olası boşalma yüzümdür. Beni başka bir kadının amında bir tür porno yıldızına dönüşürken bulacağını sanma."

Isırmadan önce dudağı titredi ve ben nefesimin altında kendime küfrettim.

"Tanrım, Grace, özür dilerim," dedim, bugünlerde bunu ne kadar sık söylemem gerektiğini fark ederek. "Sadece lanet olası bir baskı hissediyorum, hepsi bu."

Bu da doğrudu. Üzerimde baskı hissediyordum. Thomas Heath'in kirli ödülünün banka hesabımızda güvenle biriktiği bugünlerde nakit para değil, ama geri kalanı. Yolun aşağısında açılan yeni otel. Karımla asla o bok çuvalının o gece olduğu kadar iyi olamama ihtimali. Onun gibi sümüklü bir pislğin aramıza girip iz bırakmasına izin vererek on yıllık yakınlığımızı çöpe attığımız düşüncesi.

Çirkin bir izdi. Islakken kaygan, kaldırması ve atması zor, iğrenç çukurlarla dolu yüzünü yatakta

gece, daha önce kaynaştığımız aynı eski oluğu bulmaya çalışırken yan çizgilerden yönlendirdi.

Her gece standart olarak bar kapandığında seks yapıyor, sanki bir çarpışma ve sürtünme büyüü yeniden yakalayabilirmiş gibi kendimizi birbirimizin kollarına atıyorduk. Grace'in doğru erkek için aklını kaybetme potansiyeli beni yakmamış olsaydı buna inanırdım.

Uzun zamandır ilk defa doğru adam *olmadığım* düşüncesi beni rahatsız ediyordu.

Ayrıca Thomas Heath'in kendini beğenmiş amcık parmaklarının onu iyice gerdiğini düşündükçe kendimi tatmin etmek için bitmek bilmeyen bir arzu duyuyordum. Bu suçlu bir zevk değil, iğrenç bir zevkti, ama hayatım boyunca kurtulamadığım bir bağımlılıktı. Sabahları erken kalkan odunlarım onun sikiinin üzerinde zıpladığını görünce zonkluyordu, ama haftalar geçtikçe bu bir anı olmaktan çıkıp tam bir fanteziye dönüştü.

Kırmızı çizgi yok. Heath'in ağzından çıkan aptalca kurallar yok.

Sadece biz ve o - onu çılgına çevirmek için yarışan iki adam, sadece bu sefer ben zirveye çıkacaktım. Onun sapkın yöntemlerinden bir şeyler öğrenecek ve kendi yolumu çizecektim, benimle birlikte onu, onun tek başına yapabileceğinden daha fazla zorlayacaktım.

İkisi bir arada alaylar, geçtiğimiz haftalarda onu inletmenin kesin yoluydu - onun ayrılışından bu yana bir anlığına gördüğüm, yeni ortaya çıkan iç fahişesinin tek gerçek tadı.

Bunu o istedi.

Ben istedim.

Ama bunu gerçekten önermemin imkanı yoktu. Şimdi olmaz.

O gece şefle tartıştıktan sonra yatakta, sert bir şekilde üstüme çıktıktan sonra yanıma yığıldı. Nefesini tuttu ve tavana baktı, eforumuzun yatışmasına izin verirken alışılmadık derecede sessizdi.

"Bunu düşünüyorsun, değil mi?" dedi. "Ben ve o hakkında."

"Keşke bunu düşünmeyi bırakabilsem," diye cevap verdim. "Keşke bunu hiç yapmamış olsaydık."

"Bu konuda yalnız değilsin," dedi bana ve sesi acıdan incelmmişti. "Elli bini siktir et, buna asla değmezdi."

Yüzümde onunkine rakip bir gülümseme belirdi, o bok çuvalının kirli işi yapmadan önce bizi aynı acı gerçekle nasıl kıskırttığını yüksek sesle ve net bir şekilde hatırladım. Amcık.

Londra'daki gösterişli evinde bizi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Belki de şimdiye kadar bizden sonra onuncu evli çiftini bulmuş, adlarımızı bile zar zor hatırlıyordu.

Ama düşündüğüm anda bunun saçmalık olduğunu anladım.

İkimizi de nereden tanıdığını hâlâ bilmiyordum. İnternette biraz daha araştırma yapmışım ve Grace'in kız kardeşinin okul yıllarındaki ortak arkadaşımızdan başka bir şey bulamamışım. Kızı ben bile tanı mıyordum.

Bu bir gizemdi, ama haftalar sonra bile beni rahatsız eden bir gizemdi. Bunun güzel karımı da aynı derecede rahatsız ettiğini hayal ediyordum. "Bize daha fazlasını teklif ederdi," dedim ona. "Donunu önümde çıkarmak için ne gerekiyorsa yapardı."

Bu öneriyle alay etti ve kafasının içinde onun nakit yatırımını kendi değeriyle tarttığını ve kendini eksik bulduğunu biliyordum. Bütün bu boktan fırtınanın bir başka saçmalığı da buydu - parayı hak etmediğini düşünüyordu.

"Ciddiyim," dedim ona. "Ne pahasına olursa olsun bize yardım ederdi. Sahilde birkaç gün sessizlik arayan rastgele biri değildi. Bizim peşimizdeydi. Özellikle de bizim."

Buna itiraz etmedi, bana sokulurken bacaklarını benimkilere sardı. Elimi onunkinin üzerine koydum ve sıktım, günlük ayrıntılarda olmasa da duygularda sağlamdım.

"Ama neden? Biz ona ne yaptık da bizi çağırdı?" diye sordu bir süre durakladıktan sonra.

"Güzel soru," dedim.

Ama bu iyi bir soru muydu? Düşünmeye bile değer miydi?

"Uyumalıyız," diye yorumladı, sanki dile getirmediğim sorumu geçiştirir gibi, sonra da içini çekti. "Sarah gelecek hafta çocuklarla birlikte gitmek istiyor, sadece bir gece için. Belki ona Polly Piper'ı sorabilirim. Bir şeyler biliyor olabilir."

Bok dolu bir kum havuzunu kazma düşüncesi içimi ürpertti ama devekuşu duruşumuz bizi hiçbir yere götürmüyordu. İyi bir yere değil.

"Londra'dan rastgele bir adamla liseden tanıdığı bir kızın peşine düştüğün için senin deli olduğunu düşünecek."

"Ben deliyim," diye fısıldadı. "İkimiz de deliyiz ve bizi delirten de o adam."

Bu gerekçeye ekleyebileceğim faydalı bir şey yoktu, bu yüzden eklemedim.

Belki Grace'in kız kardeşi bu kurnaz şehir sik kafalısına ılık tutabilirdi. Olmazsa da, en azından Grace deneyerek bu saçmalığın bir kısmından kurtulabilirdi.

Tanrı biliyor ya, alabileceğimiz her türlü rahatlamaya ihtiyacımız vardı.

Otuz Yedinci Bölüm

Grace

Arabası otoparka yanaştığında kız kardeşimi kollarımı açarak ve kalbim gümbür gümbür atarak karşıladım, o anda kardeş arkadaşlığına havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı. Sürücü koltuğundan indiğinde ona öyle sıkı sarıldım ki, kızları Brett'e koşup kaç tane kumdan kale yapacaklarını anlatırken, sanki aklımı kaçırmışım gibi sırtımı sıvazlayarak şaka yaptı.

"İyi misin abla?" diye sordu, benimki gibi bir gülümsemeyle uzaklaştı ve sırlarımı nasıl okuyacağını çok iyi bilen gözleriyle beni sorguladı.

Bu sefer başaramayacağını umuyordum.

Sarah'ya "Ben iyiyim," dedim ve o da kaşlarını kaldırdı.

"Sanırım biraz baş başa kardeşçe zaman geçirmeye ihtiyacımız var," dedi. "Ve belki de güzel, soğuk bir şişe beyaz şarap."

Güldüm, bir kolumu omzuna atıp diğeriyle gece çantalarından birini tutarken deli gibi başımı salladım. "Şarap ve zaman kulağa harika geliyor."

Kutuları bara bırakıp hemen yanlarındaki taburelere oturduğumuzda Brett kızlara limonata ve neon pipetler hazırlamıştı bile. Onların mutlu sohbeti tam da ihtiyacımız olan gerginlik giderici bir rahatlamaydı. Brett'in gözlerindeki ışıltıyı ben de kendi gözlerimdeki ışıltı gibi görebiliyordum.

Aile. Böyle bir şey yoktu.

Gölgelerden sivri uçlar sızmaya başladığında bunu hatırlasak iyi olur.

Sarah benden biraz daha küçüktü, ailelerimizin bir kazasıydı ama olabilecek en iyisiydi. Saçları benimkiler gibi dalga dalga sarkıyordu, gözleri biraz daha koyuydu ama formumdayken benimkilerle aynı küçük hayat ışıltısıyla parlıyordu.

Telefonda geçiştirdiğim milyonlarca sorusu olacağını biliyordum. Otel komşumuzla ilgili ikilemimiz ve ona tek seferde geri ödeyecek kadar parayı nasıl bulduğumuzla ilgili sorular.

Ona ne kadarını söyleyeceğimi düşünüyordum ama kızlarla uyumlu neon bir pipetle kendi limonatasından bir yudum aldığında bunun gereksiz bir düşünce olduğunu anladım.

Sabah gittiğinde her şeyi biliyor olacaktı, belki de sapkın misafirimizin bana yaşattığı pisliğin en iğrenç ayrıntılarını bile.

"Doug nasıl?" Brett buzdolabından kendine bir şişe su alırken sordu. "Bir yerlerde teknoloji kursuna mı gitti?" Sarah başıyla onayladı. "Teknoloji ve erkek bağı, sanırım. Ofisteki herkes gitti."

Doug'ı severdim, ikimiz de severdik. Dengeli, nazik ve iki küçük çocuğu ve ilgilenmesi gereken bir ipoteği olan bir kayınbiraderde isteyebileceğiniz her şeye sahipti.

"Babam bir dahaki sefere gelip bir kum ejderhası yapacağını söyledi," diye cıvıldadı Amy iki taburenin yanından.

"Öyle mi?" Brett sordu. "O zaman belki de bu arada bir kum ejderhası yapmamız gerekecek, babanın kumdan heykel yapma becerilerinin ulaşması için yüksek bir çıta belirleyeceğiz. Meydan okumayı sever."

Kızların çılginca kafa sallamalarına güldüm, o güzel kalp atışında kocama yeniden aşık oldum.

Ölmemiştik. Yakın bile değildik. O hâlâ benim her şeyimdi, tıpkı bana gülümsediğinde benim de onun her şeyi olduğumu anladığım gibi.

Bu sadece... denizde zor bir gündü. Belki de birkaç haftalık zor bir gündü. Bulutlar dağılacak, su sakinleşecek ve biz de güvertede güneşin tadını çıkaracaktık, sadece buna inanmamız gerekiyordu.

Buna tüm kalbimle inanıyordum. Sadece bazen fırtınanın grisi geçip gitmeyecek ve bizi zarar görmeden bırakmayacak kadar tehditkâr görünüyordu.

Sarah aramızdan geçen bakışları yakalamış olmalı ki başını iki yana sallayarak mutlu bir iç geçirdi.

"Siz çocuklar. Hep *aşıksınız*. Çocuklarınız olup da tüm zamanınızı aşk meşk işlerinden çalana kadar bekleyin."

"İğrenç," diye homurdandı kızlar, aşk ve *sevgi dolu* şeylerin ne kadar iğrenç olduğunu fısıldayarak.

Çok hızlı büyüyorlardı. Son doğum günlerinde sekiz ve altı yaşındaydılar, kendilerini daha çok ergen gibi görseler de artık tam anlamıyla küçük kızlardı.

Onların etrafında olmak beni kendi unutulmuş dünyamıza geri götürdü, küçük bir kasabada sanki tüm evrenmiş gibi yaşayan çocuklar ve okul bahçesindeki kaosta çarpışan yörüngedeki gezegenlerdik. Okul bahçesinde her zaman çok fazla kaos olurdu.

Polly Piper bir anda aklıma geldi. Sarah'ya onu soramazdım, Brett ve kızlar kulak kesilmişken olmazdı, bu yüzden daha sonraya sakladım, onun yerine kocamın her zaman doğuştan sahip olduğu havalı amca sırtışına odaklandım.

"Sahile ne dersin?" Ben de öyle dedim. "Elaine önümüzdeki birkaç saat boyunca burada çamaşır yıkama görevinde, o yüzden hepimiz bir mola verebiliriz."

Çocukların fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu, ben daha konuşmamı bitirmeden yerlerinden kalkıp malzemeleri almak için çantalara daldılar. Sarah peşlerinden inip onlara kalın giysiler giydirenken dikkatlerini dağıttıkları için mutluydum. Personelimizin burada hâlâ ne kadar az olduğunun farkındaydım. Sadece yarı zamanlı bir temizlikçi ve mutfakta Brett'ten başka kimse yoktu.

Başımızın belada olduğunu anlamanız için yolun aşağısındaki devasa yeni otel kompleksinin parlayan ışıklarına ihtiyacınız yoktu. Burası sessizliğiyle bunu bağıra bağıra söylüyordu. Heath'in hesabımızdaki parası olmasaydı, mükemmel bir kıyı yaşamı arayışımız çoktan çamura batmış olurdu; faturalar, ikimiz bu canavarı iliklerine kadar çalıştırarak, ön verandada cesurca asılı duran *boş yerler* tabelasının her geçen haftasında et parçalarını kopararak idare edemeyeceğimiz kadar kabarıktı.

Ön tarafa doğru yola çıkmadan önce Elaine'e seslendim ve kendi montumu almadan önce karşılama ziline kulak vermesini söyledim. Rüzgar sert ve esintiliydi, kendimi kuma iniş için hazırlarken ciğerlerimi serin bir nefesle şişiriyordu.

Brett kızları kovalar ve küreklerle kovalarken çıplak ayakla çoktan dışarıdaydı. Dedikodu yapan iki kız kardeşin duyamayacağı şekilde nemli kumdan oluşan mükemmel bir kuşağın üzerine yerleştiler ve Sarah hiç vakit kaybetmeden bambu plaj minderini açıp kıçını minderin bir tarafına yerleştirdi.

Onun yanına inmek ve pırlıl pırlıl bir deniz fonunda eğlenen kızlarına bakmak yaratılıştaki en doğal şeymiş gibi geldi.

"Konuşmaya başlasan iyi olur," dedi. "Son birkaç haftadır seni hiç tanımadığım kadar kaçamak cevaplar veriyorsun." Gülümsememi engelleyemedim. "Doug kursa gitmiyor, değil mi?"

O çok iyi bildiğim kahkahasını attı. "Bu akşam dönüyor. Bu bir gün meselesi. Ziyaret etmek için iyi bir bahane olduğunu düşündüm."

"İyiyim," diye yalan söyledim ve onu ikna etmeye çalışan bir bakış attım. "İşler sadece..."

Ben duraklayınca "Çok mu tuhaf?" diye sordu. "Hamile falan mısın?"

Bu beni gerçekten yüksek sesle güldürdü. "Siktir, kardeşim,

umarım değildir." Bir kaşını kaldırdı. "Ama sen ve Brett-"

"Şu anda kesinlikle çocuk istemiyorum," diye bitirdim. "Bu tür bir baskı için işler biraz belirsiz."

Bunu söylerken bile kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, gözlerim kızları yanına çağırışını ve onlara maça oyunlarında yardım edişini ıslattı. Baba olmak için doğmuş. Bu iş için babasından çok daha iyi biçilmiş kaftan.

"Lütfen bana parayı Brett'in Noel'de Doug'a kızginken bahsettiği Tenby'deki o tehlikeli tefeciden almadığını söyle."

Başımı salladım. "Hayır, öyle bir şey değil."

"O zaman ne olacak?" diye sordu ve ya şimdi ya da asla

diyeceğimi biliyordum. "Sana söylesem bile bana

inanmazsın."

"Dene beni," diye ısrar etti. "Böbreğini mi sattın ya da para için taşıyıcı anne olmayı mı kabul ettin? Belki bir kumar çetesinden kazandın ya da Brett'i kirli para için pazarladın."

Şaka yapıyordu ama gözlerim onunkilerle buluştuğunda ben şaka yapmıyordum.

"Brett değil," dedim ve ne demek istediğimi anladığında sırtıışı

kurudu. "Gerçekten dalga mı geçiyorsun?!"

Sorumluluk sahibi ebeveynlerin küfür yerine kullandığı sözcüklere bayılıyordum ve başımı salladığımda yaşadığım eğlence gerginliği biraz olsun azalttı.

"Birkaç hafta önce sana sorduğum adam, Londra'dan. Thomas Heath. Buraya gelen bir misafirdi ve benimle bir gece geçirmesi için bize elli bin dolar teklif etti."

O kadar sert başladı ki minderden ayrıldı ve ağzı açık bir şekilde yan dönerek bana baktı. "Lanet olsun, Grace. Parayı sen mi aldın?"

Sanırım şok, bu kez lanet yerine geçenler için çok fazlaydı. Omuz

silkerken yüzümdeki gülümseme tuhaf hissettirdi. "Nasıl yapmam?"

Tekrar konuşmadan önce tam bir dakika aptal aptal baktı. "Buna inanamıyorum. Adamın mimarın karısıyla bir gece geçirmek için bir milyon dolar ödediği o kirli film gibi."

"Evet," dedim. "Bir gün bunu gerçekten yapacağımızı düşünmemiştim. Kim gelir de böyle bir şey için sana aptalca bir miktar para teklif eder ki?"

"Görünüşe göre Londra'dan Thomas Heath." Kadının yüzünde hâlâ büyük bir şok ifadesi vardı. "Ne yazık ki bir milyon doları gözden çıkarmamış."

Karşılaştırmaya güldüm. "Ve ne yazık ki Demi Moore'a benzemiyorum."

"Brett ne dedi? O pisliğin ön dişlerini kırmadığına şaşırdım." "Neredeyse kırıyordu," diye

itiraf ettim. "Çok yakındı."

Tüm bunları sindirmekte zorlandığını biliyordum ama yine de devam ettim, tüm üzücü hikayeyi ve müzakereleri özetledim. Neye benzediğini, nasıl koktuğunu ve o kendini beğenmiş sırtışını günlerce nasıl yüzünde tuttuğunu.

Düzenlemenin ince ayrıntılarını, daha fazla şoka karşı bağışıklı görüldüğü bir noktaya bıraktım, kaşlarımı yukarı kaldırarak anımı dikkatlice seçtim.

"Brett'in izlemesini istedi," diye açıkladım. "Bilimkurgu filmlerindeki gibi berbat bir kırmızı çizgi sensörünün arkasında. Oldukça gülünçtü."

"Ben bile..." diye başladı. "Onun yerinde olsaydım ben de kırmızı hat sensörü isterdim, elli bin dolar olsun ya da olmasın, sana yaklaştığım anda Brett'in boynumu kırmasını beklerdim."

Kumda büyük, kıvrımlı bir ejderha kuyruğu şekillendirirken yüzündeki rahat gülümsemeye baktım. O anda kimsenin boynunu kıracak gibi görünmüyordu.

Kız kardeşim biraz daha yaklaştı, gençken odamda benden dedikodu çıkarmak istediğinde yaptığı gibi sıkıca eğildi. "Peki,

nasıldı? Yani diğ er adam. İyi miydi?"

Ben dürüstlüğü seçtim. "Çok iyi. İyiden de iyi. O kadar iyi ki Brett'in aşağılık kompleksi var ve ben kendimi işe yaramaz bir bok parçası gibi hissediyorum."

Onu bir yığın iğrençlikle aşırı yüklemekten kendi berbat performansımı elimden geldiğince iyi bir şekilde ortaya koydum ve o da bir zen ustasının konsantrasyonuyla dinledi.

Sözlerimi bitirdiğimde "Bu çılgınlık," dedi ve bunu gerçekten kastetmiş olması kalbimi burktu.

"Dokuz saat boyunca bir kez bile boşalmasını sağlayamadım. Beni yaklaşık beş milyon kez boşalttı," diye tekrarladım. "Sonunda adımın ne olduğunu bile bilmiyordum."

"Şanslı inek. Doug ofiste geçirdiğim uzun bir haftadan sonra klitorisimin nerede olduğunu hatırlıyorsa, iyi bir işim var demektir. Acaba Thomas Heath orgazm olduğum bir gece için bana elli bin dolar öder mi? Belki onun yerine ben ödeyebilirim..."

"Brett bizi tanıdığını sanıyor," dedim ona. "Nasıl bildiğini sikeyim."

Bunu tartarken yüzünü buruşturdu. "Deniz kenarında çılgın bir gece geçirmek için elli bin doları olan Londralı bir adam mı? Daha önce tanıdığımız birine benzemiyor."

"Polly Piper," dedim. "Sana onu sorduğumu hatırlıyor musun? Sosyal medya hesabında ortak bir arkadaşımız."

"Bir profili var, değil mi? Peki ya profil resmi?" diye sordu ve ben gözlerimi devirdim.

Arabayla uzaklaştığı andan itibaren sosyal medya hesabını tekrar ziyaret etmemek için kendime hakim olmam gerekiyordu. Doğrusu, Brett'in arama geçmişimi görmesinden ve kendini tekrar kaybetmesinden korkuyordum.

Telefonumdaki arama çubuğuna Heath'in adını yazarken parmaklarım titriyordu. Daha önce olduğu gibi yüzü belirdi ama bu sefer sayfanın aşağısında birkaç profil vardı. Listede hiç ortak arkadaş yoktu.

"Vay anasını," dedi. "Adam muhteşem. Sadece sen *Men's Monthly*'den bir adamla fahişe anlaşması yapabilirsin."

"O buradaydı," dedim Sarah'ya, başparmağımı ekrana vurarak. "Polly Piper, tam buradaydı."

"Hayal görmediğine emin misin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Polly ile arkadaş olacak bir tipe benzemiyor. Çok uzun zamandır o fırında çalışıyor."

Ama emindim. Tabii ki emindim. Hiç bu kadar emin

olmamıştım. "Anlamıyorum," dedim yüksek sesle. "Onlar

arkadaştı."

Bunun yerine Polly'nin profiline baktım ve tüm arkadaşları benim için görünür durumdaydı. Adını kişi listelerine girdim ve *hiçbir eyleme* çıkmadı.

Sarah açgözlü parmaklarıyla ahizeyi elimden kaptı ve tam olarak bilmediğim bir görevdeki isimler arasında gezinmeye başladı.

"Polly'nin okulda pek arkadaşı yoktu," dedi bana. "Koridorda merhaba diyen tipte bir arkadaşım, hepsi bu. Thomas Browning'le arkadaş, şu güney ucundan gelen çelimsiz çocukla."

Parmaklarını şıklatıp başka bir anıyı öksürerek anlatana kadar hiçbir şey çağrıştırmamıştı.

"Annesi Alvington Plastics'ten bir kadındı, Brett'in ailesiyle çalışan sürtük kadın. Tina gibi bir şeydi. Meydandaki pis kafede çalışmaya devam etti."

Yanaklarım üşüdü ve bu rüzgârdan değildi. "Tina Hadley değil mi? Ağartılmış sarı saçlı ve pembe rujlu olan mı?" Başını salladı. "Evet, o. Son sınıfta Kelly Brigston'ın babasını becermişti, hatırladın mı? Neredeyse boşanıyordu."

Bu küçük destanı hatırlamıyordum, büyük olasılıkla orada geçirdiğim zamandan sonra, ama Brett'in babasıyla olan geçmişi hatırlıyordum. Daha doğrusu eksikliğini. Ailesi Tina Hadley hakkında konuşmaz, adını bile duymak istemezdi.

Ama bu konunun dışındaydı, Tom Browning ve Polly Piper ile olan arkadaşlığından bahsetmiyorduk, Thomas'ın bambaşka bir canavarından bahsediyorduk. Mükemmelliğe bürünmüş, iç burkan bir egonun Londra tayfunu.

"Polly Piper'ın Thomas Heath'i nereden tanıdığını anlayamıyorum," dedim. "Pek arkadaş gibi görünmüyorlar."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye onayladı kız kardeşim. "Polly'nin hiç ilçe dışına çıktığını sanmıyorum."

Bir kez daha omuz silktim ve telefonumu ondan geri aldım. "Sanırım artık değiller. Çıkmaz sokak gibi görünüyor."

Ama kız kardeşimin de en az benim kadar gizemli cinayet dizilerine meraklı olduğunu unutmuşum. Gülümsemesi yüzünü aydınlatırken gözleri coşkuyla parlıyordu.

"Asla çıkmaz sokak değildir," dedi ve işaret parmağını şakağına götürdü. "Bu işi bana bırak. Ben işin aslını öğreneceğim."

Kafamı sallamanın ya da ona çenesini kapalı tutmasını söylemenin bir anlamı yoktu, bu asla işe yaramayacaktı, hele şimdi bir görevdeyken. "Dikkatli ol," dedim ve o da sahte bir kızgınlıkla ellerini kaldırdı.

"Başka bir şey olabilir miyim?"

Buna verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden cevap vermedim ve bu da iyi oldu.

Amy ve Amber, bir nefeslik ayak sesi uyarısıyla, etrafta zıplayarak ve muhteşem ejderhalarını kontrol etmemizi talep ederek üzerimize geldiler.

Sırtışları hayır diyemeyeceğim kadar tatlıydı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Thomas

Bristol'un dış mahallelerinde bir toplantım vardı, bu da kendi kendime işkence etmek için evime uğramak için mükemmel bir bahaneydi.

Ne zaman yakınlarda olsam, alıştığım zor kararları vermeye neden bu kadar kararlı olduğumu yakından ve kişisel olarak hatırlamak için kendimi önceki hayatımın kalbine geri dönmeye zorladım. Küçük kasabamız Gloucestershire'ın eteklerindeydi, arabayla geçerken *güzel* görünen ama içinde büyüyen benim gibi bir çocuk için cehennem gibi olan şirin bir yerdi.

Küçük kasaba, küçük beyinler.

High Street'in aşağısındaki eski kasapların arkasına, alışılmışın dışında bir yere park ettim. Çocukluğumdan beri gölgelerin arasına karışmaya alışkın olduğum için kendimi ana caddelerin arkasında gizlemeye özen gösterdim. Polly'nin fırını orta meydandaydı ve beni kirli ürpertilerle dışarı çıkaran uyuz küçük bir kafenin karşısındaydı. İğrençliği yeniden deneyimlemek için oraya gittim.

Ben daha ilkokuldayken annem bir süre burada çalışmış, her şeyine mal olan patlamadan sonra hayatını bir nebze olsun maddi güvenceye kavuşturmak için çabalamıştı. *Bize* her şeye mal oldu.

Bugünlerde nerede olduğunu ve yeniden evlenip evlenmediğini merak ediyordum. Bazen ona eski banka hesabına isimsiz bir ödeme gönderiyordum, sadece onu hayatta tutacak kemiklere sahip olduğundan emin olmak için.

En azından bazı parçalarım hâlâ belli belirsiz insan gibi görünüyordu.

Polly'nin öğle yemeğinde fırının ana kapısından çıktığını gördüm, burada servis edilen ucuz şeylerden bir kupa içmek için uğrayabileceği ihtimaliyle kalbim bir an için yerinden çıkacak gibi oldu. Ama gelmedi.

İyi bir kız gibi trafik ışıklarında sağa, sola, sonra tekrar sağa baktı, başı aşağıya eğik bir şekilde caddeyi geçerken başıboş bir kırmızı bukleyi kulağının arkasına fıçaladı.

Daha zayıftı, yüzü onu son kontrol ettiğimde hatırladığımdan daha zayıftı. Ayakkabıları düz ve tamamen kullanışlıydı, pantolonunun paçaları ince kalçalarına bol geliyordu.

Başka bir dünyada olsaydım ona koşup yüzünü ellerimin arasına almak ve şehirde onu ne kadar özlediğimi söylemek isterdim. Belki beni dinler ve gülümseyerek karşılardı, belki de bana hak ettiğim şekilde gidip kendimi becermemi söylerdi. Her iki durumda da fark etmezdi. Bu hayatta kimsenin yanına koşmayacaktım.

Belediye otobüsü karşıdaki durağa yanaştı, çocukken kullandığım otobüsle aynı parlak sarı renkteydi. Kokusunu hatırlıyordum, otobüse adım attığımda yürüme yolu çok dardı, ön tarafta boş bir koltuk olması için dua ediyordum, böylece her zaman arkaya doluşan ve beni aşağılık alaylarının hedefi haline getiren zorbarların yakınında olmayacaktım.

Birçoğunun hala buralarda olduğunu, aynı eski barlarda aynı yaşlı insanlarla takıldıklarını, ergenlik dönemleriyle ilgili hikayeleri çok eğlenceliymiş gibi anlattıklarını hayal ettim. Sanırım onlar için öyleydi.

Brett ve Grace, diğer çocuklar kıskanç bakışlarla onları izlerken el ele, sanki buranın sahibiymiş gibi bu sokaklarda geçit töreni yaparlardı. Ben de onları izlerdim ama bu kadar açık değil. Kötülüğüm çok daha gizliydi, kıskançlığım diğer seyircilerden çok daha güçlü ve çok daha haklıydı, çocukluğumun her günü damarlarımın derinliklerinde atıyordu

Hatırlamak.

Kokuşmuş kahvemın kalanını zorla içtiğimde Polly çoktan gözden kaybolmuştu. Başım onunki kadar eğik bir şekilde binadan çıktım ve içimdeki o üzgün küçük çocuğu biraz daha sert bir şekilde cezalandırmaya karar verirken, bu yeri ve anılarını her zamanki kadar zehirli bir şekilde lanetledim.

Anıt haçtan sağa döndüm, hızlı adımlarla kasabanın dışına çıktım ve kenar mahallelerdeki kilise avlusuna indim, ferforje kapılardan içeri girerken içimi bir korku kapladı.

Mezar taşının önündeki çelik vazoda çiçekler soluyordu, şüphesiz toprakta geçen birkaç yılın çürüyen bedenimize getirdiği bakımsızlığı hissediyorlardı. O lanetli harflerle yüzleşirken bir puro yaktım, son olayların ışığında çok daha fazla kötülük ortaya çıktı.

FOSTER.

"O kadar da değil, değerli oğlun," dedim mezar taşına. "Güzel otelinin kaderi iflas etmek, eminim bunu düşününce için içini yiyordur. Umarım tatlı küçük Grace'ini onun önünde becerdiğimi bilmek sana acı veriyordur. Hoşuna gitti. Hatta bayıldı. En azından değerli biri sonunda benim ondan her açıdan daha iyi olduğuma karar verebilecek. Henüz görmediyse bile yakında görecektir, merak etme. İflas etmiş, terk edilmiş, sevilmemiş. Oğlunun dört gözle beklediği her şey var. Bakalım o da benim kadar kendini yerden kaldıracılabilecek mi? Eminim dizlerinin üzerine çöktüğünde gururla gülümseyeceksin." Gökyüzüne doğru güldüm. "Ama sen gülmeyeceksin, değil mi? O zaman bana karşı nasıl küçümseyici bir kancık olduysan, ona karşı da öyle olacaksın."

Hiçbir şeyle konuşmadığım için deli olduğumu biliyordum ama bunun bir önemi yoktu. Dünyamı mahveden o piç kurusuna en fazla bu kadar yaklaşabilirdim.

Kederli yüzlerle yanımdan geçen bir çift, yüzümdeki acı gülümsemeyi ve parmaklarımdaki puroyu onaylamayarak kaşlarını çatı.

İşimi bitirip uzaklaşırken izmariti piçin mezarına fırlattım, bunca zaman sonra yenilginin beni hâlâ kovalamasından nefret ediyordum.

Arabamın güvenliğine ulaştığımda, Foster'ların evliliğinin sona ermesinin nihayet benim işkencemin de sonu olacağına karar verdim.

Tek umudum bir an önce gelmesi ve bu Allah'ın belasası küçük bok çukurunu bir daha asla ziyaret etmek zorunda kalmamaktı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Grace

Öğle yemeğinde sandviç yedik ve öğleden sonrayı salonda geçirdik, kapılar verandaya açılyordu ve kızlar için çizgi filmler bangır bangır çalıyordu. Çok güzeldi. Huzurluydu. Nefes almak ve her hareketimizin etrafını saran bu pislik yığınının olmadığı zamanlardaki hayatı hatırlamak için iyi bir fırsattı.

Brett aylardır görmediğim kadar rahattı, ben Sarah'yla havadan sudan konuşurken yeğenleriyle sohbet ediyordu. Konu ne olursa olsun, beyninin benim bomba gibi açıklamamla çalkalandığını biliyordum. Sohbetin her duraklamasında onu Brett'e bakarken yakalıyor ve çılgın plaj itirafımdan sonra ne düşündüğünü merak ediyordum.

Terasta balık ve patates kızartması yedikten sonra, kızlar nihayet yatağa girdiğinde ve barımız misafirlerden yeterince boşaldığında, Brett'in evrak işleriyle ilgili bazı düşünceli bahaneler uydurduğunu ve bizi bir şişe ev beyazının tadını çıkarmak için tezgahta yalnız bıraktığını bana bildirdi.

"Hâlâ hayal bile edemiyorum," dedi sırtarak. "Brett'in seni başka bir erkekle seks yaparken izlemesini kastediyorum. O her zaman çok rekabetçiydi. Adamı yakalayıp pencereden aşağı atmadığına inanamıyorum."

Haklıydı ve bu durum, buradaki mali baskıların ikimizi de her zamanki benliğimizden ne kadar uzaklaştırdığını pekiştirdi.

Bardağımdan düzgün bir yudum alırken, "Sanırım bu onun kendine hakim olması için bir meydan okumaydı," diye onu temin ettim.

"Yok artık. Bunu anlayamıyorum bile. Buraya tutunmak gerçekten buna değer miydi? Hem onun hem de senin için."

Sorusunu dile getirirken gözleriyle karşılaştım ve ima karşısında irkildim - uzun zaman önce verdiğim bir kararın yarattığı suçluluk duygusu bir anda daha yeni hatalarımın önüne geçti.

"O da burayı istiyordu. Burayı en az benim kadar seviyor."

Keşke bu ifadeye aktardığım kadar güçlü bir şekilde inanmış olsaydım, ama yeterince savunmacı bir ifadeydi ki bunu hemen anladı.

"Eminim burayı çok seviyordur," dedi, lafı hiç dolandırmadan. "Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, iş başa düştüğünde burası senin kararındı."

Omuz silktim. "İkimiz de haftanın her günü aynı eski şirket saçmalıklarından bıkmıştık."

"Sanırım," diye rahatladı. "Onun bu kadar çabuk kalkıp bu yarışı bırakması beni hep şaşırtmıştır. Rekabetçi şeyleri sever, hep sevmiştir. Bir sürü çekincesi olmadan çekip gideceğini düşünemiyorum."

"Ne diyebilirim ki? İkimiz de sürprizlerle doluyuz."

Başını eğdi ve gülümsedi. "Bugün öylesin."

Bu konuşmayı zaten birkaç kez yapmıştık, her seferinde yüzünde aynı şaşkın ifadeyle aynı zeminin üzerinden geçiyorduk.

Ayağımın taburenin ayağına vurduğunu fark ettim, onu da kendimle birlikte ittiğim düşüncesiyle aynı eski sinirlerim alevlendi

hayatının en zayıf anlarından birinde. Bugün açık itiraflar için bir gün olduğundan, sohbeti yeni keşfedilmemiş bölgelere itmeyi tercih ettim - daha önceki tekrarlar boyunca veba gibi kaçındığım bölgelere.

"Babasıydı," diye yüksek sesle dile getirdim. "Sanırım hâlâ onun ölümünün etkisindeydi. Hâlâ hayatta olsaydı, maddi imkânlarımız olsa bile bu adımı atar mıydı bilmiyorum."

"Üvey babası mı?" diye açıkladı ve bunu her zaman yapmasından nefret ediyordum, sanki bu farklılaşmanın bir anlamı varmış gibi. Brett'in babası beş yaşından beri onun babasıydı, onun yetiştirilmesine bizim babamızın bizimkine olduğundan daha az bağlı değildi, her ne kadar tüm babalık süreci boyunca pislik tavırları olsa da.

"Babası," diye karşı çıktım. "Kan meselesi hiçbir şey ifade etmiyor. Babası onun babasıydı."

"*Babası pisliğin* tekiydi," dedi ve ben de aramızdaki şarap şişesine bir bakış attım. Şimdiden iki kadeh içmişti, belli ki hassasiyetlerini köreltmek için fazlasıyla yeterliydi. "Öldü diye onun bir aziz olduğunu düşündüğünü söyleme bana. Bu senin tarzın değil."

"Babası ona vasiyetinde bize yepyeni bir hayat kurmaya yetecek kadar para bıraktı. Dick ya da değil, ona teşekkür edecek çok şeyimiz var." Ona yetişmek için içkimin geri kalanını içtim ve şişenin tortusunu bardağıma döktüm. "Nasıl olsa tek kelimesini bile duymayacak, o yüzden buraya tekrar gelirse ağzını kapalı tut."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sanki bir şey söyleyecekmişim gibi."

Yapmazdı, bugünlerde çoğu zaman olduğu gibi paranoyak bir sürtüğ gibi davranıyordum. Nefes aldım ve gülümsemeye zorladım çünkü şu anda ihtiyacım olan son şey, bana hoş geldin diyen tek kulağımı kol mesafesine kadar uzaklaştırmaktı.

"Sadece ben değildim," diye karşı çıktım sesime daha nazik bir ton vererek. "Brett de taşınmak istiyordu, dışarıdan nasıl görüldüğü önemli değil. Babası..." Az önceki hakaretini daha da ağırlaştırmadan kelimeleri bulmaya çalıştım. "Zorlayıcı. Talepkâr. Sanırım Brett sonunda onun nefesini ensesinde hissetmeden üzerindeki baskının kalktığını fark etti. Huzur içinde yatsın ama George her zaman fikrini söylemeye hevesliydi."

"Yargılamak," dedi. "Demek istediğin bu. Yargılamak."

Bunu kastetmişim ama bu şekilde söylemek doğru gelmedi. "Dediğim gibi, yepyeni bir hayatın yolunu açtı. Burası için yatırılan para çok yoğundu."

Başını salladı, sanki kafasında bir ampul yanmış gibi gözleri benimkilere odaklandı. "İşte bu," diye açıkladı. "Londra'daki adamdan parayı almaya bu kadar hevesli olmasının nedeni."

Başımı eğerek devam etmesi için onu cesaretlendirdim.

"Yatırım," dedi sanki bugün beynim lapa olmuş gibi. "Bir düşünsene. Tüm hayatını babasının yargılayıcı standartlarına göre yaşayarak geçirdi, senin girişiminle yaşlı adamın parasının batmasına izin vermek isteyeceğini düşünmüyorsun, değil mi? Babasının değerli yatırımının güvende olduğu anlamına gelse muhtemelen kendi bedenini satardı."

"Öyle değil," dedim ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz haklı olduğunu anladım. Yine de devam ederken başımı sallıyordum. "Bunu buradaki geleceğimizi kurtarmak için yaptı, mirasını korumak için değil. Sokağa atılsak da yine birlikte olurduk, birbirimize sımsıkı tutunurduk. Mesele para değil."

"Parayla ilgili değil, hayır," diye ısrar etti. "Babasının parasını batırmanın utancı hakkında. Kaybeden olmanın. Kazanamamaktan. Spor sahasında bir maçı kaybetmektense kendi aletini kesmeyi tercih eder, bunu biliyorsun. Bahisler bu kadar yüksekken ne yapmayı tercih edeceğini Allah bilir." Gülümsemesi kesinlikle sarhoş taraftaydı. "Görünüşe göre amını satmayı."

"Bu çok saçma," diye karşı çıktım. "Bu kararı ikimiz birlikte verdik."

Parmağını havaya kaldırdığında daha tutarlı düşünceler için çabalıyordum. O zaman spekülasyonlarının ciddileşmeye başladığını anladım.

"Lisedeyken babası onu kaç kupa kazanması için zorladı?"

Omuz silktim. "Birkaç tane, ama Brett her zaman sporla ilgilenirdi. Dediğin gibi rekabetçiydi."

"Birlikleriyle babasını etkilemek için kaç tane yaz işi yaptı?"

Bir omuz silkme daha ve hatırlamak için gerçekten düşünmem gerekti. "Birkaç tane. Sorumluluk sahibi

olmayı severdi." "Daha çok babasının standartlarına göre yaşamayı severdi."

İçimi çektim. "Yaptıysa ne olmuş? Ne fark eder ki?"

Gülümsemesi kurnazlığın güzelliği idi ve bana neden ikimizin de cinayet gizemi bağımlısı olduğumuzu yeniden hatırlattı.

"Her şey çılgın bir dallanıp budaklanma ağına bağlı. Bütün bunlar. Sen, burası, geceyi rastgele bir adamla geçirdikten sonra kendini yeniden bulmak için verdiği mücadele."

"Öyle mi?" Onunla aynı bulmacayı bir araya getirmeye çalışarak sordum. "Asit almış Agatha Christie gibi konuşuyorsun."

Başını sallaması o güne kadar gördüğüm en kendinden emin ifadelerden biriydi. "Bu özgüven," dedi. "*Kazanan her şeyi alır ve kazanan Brett Foster* zihniyetini kaybediyor. Değişiklik ona uymuyor, muhtemelen rekabet oyununu toparlamasına yardımcı olmalısın."

"İkimiz de burada kazanmış gibi hissetmiyoruz," dedim ona. "Söylenti değirmeni ucuz otel saçmalığını kapımıza getirdiğinde bu yere daha yeni yerleşmiştik."

"Ve muhtemelen kazanamayacağı bir hücumla karşılaştığını hiç bilmiyordu. Ne zaman bir şeyde kaybetti ki? Bana bir kez söyleyin?"

Ben bir örnek bulmakta zorlanırken o sessizdi. Son on iki ay dışında kolayca hatırlayabildiğim bir örnek yoktu.

"Tamam Sherlock," dedim sırtarak. "Bu saçmalığı düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle. Bu yaz sahilde bir voleybol ligi mi? Galler sahilindeki tüm otel şefleriyle bir kahvaltı şefi kızartması mı?"

"Bu saçmalıkla yüzleşmesini sağla," dedi. "Eğer diğer adamın yatakta daha iyi olduğunu düşünüyorsa, bunun saçmalık olduğunu kanıtlamasını sağlayın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunun saçmalık olduğunu kanıtlamasını sağlamak mı? Tam olarak nasıl? Yatak odasındaki kendi keşiflerimiz pek de başarılı sayılmaz."

Sırtışı kesinlikle çok fazla şarabın sonucuydu. "Bilmiyorum, belki adamı tekrar çağırırım. İkinci raunt, engel yok."

Yüksek sesle güldüm ve şarap bardağını ondan uzaklaştırdım. Gözlerini devirerek kadehi geri aldı. "Sarhoş değilim," dedi. "Pek sayılmaz."

Ama sarhoştı, belli ki hafta içi bir akşamda tatlı bir yudum alkole çok daha az aşınaydı. "Sen delisin,"

diye kıkırdadım, karnım dönerken bile.

"Oh, hadi ama!" diye benimle birlikte kıkırdadı. "Adamın seni arka arkaya beş milyon kez boşalttığını söylüyorsun, Brett başa çıkabilirse onu buraya geri getirmek istemediğini söyleme bana."

Onun bu kadar anlayışlı olmasından nefret ediyordum, kendime itiraf etmekte zorlansam da tekrarını hayal ettiğim her fırsatta klitorisimi ovuyordum.

"Bunda utanılacak bir şey yok," diye ekledi. "Kocana hâlâ aşık olsan bile, şu anda onun için yanıp tutuşuyorsun. Bu çok doğal."

Doğal gelmedi.

"Thomas Heath'i buraya geri getirmemin hiçbir yolu yok," dedim ona. "Bu fikir çılgınca olmasa bile, Brett'in bunu kabul etmesine imkân yok. Birbirlerinden nefret ediyorlar. Adamın Brett'e karşı neden böyle boktan bir şey beslediğini kim bilebilir ki, ama bu işin sonunda dost olmalarına imkân yok."

"Buna gerek yok," dedi. "Brett zirveye çıktığı sürece."

Bu saçmalık karşısında başımı sallayarak yeniden güldüm. "Sen delisin," diye tekrar ilan ettim, sanki o bunu zaten bilmiyormuş gibi.

"Kusura bakmayın ama," dedi bana sırtarak. "Mutlu bir evliliğim varken rastgele bir yabancıyla elli bin dolar için yatan ben değilim."

"Touché," dedim ve kadehimi onunkine tokuşturdum.

Kırkıncı Bölüm

Brett

Grace'in kız kardeşiyle vakit geçirdiğini görmek bana bir şeyler yaptı. Bunu derinden hissettim, birlikte geçirdiğimiz ömrün gerçek kalbine doğru bir çekiş. Aile, arkadaşlar, bu dünyada bir anlam ifade eden gerçek bağlar.

Grace'in bu kaostun içinde kendini yeniden bulmasına yardımcı olacağını umarak onları bir süre sohbet etmeleri için yalnız bıraktım. Belki de onu hem en iyi hem de en kötü haliyle tanıyan birinden duyacağı bir kulak, onu kendisinden hissettiğim ama ulaşamadığım bu saçma güvensizlikten kurtarmaya yeterdi.

Gerçekten de kendimi bekleyen evrak işlerine vermeyi planlıyordum, ancak resepsiyon masasının sessizliğinin ardında kendimi saçma sapan güvensizliklerle boğuşırken buldum.

İşte o zaman tüm bunların gerçekliği yüzüme çarptı. Heath bu kapıdan içeri adım atmadan önce sorunlarımız ne kadar derindi. İçimizdeki bu şeyler, o bize finansal bir can simidi sunmadan çok önce, orada yarı ışıktaki iltihaplanıyor, günlerimiz boyunca isyan ediyordu.

Suç dışarıdaki birine atmak ve kendi eksiklikleriniz için ondan nefret etmek her zaman çok kolaydır. Babamın bana gençken öğrettiği şeylerden biri de buydu. İnandığı şeylerden biri.

Her zaman sensin, evlat. İnsanlar bok çuvalı ve pislik olabilir ama başarısızlıklarımız her zaman bize aittir. Onları sahiplenin, değiştirin, kendinizden sırtınızı sıvazlamaktan ve bir dahaki sefere daha iyi şanslar dilemekten daha fazlasını talep edin.

Onu özledim. Hem övgülerini hem de eleştirilerini özledim, her ne kadar o hala etrafımdayken ikincisine asla inanmayacak olsam da.

Gerçekten de o kadar uzun süredir ortalarda yoktu ki, annemle birlikte yemek masamıza oturduğumuz ilk günden beri bana aşıladığı düşünce yapısını unutmuş muydum?

Birkaç yılın yeterli bir dönüm noktası olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum ama doğrudu. Çocukken yaşadığım bilgeliği unutmuştum. Unutmamış olsaydım bu karmaşanın içinde olmazdım.

Heath, pis teklifini barımızın tepesine yapıştırdığı ilk andan itibaren benim için bir nefret feneri olmuştu. Kısa bir süre önce olsa ona şakacı diye gülüp geçer ve kirli parasını umursamazdım.

Çaresizlik beni her sabah aynada karşıma çıkmasını beklediğim kişiden daha zayıf bir adam yapmıştı ama bu, çaresizliğin önumdeki tek yol olduğu anlamına gelmiyordu.

Kendime bir an verdim, keşke telefonu açıp babamı arayabilseydim, sadece sesini duymak ve sağlam sözlerini içime işlemesini istemek için.

Annem bir sonraki en iyi seçenektir.

Uzun zamandır onu aramaktan kaçınıyor, sonunda buradaki başarısızlıklarımı itiraf etmek zorunda kalacağım noktayı erteliyordum. Beni yarı şok olmuş gibi bir *merhaba* ile karşıladı ve kelimeleri zorla söylerken boğazımda garip bir yumru oluştu.

"Anne, aramadığım için özür dilerim. Meşguldüm."

Ona yalan söyleyemezdim. Oteli sorduğunda, ona hala dizlerimizin üzerinde olduğumuzu söyledim. Grace'i sorduğunda, orada da dizlerimin üzerine çöktüğümünden endişelendiğimi söyledim.

Ve bunu tam da ihtiyaç duyulduğu anda yaptı. Babamın yerine geçti ve nasıl söylenmesi gerekiyorsa öyle söyledi. "Bu sen değilsin, Brett. Sen böyle biri değilsin. Olmak için yetiştirildiğin kişi değilsin."

Boğazımdaki yumru vites yükseltirken başımı salladım.

"Ya yleyse?" Ona sordum. "Ya tüm bunlarla savaşıp galip gelmeye hazır değilsem?" "O zaman derinlere iner ve savaşacak başka nefesin kalmayana kadar her şeyini verirsin."

"yle bir şey değil," dedim. "Bu yzleşebileceğim ve kafa kafaya mücadele edebileceğim bir saçmalık değil. Bundan daha büyük, bundan daha zor."

"Her zaman böyledir," diye karşılık verdi ve ben de onu duydum. Onun ruhunu onunkinin içinden duydum. "Kaçınılmaz olanı ertelemek için bahaneler retiyorsun. Savaşırsın, kazanırsın ya da elinden geleni yaparsın."

zntm bastırmak ve çenemi her zamanki gibi ayarlamak iyi hissettirdi.

Baş salladığımı göremiyordu ama bunu hissettiğini biliyordum. Onu görmeye gitmem gerekiyordu, kuzeyde kız kardeşiyle birlikte güzel ve lüks bir evde yaşıyordu. Mutlu olduğunu umuyordum. Belki de babamın yanında geçirdiği onca yıldan sonra yeni biriyle tanışmıştır. şimdi bunu sormanın zamanı değildi, ben de sormadım. Tıpkı Grace'in kız kardeşiyle yaptığı gibi ondan bir kefalet istemenin zamanı olmadığı gibi.

Annemden yardım isteyecek kadar derinlere inmeden sokaklarda yıkanırıdım. Babam bu düşünceyle mezarında ters dönerdi.

"Nasıl olduğunu bana haber ver," dedi ve ben de onaylarcasına

homurdandım. "Kazandığım zaman sana haber veririm."

"Ya da her şeyini verdiğinde, Brett. Ben senin annenim. Kapım her zaman açık."

İyi niyetli olduğunu biliyordum ama sözleri beni derinden etkiledi. Bunu daha önce hiç söylememişti, beni başarısızlıktan kurtarmaya hazır olduğunu ve beklediğini. Bu sefer başarısız olmamı beklediğini düşününce iim cız etti. Yolun aşağısındaki boktan bir işin ve Londra'dan gelen yalaka bir kancığın baskıları benim için çok fazlaydı.

Detayları bilmiyordu. Heath'in varlığından bile haberi yoktu ama bu önemli değildi. Sesimden bir resim çizecek kadarını duymuştu.

Ve o resim benimdi.

Başarısızlıklarımız her zaman bize aittir. Onları sahiplenin, değiştirin, kendinizden sırtınızı sıvazlamaktan ve bir dahaki sefere daha iyi şanslar dilemekten daha fazlasını talep edin.

Eğer annem aylar süren sessizlikten sonra kendi gvensizliklerimi yüz mil öteden bu kadar yüksek sesle duyuyorsa, Grace her gün yanımda onları ne kadar yüksek sesle duyuyordu?

O hıyarın onu benim asla ulaşamayacağım yerlere götürmesine şaşmamalı. Kendi kavgasıyla kıpır kıpırdı, şimdiye kadar gördüğüm herkesten çok daha fazla bir özgüvenle benim iltihaplı gvensizliklerimle savaşıyordu.

Tıpkı bana sahip olduğu gibi ona da sahip olmuş, oynadığımızı bile bilmediğim bir sahada üzerime hücum etmişti. Top arkamdaki fileye girene kadar onun elinde bir top olduğunu bile bilmiyordum.

Onu sik, ama beni daha çok sik.

Hiçbiri kaldırılamayacak kadar büyük değildi. Ne sahildeki boktan bir rakip, ne de şehirdeki boktan bir rakip.

Eğer o herifle nasıl iletişim kuracağımı bilseydim, rövanş için onunla yzleşirdim. Onu benim blgeme geri çağırırdım ve bu sefer ben sahip olurdu.

Thomas Heath'e karşı kozlarımı ortaya koymayı ve benimle her ne kadar acınası bir kavgaya tutuşmuş olsa da, her türlü mantığın ötesinde, boğa kafalı bir piç gibi alevlendiğimi biliyordum. Bunun her sabah pantolonumdaki sertleşmeyle olduğu kadar, onun suratını yere çarpıp başım dik bir şekilde gol atma isteğiyle de ilgili olduğunu biliyordum.

Ama artık biliyordum. Rvanşın kartlarda olduğunu ve her zaman olduğunu biliyordum.

Her zaman buraya dönmek istemişti, amcık benim kadar cahil olsa bile, ki bundan şüpheliydim. O andan itibaren

teklifinde her zaman daha fazlası vardı.

Tezgâhın üzerindeki kartvizit onun gerçek niyetinin bir göstergesiydi ve dövüşçü Brett o süslü püslü küçük kartı asla mutfak çöpüne atmazdı.

Fighter Brett onu hemen arar ve oyununu eşit bir oyun alanına getirmesini söylerdi. Kirli para yok, aptal kırmızı çizgiler yok, lanet olası dokuz saatlik süre yok.

Belki de onu araştırmalıyım.

Sabah için ihtiyacım olan bir yığın berbat müşteri kayıt formuyla işim biter bitmez bunu yapacağıma karar vermem uzun sürmedi.

Masanın çekmecesini gereğinden fazla güç kullanarak açtığımda, aynı zavallı, süslü püslü küçük kartvizit, park fişlerinin arasına sıkıştığı yerden çıktı.

Uzattığım avucumda evirip çevirirken ve tüylerim diken diken olurken gülümseyeyim mi, kaşlarımı mı çatayım bilemedim.

Belki de babam gerçekten yukarıdaydı, beni izliyordu ve oyun ne kadar iğrenç olursa olsun oyuna geri dönmemi istiyordu.

Ama kartvizitin çöpten mucizevi bir şekilde kurtarılmasından sonra, bir kalp atışı kadar bile şüphe yoktu.

Küçük güzel karım da oyuna geri dönmemi istiyordu.

Bölüm Kırk Bir

Grace

O gece bir şeyler oldu. Benimle ve biraz fazla kaçırdığım şarapla mı, yoksa Brett'le mi, yoksa ikimizle birlikte mi bilmiyorum ama Sarah'yı odasına uğurladıktan ve şarap kadehlerimizi kaldırdıktan sonra her şey çok farklıydı.

Işıkları aldığımda kocam resepsiyon kapısında bekliyordu. Orada olduğunu fark ettiğimde elimi göğsüme götürdüm ve beni çok korkuttuğu için ona küftüm.

Ne güldü, ne özür diledi, ne de gerginliğimi azaltacak bir hareket yaptı. İşte o zaman gördüm. *Hissettim*. Karanlık bakışlarında uzun zamandır eksik olduğunu bile bilmediğim o düşünceli alevleri.

Karnım çırpındı, kalp atışlarım korkudan kaynaklanan sarsıntının çok ötesinde bir hız kazandı, ama vücudumun tepkisi bundan çok daha fazlasıydı, bir kalçamın üzerinde kayarken içimdeki her hücre için içgüdüsel, Brett güçlü kollarını göğsünde sıkıca kavuşturup başını eğdiğinde amım muhtaç bir şekilde küçük bir sıkışma yaptı.

"Siz kız kardeşler eğlendiniz mi?" diye sordu, sesi alçak ve sessizliğin içinde yüksekti.

Bir aptal gibi başımı salladım, gülümsedim, neden birdenbire omurgamda garip bir zonklama olduğunu tam olarak anlayamadım.

"Yaptık, teşekkürler. Kardeş dedikodusu her zaman en iyisidir."

Sırıtarak nefes verdi. "Eminim siz kızlar konuşacak çok şeyiniz olmuştur."

Ayrıntıları paylaşmaktan çekinip çekinmemem gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden biraz omuz silktim ve konuyu değiştirdim. "Evrak işleri bitti mi?"

Sadece bir kez başını salladı. "Her şey halledildi Grace."

Aramızdaki boşluk beni yedi ve tükürdü, çiğnenmiş ve açıkta kalmıştım, o geri çekilip mesafesini korurken açıklıkta bir karmaşa.

"Yatağa geliyor musun?" diye sordum ve başını salladı.

"Hayır," dedi. "Benimle geliyorsun."

Beynim bu tuhaflığı yorumlamaya çalışırken zayıf bir kahkaha atmaya başladım ama bedenim zaten oradaydı. Gümbürdüyordu. Yanıyordu. Derimin üzerinde aç küçük iğneler batıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Nefes nefese bir sesle sordum.

Sonunda öne doğru bir adım attı, ama sadece bir adım. "Burayı ilk görmeye geldiğimiz zamanı

hatırlıyor musun?" Başımı salladım, her şey hafızama iyice yerleşmişti. "Hatırlıyorum, evet."

"Temsilcinin ev sahiplerini götürüp bizi teras kapısının orada konuşmak üzere bıraktığı zamanı hatırlıyor musun?" Bir adım daha attı ve başını dik tuttu, kolları göğsünde sımsıkı dururken omuzları hâlâ büyük ve güçlüydü.

Bu özel anı şafak sökmeden önce gıdıklandı ve gözlerimin onunkilere dikildiğini hissettim. "Yani-"

"Sana söylediğim şey."

Gülümseme dudaklarımdan yavaşça süzüldü. Gerçekten yavaşça. Ama bana doğru attığı bir sonraki uzun adım kadar yavaş değildi. Boşluk basınçla daraldı, karşıt mıknatısların dönmesi gibi ağırlaştı.

"Beni becereceğini söylemiştin," dedim. "Her yerde." "Peki ne oldu?"

Güldüm ama sessizlikte kulağa aptalca geliyordu. "Beni çok siktin Brett, ilk taşındığımızda."

"Son birkaç aydır sözümü tuttuğumu sanmıyorum Grace," dedi bana. "Sanırım benim eksik kaldığım yerde senin aklın dolaşiyor."

Başımı salladım, *zihnimin dolaşmasına* o kadar savunmacı yaklaşmışım ki içim ürperdi. "Hayır. Dolaşmıyorum."

"Ah, evet," diye ısrar etti ve bir sonraki adımı onu daha da yaklaştırdı. Çok daha fazla yaklaştırdı. "Sanırım sırlar saklıyorsun. Küçük kirli sırlar, tatlım. Vücuduna yapmamı istediğin şeylerle ilgili kirli sırlar. Sana nasıl hissettirmemi istediğinle ilgili. Seni ne kadar zorlamamı istediğin. İkimiz de kendimizi saklıyor, unutuyor, yüksek sesle konuşmamız gerekirken nefesimizi tutuyorduk."

Heath'ten esinlenilmiş seks oyuncaklarıyla dolu bir çekmecemiz vardı, ama aramızdaki mesafeyi kapatırken bunların onun aklında hiç olmadığını söyleyebilirdim. Eli çıplak kolumdan omzuma, oradan da boynuma geçti ve parmakları beni sıkıca kavrayıp çekti, öyle güçlü kavırıyordu ki Sarah'yla beni duyduğunu düşündüm.

Tam olarak ne konuştuğumuzu hatırlamakta zorlandım, onun bulunduğu konumdan özgüvenini kaybettiğine dair gözlemlerinin ne kadar kınayıcı olduğunu anlamak için şarabı körlemesine eldim. Ben de ona sordum. Gergin gözlerle ağzımdan kaçırdım ve arkasından özür dilemeye hazırlandım.

"Eğer bir şey duyduysan-" Başladım ama parmağıyla dudaklarıma dokunarak beni susturdu.

"Sanırım bu, siz kızların benim hünerlerim hakkında bol bol dedikodu yaptığınız anlamına geliyor," dedi. "Heath hakkında ona ne söyledin?" Yanaklarım yanarken tüylerim diken diken oldu. "Pek bir şey anlatmadım."

"Bana yalan söylemeyi bırak Grace," dedi ama sözlerinde gerçek bir kötü niyet yoktu.

Bu Brett şekilden şekle giriyordu, gözleri tam olarak çıkaramadığım kaynayan bir karanlıkla canlıydı ama hoşuma gitmişti.

Kolu belime dolanıp beni ayağımdan kaldırdığında yüksek sesle ciyakladım. Beni kendisiyle birlikte kapıdan resepsiyona doğru sürüklerken tuttuğu yerde debeleniyordum ama yarı kıkırdıyor, yarı geriliyordum. Ana giriş holünün sert ışıkları altındaydık ki, vücudu tezgâhın arkasında benimkiyle boğuştu ve beni öne, masanın üzerine savurdu. Misafir yorum defteri avuçlarımın arasında yuvarlanmaya başladı, sıcak ağzı enseme tahrip ederken sırtım kendiliğinden kamburlaştı.

Karncalanma. Çok fazla karncalanma.

"Bu da ne böyle?" Kıçım kasıklarına doğru sallanırken bile sordum.

Omzuma dişlerini geçirmesini beklemiyordum.

"Hanley Okulu'nun sezon öncesi ısınma maçı için rugby takımını gönderdiği ve o maçta onları yenecek kadar toparlanamadığımız zamanı hatırlıyor musunuz? O gece otobüsle evlerine gitmeden önce bizi canımızdan bezdirmişlerdi. Biz de kaybeden bir takım gibi sessizce karşıladık, çünkü kendimizi öyle hissediyorduk. Ezikler."

Başımı salladım, bunun parmaklarının kotumun düğmesini açıp külotumun içine girmesiyle ne ilgisi olduğunu bilmiyordum. "Hatırlıyorum," dedim ona, "çekildiklerinde ölü gibi görünüyordun. Birini öldüreceğini düşünmüştüm."

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu bana.

Hatırladıkça gülümsedim. "Rövanş maçı. Hayatımda seni hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim."

"Kazananlar küçük bir kayıpla pes etmezler Grace. Daha güçlü geri dönerler. Bitene kadar savaşırlar. Ta ki zafer onların olana ya da savaşı kaybedip ölene kadar. O maçta bunu unuttuk ama başka bir maçta asla unutmadık."

Parmakları bacaklarımın arasında çok sıkıydı. Sert ama yetenekliydi. Bu amaçsızca delirmiş bir şehvet değildi. Odaklanmıştı. Kararlıydı. Temasa karşı kıvrandım, kalçalarım içeri girmesi için ona yalvarıyordu.

"Sen kazandın," diye fısıldadım. "Kahretsin, Brett, sen hep kazanırdın. Ondan sonra bir maç kaybettiğini gördüğümü hiç sanmıyorum. Son sene boyunca bile."

"Buraya gelene kadar değil," diye tısladı, aletinin çıkıntısını kıcıma dayarken nefesi kulağıma sertçe çarpıyordu. "İlk engellerde dümdüz düşene ve lanet olası ayaklarımın üzerinde duramayana kadar değil. Yolun aşağısındaki otel bizi canlı canlı yemekle tehdit edene kadar değil. Hayatlarımızdan vazgeçip peşinden koştuğumuz her şeyi burada, hiçbir yerin sonunda kaybetmenin stresiyle değil."

Yüzümü tekrar onunkine çevirdim, gözlerim acıyla onunkilerle buluşurken bile hâlâ dokunuşuyla sarsılıyordum. "Benim hatamdı," diye itiraf ettim sonunda. "Bizi buraya ben getirdim. Özür dilerim."

Gülümsemesini beklemiyordum. "Bizi buraya kadar sürükledin Grace. Burası hakkında çeneni kapatmadın." "Hayır diyebilirdin," diye karşı çıktım. "Hayır demeliydin."

Başını iki yana salladı. "Hayallerinize hayır demeyi siktir edin Bayan Foster. Size hayallerinizi vermek benim bütün dünyam. Eğer geri dönebilseydik, her şeyi baştan yapardım. Ama bu sefer o bokun beni uçurmasına izin vermezdim."

Bu benim Brett'imdi. Evlendiğim Brett. Güçlü, güvenli ve mücadele dolu, hepsi benim için. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar aç, dudakları da benimkilere konup doymak bilmiyordu.

"Seni özledim," diye fısıldadım öpücükler arasında. "Lütfen beni bir daha terk etme."

"Seni asla terk etmeyeceğim," diye fısıldadı. "Ben de kendimi asla terk etmeyeceğim. Hiçbir şey için. Ne yolun aşağısındaki dandik bir otel için, ne de Londra'dan gelen bir otuzbirci için."

Bu söz üzerine nefesim kesildi. "O gitti," dedim. "İstedğim hep sendin. Onu değil. O bir hiçti." Parmakları külotumun içine girdi, tam kıvrılıp boğuma kadar içime battı.

"Onu sen istedin," diye tısladı. "Ve seni almasına izin verdim. Beni yere sermesine izin verdim ve o gece ekibimizin Hanley'e yaptığı gibi, onunla eşit bir oyun alanında dövüşemeyecek kadar berbat bir halde bunu kabul ettim."

Avuç içi klitorisime değdiğinde nefesim kesildi, kot pantolonumu kalçalarımın altına aşağı indirecek kadar geri itti. "O gitti," dedim tekrar. "Artık her şey bizimle ilgili."

Thomas Heath'e olan tüm muhtaç düşüncelerim yanıp kül oldu. Sadece kocam vardı. Sadece onun dokunuşu. Sıcaklığı. Kendi kot pantolonunu indirip yanaklarımın arasına sokarken aletinin kıcıma değen sertliği.

Beni resepsiyon masasına sabitleyip parmakları hâlâ içimdeyken başını ıslak yarığıma sürttüğünde inlememi tutamadım.

Haftalardır böyle bir şey istememiştim. Hatta aylardır. Thomas Heath çılgın teklifiyle kapımızı çalmadan önce, kendimizi son talep mektuplarının ve önemsiz kış rezervasyonlarının pis kokusu içinde bulmadan önce.

"Onu hâlâ istiyorsun," diye hırladı ama ben başımı salladım. Bu onun yeni bir kahkaha atmasına neden oldu. "Bu sefer bana mı yoksa kendine mi yalan söylüyorsun bilmiyorum Grace Foster, ama o küçük tatlı amcık Thomas Heath'le yeni bir maç istiyor ve bunu inkâr etmenin hiçbir anlamı yok."

Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. İçimdeki aletini cesaretlendirmek için deli gibi çırpınırken nefesim kesik kesik soluyordu, ama yemi yutmadı, ıslaklığımı taraması işkenceden başka bir şey değildi.

"Seni suçlamıyorum bile," dedi nefesinin altında. "Adam geldiği andan ayrıldığı ana kadar çok iyi oynadı. Ama bir dahaki sefere o kapıdan içeri adımını attığında farklı bir adamla karşılaşacak. Bir dahaki sefere ona karşı koyacak ve kazanacak bir adamla karşılaşacak."

"Bir dahaki sefer olmayacak," diye yatıştırdım, karnımın bu ihtimal karşısında guruldamasını bastırmaya çalışarak. "Onu bir daha görmeme gerek yok. Hiçbir zaman."

"Hayır," diye hırladı. "Ama istiyorum Grace. Hem de çok."

Aletin başı nihayet içeri girdiğinde haykırdım, kalçalarım gerilmekten titriyordu.

Parmakları hâlâ içimdeydi ve mükemmel noktayı yakalamıştı. Aleti her santim için zorlanıyor, beni iyice gererken sertçe zonkluyordu.

Brett, "Bana onu tekrar görmek istediğini söyle," diye sordu ve ben paçavraya dönmüş amımın muhteşem nabzına kendimi o kadar kaptırmıştım ki inlemekten başka bir şey yapamadım. "Bana istediğini söyle Grace. İkimiz aynı anda, gerçekten. Bunun olmasını sağlamak için ne yaptığını söyle."

Boynumdaki ağzı tüylerimi diken diken etti.

"Ne yaptım?"

"Ne *yaptığınızı* biliyorsunuz Grace."

Ondan bu şekilde saklanamazdım, gücü sırtımda sertçe dalgalanırken ve her şeyimi talep ederken olmazdı.

"Kartvizitini saklamıştım," diye tıslayarak itiraf ettim, tükürürken bile kalbim bu itirafla çarpıyordu. "Özür dilerim... Bana ne oldu bilmiyorum, yemin ederim. Çöpten aldım ve bilmiyordum... Ne yapacağımı bilmiyordum..."

Gülümsediğini hissettim. "Aferin kızıma," diye fısıldadı ve ben hiçbir şey anlamadım. Hiçbir şey anlamadım. "Gerçekle yüzleşmek iyi hissettiriyor, değil mi?"

Başımı salladım, kalçalarını kıcımda dolaştırırken küçük bir fahişe gibi kıvranıyordum. "O gece orada onunla birlikte olmanı istedim, ikinizi de istedim."

"Biliyorum," dedi. "Ben de istedim. O zamandan beri bunu istiyorum, neredeyse seni onun kadar çıldırtmak istediğim kadar."

"Yapabilirsin," dedim ona. "Yapabileceğini biliyorum."

"Yapacağım," diye fısıldadı, sikini içime sokarken.

Şarap beynimi her zamankinden daha yavaş köreltiyor, bacaklarımın arasındaki ihtiyaç sisinin ardında kafatasımın etrafında yuvarlanıyordu. "Lütfen," diye inledim. "Daha sert."

Bana daha sertini verdi. Çok daha sert. Saçlarımdan bir avuç alıp sıkıca çekti ve beni sersemleten bir hamleyle taşaklarıma vurdu.

"Bir dahaki sefere üste çıkamayacak," diye hırladı kocam. "Bir dahaki sefere onunla eşit bir sahada oynayacağım. Onun oyununu izleyeceğim ve kendi oyunumu daha iyi hale getireceğim, ona asla göremeyeceği bir performans göstereceğim." Tenime karşı bir gülümseme daha ve ben onun içindeki mücadeleyi hissedebiliyordum. "Ve sonra o lanet kupayı kaldıracağım."

Heath'i gerçekten buraya geri getiremezdi.

Saçımı tutuşu kafa derimi acıtacak kadar sıkı olmasaydı gözlerini arardım. Onu sevdim. Can atıyordum.

"Ciddi misin sen?" Fısıldadım. "Brett, ciddiysen söyle bana. Dayanamıyorum..."

Tutuşunu gevşettiğinde başım öne düştü ve gözlerim tekrar odaklandığında parmaklarına bakıyordum. Ve orada tuttuğu kartvizite.

Tezgâhın üzerine, yüzüme doğru vurdu.

"Çok ciddiyim," diye tükürdü. "O amcığın rövanşı var ve bu sefer meydan okuyan ben olacağım."

Ondan önce ben boşaldım, o kadar sert boşaldım ki üst kattaki çocukları uyandırmamak için boştaki eliyle açık ağzımı kapattı.

Kukum küçük bir sürtük gibi sıkılıyordu, hem parmaklarını hem de beni mükemmel bir şekilde siktiği sikini yiyordu, zamanlaması kusursuzdu ve bir homurtuyla beni kenardan takip etmesine izin verdi.

Birlikte hareket ettik, birlikte çarpıştık, vücutlarımız çılgınlık içinde titrerken çılgınca birlikte nefes aldık.

Telefonun ahizesini kaldırıp Thomas Heath'in cep telefonu numarasını tuşladığında hâlâ içimde nabzı atıyordu. Ben daha

Boğazını temizleyip hattın bağlanması için hazırlandığında nefesimi bile tuttum.

"Gerçekten çok geç oldu," dedim, gözlerim omzumun üzerinden, ofis telefonunu kulağına dayamış kocama bakarken. "Duymayabilir bile. Biz olduğumuzu anlamaz."

Brett, Heath'inkine rakip bir sırtıışla, "Cevap verecek," diye karşılık verdi. "Söz veriyorum." Ve cevap verdi.

Oh, lanet olsun, gerçekten yaptı.

Bölüm Kırk İki

Thomas

Cep telefonum komodinin üzerinde titreştiğinde duştan yeni çıkmıştım ve havluyu kalçalarımın kadar indirmiştim.

Sırtıtmamı engelleyemedim. Alan kodunu görmeden önce o olduğunu biliyordum. Tahminimden iki gün sonraydı, bu yüzden kendini tutmasına tebrikler, ama yine de haftalık tahmin aralığımın içindeydi.

"Grace," dedim kabul etmek için tıkladığımda, sesim kendimden o kadar emindi ki, o daha incelikleri bitirmeden külotunu ıslatacağımdan emindim.

Bu yanıt beni olduğum yerde durdurdu.

Brett Foster bana "Yanlış tahmin, göt herif," dedi ve ses tonu içimin sıkışmasına neden oldu. Bu, boşanmanın eşliğinde olan ve ülkenin diğer ucundan bana akılsızca şiddet tehdidinde bulunmak için arayan birinin acı hırıltısı değildi. En ufak bir güvensizlik belirtisi ya da kendi acınası hayatının rayları üzerinde kalmaya çalışan bir adam yoktu.

"Brett," dedim. "Bu bir sürpriz. Pek de hoş değil."

Hiç hoş değildi. Nabzım hızla atıyor, telefonu kapatıp onu ve boktan gece yarısı telefonunu yüzüstü bırakma isteğimle savaşıırken soğukkanlılığım zorlanıyordu. Bundan nefret ediyordum, baskı altında kendimi kontrol edememekten bile tiksiniyordum.

"Kartvizit için teşekkürler," diye devam etti. "Sizi arayabileceğimizi bilmek çok güzel."

"Tamamen nezaketen," diye yalan söyledim ve onun kibirli sırtışını kilometrelerce öteden duydum. "Görgü kurallarının ne anlama geldiğini bilmiyorsun Heath, ama iyi denemeydi."

Zorla iç çektim. "Gecenin bir yarısı beni sadece iletişim bilgilerimi bıraktığım için teşekkür etmek için aradıysan, iyi geceler diyeceğim."

Ama telefonu kapatmadım ve o piç de kapatmayacağını biliyordu. Sadece bir noktayı kanıtlamak için sessizce bekledi ve bu tamamen yanlıştı. Tüm bu saçma etkileşim yanlıştı.

"Ne istiyorsun lan sen?" Sonunda söyledim ve sesi alçak bir gürültüye dönüşmeden önce yüksek sesle güldü.

"Sen, ben ve güzel karım," dedi bana. "Lanet sensörler yok, güvenli bir mesafeye yerleştirilmiş sandalyeler yok, denklemi dengesizleştirecek kirli para yığını yok."

Gülme sırası bendeydi. "Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü egon rövanşı geri çevirmene izin vermez. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum, o yüzden saçmalamayı kes."

Küstahlığı karşısında çenem gerildi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ve egom hakkında da hiçbir şey bilmediğinden emin olabilirsin."

"Ama izliyorum," dedi. "İzliyorum, öğreniyorum. Yedek kulübesinden izlerken her şeyi görüyorsun."

"Bu artık senin boktan lise spor oyunlarından biri değil. İstedığımı, istediğim zaman alıyorum." Gücümün içimde toplanmasına

izin verdim, isyan eden sinirlerin her fısıltısıyla savaştım.

"Buraya geri gel," dedi. "Buna bir meydan okuma diyelim. Senin oyunun benimkine karşı. Grace'in tatlı amcığı hakem olabilir." "Ben o ödülü çoktan aldım," diye kışkırttım. "Hem de defalarca."

"Satın aldınız, şimdi kazanma zamanı. Eğer kirli oynarlarsa herkes kazanan olabilir."

"Kirli oynamak en sevdiğim oyun biçimidir," diye tısladım, ondan hiç gelmeyen bir yükseliş bekliyordum.

"Rövanş gelecek Salı," dedi, sesi inanılmayacak kadar lanetliydi. "En üst süit müsait, size hemen bir rezervasyon yapacağım, tabii bu meydan okumaya hazırsanız."

"Bak," dedim ve sesim hiç de düzgün değildi. Bir tıslamaydı. Bir tükürük. Ergenlik anıları tekrar ortaya çıktıkça safralar saçıyordum. "Senin lanet olası üzücü meydan okumalarına ayıracak vaktim yok. Zamanıma ihtiyacım var, sikime de. Onu senin kıyıdaki bal küpüne daldırıp tatmin oldum bile, teşekkürler."

Beni kışkırtmasını bekledim. Oyun alanında kışımı nasıl tekmeleyeceğine dair okul bahçesindeki alayları. Oraya gidip ona nasıl biri olduğumu göstermem gerektiğine dair ilkel homurtuları.

Ama gelmediler.

"Peki," dedi. "İstedğin gibi olsun. Fikrini değiştirirsen internetten nasıl rezervasyon yapacağını biliyorsun." Ve sonra gitmişti.

Hat kesildi. Arayanın sesinin kesilmesi alnımın terlemesine, sırtımın sert pazarlıkların soğukluğuyla kabarmasına yetti.

Telefonu yatağın üzerine fırlattım ve Brett Foster'a hayatının her şeyi için lanet okudum. Mahvoldukları gerçeğini görmezden gelme konusundaki üzücü kararlılıklarına lanet ettim. Onları mahvettiğim için.

Kendime bir viski doldurdum ve bir dikişte içtim, içimdeki kokuşmuş çukuru yatıştırma şansı varmış gibi eski yanığın tadını çıkardım.

Sonra da hislerim geri kalanıma yetişmeden lanet olası web sitesini aradım.

Bölüm Kırk Üç

Grace

Biz yatak odasına geçmeden önce Brett'in telefonuna internet üzerinden yapılan bir rezervasyonun ping'i düştüğünde buna inanmadım ama o inanabildi.

Gülümsemesi muzafferdi, ahizeyi bana doğru çevirirken gözleri zaferle parlıyordu. Mesajı okumama gerek yoktu ama yine de okudum ve titreyen parmaklarımla telefonu elinden aldım.

Thomas Heath. Ana süit.

Yedi gecelik bir rezervasyon.

Yedi. Yedi

gece.

Ağzım açık kaldı.

"Ciddi olamaz," diye kekeleydim ama Brett başını salladı.

"Oh, yapabilir," dedi. "O çok ciddi biri. Ama benim kadar ciddi değil."

"Bunu düşünmeliyiz," diye telaşlandım. "Onun kim olduğunu bilmiyoruz, tam olarak değil. Ne planladığını, ne düşündüğünü, neler yapabileceğini bilmiyoruz."

"Henüz bilmiyoruz," diye karşı çıktı. "Ama öğreneceğiz. O amcık bu sefer kontrolden geçtiğinde bilmemiz gereken her şeyi ve daha fazlasını öğrenmiş olacağız."

Başımı salladım, saçma sapan itirazlar patlamak ve yüksek sesle haykırmakla tehdit ediyordu, ama yapmadılar. Yapamadılar.

Kocamın bu versiyonu, koridorda yürüdüğüm ve her şeyimi vereceğime söz verdiğim kişiydi. İyi günde kötü günde yanımda güçlü duracağına güvendiğim kişiydi. Geceleri yatakta tüylerimi diken diken eden ve gün boyunca beni çılgına çeviren ten tene açlık duyduğum kişi.

"Ödeme yapmak isteyecektir," dedi ve ben de ona inandım. "Parayı bir kalkan gibi kullanır. Bu bir güç olduğu kadar bir zayıflıktır da. Daha fazla değilse bile."

Kaşlarımı kaldırdım. "Böyle bir kalkan benim için sorun olmazdı."

Başparmağıyla yanağımı okşamasına rağmen başının ucu beni aptal gibi hissettirdi. "Mesele banka hesabında ne olduğu değil," dedi. "Burada ne olduğuyla ilgili." Elini göğsüme indirdi, avuç içi göğsüme ve atan kalbime karşı sıcaktı. "Bu senin kim olduğunla ilgili. Neye inandığınla. Kemiklerinde ne kadar savaşçı olduğunla ilgili."

Elimi onunkinin üzerine koydum ve nefes aldım, kalbim bir tren gibi çarpıyordu.

"Öp beni," dedim ve öptü. Sert ve hızlıydı, ağzı genişti ve beni yatağa doğru götürürken dili şiddetliydi. Kot pantolonumu ikinci kez aşağıya çektiğinde ilk orgazmdan zar zor kurtulmuştum. Dizlerinin üzerine çöküp beni yalayıp yuttuğunda, sanki ben onun en büyük zevkiymişim ve klitorisim en sevdiği tatlıymış gibi emip homurdanırken, dili amıma da ağzıma olduğu kadar şiddetliydi.

En alttaki şifonyer çekmecemize uzandığında parmaklarımla kafa derisine dokunarak kıvranıyordum, sert bir şeyin başı içeri girene kadar neye daldığımı sorgulamayacak kadar ahlaksızdım.

"İkimizi birden alman gerekecek," dedi ve klitorisim çılgınca kıvılcımlandı. "O güzel küçük amcığını bu meydan okumaya hazırlamaya başlasak iyi olur."

Kahretsin, beni nasıl çalıştırdı. Parmakları, ağzı ve o lanet çekmecedeki her oyuncak. Hepsini aldım ve daha fazlası için yalvardım, bana benzemeyen bir sesle her şey için yalvardım. Ve sonunda, vücuduma aynı anda iki oyuncak sunduğunda, kıcım kalın plastik bir şaftın etrafında sıkıca kenetlenirken, amım diğerini yutmak için zorlanırken, ben de kendim gibi hissetmedim.

Kendimi plastik bir çarşafın üzerinde kelepçeli bir kadın gibi hissettim. Bir yabancı için çözülen ve ona her şeyini veren pis bir kaltak.

Ama bu sefer kocamdı. Bu kez bedenim şehvetle olduğu kadar aşkla da çarpıyordu. Ve çok lezzetliydi. Çılgıncaydı. Zorlanan deliklerimin gerilmesiyle homurdanırken her yönden iğrençti.

"Yapamam," diye tısladım, kıpırdanırken bile. "Dayanamıyorum."

"Sen onu almak için doğmuşsun," diye karşılık verdi. "Gelecek hafta ete kemiğe bürüneceksin ve o gittiğinden beri her gün klitorisini ovuşturduğun o iğrenç fantezinin her parçası olacak."

O anda tekrar boşaldım.

Ve o gece yatakta klitorisimi fanteziye sürmediğim ilk geceydi. Buna

ihtiyacım yoktu.

Aynı zamanda yatakta kocamın yanına sokulduğum ve onun sabit nefesinin korkularımı bir tepki bile vermeden yatıştırmasına izin verdiğim ilk geceydi.

Neredeyse bir yıl önce dedikodu değirmeni bizi vurduğundan beri ilk kez bir kadın gibi umursamadan uyudum. Kabus görmeden. Sabahları buranın gideceği düşüncesiyle çarpıntı hissetmeden.

Sarah ben daha tek kelime etmeden bende ki değişimi fark etti. Ve ona eski kocamın dönüşünü ve meydan okumasını anlatmayı bitirdiğimde, kahvaltı masasının karşısındaki gülümsemesi her şeyi anlatıyordu.

Çocuklar arabaya bindirildikten sonra sarılmak için yakınım a eğildi, yanağıma kondurduğu öpücük, neşeli yoluna devam etmeden önce son bir kardeşçe fısıltı için kulağıma geri döndü.

"Gizemi çözeceğim," dedi bana. "Londra'dan Thomas Heath buraya döndüğünde ayakkabı numarasından en sevdiği restorana kadar her şeyi öğrenmiş olacaksın."

Ona öyle sıkı sarıldım ki ayaklarından kaldırdım, tıpkı eski günlerdeki gibi, ben büyük abla, o küçük

olan. "Seni özleyeceğim" dedim ve o da güldü.

"Yabancı olmayacağım," dedi. "Hayatınız uzaktan izlenemeyecek kadar ilginç."

Bölüm Kırk Dört

Brett

Her iyi sporcu, antrenmanlara bağlılığın oyunu kazanmada büyük rol oynadığını bilir.

Dünya standartlarında fitness için çabalayan bir atlet kadar kararlıyım, eşimin vücuduna hakim olma arayışında her gece kendimi sınırlara kadar zorluyordum.

Onu yepyeni bir spor dalındaki bir yabancının gözünden izledim, tüm tuhaflıklarını ve titremelerini mutlak bir dikkatle gözlemledim.

Daha önce hiç takdir etmediğim bir sürü iniltisi vardı. Patlama uçuşumunda sallanmakta olduğunu yüksek sesle haykıran ürpertiler, ama farklı tatlarda geliyorlardı. Hepsini öğrendim. Hepsini sevdim.

Ben *onun her şeyini* seviyordum ve beni yeniden keşfettikten birkaç gün sonra onun da benim her şeyimi sevdiğinden hiç şüphem kalmamıştı.

Çok fazla ter dökmeden Heath'in rezervasyonunu iptal edebilirdim ama bunu yapmak istemedim. Sadece kendime olduğu kadar ona da kanıtlamam gereken bir şey olduğu için değil, Grace yüzünden. Onun hayalleri yüzünden. İkimizin de onu aynı anda doyurmamızdan bahsedildiğinde gözlerinin parlaması yüzünden.

Pazartesi sabahı yatakta uzuvlarını uzatırken bana "Bir gün kaldı," dedi. "Bir tane fazla,"

dedim ve gülümsedim.

Şaşkınlığı çok lezzetliydi. Gülümsemesi, böyle çılgınca bir tekrarı yaşamak için ihtiyacım olandan daha fazla yakıtı.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

"Çünkü istiyorsun," diye cevap verdim. "Çünkü her sabah senin için en iyisi olmak için canını dişine takacak iki adamın arasında çılgına döneceğini düşünerek uyanıyorum."

Bu, o güzel ağzını yatak örtülerinin altına daldırmak ve vahyimi kendi gözleriyle görmek için ihtiyacı olan tek teşvikti.

Her ne kadar Heath denen orospu çocuğunun işimizi berbat etmesinden nefret etsem de, adama bir içki borcum olduğunu inkâr edemezdim.

Karım daha önce hiç görmediğim bir şekilde parlıyordu. Beni daha önce hiç görmediğim şekilde seviyordu. En ince ayrıntılarda, içimde yeniden kazandığım güce çok güzel bir şekilde karşılık verişindeydi.

Kadınımın içindeki küçük sireni, onu kıyıya sürükleyecek ve kumda çırpınırken ona sahip olacak kadar güçlü bir erkeği arzuladığını benden önce görmüştü. İfşa edilmek için olgunlaşmıştı, onu iyi düzenlenmiş beyninden ve mükemmel tavırlarından kurtaran hırıltılı talimatları seviyordu.

Ona bir içkiden daha fazlasını borçluydum. Sırtına bir tokat da borçluydum ama o tokadı yemeyecekti. Ta ki *iyi oynamış* bir *kaybedenin* teselli tokadı olana kadar.

Bütün gün boyunca yatak odasını ona uygun hale getirmek için uğraştı. Sanki onun gibi bir hıyar için hiçbir şey fark etmeyecekmiş gibi her yüzeyi pırıl pırıl parlatıyordu. Amcığı ve şatafatı için orada olacaktı, dekoru için değil.

el işlerini gösterdi, iyi bir iş çıkardığı için yanağından öptü.

Bir Pazartesi günü için oldukça yoğunluk, bahar hızla geliyor ve uzun hafta sonu tatilcilerini de beraberinde getiriyordu. Pompaların arkasında kendimizi meşgul ederken barımız şaşırtıcı derecede hareketliydi ve onları ilk kez o zaman duyduk - yolun aşağısındaki yerden iade edilen rezervasyonların hikayeleri.

"Bir alternatif önerdiler," dedi bir adam bize. "Ama yirmi mil kuzeydeydi ve burası kadar güzel bir yer değildi."

Geceyi tamamladıktan sonra web sitelerine baktık, Grace parmaklarını kavuşturup dizüstü bilgisayar ekranına bakarken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Ertelendi," dedim, kendi adıma pek inanamayarak. "Yeni açılış tarihi Temmuz geçici, yaz tatiline hazır." "Bu çılgınlık," dedi, sadece tekrar tekrar görüldüğünü görmek için takıntılı bir şekilde yenilemeye tıkladı.

"Çılgınca iyi," diye cevap verdim ve ekranı kapattım.

Çok iyiydi. Rezervasyonlarımız artıyordu, pingler istikrarlı bir şekilde geliyor ve artıyordu. Değerlendirmelerimiz olumlu yönde parlıyordu ve tekrar rezervasyonlarımız güçlü bir şekilde geliyordu.

"Tek ihtiyacımız olan bir şef," dedi bana yüzüncü kez ve ben de ona inanmaya başlamıştım. "Eğer yaza kadar iyi bir şef bulabilirsek, o zavallı kışlarını ezip geçeceğiz."

Ve işte karşımızdaydı. Rekabetçi Grace, gölgelerin arasından onların bok çukurunu yakıp kül edecek kadar büyük bir ateşle ortaya çıkmıştı. Sonunda oraya vardığımızda onu yatağında sıkıca tuttum, nefesimi içine çekerken kollarım onu sımsıkı sarmıştı.

"Yarın," dedi ve parmaklarını sırtımda gezdirdi. "Umarım ikinci raunda hazırdır." "Paraya hayır diyoruz," dedim ona. "Masaya ne kadar koyarsa koysun."

"Ne kadar olursa olsun mu?" diye kıkırdayarak sordu ve ben de burnunun şişkin ucunu ısırdım.

"Ne kadar olursa olsun, Grace. Cevabım hayır. Hayır teşekkürler, seni yalaka amcık, senin lanet parana ihtiyacımız yok."

"Ben olsam böyle demezdim," diye iç geçirdi. "Ama duygu olarak aynı çizgide olacağım."

"Hayır, teşekkürler, seni yalaka amcık, lanet parana ihtiyacımız yok, sadece sikine ihtiyacımız var," demeye ne dersin? Ben önerdim. Gülüşüne bayıldım. "Hayır, o kelimeler de değil."

"Söyle," dedim ona. "Sadece bana. İçinden geldiği gibi söyle."

Gözleri soluk ay ışığında karanlıktı, çok klişe ama çok doğrudu, doğrudan benimkilere bakıyorlardı.

"Hayır teşekkürler, seni yalaka amcık, otuzbirci Heath, senin lanet parana ihtiyacımız yok, sadece sikine ihtiyacımız var. Sert olsun lütfen. İyi yap. Ve bu sefer benim için geldiğinden emin ol, pislik."

Onun kendi güvensizliklerini neredeyse unutmuştum, kendi kavgam ve öfkem altında onları

gözden kaçırmıştım. "Senin için gelecek," dedim ona. "Sadece buna inanmalısın Grace. Tanrı

biliyor ya, *ben* inanıyorum."

Bölüm Kırk Beş

Thomas

Yolculuk çok zordu, ülkeyi boydan boya geçip hayatımın dövuşüne giderken parmak eklemlerim direksiyonda bembeyazdı.

Onu ben alırdım. Hayatı boyunca taşıdığı saçma sapan palavraların altında ne kadar işe yaramaz bir pislik olduğunu gösterecektim ona. Güzel karısına odadaki gerçek erkeğin kim olduğunu gösterecek ve sahildeki küçük hayatının, içinde gerçek bir erkeğin sikinin heyecanı olmadan bir hiç olduğunu ona hiç şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde gösterecektim.

Bu sefer riskleri o kadar arttırdırdım ki, baskıdan kaçmak zorunda kalırlar ya da kendilerini tüm şüphelerin ve mantığın ötesinde onları mahvedecek bir sonuca iterlerdi.

Grace ile Londra'da bir hafta için 100 bin dolar. Benim evimde, her emrimi yerine getirecek ve her hevesimi besleyecek.

Otoparklarına girdiğimde, geçen sefer gördüğüm acınası araba kalabalığını bekliyordum, ama mekan hareketliydi; insanlar ön tarafı doldurmuş, denizi seyredirken dondurma yiyorlardı ve birkaç çocuk parmaklıklar boyunca ellerinde kova ve küreklerle koşturuyordu.

Daha içeri adım atmadan yaşlı bir çift için kapıyı açtım, Foster'ları barın arkasında öğle içkilerini servis etmekle meşgul buldum, Brett'in eli bira içmediği her an Grace'in sırtının küçük kısmına dayanıyordu. Gördüğüm manzara karşısında içim daraldı.

Kapı aralığında arkama yaslanıp izledim. Bu, içine girmeyi hayal ettiğim sahne değildi. Üstü örtülü bir sefalet bekliyordum, gözleri her kalp atışında benimkini tarıyor, bir yudum deniz meltemine ihtiyaç duyduğu gibi, sunabileceğim pislikten bir yardıma daha ihtiyaç duyuyordu.

Beni ilk Brett fark etti, çenesi kibarca başını sallarken gözleri kısıldı. Bara doğru adım atıp oturduğumda bir viski bekliyordu, elinin bir hareketiyle huysuz bir şekilde ahşap işçiliğine doğru itti.

"Müşteriler. Ne büyük bir yenilik," dedim gülümseyerek. "Ben olsam bu ticaretten en iyi şekilde faydalanırdım. Yolun aşığındaki canavar yaz için kapılarını açtığında tek başına kalacaksın."

Brett, "Takip edilecek kadar ilginç olduğumuzu gördüğüme sevindim," diye yorum yaptı. "Bana pek otelci gibi gelmediniz, sanırım karşı konulmaz bulduğunuz tek şey bizim sağlam kişiliklerimiz."

Sesimi alçaltarak, "Senin kişiliğin değil," diye karşılık verdim. "Sadece karının küçük kirli delikleri sikim için yalvarıyor."

Barın tepesine doğru eğildi. "Ben buna yalvarmak demezdim," dedi bana. "Sadece çifte porsiyon tatlı denemek istiyor. İkimiz de servis tabağında yan yana olduğumuzda eminim seninkini yavan ve tatsız bulacaktır."

"İyimserliğinize hayranım." Kadehimi dudaklarıma götürdüm. "Umarım bahisleri kurduğumuzda da bu kadar iyimser olursun."

Grace sözümü duymak için tam zamanında yanına geldi ve aralarında geçen bakıştan nefret ettim, gözler özel bir şakaya gülüyordu.

Benimle ilgili bir şaka.

Bu duygu hem yabancı hem de rahatsız ediciydi, duyduğum her şakanın benimle ilgili olduğu zamanları hatırlatıyordu. Daha da kötüsü

Boktan mizahlarından ziyade Brett'in rahatsızlığını saklamaya fırsat bulamadan görmesiydi.

"Hadi ama Heath," dedi. "Huysuz bir tipe benzemiyorsun. Son birkaç haftadır hayat seni üzüyor mu? Başka bir çift daha senin evliliği mahveden saçma sapan oyunlarının farkına vardı ve senin müdahalelerine karşı bağışıklık mı kazandı?"

"Hayır," dedim ona. "Hiçbir çift benim niyetimi anlayamaz. Ben olsam gerçekten hak edene kadar kendimi tebrik etmekten kaçınırdım."

Grace gözlerini devirdi ve elini aramızda salladı. "Pekâlâ çocuklar, bunu sonraya saklayın. İlgilenmemiz gereken müşterilerimiz var."

Bana yatak odamın anahtarını verdi ve ben de düşüncelerimi toparlayana kadar marjinal olarak güvenli bir alana çekildim. Ev tertemizdi. Mükemmellik için cilalanmış ve ruhumdaki en titiz tüketici standartlarını tatmin edecek kadar temizdi.

Sandalyelerin eksik olduğunu fark etmem bir anımı aldı ve bu en azından yüzüme bir gülümseme getirdi.

Bu akşam bir yatakta üç kişi, kelimenin gerçek anlamıyla. Çantamı dikkatlice açtım ve pencereye çıkıp ön tarafa bakmadan önce her bir giysinin düzgünce asıldığından emin oldum.

Kayalık çıkıntılar arasındaki kumlu koyda, buranın gerçekten ne kadar hoş bir yer olduğunu unutmuşum. Bir an için, ayaklarımı uzatıp şehrin çılgınlığına bir mola vermeyi dört gözle bekleyen gerçek bir misafir olmayı diledim. Belki bir gün.

Ama bugün

değil. Bu

hafta değil.

Alt katta onlara tekrar katıldığımda boş bir barda soğuk bir şişe suyun tadını çıkarıyorlardı, altın kol düğmeleri ve saçlarımın yeni bir taramasıyla ince ütülenmiş bir takım elbise giymiştim.

Bir viski daha içmeyi reddettim, onun yerine kendi suyum içmeyi tercih ettim ve işte o zaman ciddi müzakerelere başlamaya karar verdim.

"Yüz bin dolar," dedim onlara, kaçınılmaz açlığın gözlerinin arkasına geçmesi için duraklayarak. Ama gelmedi. Rakamı tekrarlamadan önce boğazımı temizledim. "Yüz bin pound," dedim ama Brett göt deliği parmaklarını kaldırdı ve beni cesaretlendirdi.

"Evet, seni duyduk. Yüz bin dolar. İstemiyoruz." En

sevdiğim acı kahkahamı attım. "Elbette istemezsiniz."

"Buna inanın," dedi. "Biz istemiyoruz. Dünyada sizden alacağımız tek bir meblağ bile yok, o yüzden pazarlık kozlarınızı onları isteyen birine saklayın."

Grace'e baktım ama yüzü sakinliğin resmiydi, gözlerinde en ufak bir anlaşmazlık belirtisi bile yoktu. "Para dünyayı döndürür," dedim onlara. "Aptal olmayın."

Barın tepesine çıkıp bana bakana kadar o kadının ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Bukleleri kabarıktı ve yanakları kızarmadan sağlıklı bir pembelikteydi. Gözleri heyecanlıydı ve gerginliği çok iyi gizlenmişti, yaklaşırken duruşu tamamen doğaldı.

"Para dünyayı döndürüyor olabilir," diye fısıldadı. "Ama erkeği yaratmaz." Tezgâhın üzerinden uzanıp parmaklarını göğsüme bastırdığında irkilmedim, gömleğimin altındaki atışların hızını hissedip onları yarış halinde bulma ihtimaline lanet okudum. "Adamı adam yapan buradaki şeydir," diye bitirdi.

O kadar mantıksızdı ki, yanlarım ağrıyana kadar güldüm, o uzaklaşana kadar zar zor nefes aldım.

"Siz ikiniz benim yokluğumda bir hippy aşk komününe mi katıldınız?" Sırıttım. "Ya da belki de sonrasında ihtiyacınız olan tek terapi buydu."

"Üzücü," dedi. "İnsanların insani gerçeklere karşı bu kadar alaycı olması üzücü. Bence terapiye ihtiyacı olan belki de sensin."

"Seks terapisi," diye karşı çıktım. "Öyleyse işimize dönelim. Bayan Foster'la Londra'da, kendi evimde geçireceğim tam bir

haftaya karşılık masada yüz bin dolar var."

İkisi de başlarını sallarken güldüler.

"İstemiyoruzun neresini anlamıyorsun?" diye sordu ve tüm bu saçma sapan alışverişte ilk kez ciddi olabileceklerini düşündüm.

Grace, "Sadece seni istiyoruz," diye ekledi ve bu gerçekten de içimde rahatsız edici bir şeyin yükselmesine neden oldu. "Bahis yok, pazarlık yok, çılgın nakit teklifleri yok. Sadece sen ve biz. Zaman kısıtlaması yok, vızıldayan alarmlar yok, aptalca kırmızı çizgiler yok."

Brett bana "Bar bu gece 10'da kapanıyor," dedi. "On buçukta kapınızda olacağız. Bu arada birkaç kadeh içki içmekten çekinmeyin."

"Bunu düşüneceğim," diye cevap verdim, elimden geldiğince soğukkanlı davranarak. "Bu arada kendi akıl sağlığını da düşünmeni tavsiye ederim. Yaz geldiğinde ve burası ayak bileklerinize kadar ölü olduğunda cömertliğime minnettar olacaksınız."

İçkimin geri kalanını devirip çıkışa yöneldiğimde yine kendi aralarında gülüşüyorlardı.

Bölüm Kırk Altı

Brett

O akşam bara döndüğünde yüzünü göstermedi. Grace bakmaya devam etti, her hareket işaretinde gözleri kapı aralığına kayıyordu. Kısa bir süre önce olsa bu beni çok rahatsız ederdi, ama şimdi değil.

Kalbi ve ruhuyla benim olduğunu biliyordum. Sadece vücudunun da benim olduğunu kanıtlamam gerekiyordu, sadece parmağındaki yüzüğün vasiyetiyle değil. Bunu üst kattaki o yalaka bok çuvalına kanıtlamam gerekiyordu.

Müşterilerimiz çoğunlukla erken yatanlardı, geceyi tamamlayıp harekete geçmeyi planladığımız sırada bar neredeyse boşalmıştı. Son çift içkilerini saat ondan kısa bir süre önce bitirdi ve yüzlerinde yarı sarhoş gülümsemelerle odalarına doğru yola çıktı.

Biraz almaya gidiyorlardı, içlerinden ılık saçıyordu. Tıpkı benim Grace'imde olduğu gibi.

Gözlerimiz her buluştuğunda nefes nefese bir nefes veriyordu, tamamen gerçek olduğunu bildiğim ve şüphesiz vücudunu sıkı yaylı bir keman gibi tıngırdatan sınırları iletliyordu. Yine de bundan daha fazlası vardı. Bakışları ne zaman benimkilere çarpsa, bakışlarındaki boğuk parıltı. Her yanımdan geçişinde bana sürtünmesi, bir anlığına yakınımda durması, tişörtümün içinden tenimi ateşleyen sıcaklığı.

Bunu istiyordu. Şimdi her zamankinden daha fazla. İkimizi de istiyordu. *Onu* istiyordu.

O sümüklü herifi, pespaye anlaşmasını masaya ilk koyduğu andan itibaren arzulamıştı ama şimdi bu arzu daha derin, daha karanlıktı, kendi kırılmış ego kriziyle ve bir dahaki sefere daha iyisini yapma arzusuyla iç içeydi.

Beni diğerlerinden daha fazla rahatsız eden tek sorun buydu. Diğerleriyle kafa kafaya mücadele edebilirdim, ama bu, onun yataktaki sahte kayıtsızlığından kendini sorumlu tutma şekli, bu beni kabarttı.

Bu gece sadece iki adamın güzel karımı heyecanlandırmak için karşı karşıya gelmesiyle ilgili olmalıydı, güzel karımın onu reddetmeyi kendine görev edinmiş bir adamı alt etme yeteneklerinden şüphe etmesiyle ilgili değil.

Bu sefer onu inkar etmeyecekti. Kafa kafaya verdiğimizde onu konfor alanının dışına itmeyecekti. O da en az bizim kadar savunmasız olacaktı ve ben bunu biliyordum. Olmak zorundaydı. Kazanmak bu şekilde olur - kendini konfor alanının dışına itmek ve her şeyini vermek ve Thomas Heath de tıpkı benim yaptığım gibi kendini bir kazanan olarak görüyordu.

Yakında gerçekleşecek tekrar için hazırlanırken Grace'in sınırları ön plana çıktı. Ben duştan çıkarken kıyafet seçimleri arasında bocalıyor, en sevdiği iç çamaşırı takımlarını birbiri ardına çıplak vücuduna tutuyordu.

"Hangisi?" diye sordu, bir elinde koyu kırmızı dantelli bir sutyen ve külot, diğerinde beyaz saten bir basque ve tanga vardı.

Muhteşem karımın ne giyerse giysin muhteşem görüneceğini çok iyi bildiğim için bir fikir belirtmek istemedim. Onun kendi gerçeğini aramasını ve kendi tenine en çok benzeyecek seçeneğe yönelmesini istedim.

"Cevabı zaten biliyorsun," dedim ona. "Sadece bildiğini bilmiyorsun. Hangisi olacak?"

Kırmızıydı. Bunu daha o söylemeden, sadece gözlerinin aynadaki yansıması üzerinde gezinmesinden anlayabiliyordum.

Ben onu izlerken, o güzel sütlü memelerini dantelli kupların içinde mkemmел bir pozisyona getirerek kendini styenin içine soktu. Onu hemen styenden çıkarmamak için her şeyimi verdim, ağzım ziyafet ihtimaliyle sulanmaya başlamıştı bile.

Klotunun içine girerek onu kaalarının üzerinde yeterince yükseğe çekti, güzel kırmızı kumaş ipeksi tümseği bir doğum günü hediyesi gibi paketledi. orap yoktu, Heath gibi bir hıyar için kasıksız bir davetiye de yoktu. Bu tamamen ona aitti. Güzel ve çıktı ama doğal olarak abartısızdı. Dar siyah mini elbisesini giyip eteğini kaalarına doğru çekiştirirken gözlerini ondan alamıyordum. Etek aşağıya inmiyor, sanki vücuduna püskürtülmüş gibi kıının kıvrımlarını sarıyordu.

Siyah parlak stiletolarına adım atarken sendeledi, dengesini bulurken kollarını uzattı. Bir çırpıda kendine geldi. Omuzları geriye ve yukarıya doğru çekilmiş, karnı yukarı ve aşağıya doğru inmiş, o mkemmел göğüsleri bir rüya gibi sergiliyordu.

"Yapacak mıyım?" diye sordu, bir eli kaasındaydı ve ben gülümsedim. Nasıl da

gülümsedim. "Onun nefesini keseceksin," dedim ona. "Tıpkı benimkini aldığın

gibi."

İltifatımı sanki onu pohpohluyormuşum gibi elinin tersiyle itti ama aynaya son bir kez bakarken gururunun parıltısını gördüm.

Gardıroptan en iyi siyah gmleklerimden birini seçip en iyi koyu renk kot pantolonumla eşleştirerek kendim için giyiniyordum. Kendime kaliteli bir koku sıktım - Grace'in geçen Noel'de bana aldığı kokuyu.

Yanımda bana katılırken nefesimi içine çekti, yanıma bastırırken parmaklarını benimkilere geçirdi. "Yemek için yeterince güzel kokuyorsunuz, Bay Foster."

"Asıl benim ağzım sulanıyor," dedim ona. "Yakında onu Bayan Foster'ın ana yemeği için de salyalarını akıtacaksın."

"Bir şey alalım mı?" diye sordu, ritmimi bulduğumdan beri sürekli sergilenen kaotik seks oyuncakları yığına başını sallayarak.

Başımı salladım. "Hayır."

Sahne yok. Bu gece

olmaz. Sadece o ve

ben.

Özel alanımızı terk edip tırmanışa geçtiğimizde onun her nefesini duyabiliyordum. Elleri benimkinde titriyordu ama ben sağlamdım, kıpırdamıyordum, olacaklar karşısında çenemi sıkıyordum. Parmaklarımı kapısına vuruşum hissettiğim kadar şiddetliydi, koridorun sessizliğinde gümbürdeyerek geri adım attım ve onunla yüz yüze geldim.

Cevap verdiğinde de aynı ateşle kapıyı ardına kadar açtı ve kenara çekilmeden önce bir saniye boyunca bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Dakik," dedi. "Zaman kaybına tahammülüm olmadığı için bu da iyi bir şey."

Grace içeri adımını atarken gözleri onu yiyip bitiriyordu. Adamın onu ne kadar çok istediğini görmesini isterdim ama utangaçlığı başını ne eğmesine neden oluyordu, gülümsemesi o kadar utangaçtı ki içime işliyordu.

"O zaman hiç vakit kaybetmeyelim," dedim ve yatağın diğer tarafındaki mini bara doğru giderken durdu, her zamanki gibi duygusuz bir orospu çocuğu gibi sırtarak başını salladı.

"İstediğin gibi olsun."

"Her zaman,"

dedim.

Grace yatağın bana en yakın kenarına oturdu, birbirimize bakarken bir ileri bir geri gidip geliyorduk. Gözlerini onunkilerden ayırmadım, ellerim üst dğmeme iliklerken sinirden eser yoktu.

Onunkiler de onunkiler kadar soğukkanlıydı. Gğsn ortaya çıkarırken korkusunu belli etmeden gömleğinden aşağı doğru iniyordu.

Her şeyi daha önce görmüştüm, o kadar ayrıntılı bir şekilde hafızama kazınmıştı ki. Sağlam vücudu, aşırı csse olmadan tonlanmıştı. Gömleğini silkip kemerine uzanırken karın kaslarının dalgalanması çok belirgindi.

Kendi göğsümün onunkinden ne kadar büyük olduğunu çok iyi bildiğim için omuz silkerken üstünlük bendeydi. Kendi cüsem daha genişti, kendi karın kaslarım onun spor salonuna uygun fiziğine karşı koyabilecek kadar formdaydı. Daha koyu renkliydim, daha kıllıydım, her bir parçam

Pürüzsüz, şımartılmış teninin yanında mağara adamı. Ben de öyle hissettim.

Pantolonumu rahatça indirdim, koridoruna geldiğimden beri sertleşmekte olan aletimi gizlemek için hiçbir hareket yapmadım. Ve işte oradaydık, çırılçıplaktık, pantolonunu tekmeleyip kenara çekilirken kendi aleti de bir o kadar gururluydu.

Bu yarışmada gerçeküstü bir hava vardı, başka bir erkeğin önünde zonklayan bir aleti sergilemekten çekinmiyordu. Eğer bir gariplik hissediyorsa bile bunu belli etmiyordu. Yatağın karşısındaki rakibimizi izlerken garip bir şekilde sakindik, güzel ödülümüz tam olması gereken yerde, aramızda duruyordu.

"Sahada bir rakibin olması nasıl bir duygu?" Amcığa sordum. "Bu sefer serbest koşu yok, Heath. Kazanmak için bu işin içindeyim." "Siz her zaman öylesiniz," diye cevap verdi. "Senin gibilerden yüzlercesini gördüm."

Siz insanlar.

Senin tipin.

Ve işte yine o derin damarlı kin.

Kahkahası duyulduğu kadar içten değildi. "Kazananı nasıl belirlememizi öneriyorsun? İlk üçe giren mi? Her orgazm sayılır mı?" Başını iki yana salladı. "Bu aptalca bir oyun, iyi düşünülmemiş. Nakit şartlar yapı getirir."

"Nakit şartlarının hiçbir değeri yok," dedim ona. "Hiçbir değeri yok."

Omuz silkti, aleti hâlâ dimdikti. "Tekrar söyleyeceğim. Kimin kazandığını nasıl

bileceğiz?" Sırtışım tamamen gerçekti. "Bileceğiz."

"Peki," dedi. "Bakalım güzel karının amcığı başka bir adamın siki için ne kadar çaresiz, değil mi?"

Adam bir anda yatağın üzerindeydi, anı çalıyordu ve kadın zihnen olmasa da bedenlen ona hazırды, gözleri benimkine geri dönse de adam ona doğru gelirken büyük bir hevesle ona doğru kayıyordu.

Onu durdurmadım, ağzı onunkini kavrayıp geriye doğru yönlendirirken ter bile dökmedim. Kendi isteğiyle sırtüstü düştü ve dizlerinin aralanmasına izin verdi. Ve işte, onu bir daha hiç görmemiş olsak bile, kadının üzerindeki etkisi göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü.

Damarlarında dolaşıyordu. Düşüncelerine işlemişti. İstekler. Anılar.

O tek gecede onu o kadar derinden sahiplenmişti ki, bir ring şefinin akrobatlarını çağırması gibi onu çağırıyor, bir emir bile vermeden onu numaralara zorluyordu.

Adamın parmak eklemleri külotunun üzerinden yarığını tararken kalçalarını kaldırdı ve onun için ıslandı, dantel, am dudaklarının arasından sıkıca gerip klitorisine doğru sertçe çekiştirirken kararacak kadar nemliydi.

İnlemesi anlıktı, gerilirken parmakları çarşafları tutuyordu.

"Beni hep özleyenler," dedi benim iyiliğim için, ama buna gerek yoktu. Bunu kendim de yeterince açık bir şekilde görebiliyordum.

Ağzı bu kez öncekinden daha sertti, boğazını süpürmeden önce çenesini ısırды. Ona daha fazlasını sunmak için gerindi, ben diğer tarafındaki yatağa düşerken gözleri onun üzerindeydi.

Ama uzun sürmez.

Yakında hepsi benim için olacaktı.

Bölüm Kırk Yedi

Grace

Mini elbisem birkaç dakika içinde kalçalarım dolandı, bacaklarım Heath'in çılgın parmakları için genişçe açıldı. Onun ağzı benimkini bulduğunda karnım şehvetle dolup taşıyor, minik kanatlardan oluşan bir okyanus gibi çırpınıyordu.

Beni ısırdı, emdi, sıcak dudaklarını açıkta kalan boğazımda gezdirdi ve bu hislerle savaşmak anlamsızdı. *Onunla* savaşmak anlamsızdı.

Yatakta bize katıldığında kocama uzandım, dizleri yanımdaki şilteyi vücudumun onunkine doğru hareket etmesine yetecek kadar daldırdı. Parmakları uyluğumun iç kısmındaki hassas deriyi okşadı ve diğer adamınkine olan yakınlığıyla beni ateşledi.

Korku sarhoş ediciydi, bağımlılık yapıyordu, kalbim çılgınca çarparken düşüncelerim

takla atıyordu. İki adam.

İki muhteşem adam.

Verecekleri her şeyi almaya hazır olmak için dua ettim. Ama bundan da öte, karşılığında onlara her şeyi verebilmek için dua ettim. Kontrolden çıkmış bir şekilde homurdanmalarını, verdiğim zevkin içinde kaybolmalarını istiyordum. Her deliğin onlara ne yaptığının, onları neye sürüklediğimin kanıtıyla dolmasını istiyordum.

Onu tatmak istedim. Heath'i. İfadesinin kendisinin ve etrafındaki evrenin sakın efendisinden bana kapılmış bir adama dönüşmesini izlemek istedim. Benim tarafımdan tüketilmiş. Kendi ekseninden itilmiş ve dalgalar arasında sersemlemiş, verdiğim her şey için çaresiz.

Tam da son seferinde bana gösterdiği ve beni eksik bıraktığı her şey için çaresizken.

Karşı koyamadım. Etmek de istemedim. Kollarım doğal bir şekilde her iki erkeğe de dolandı ve aralarındaki gerilim kabarırken onları daha da yakınlaştırdı.

Ağzını ararken ve dilimi onunkini selamlamak için dışarı kaydırırken, Brett'in başka bir adamın taze dudaklarımdaki öpücüğünün tiksintisine karşı koyma şansı yoktu. Kocam beni derinlemesine öperken başka bir adamın parmaklarının külotumun içinden klitorisimi sıyrması çılgıncaydı. Biri mini elbisemi yakasından çekiştirip göğüslerimi sütyenimden kurtarıırken, iki sıcak beden benimkine daha sıkı bastırıyordu.

Ve sonra iki el vardı. Her birinin üzerinde birer tane, acıyan meme uçlarını çimdikliyor ve çekiyordu. Topuklarım şilteye bastırıldı ve kışımı havaya kaldırdı, amım da aynı ilgiyi arzuluyordu.

Kendimi bulmak ve istediğimi istemek beklediğimden daha kolay oldu. Tek kelime etmedim, sadece parmaklarımın konuşmasına izin verdim. Ağzını meme ucuma yönlendirdiğimde Thomas Heath'in saçları avuçlarımda yumuşacıktı. Cesaretim için hızlı bir ceza gibi hissettiren keskin bir şekilde ısırdı ve sonra beni yuttu, o kadar sert emdi ki Brett'in şiddetli öpücüğüne miyavladım.

O anda bu gecenin zor geçeceğini biliyordum.

Acımasız.

İki adam gururları için savaşıırken darbelerin arasında kaldı.

Bu şekilde istediğim için kendimi suçlu hissediyordum, ama istiyordum. Bacağımı Heath'inkinin arasına sokup amımı ona doğru eğerken kendimi hain bir sürtük gibi hissediyordum.

Lütfen.

Ciğerlerimden çığlık atsaydım bile daha yüksek sesle söyleyemezdim. Göğsümü bir kez daha ısırdı ve parmakları benimle alay ederek karnımın üzerindeki dantelli kumaştan aşağı kayarak klitorisimi okşadı.

Uzun aletini kalçama bastırırken sertleştiğini hissettim ve başka bir erkeğin çıplaklığı konusunda hiçbir çekince yoktu. Brett'in siki de aynı gururla zonkluyordu, terli avucumla onu aradım ve saftındaki nabızı hissetmek için sıkıttım. Hiç şüphe yoktu, her iki adam da her şeyiyle etkileyiciydi. Kirli gözlerinden sıkı karın kaslarına ve daha aşağılarına kadar. Aletleri, kendilerine olan inançlarını pekiştirmek için fazlasıyla yeterliydi ve onları alma konusundaki güvenimi söndürecek kadar şişmişti.

Brett uzun geceler boyunca beni zorlamış, beni buna hazır hale getirmek için sonuna kadar zorlamıştı. İki büyük etli aletin gerçekliği bana karşı tehditkâr bir şekilde zonkladığında kendimi hazır hissetmekten başka bir şey hissetmedim. Yine de önemli değildi. Onları kabul edecektim. Beni parçalasa ve günlerce ağrıyan bir enkaz bıraksa bile. Beni yırtıp açsalar ve hıçkıra hıçkıra ağlatsalar bile, yine de daha fazlası için yalvaracaktım.

İçimdeydi. Fantezi, meydan okumadan geri adım atılamayacak kadar derine işlemişti. Her kirli gecede elimi külotumun içine sokuyor, aynı anda iki erkek tarafından yenme düşüncesiyle aklım başımdan gidiyordu. Birden fazla erkeğe, doyduğumdan daha fazlasına, çoğu kadının deneyimleyebileceğinden daha fazlasına sahip olmanın yasaklanmış heyecanıydı, bu bir erkeğin çok fazla olduğu tüm şüphelerin ötesinde kanıtlanmış olsa bile.

Brett bir nefes tıslamasıyla öpüşmeyi kesti, kalçalarını itti ve aletini sıkı parmaklarımın arasında çalıştırdı, eli uyluklarımın arasına daldı ve külotumun ıslak dantelini yana çekti.

Lütfen.

Başka bir sessiz yalvarış. Bu sefer muhtaç gözlerle beni ikinci kez en büyük fantezime ulaştıran adama bakıyordum. Heath'in parmakları ciyaklayan klitorisimin etrafında dönerken, o da bana istediğimi verdi, iki kalın parmağını boğumuna kadar soktu.

Lütfen.

Bu kez bir iniltiydi, kocamın yüzünü mememe doğru çekiyordu, diğer adamın emici ağzına ve tenimde yaptığı höpürtülere cüretkârca yaklaşıyordu.

Buna karşı koydu, Heath'in ağzının etime sımsıkı yapışmasına bakarken uzun bir süre kaskatı durdu. İkisi de baskıyı hissetmiş olmalıydılar, çünkü Heath'in gözlerinin kocamınkilere doğru kaydığını ve nefesimi kesen bir ısırıkla karşılık vermeden önce tiksintiyle parladığını izledim. Dişleri sıkıca kavradı ve tuttu, ama beni inleten emişin gücüydü.

Beni işaretliyordu ve morluklar günlerce sürecekti.

Brett de aynı anda bunu fark etmiş olmalı, çünkü isteksizliği bir anda kayboldu, ağzını çıplak tenime yapıştırıp kendi gücüyle ısıırken gözlerini benimkilere dikti.

Kahretsin, inanılmaz bir acıydı. Daha fazlasını arzuluyordum, bu iki lezzetli ağızdan ömür boyu yetecek kadar çürük istiyordum.

İkisi de teması kesince meme uçlarım haykırdı ve ben puslu gözlerle hasarı inceledim, pembe et parlaklaşıyor ve taze tükürükle parlıyordu.

Kirli. Çok kirliydi. Ve ben de öyleydim.

"Bırak emeyim," diye nefes aldım ve kiminle konuştuğumdan emin değildim.

Bana cevap veren Brett oldu, yüzümün üzerinde diz çöktü ve aletinin başını yanağıma vurdu.

Teşvik edilmeye ihtiyacım yoktu, başımı geriye atıp onu içime çekerken ağzım onun kabarıklığı için sonuna kadar açıktı. Elim bacaklarımın arasına kaydı ama parmaklarım klitorisime iner inmez Thomas onları kenara itti. Başparmağı sertçe bastırdı, hareketsizdi ama acımasızdı, boğazıma kadar dolan siki etrafında hırıldamama neden oldu.

Burayı geçen seferden biliyordum. Her dokunuşu ve hareketiyle beni nasıl bir fahişeye dönüştürdüğünü. Daha fazlası için kıvranmaktan kendimi alamıyordum.

Heath, "Küçük pis fahişeler zevklerini hak ederler," diye homurdandı ve ruhum irkildi. "İyi bir kız ol ve istediğin gibi em."

Ciddiydim. Brett'in sikinin etrafındaki her yalamada ciddiyydim, yanaklarımı çöktecek kadar sert emiyordum, boğazım ıslak bir şekilde öğürüyor ve başım onun altında sallanıyordu.

Heath, "Em," diye homurdandı ve ben de inledim.

Brett saçlarımdan tuttu ve başımı ileri geri hareket ettirerek taşakları çenemde zıplarken beni bir bez bebek gibi becerdi.

Heath, "Umalım da amin, o küçük sürtük boğazının yarısı kadar iyi emsin," diye ekledi ve üç parmağını sonuna kadar soktu.

Sahip olduğum her şeyle sıktım, parmaklarını içimdeki tüm güçle kavrarken kaslarım ağrıyacak kadar gerildi. Tükürüğümü Brett'in sikinin üzerine öksürdüm ve Heath'in beni sertçe sikmesi için inledim, bileği korkunç bir pistona dönüşürken ceza için bir obur, parmakları beni genişçe açmak için rahmime bir yumruk oldu.

Bir dahaki sefere hırlayan Brett oldu. "Em beni," dedi bana. "O pis küçük sürtük gibi sikimi yala."

Normalde kocamı bir kitap gibi okuyabilirdim, taşaklarının her gerginliği ve gerginliği tüm yetişkin hayatım boyunca öğrendiğim bir dildi, ama bu gece değil.

Siktir, bu gece olmaz.

Heath'in başparmağı klitorisime bastırıp geniş bir daire çizirken çarşafı tırmaladım ve Brett heyecandan tepetaklak olduğum anı yakaladı, çığlıklarımı boğmak için sikini boğazımın derinliklerine soktu.

Sessiz ama gürültülüydü, doruk noktamı yoğunluğuyla kısırlaştırmak için birlikte vurduklarında zamanlamaları kusursuzdu. Klitorisim kasıldı ve spiral çizdi, Heath beni aklımdan çıkarırken kalçalarım kıvrıldı. Tek yapabildiğim burnumdan uzun nefesler almaktı, boğazım kocamın zonklayan aleti tarafından patlayacak kadar doluydu.

Ama boşalmadı. Brett çekiştirerek kurtulurken tuzlu bir prekum tadı bile yoktu, nefesimi tutarken ağzım açık kaldı.

Heath'in gördüğünü biliyordum. Görmemezlikten gelemezdi. Brett bir kalp atışı içinde rakibiyle yüzleşmek için kendini değiştirdi, ben ilk patlamamdan sonra nefes alıp toparlanırken horoz hala gururluydu ve tükürüğümle damlıyordu.

Heath sırtarak, "Birinci raunt benim," dedi ve parmaklarını yalayarak temizledi.

"Aynen öyleydi," diye cevap verdi Brett. "Şimdi karımın güzel boğazına gir ve aynı baskıya ne kadar dayanabileceğini gör."

Heath alametifarikası olan sırtışıyla, "Benim için zevk,"

dedi. Ama yanılıyordu.

O zevk tamamen bana aitti.

Bölüm Kırk Sekiz

Thomas

Grace'in amını acımasız parmaklarımla deşerken, bu üzücü durumdan çok uzakta, rahatlık alanımın çok dışında aptalca oyunlara sürüklendiğim için kendime lanet ediyordum.

Burada olmamalıyım. İkiisiyle birlikte olmamalıyım, hele de masanın üzerinde bir yığın param olmadan hiç olmamalıyım. Brett bu sefer farklıydı, kolayca köşeye sıkıştırdığım o bükülen yığın olarak zar zor *tanınıyordu*.

Aletini karısının öğüren boğazına sokarken endişe verici bir şekilde eski haline dönmüştü ve ona karşı olduğuma dair en ufak bir endişe duymadan onu sertçe beceriyordu.

Haftalardır uzak tutmaya çalıştığım o zavallı çocuğun tepkisini kışkırtarak içimi burkmasından nefret ediyordum. Popüler genç Brett Foster'ın temsil ettiği her şeyden nefret eden çocuk. Onun kabadayılığından, kabadayılık taslamasından, sanki dünyada hiçbir şey onu yıkamayacakmış gibi omuzlarında taşıdığı özgüvenden nefret ediyordu.

Kendimi, onu ayaklarının altından çekip alabilecek kişi olduğuma inandırarak geçirdiğim yıllar bir hiç uğruna eriyip gidiyordu. Ben duvarlarımı yüksek tutarken etrafımda kuruyup gidiyordu.

Zorla indirdim. Sıkıca bastırdım. Odağımı aramızdaki yatakta kıvranan kadında tutarak, amcığı parmaklarıma tepki verirken toplayabildiğim tüm konsantrasyonla onunla oynadım.

Onu boşaltmak kolaydı. Vücudunu titretecek doğru kelimeleri bilmek ciğerlerimdeki nefes kadar doğaldı. Göt herif kocasının gözetimi altında ukala tavrımı korumak ise hiç de öyle değildi.

Ona ilk raundu kazandığımı söyledim, onun doruk noktasının benim olduğunu iddia ettim, ama kibirimi zorlarken bile bunu yemediğini biliyordum. Kızın ağzından çekilip, tükürüğü kalçalarından aşağı akarken siki zar zor seğirirken, kızıdan ayrılırken hâlâ tam kontrol altındaydı.

Ona, onun yerini almanın benim için bir zevk olduğunu söyledim ama değildi. Bir kadını başka bir çıplak erkekle paylaşmanın tüm yoğunluğuna hazır değildim, onunkinin yanında bu kadar savunmasız bir şekilde sergilenen et. En iyi oyunlarını sergilemek için çabalayan iki erkek arasındaki savaşın eşit şartlarına hazırlıklı değildim.

Pozisyonumu aldığımda Grace çoktan ardına kadar açılmıştı. Hevesli boğazını germek için başını geriye eğdi, arkasında bıraktığı özensiz ıslak tünele ittiğimde daha fazlası için inledi.

Çok ateşliydi. Sıkı. Gürültülüydü. Ergenlik çağında eli kızın elinin içindeyken sokağın karşısından onu izlerken hayal ettiğim her şey. Ve daha fazlası.

O çok daha fazlasıydı.

"Onun pis ağzını sik," diye bağırdı, ben bu hissin tadını çıkarmak için durakladığımda. "Buna aç."

Ona gidip kendini becemesini söylemek istedim. Kelimeler dilimdeydi, derinlerden çağırabildiğim kadar amcık olmaya hazırdım, ama içimdeki o üzgün çocuk beni dilsiz bıraktı.

Kalçalarımı Grace'in boğazını sıkacak kadar sert ittim. Sonuna kadar çektiğimde kocaman bir salya öksürdü,

Ben tam içeri girerken bir inilti çıkardı. Daha önceki anlaşmamızın aynadaki görüntüsünü bekliyordum, ama herif hemen içeri atladı ve sikini onun azgın amına soktu, onu o kadar çılgına çevirdi ki boğuk inlemelerle boğazı uğuldadı ve taşaklarını sıktı.

Hayır.

Zevke karşı dişlerimi sıktım, soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için parmaklarımı çıplak kalçalarımaya geçirdim. Ama işe yaramadı. Brett Foster'ın homurdanarak vurduğu etin ete çarpması işe yaramadı.

Bu onun heyecanıydı, kıvranırken ve inerken o kadar güzeldi ki. Gerilmiş ağız sikimin etrafında sırtıyor, elleri kocasına uzanıyor ve onu teşvik ediyordu.

Onun için gelmeyecektim. Henüz değil. Kendimi tutabilirsem asla.

Kendimi toparlarken gözlerim kapalıydı, soğukkanlılığımı yeniden kazandığımda içime bir rahatlama doldu. Ve sonra onu orada hissettim, o üzgün küçük çocuğun içimi döndüren bir şeyi arzuladığının en zayıf ipucunu.

Yoldaşlık. Bay Popüler'in iyi yaptığım bir iş için sırtımı sıvazlamasının verdiği üzücü heyecan. Hiç istemediğim ve kesinlikle hak etmediğim bir yerde karşılıklı saygı.

Bunu hiç istememiştim. Ne o zaman ne de şimdi. İçimdeki genç hayalet, liseden sonraki onca yıl boyunca başarmak için mücadele ettiğim her şeyi dengeleyen üzgün küçük bir pislikti.

Brett Foster'ı yıkmak ve onu mahvetmek istiyordum, böylece gerçekten daha iyi bir adam olduğumu bir kez ve herkes için gösterecektim. Onun güzel karısını kendim gibi sahiplenmek, benden başka bir şey istediğine dair hiçbir yanılsama bırakmamak istiyordum.

Riskler bunlardı, tam burada ve şimdi. Tüm hayatım boyunca bu savaşa hazırlandım.

"Doldur şu sürtüğu," diye homurdandı, spor sahasındaki bir sporcu gibi alçak sesle gülererek. "O senin taşaklarından krema isteyen bir kedi. Ona versen iyi edersin."

Ve gerçekten de istiyordu. Daha fazlasını almak için çırpınırken iniltilerinin hepsi benim pis tohumum içindi.

Hayır.

O daha ödölünü alamadan ben çekildim, ıslak sikimi açık dudaklarına vurarak o tatlı amcığı siken adama doğru döndüm. Gözleri karanlıktı, kalçaları ateşli bir ritimle kıza her santimini acımasız bir işkenceyle veriyordu. Başparmağı klitorisinin üzerindeydi ve benim yaptığım gibi sertçe bastırıyordu. Hareketleri biliyordu. *Benim hareketlerimi*. Tatlı gelininden böylesine muhteşem bir tepki almak için hangi düğmelere bastığımı biliyordu.

Pratik yapıyordu. Görünüşe göre her lanet günün her lanet dakikasında.

Karısıyla ikinci raunt arzusundan kendimi uzaklaştırmak için kendimi boktan iş dağlarına gömüyordum ve o da o gece gördüklerinden bir şeyler öğreniyordu. Kendini ileri itiyordu. Daha büyük. Daha iyi. İçinde çoktan öldüğünü düşündüğüm soğukkanlılıkla yırtıldı.

"Daha fazla," diye inledi Grace, ağızını muhtaç bir balık gibi açarak, kaygan ıslak ve çaresiz.

Ona veremezdim, özellikle de o aç ağız taşaklarımı almak için zorlanırken, vücudu mükemmel ihtişamıyla gözlerimi yakarken dili destansı boyutlarda bir alaydı.

Göğüsleri harikaydı, aşk ısırığım kocamınkiyle birlikte koyulaşmaya başlamıştı bile. Kocasını onu sertçe becerdikçe sinirleri alevleniyor, uzuvları titriyor ve sarsılıyordu.

"Doldur onu," diye tekrar bağırdı ve bu sefer gözlerim kısıldı. "Ona hak

ettiğini vereceğim," diye karşı çıktım ve o da omuz silkti.

"Onun gırtlakını sikersen sana ne kazandığını gösterir," diye kışkırttı. "Neyin var senin? Yükünü atmak için çok mu utangaçsın? Biraz taşak büyüt, Heath."

"Mesele doruk noktası değil," diye karşı çıktım. "Bu performansla ilgili."

Ama umurunda değildi. İticileri o kadar sertti ki, yüzü sikime ve taşaklarımaya sıkıca bastırdı, ikinci kez tepesine ulaştığında ağız genişçe açıldı.

İki numaralı orgazmla patladığında sikim onun içinde bile değildi. Hepsi onun içindi.

Galibiyet onun hislerini etkilediğinde, benim hiçbir kabadayılığımın onun zaferini yok edemeyeceğini çok iyi bildiğimden, nefesimin altından küfrettim.

Uta titremesini bastırmak zordu, Brett'in gözleri üzerimdeydi, kızın amından çekildi ve hala azgın olan sertliğini benim görüşüm için gururla sundu.

"Evet," dedi bana. "Bu lanet olası performansla ilgili. Oyuna ayak uydursan iyi olur, Heath."

İhtiyacım olan tek şey ateşti.

Vücudunu altından çekip benimkinin üzerine sürüklediğimde güzel karısı hâlâ soluk soluğaydı.

"Sıradaki lanet tur," dedim.

Bölüm Kırk Dokuz

Grace

Kocam beni ateşe vermişti. O kadar yanıyordum ki titriyordum. Orgazm beni derinlere çekerken bataklıkta kıvranıyordum ama beni kurtaran ateşli gözleriyle Thomas Heath oldu.

Beni kocamın altından çekip çıkardığında hâlâ nefes nefeseydim, amımın içime doğru akan nabzından başka her şeye kendimi kaptırmıştım. Kalbim, uğuldayan klitorisime ikincil olmuştu, tüm bedenim yeni doğal merkezi tarafından yönetiliyordu.

Kirli.

Bana söyledikleri kadar kirliydim ve bunu hissediyordum. Bundan sonra asla eskisi gibi olamayacağımı çok iyi biliyordum.

Onlar da öyle. İkisi de.

Elimi külotumun içine soktuğum onca gece boyunca bunu hiç hayal etmemiştim. Fantezi, benimkinin üzerinde sessizce savaştan iki ateşli bedenin gerçekliğine asla yaklaşmadı.

Brett, rakibinin beni kendisine doğru çekmesine ve sert aletine doğru teşvik etmesine aldırmandan gururla dolup taşıyordu. Gülümsemesi temkinli ama kesindi, ben başka bir adamın vücudunda kıvranıırken gözleri ikimizi de yiyordu.

Heath aynı anda hem hayal ettiğimden daha fazlası hem de daha azıydı. Vücudu hatırladığım kadar yırtık pırtıktı, kasları kalçalarını benimkine doğru her kaydırışında tenini dalgalandırıyordu. Hareketleri iyi hazırlanmıştı, tatlı noktalarım hakkındaki bilgisi kusursuzdu. Ses tonu karanlık ve kirliydi ama içimi kavuracak kadar da satendi. Ama sakinliğini kaybediyordu ve ben bunu biliyordum.

Kararımı desteklemek için kullanabileceğim neredeyse hiçbir somut kanıt olmamasına rağmen, bunu biliyordum.

Yanıp sönen gözlerinde, geciken nefes tıslamasında, beni daha hızlı üstüme çıkmaya zorlarken kendini beğenmiş sırtıışındaki gerginlikteydi.

Bir kez daha, başka bir adama binmek çok yanlış geldi, ama yüzeydeki isteksizliğimin altında kendi hayatımı aldım, amım daha fazlası için ağırlarken üstte dövüldüğümü buldum.

Daha fazlasını istememeliydim, ne bu gece ne de bundan bir ay sonra. İstedğim gerçeği damarlarımdan fışkıran bir vahiydi, ama bu beni daha da ileriye götürdü.

Ve işte yine oradaydı, Heath'in kalçalarıyla altımda sallanıyordu. Onu doruğa ulaştıracak kadar fethetme ihtiyacı. Ummaya cesaret edemiyordum, kısa bir süre önce siki ağzımdayken umduğum kadar yakın olduğunu hayal etmeye bile cesaret edemiyordum. Dilimin ucundaki tuzlu tadın, tat alma tomurcuklarımı daha fazlası için süpürürken hüsnükuruntudan başka bir şey olduğunu hayal edemezdim.

Avuç içlerimi göğsüne bastırdım, kalçalarımı yuvarlayarak onun tam boyunun üzerine düştüm. Dizleri sırtımı desteklemek için yukarı kalktı, amım kasıklarının her tarafını tokatlarken kalçaları arkamda gerildi. Bir an için bile beni yukarı ve öne doğru itmesini beklemiyordum. Dengemi bozup siki başını sıkılaştıran göt deliğime bastırıldığında, siki amımın içindeyken tam akışına bırakmıştım kendimi.

Hazır değildim, ama Heath için bunun bir önemi yoktu. Kalçalarımdan tutup beni aşağı çekti, ben zorlamayla yüksek sesle homurdanırken dişlerini sıktı.

"Ver o pis küçük g t deliğini bana," diye hırladı bana. "Hepimiz senin anal seven bir fahi e olduğunu biliyoruz."

Onun mahrem bilgilerinin beni utanç içinde bırakmasından nefret ediyordum, onu içime almak için kıvranırken onun üzerinde yükseliyordum. O kadar utanç vericiydi ki, bu iğrenç adam için böyle bir sürtük gibi davranmak beni derinden yaralıyordu.

Ama Brett'in umurunda değildi.

Ona bir bakış attığımda rakibinden daha sert sırtıyordu, Heath'in sikine doğru eğilip kığımın onu almak için gevşemesine izin verirken cesaretle başını salladı.

"Yap şunu," diye tısladı Brett. "Yap şunu Grace. Ciddiymişsin gibi sikine

bin." Ciddiydim. Ağırlığının beni aşağı çekmesine izin verirken

inlemelerimin hepsi gerçekte.

Bunun Brett'in kıcımda olmasını bekliyordum. Mantık açısından hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama yukarı ve aşağı doğru eğildiğini hayal ettiğim oydu, başparmağı beni daha yüksek sesle tıslatmak için klitorisimin üzerindeydi. Brett'in beni Thomas'la izlemesi geçen seferkine hiç benzemiyordu. Beyaz parmak eklemleri ve berbat kırmızı çizgiler yoktu, kocam kolunun erişemeyeceği kadar uzaktayken başka bir adamdan zevk aldığımı görmekten duyduğu gerginlikten dolayı suçluluk duymuyordu. Brett'in aleti yavaşça hareket eden parmaklarının arasında sert ve karanlıktı, beni başka bir erkeğin üzerine indirirken izlerken bakışları arzuyla doluydu.

Ben de yaptım.

Thomas Heath'i ahlaksız küçük bir orospu gibi kıcıma aldım, onun çözüldüğünü görmek için kendimden çok daha fazla çaresizdim.

Kalçalarımı çevirip onu derinlere çekerken, utangaçlığımı bastırıp doğal içgüdülerimin kontrolü ele almasına izin verirken onun mükemmel yüz hatlarına odaklandım. Yeterince cesurca öne doğru eğildim, parmaklarım karın kaslarının ince dalgalanmalarında gezindi, omuzlarında dinlenmeden önce göğsünün üzerinde dans etti. Ve sonra onu becerdim. Yavaş ve yumuşak bir şekilde. Kukum tenini kayganlaştırırken sahip olduğum her şeyle onu becerdim. Gözlerimi kapattım ve her şeyi hissettim, altımda gerilen her bir kası, yaptığı her hareketi, benimle buluşmak için yukarı iterken nefesinin her tıslamasını.

Sinirlerim derinden sarsılıyordu ama doğal dürtülerim beni ele geçirdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan göğsüne doğru eğildim, düz bir şekilde uzanıp parmak uçlarımı çenesine doğru kaldırırken göğüslerim onun sertliğine karşı yumuşak ve acılıydı. Onu öpmedim. Öpemezdim. Çenesi çok sıkı, gözleri çok sertti ama bunlar onun sert bakışlarına gülümseyerek karşılık vermemi engellemedi. Yüreğimden geliyordu, pislğin ortasında çılgın bir sevgi parıltısı ve onun içinde de aynı derecede çılgın bir şey dokunmuş olmalıydı, çünkü aleti içimde seğirirken sertçe yutkundu ve gözleri yumuşayarak benimkiyle buluştu.

İhtiyacım olan tek teşvik buydu.

Dudaklarım onunkilere değdiğinde naziktiler. Öpücüğüm gerçekte. Gerçekte. *Bendim*.

Karşılık olarak gelen öpücük daha önce ondan hissettiklerime hiç benzemiyordu. Saçlarımdan tutup beni ona bağlayan parmaklar, üstünlük için değil, yakınlık için çırpınan bir adamın parmaklarıydı. Eğer tam orada, tam içimde, tıpkı onun içinde olduğu gibi olmasaydı, hayal gördüğüme yemin edebilirdim.

Durmadım. Duramadım. Kığım onun sikini aç bir şekilde emerken onu öpmeye devam ettim, gerilmenin acısını umursamadan içimde dalgalanan zevk.

Çok güzeldi. Ve kirliydi. İğrençti. Yanlış

ve doğru.

Derin ve berbat. Sığ ve güzel, parıltılı ışıltılı, kocam parmaklarında zonklayan kendi aletiyle izlerken.

Üçüncü doruk noktası tehdit ederken Thomas Heath'in ağzında inledim, uzuvlarım heyecandan ağrıyordu. Nefesi bana doğru geri döndüğünde tekrar inledim, *lütfen*, lütfen yap şunu.

Kontrolünü kaybetmemek için mücadele etti ama bu sefer izin vermedim. Parmaklarım yanaklarına dokunduğunda ve öpücüğüm derinleştğinde onu kurtaracak bir çalar saat yoktu. Gözleri açılıp benimkilere odaklandığında, her hareketimi karşılamak için yukarı doğru itilirken benim heyecanım da onunla birlikte doruğa ulaşıyordu.

Ve oldu.

Lanet olsun, nasıl oldu.

Elleri kalçalarımdaydı ve beni aşağı çekiyordu; parmakları omurgamda gezinirken dili ağzımın derinliklerindeydi ve beni sıkıca tutuyordu.

Başka bir dünyada, başka bir yerde, bu bir şey olabilirdi, bir anlam ifade edebilirdi.

Başka bir dünyada, bir şey olabilirdik.

Ama bu sefer sadece onun göt deliğimin içinde patlaması için gereken süre kadar bir şeydik.

Derin seğirmesi bitmeden önce nefesinin altında küfrediyordu, beni yeterince hızlı bir şekilde serbest bıraktı, spermi kıcımdan mastürbasyon aletinin her tarafına damladı.

Bir şey söylemek istedim. Herhangi bir şey. Sadece kalmasını sağlamak için. Her şeyin yolunda olduğunu bilmesini sağlamak için. Benim de hoşuma gittiğini. Ama elinde sikiyle ayağa kalkıp banyoya doğru çekilirken tek kelime edemedim.

Keşke kocam da benim gibi kendini tutabilseydi. Ama yoktu.

Sesi yüksek ve muzaffer bir şekilde çınılıyordu, kapı arkasından çarparken Thomas'ı banyoya kadar takip etti.

"Bana üç sıfır."

Bölüm Elli

Brett

Heath'in çaresiz bir amcık gibi Grace'in muhtaç göt deliğine boşalmasını görmek beni çok mutlu etmeliydi ve ediyordu da.

Zafer gürültülü ve gururluydu, avucumun içinde yavaş ve sık bir şekilde çalışırken kendi horozum çarpık bir heyecanla seğiriyordu. O orospu çocuğunun soğukkanlılığını kaybettiğini ve Grace'im için geldiğini görmek, şimdiye kadar bildiğim her duyarlılığın ötesinde bir zevkti. Yaralı güveninin önümde kendini onardığını görmek, bu berbat anlaşmayla ilgili her türlü endişemi yatıştırdı.

Buna değdi.

Adamın döllerı hâlâ göt deliğinden damlarken yatağa yığıldığında yüzündeki o tatlı gülümsemeyi görmek, o amcığın kapımıza bıraktığı her zerre sefalet ve daha fazlasına değdi.

Banyo kapısı arkasından sıkıca kapatılmıştı, akan suyun sesi karımla konuşmak için seçebileceğim kelimeleri engelliyordu, ama kelimelere ihtiyacım yoktu.

Dokunuşum her şeyi anlatıyordu, onu göğsüme çekiyor ve sıcak kollarımla sarıyordum, sakinliğini yeniden kazanmaya çalışırken sikim sırtının küçük kısmına doğru titreşiyordu.

"Bu çılgınlık..." diye fısıldadı ve ben de onun nemli saçlarını öptüm.

Sözlerimin hepsi içgüdüsel, onları söylerken bile bana yabancıydı.

"Şuandan itibaren her şey seninle ilgili. Puanlama yok, ego yok, sadece sen ve ne istiyorsan. Ne istersen Grace. Ben varım."

Elleri kollarımı okşuyordu, vücudu benimkine karşı çok küçüktü ve her şey onunla ilgiliydi. Onu benimle o göt deliği arasında mutlu görmek ihtiyacım olan tek ödüldü.

"Geldi," dedi bana, sesi o kadar kısıktı ki.

"Nasıl yapamaz?" Ben de cevap verdim. "Karşı konulmazdın."

Banyo kapısı açılıp Heath tekrar odaya girdiğinde onu hâlâ sıkı sıkı tutuyordum. Yıkanmaktan göbeği hâlâ parlıyordu, yüz ifadesi kötü olsa da siki yeniden sertleşmişti. Onu daha fazla kaybetmemek için kendimi tutmam gerekiyordu ama kendimi tuttum ve yaklaştığında ona başımı salladım.

"Henüz oyun bitmedi," dedi ama sırtışı ortalıkta görünmüyordu.

Galibiyetimi daha da sertleştirmek için her düğmesine basabilirdim ama yapmadım. "Oyun

bitti," dedim ona. "Bundan sonra her şey Grace'le ilgili."

Durakladı, yatağın üzerinde durup gözlerini benimkilere dikti, eminim ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu. Omuz silkerek cevap verdim.

"Her şey Grace hakkında," dedim tekrar. "Onun fantezileri var. Biz de onları gerçekleştireceğiz."

"Öylece mi?" diye sordu, hâlâ sertçe kaynıyordu. "Güzel karını mutlu etmek için sporcu tavrından gerçekten vazgeçecek misin?"

doyacak mı? Bundan çok şüpheliyim."

Bir omuz silkme daha çok doğal geldi. "İstedğin kadar şüphe et, gerçek bu." "Peki senin bundan çıkarın ne?"

Gözleri onun üzerinde olsa da gülümsemem tamamen onun içindi. "Aynı senin yaptığın gibi, güzel bir kadın karnını doyuruyor. Sakın bana onu istemedğini söyleme. Sosyetik çocuk saçmalıklarının bazılarına inanırım ama buna değil."

Yatağın üzerine çökerken ikna olmuş görünmüyordu. Uzun bir süre ona baktı, satranç ustası beyni hamlelerini sıralarken siki kalçasına doğru sertleşmişti.

"Bu iş bitmedi," dedi bana. "Rövanşı alacağız." "Geçici ateşkes," dedim.

Ve işte yine oradaydı, başını sallamadan önce bana karşı beslediği kızgınlık gözlerinde parlıyordu. Grace kollarımda kıvranırken onu bir kenara ittim.

"Ateşkes kulağa hoş geliyor," dedi ve gülümseyerek beni selamlamak için başını arkaya eğdi.

O gülümseme her şeyi çözdü. Dudaklarına o gülümsemenin yarısını bile getirse bin yıl ateşkes ilan ederdim.

Ondan uzaklaştım, onu aramızda açıkta bıraktım ve bu sefer duruşunda en ufak bir sinir belirtisi yoktu, mesafeyi kapatması için onu çağırırken uzuvları geniş ve davetkârdı. Bu onu şaşırttı, onu tartarken tüm vücudu gerildi.

"Eğer bu bana karşı aptalca bir komplo oyunuyorsa-" diye başladı ve iç geçirmeme neden oldu.

"Başkalarını kendi berbat standartlarıyla yargılama Heath. Her şey başkasının zararına değildir. Burası senin Londra şehri saçmalığın değil."

"Her şey her zaman başkasının zararınadır," dedi bana ama yine de duygulandı.

Bu sefer farklı görünüyordu, karımla arasındaki mesafeyi kapatırken hareketleri daha az agresifti. Elleri sağlamdı ama karıma uzanırken o kadar da emin değildi. Kadın ona mükemmel bir şekilde uyum sağladı. Kolları adamın omuzlarını sararken ve onu kendisine doğru iterken zahmetsizdi.

"İkinizi de istiyorum," diye fısıldadı. "İkinizi birden."

Başka bir erkeğin çıplaklığına bu kadar yakın olma fikri tüylerimi diken diken etti ama aletim hâlâ rahatsız olmadan atıyordu. Derin bir hamleyle kadının amına girdi ve bacağına tutup yukarı kaldırdı. Acı çekmeyen bir seyirci olarak izledim, bir ömür boyu benim dediğim tatlı küçük amcığın derinliklerindeki taşaklarının görüntüsüyle tamamen emildim, daha fazlası için onu ikna ederken gerçeküstücülük bağımlılık yaptı.

Geç olmuştu. Gece sessiz gizemiyle bizi yutuyordu. Kendimi içine bıraktım, olası bir haftayı ve getireceği her şeyi düşünürken taşaklarımı boş boş oynattım.

Adam adımlarını bulup onu sertçe sikerken, kızın elleri adamın sırtındaydı. Yüzünü onun boynuna gömdü ve onu gerçekten istiyormuş gibi öptü ve o da tam oradaydı, onu teşvik ediyordu. Bu beni öldürmeliydi ama öldürmedi. Yaklaşmadı bile.

Bunun, o pisliği etrafındaki herkesin hayatını mahvetmeye daha az hevesli birine dönüştürmeye yetip yetmeyeceğini merak ediyordum. Bunun bir anlamı olacak mıydı, herhangi bir şeyin. Grace, onun buraya, kapımızın eşğine kadar sürüklediği her ne boktan parçasıysa, içindeki fırtınayı dindirecek bir sükûnet olabilir miydi?

Ve sonra gerçekten önemseyip önemsemediğimi merak ettim. *Neden* önemsemediğimi. O kaltağı hiç tanıyıp tanımadığımı. İçindeki nefretin bir kısmını hak edip etmediğimi.

Ona harika hissettiğini söyledi. *O da* harika hissetti. Ona *daha sert, daha hızlı, daha derin* istediğini söyledi. *Daha fazlasını.*

Geri çekildim ve ona vermesine izin verdim, onu istediği yere götürürken hevesli gözlerle izledim, onu sahiplenirken tüm vücudu itiyordu. Ta ki bana uzanana kadar. Uzanmış bir kol, yakınlık için yalvarıyordu.

Ona verdim, kalçalarımın üzerinde kaydım ve kendimi havadaki terin tadını alabileceğim kadar yakın gösterdim, kendi uzuvlarım da onlarınki gibi çalıştı, onu yukarı ve onun üzerine getirdi, sert bir şekilde yere inip öne doğru eğilirken aleti sonuna kadar saplandı,

O güzel göt deliğini iki kişiye birden sunarak çaresizce derine inmeye çalıştım.

Kendimi onun arkasında konumlandırıp aletimin başını göz kırpan kıkına sürttüğümde taşakların taşaklara çarpma riskini hiç umursamadım. Hâlâ deliğinden adamın pis döllerini akıtıyordu ve başka bir durumda olsa bu durum midemi bulandırırırda ama bu gece değil.

Sertçe bastırırken gözlerimi kapattım, iki kişinin zorlamasıyla nasıl inlediğini ve gerildiğini hayranlıkla izledim.

Ünlemi vahşiceydi, ama karşı koymuyordu, gerildikçe inlerken izinsiz girişe karşı geri sallanıyordu.

İçine doğru ilerlerken onunla birlikte inledi ve ben de oradaydım, başka bir adamın aletinin benimkiyle birlikte onu ağzına kadar doldurduğunu hissederek homurdandım. Saçlarını avucumun içine alıp onu sıkıca tuttuğumda, taşaklarım içine boşalmak için ağırıyordu.

"Siktir et bizi," diye bağırdım. "İkimizi de. Siklerimizi istediğin gibi kullan."

Her şeyini verdi, dişlerini sıktı ve biz onu genişçe gererken kirli küçük bir melek gibi geri çekildi. Bunu bir asker gibi karşıladı, biz içine girerken bir sürtük gibi mırıldandı, ikimizi de sonuna kadar içine alma arzusuyla hedonistti.

Dibe vurmak içime işleyen bir heyecandı. O da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü daha önce hiç duymadığım şekilde homurdandı, kız kıvranırken küfretti.

"Bu benim rüyam..." diye nefes aldı ve bu çok açıktı.

Ağırlığının onu aramıza sıkıştırmasına izin verdim, onu sertçe almak için kendi kalçalarını iterken iki vücut onu sıkıca sandviçledi. Homurtular alçak ve gürültülüydü, ikimiz de kabadayılığa gerek duymadan içimizi dolduruyorduk.

"Karımı becer," dedim ona. "Ona ver."

Öyle yaptı. Kız ciyaklayana kadar kalçalarını benimkilerle dönüşümlü olarak oynattı ve sonra benim ritmime ayak uydurarak yer değiştirdi. Birlikte girip çıktık, ikimiz de uyum içindeydik, onu patlayacak kadar doldurduk, sonra onu gevşek bıraktık ve daha fazlası için göz kırptık, tekrar tekrar ve daha fazlasını arayan sadece et olana kadar sikiştik. Onu arıyorduk. Bizi sağarak kurutacak iki dar tünelin sıcaklığını arıyorduk.

Göğsüm onun sırtına çarpıyordu, taşaklarım boşaltma ihtiyacıyla gümbürdüyordu ve o da tam yanımdaydı, bunu sesinde duydum, kalçalarını daha derine doğru kaldırırken çaresizce yaptığı hamlelerde hissettim.

"Bizim için gel," diye kulağına homurdandım. "Bize ne kadar açgözlü bir sürtük olduğunu göster."

Klitorisi adamın etine sıkıca bastırılmış olmalıydı, benim tutuşuma karşı mücadele ederken kıvranması yeni bir aciliyet duygusu kazandı.

"Hiç böyle hissetmemiştim..." diye nefes aldı ve bundan şüphe etmedim.

Ben de hiç böyle hissetmemiştim, başka bir adamın taşakları benimkilerle ezilirken o anın içinde kaybolmuştum. İğrençti ama mükemmeldi de. Onunla birlikte beyaz uçuruma yuvarlanmak dünyadaki en doğal şeydi, yükümü derinlere boşaltırken heyecandan başka hiçbir şeyi umursamıyordum.

Ve onun da benimle birlikte orada olduğunu biliyordum, nefesi etin ete çarpması ve itilmesi arasında benimki kadar gürültülüydü.

Denizde ağlayan bir kadın gibi titredi ve feryat etti, göt deliği kirli hediye yutup daha fazlası için emerken ona sıkıca yapıştı.

Ona verecek başka bir şeyim yoktu, benim itişlerim dururken ve onunki de altımda dururken aletim zonkluyor ve çatırıyordu. Ve orada kaldık. Nefes alıp veriyorduk. Seçiyorduk.

Çaresiz, anlamsız cümlelerle teşekkür ederken aramızdaki muhteşem kadının etinin tadını çıkarıyordum.

Sonsuza dek orada kalabilirdim, mutlu bir şekilde o saf kopuk zevk anına gömülebilirdim, ama bizi hareket ettiren oydu, onu ondan ve beni de onunla birlikte itti, sadece serbest kaldı ve yatağın kenarına yöneldi, bacaklarını kenara bıraktı ve Grace ve ben ağır nefes alan karışık bir yığın olarak kalırken kıyafetlerini kazdı.

"Biraz hava alacağım," dedi, pantolonunun içine geri adım atarken bize doğru bakmadan. "Döndüğümde yatağımın bana kalmasını isteyeceğim."

Yanıt beklemeden gömleğinin düğmelerini ilikledi, ceketini aldı ve kapıya yönelmeden önce ayakkabılarını zar zor bağladı.

Grace tekrar konuşmadan önce kollarımda bekledi, bana bakmak için avucumun içinde dönmeden önce onun tamamen gitmesini bekledi.

"O da neydi öyle?" diye sordu. "Neden aceleyle geri çekildin?" Hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi.

Ama o yaptı.

Her zamanki gibi Grace'im gizemin peşinden koşuyor, ipuçlarını çözmeye can atıyordu.

"Onun peşinden gidiyorum," dedi.

Bölüm Elli Bir

Thomas

Arka merdivenleri ikişer ikişer çıkarken tökezliyordum, arka kapıdan terasa yuvarlanırken gömleğim doğru düzgün bağlanmamıştı. Havayı, boşluğu, deniz melteminin tenime değen arındırıcı serinliğini arzuluyordum.

Aklımdan çıkmayan anıların ve kendi parçalanmış egomun dönen dünyasında kaybolan kendi berbat beynimi anlamlandırmama yardımcı olması için Polly'nin tatlı mesajlarını arzuluyordum.

Bu insanların yok olmaları için yaptığım tüm hazırlıklara rağmen yok ettikleri egoları.

Beni dövmüşlerdi. *O* beni dövmüştü. O amcık Brett Foster beni, onun gibi iri yarı bir pisliğe karşı koyamayan cılız bir okul çocuğu gibi tekrar tekrar dövmüştü.

Ondan nefret etmeliyim. *Onlardan*. Bu yerden nefret etmeliydim, bana yaptıklarından nefret etmeliydim, burada temsil ettiği her şeyden nefret etmeliydim ve o çağırdığında koşarak gelme kararını veren kendi aptal piçimden nefret etmeliydim.

Ama ben etmedim. Hiçbirinden nefret etmedim.

Grace'in dokunuşu ilahiydi, tüm hayatım boyunca uzak durduğum bir şeyle doluydu.

Gerçek.

Dokunuşu gerçektir. Gerçektir. Bir erkeği daha fazlasını istemekten delirtecek kadar istek ve sıcaklıkla doluydu.

Hiç görmedim, görmek de istemedim. Orosu annem gençliğim boyunca bir dizi pislik erkek arkadaşıyla bunun bedelini ödedi, değerli olanları dışarı attı ve olmayanlar için dağlara tırmandı ve tüm bu süre boyunca yan çizgilerden küfrettim ve geceleri yatakta titredim - gerçek babamın yollarının hatasını görmesini ve her şeyi düzeltmek için koşarak geri dönmesini umuyor, dua ediyordum. Bir gün onun bir parçası olduğumu kabul edecek kadar değerli olacağımı umuyordum.

Ama o gün hiç gelmedi. Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, ne kadar para kazanırsam kazanayım. Ne kadar yükseğe çıkarsam çıkayım ya da kaç kişiyi ezersem ezeyim, o asla orada olmadı. Elini uzatıp aramak bile istemedi.

Ve şimdi ölmüştü.

Öldü ve gömüldü, son vasiyetnamesinde sadece Brett Foster'ın çocuğu olduğu yazıyordu.

Denize bakarken yumruklarımı parmaklıklara vurdum, taşaklarım hala boştu ve aletim hala Grace'in sularıyla ıslanmıştı. Dalgalara baktım ve buraya geldiğim için kendime lanet ettim, içimdeki üzgün küçük çocuğun gülünç gözyaşlarını bastırırken bir puro almak için cebime uzandım ve sabah bir daha dönmemek üzere gideceğime yemin ettim.

Arkamda onu hissettiğimde kendimi zar zor toparlamıştım. Nefret etmem gereken her şeyden daha fazlasını arzulayarak bana yaklaştığında sırtım karıncalandı.

Etrafına hızlıca bir göz attığında göt herif kocasının ortalıkta görünmediğini fark

etti. "Bu özel bir an," diye bağırdım ama irkilmedi bile.

"Hızlı bir çıkış oldu," diye yorum yaptı, solumdaki korkuluklara yerleşirken sesi çok düzgündü.

"Ne bekliyordun ki? İyi yapılmış bir iş için ortak bir kadeh kaldırmayı mı? Üçümüzün, seni derinlere gömerken küçük sürtük amcığının ürpertilerini anımsamasını mı?"

Gülmesine hazır değildim. "Belki, evet. İyi yapılmış bir işti."

Esprisine sinirlendim ve derin bir nefes çekip sertçe üfledim. "Bu geçici bir

ateşkesti," dedim ona. "Hiçbir anlamı yoktu."

"Tam olarak neye karşı geçici bir ateşkes?" diye sordu ve tüm neşesi kayboldu. "Bizi tanıyor musunuz? Biz sizi tanıyor muyuz?" Durakladı. "Biz sana bir şey mi yaptık?"

Tek kelime etmedim, o da çekmeye devam etti.

"Bunu düşünüyordum ve bilmiyorum. Aklıma yatmıyor. Ve anlamıyorum. Çözmeye çalıştım ama resim mantıklı gelmiyor."

"Anlamsız şeyleri anlamlandırmaya çalışmayı bırak," dedim ona.

"Mesele de bu," diye cevap verdi. "Tüm bu tuhaf düzenle ilgili hiçbir şeyin anlamsız olduğunu düşünmüyorum. Sen de anlamsız bir adama benzemiyorsun."

Kolu benimkine dolandığında, neredeyse puromu sahile düşürecek kadar sarsıldım. Parçalanmıştım. O aptal çocuk daha fazlasını dileme cüretini gösterdiğinde aynı anda hem katılmış hem de sersemlemiştim. Ondan nefret ediyordum. *Kendimden*. Yeterince iyi olmamaktan nefret ediyordum, çünkü sonuçta olan buydu. Büyük bir başarısızlık. İki insanın yılların acı planlarını yıkacak kadar güçlü olması. Kendimi var olmadığına ikna ettiğim bir şeye sahip olmaya cesaret eden iki insan.

Uzun sürecek bir şey. Onlara verdiğim paradan ya da diğer erkeklerle yarışmak için geliştirdiğim fiziğimden daha güçlü bir aşk.

O anda, tam orada, deniz kıyısında, o kadının nazik kolu benimkine sarılmışken, bu yerde ne yaptığının, vücudumun onunkini ne kadar sert bir şekilde ele geçirdiğinin, onları ne kadar parayla baştan çıkardığının ya da onları yıkmak için ne kadar keskin hamleler yaptığının hiçbir önemi olmadığını biliyordum.

Hala ayakta olurlardı.

Belki burada, ayakta kalmak için mücadele eden bir otelde değil. Belki gelecek yıllarını dört gözle bekleyen iki insanın memnun gülümsemesiyle bile değil. Ama dizlerine kadar kokuşmuş, çürümüş bokun içinde olsalar ve adlarına hiçbir şey olmasa bile bir arada duracaklardı.

Hala yan yana olacaklar.

"Aşk diye bir şey yoktur," dedim denize, beni duyuyor olmasını pek umursamadan. "Yalnız insanların kendilerinden eksik bir parça bulmaya çalıştıkları umutsuz arayıştan başka bir şey değil. Acınası. Çaresiz. Acınası bir yanılsamadan başka bir şey değil."

"Bu dünyaya bakmanın çok üzücü bir yolu," dedi.

"Üzücü ama gerçek."

"Bunu bu yüzden mi yapıyorsun? Para için mi? Aşkın var olmadığını

kanıtlamak için mi?" "Onun gibi bir şey," diye karşılık verdim ve bir ağız

dolusu daha sigara içtim. "İnsanları parayla ayırıyorsun, değil mi? Bizden

önce kaç kişi vardı?"

Sırıtişım yüzümde yeniden belirdiğinde çok hoşuma gitti. "Bolca."

Kolu benimkini bırakmadı. "Burada işe yaramaz. Üzgünüm ama olmaz. Sanırım biz senin kazanan skor tabelanda bir bip

olacağız." "Öyle görünüyor," dedim. "İlk iş gideceğim, dava kapandı."

Yenilginin sessizlikte bile nasıl ses çıkardığını küçümsedim.

"Ya da kalabilirsin," dedi, sesinde durumla çelişen bir yumuşaklıkla. "Kalabilirsin. Sahilde yürüyün. Kahvaltı yap. Konuş.

Viski iç. Tatil yap."

"Eminim iyi kalpli kocanız bu düzenlemeden çok mutlu olurdu," diye alay ettim ama o omuz silkti.

"Sandığınız kadar kötü biri değil. Zehirin her zerresini istedin. O sadece hayatını yaşamaya ve beni mutlu etmeye çalışan bir adam. Bizi ayırmak isteyen sendin."

"Peki sen mutlu musun?" diye sordum. "Bu küçük fantezi beklentilerini karşıladı mı?"

Kıkırdaması harikaydı. "Öyle de diyebilirsiniz." Kolu benimkini sıktı. "Boktan puanlamayı çıkarırsak, yeniden oynatılmasından çok mutlu olurum."

"Beni tanıımıyorsun," dedim ona. "Neyle oynadığını bilmiyorsun."

"Haklısın. Bilmiyorum." İç çekti. "Ama burası ruha iyi geliyor ve bence seninki bulunmak için yalvarıyor." Eğer o

üzgün küçük orospu çocuğu boğazımda olmasaydı yüzüne gülerdim.

"Gitme," dedi yine. "Bunu çözmeden olmaz." Son bir kez kolumu sıktı ve çekildi. "İhtiyacın olduğu sürece oda bizden. Am ve göt de öyle, eğer onları da istersen. Evden. Sadece, lütfen, başka evlilik yıkımı planları olmasın."

O geri çekilirken yüzümü ona döndüm. "Bu yatakta bir üçlük daha davetiyesi, değil mi? Evliliğine diz çöktürmek için her şeyi yaptığımı bilmene rağmen mi?"

"Bu, aradığınızı bulmanız için bir davet. Yanıldığınızı kanıtlamak isterim. Aşk gerçekten var. Her zaman etrafımızda."

"Peki sonra ne olacak? Küçük, şirin bir çiftlikte mi yaşayacağız? Bu oldukça güzel bir resim olurdu."

Gözleri karanlıkta parlıyordu. "Bence küçük, rahat bir çiftleşme kesinlikle çok fazla olur, Bay Heath. Vücudum iki kişinin tadını çıkarmaya hevesli olsa bile, sadece kocam için yeterli kalbim var. Ama dışarıda sizin için de birileri var, tek yapmanız gereken onları çağırdıklarında içeri almaya istekli olmak. Belki burası yardımcı olur."

Dışarıda senin için biri var.

O anda kendimi kırılabilecek kadar boş hissediyordum. Annem iğrenç taliplerinden biriyle eğlenirken eski, boktan yatak odamın bir köşesine büzüldüğümde bile kendimi hiç hissetmediğim kadar yalnız hissediyordum.

"Sen seks sarhoşusun," dedim ona. "Kocanın yanına dön."

Gülümsemesi parlaktı. Lezzetliydi.

"Yola çıkıyorum," dedi. "Sessiz odanızın keyfini çıkarın. Kahvaltıda görüşürüz umarım." Otele geri dönmek için arkasını döndü ama omzunun üzerinden bana son bir kez baktı. "İyi geceler, Tom."

Puromu bitirip izmariti sahile attığımda o çoktan içeri girmişti. Farkına varmadan arabama binmiş, nereye gittiğini anlamadan anahtarı kontağa sokmuştum.

Ve sonra şafak söktü. Gidecek hiçbir yerim olmadığı, sadece aynı isimsiz, akılsız, ruhsuz günlerin sonsuz bir dizisi için Londra'ya geri döndüğüm soğuk, sert gerçek.

Tam bir İngiliz kızartması herhangi bir yer kadar iyi bir yer gibi görünüyordu.

En azından yukarı çıkarken kendime böyle söyledim.

Elli İkinci Bölüm

Brett

Pencereden onları izledim, beni orada görme şansları olmayacak kadar geride duruyordum. Oda arkamda karanlıktı, gözlerim verandanın ışığının donuk turuncu parıltısıyla aydınlanan parmaklıklardaki ana hatlarına odaklanmıştı. Grace'in onun koluna girmesini izledim ve tüm gece boyunca onun aletini pis bir sürtük gibi sürmesini izlediğim için yakınlıklarından bu kadar az tehdit hissetmem beni şaşırttı.

Aslında hiçbir tehdit hissetmedim. Bu gece değil, muhtemelen bir daha da olmayacak. Bana aptal bir iyimser diyebilirsiniz ama ben yüksekten uçuyordum, Heath bizi sınamak için gönderilmiş boktan bir denemeyse bile tek yaptığının bizi daha güçlü bırakmak olduğuna kararlıydim. Elbette, onun ayrılışından sonraki o ilk günlerde öğütücü bizi dişleriyle sürüklemiş olabilirdi ama daha güçlü, daha iyi iyileşmiştik. En azından hesabımızda stresi azaltacak bir mali tamponla nefes alabildik.

Kazanmak her şey olmalıydı. O kendini beğenmiş saksocuyu itiraz edemeyeceği bir şekilde yenmek yüzüme başka hiçbir şeye benzemeyen bir sırtış getirmeliydi. Ama zafer hayal ettiğim kadar görkemli değildi.

Kendimi, başkalarının pahasına elde edilen zaferin gerçekten de o kadar görkemli olup olmadığını sorgularken buldum. Babam öyle olduğunu iddia etmişti, ne zaman onu gururlandırsam sıkı bir el sıkışma ve sırtını sıvazlama ile hazırды, ama her zaman onun övgüsünü daha fazla kazanmak için hemen ardından başka birini devirmeye çalışıyordum. Her zaman daha fazla, daha fazla, daha fazla.

Hayatımdaki en mutlu anlarım inkar edilemez bir şekilde Grace ile geçirdiğim anlardı; en iyi anlarımda olduğu kadar en kötü anlarımda da yanımda olduğunu biliyordum. Hayatımın her günü ona değerimi kanıtlamak zorunda olmadığımı bilmek. Geceleri onun kollarında rahatça nefes alabilmek, onun benim, benim de onun olduğumu bilmek.

Ama yine de, işte buradaydık. Heath aramızdaydı, bilinmeyen nedenlerden dolayı beni becermek için çılgınca bir görevdeydi. Bunu başaramayacaktı.

Ondan uzaklaşıp ait olduğu yere, içeri doğru yöneldiğinde kalbim sevinçle yerinden fırladı. Yatak odamızda lambayı kısmış ve çarşafı geriye katlamış bir şekilde onu karşılamayı bekliyordum, eşikten geçip yüzümde bir burukluk ve gülümsemeyle bana doğru yöneldiğinde onu sıcak gözlerle süzüyordum. Kabarık hırkasını bir kenara fırlattı ve ayakkabılarını tekmeleyerek banyoya uğramadan yatağın kendi tarafına geldi.

Kollarım hazırды ve onları ararken bekliyordu, yanıma bastırırken teni dokunulamayacak kadar soğuktı. "Bu gerçekten bir şeydi," dedi bana. "Bir hafta boyunca ağrıyacağım."

"Umarım iyi bir ağrıdır."

Kıkırdaması sarhoş ediciydi. "İyi bir ağrı, evet. Umarım narin kısımlarım normale döner."

Korkuluklarda onunla ilgili konuyu açmadım ve bir dakika sürdü, vücut ısımla kendini ısıtırken omzuma karşı sürekli nefes alıyordu.

"Tüm o para zengini havasının altında kayıp bir ruh var. Bence aradığından bile emin olmadığı bir şeyi arıyor." "O bir amcık," dedim basitçe.

Koluma şakacı bir tokat attı. "Brett Foster, başkalarının bokunu bu kadar küçümseme. Bir gün biz de olabiliriz.

bir şey için."

"Araştırıyor ya da araştırmıyor, o hâlâ bir amcık," diye tekrarladım. "Her zaman bir amcık olacağından şüpheleniyorum. Amcıklıklarıyla diğer insanların mutluluğunu mahvediyor."

Buna verecek bir cevabı yoktu. Teninin tenime değmesinin tadını çıkararak devam etmem biraz zaman aldı. "Peki, bu amcık ne arıyor?"

"Aşk," dedi, aynen böyle ve bu beni yüksek sesle güldürdü.

"Elbette öyle."

"Öyle," diye ısrar etti. "Ona her ne olduysa, o kadar alaycı ki bir kara delik gibi. Var olduğunu düşünmüyor."

"Belki de onun gibi bencil bir hıyar için yoktur," dedim, kahkahalarım hafiflerken gülümsemem hala parlaktı.

"Ya da belki de var olduğuna inanmadığı için onun gibi bencil bir pisliktir." "Bu, parçası olmak istemediğim bir tavuk ve yumurta durumu."

Dudaklarını omzuma bastırdı. "Umarım onun tekrar düşünmesini sağlayan biz oluruz." "Benimkiyle aynı anda onunkini de alarak mı? Pek olası değil, tatlım."

Bunun üzerine sertleşti ve bana hayal kırıklığı dolu bir bakış atacak kadar uzaklaştı. "Ne?" dedi. "Ne?" dedim. "Gerçek bu."

"Aynı anda iki siki birden almamdan daha fazlası var."

Omuz silktim. "Bu konuda o kadar derin düşündüğünden şüpheliyim Grace. Bize kazık atmak istedi ve biz de onun saçma sapan bir egosu olduğunu kanıtladık. O da buna kızıyor."

Yuvarlanıp yorganın altına girdiğinde daha büyük bir şeyin içinde olduğunu anladım. Kolumu beline doladığımda ve onu sıkıca tuttuğumda beni memnuniyetle karşıladı.

"Konuş benimle," diye fısıldadım. "Bana ne düşündüğünü söyle." "Aptal olduğumu söyleyeceksin."

Boynunu öptüm ve titredi. "Sana asla aptal demezdim."

Ona biraz nefes aldırıp, sessizlikte kelimelerini formüle etmesini bekledim ve sonunda çoktan uykuya dalmış olup olmadığını merak ettim. Uyumamıştı. Konuşmaya başlamadan önce parmakları benimkileri sıktı.

"Bence sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğunun farkına varıyor. Bence bununla mücadele ediyor." "Bizi mutlu görmek için mücadele mi ediyor? Evet, çünkü o bir amcık."

Sertleşmesi için hazırdım ve sertleşti. Kıpırdanmadan önce özür diliyordum, devam etmesi için onu teşvik ederken derin bir iç çektim.

"Ona gösterebiliriz," dedi. "Yani, etrafımızda olduğu için bunu görecektir. Belki bu onun zihnini açar, bunun mümkün olduğunu düşünmesini sağlar."

"Ve istediğin bu, öyle mi? Aşk arayışındaki adama yardım etmek mi? Bizim için önemli olan her şeyi yok etmek için geliyor ve sen de onu aklındaki romantizmle neşeli yolculuğuna mı çıkarmak istiyorsun?"

Kollarımda omuz silkti. "Ben insanlara yardım etmeye inanırım. Bazen yardıma en çok ihtiyacı olan insanlar, bunu hak ettiğini düşündüğümüz kişiler değildir."

"Kesinlikle değil," diye ısrar ettim ama o pisliğin başımıza açtığı belalar karşısında kararlılığım zayıflıyordu. "Otelimizi

kurtardı," diye ekledi ama ben iç çektim.

"Bizi yok etmeye çalışarak."

"Önemli değil, oteli kurtardı ve bizi hayata döndürdü. *Sizi de* hayata döndürdü."

O konuda haklıydı. Kendimi aylardır hissetmediğim kadar erkek gibi hissediyordum. Damarlarımda dolaşan bendim ve bu rahatlama hoşuma gitmişti.

"Peki, ne yapmamızı öneriyorsun?" Ona sordum ve o da başını salladı.

"Bilmiyorum. Göster ona, sanırım."

"Onu bu hafta her gece üçlü sekse davet ederek mi göstereceksin?"

Omzunun üzerinden bana attığı bakış şaşkınlıktan başka bir şey değildi. "Bunu her gece yapacak mıyız?"

"Eğer istediğin buysa. Bu senin fantezin."

"Peki ya seninki? Senin fantezin ne?"

Gülümsemem tamamen gerçektir ve tamamen onun içindi. "Seni mutlu görmek için, nerede bulursak bulalım."

"Seni seviyorum Brett Foster," dedi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Elimde olsa seninle yeniden

evlenirdim." İnanılmaz olanı kabul etmek için ihtiyacım olan tüm cesaretlendirme buydu.

"Pekâlâ," dedim ona. "O pislığe aşkın ne olduğunu göstereceğiz. Ne kadarını hazmedebileceğini göreceğiz. Yine de uyarayım, bu iş ülkenin dört bir yanındaki evlilikleri yıkmaya çalışan bir pislikten daha fazlası. Beni tanıyor. Bizi tanıyor. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyor ama biliyor. Bu onun için rastgele bir deniz kenarı ziyareti değildi."

Serçe parmağını kaldırdı ve ben daha neyi kabul ettiğimi anlamadan parmağımı söz vermek için birleştirdim.

"Ne olursa olsun ona kim olduğumuzu göstereceğiz," dedi. "Ben de Sarah'yı bulup gizem çözme konusunda ne durumda olduğunu öğreneceğim. Eğer gerçekten varsa, *Foster'lardan nefret* eden tavrının temeline ineceğiz."

"Anlaştık," dedim. "Ama en azından tekrar gösteriminde onun kıcını tekrar tekmelediğimde sessiz

bir sevinç yaşayabilir miyim?" Bu sefer gülmeyi başardı. "Sen gerçekten babanın oğlusun. Daha

azını beklemezdim." Ama yanılıyordu.

Hayatımda ilk kez kendimi başka bir şey gibi hissettim.

Ve hayatımda ilk kez değişim ihtimali bana o kadar da kötü gelmedi.

Elli Üçüncü Bölüm

Grace

Uyandığımda zar zor hareket edebiliyordum. Kıçım trene binmiş gibi hissediyordum, yataktan kalkarken amım çok fena ağrıyordu.

Brett mışıl mışıl uyuyordu. Alarmdan daha erken bir saatti, pencereden içeri girdiğimde ılık donuk bir gümüş rengindeydi. Kendimi farklı hissediyordum. Canlı, ham ve tamamen ağırlı. Ama en önemlisi, sevdiğimi hissediyordum. Belki de şimdi her zamankinden daha fazla.

Hayatım boyunca sevilmişim; inanılmaz ebeveynlerimden harika kız kardeşime, okul arkadaşlarımdan beni ilk gençlik yıllarımdan beri seven adama kadar. Zamanın testine dayanabilecek bir aşkı hiç yaşamamış olma fikri, hayatım boyunca aklımın alamayacağı bir trajediydi. Kendime hizmet eden bir soğukluktan başka bir şey beklememe ihtimali bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu.

En sert kabuklar en yumuşak canlıları gizler ve en küçük köpekler genellikle en gürültülü havlamalara sahiptir.

Thomas Heath'in havlaması oldukça gürültülüydü, özellikle de sesini destekleyen nakit paranın patlamasıyla, ama bunun aldatıcı olabileceğini düşünmekten kendimi alamadım. Daha yeni yeni ötesine bakmaya başladığım bir yanılsama.

Belki de acı bir barikatın içindeki o narin ruhlardan biriydi. Belki de kader onu en beklenmedik yerlerde yardım bulması için buraya getirmişti, tıpkı bize sunduğu gibi. Çok uğursuz bir bulutun altındaki gümüş astar.

Elbette her şeyi fazla düşünmüş olma ihtimalim vardı ve Brett'in dediği gibi o gerçekten de bencil bir amcıktı, ama bunu aklımdan çıkaramıyordum. Dışarıda denizin kıyıya vuruşunu, kirli teklifinin bizim için kurtardığı hayatı izledim ve ona yardım etme dürtüsünü inkar edemedim.

Bazen yardım en garip yönlerden gelir. Kim bilir, biz bunu kendimiz için keşfetmiştik. Belki o da keşfederdi.

Kocam alarmla birlikte uyandı ve beni aramak için yatağın boş tarafına uzandı. Yokluğumu fark edince başını kaldırdı ve ben de penceredeki yerimden gülümseyerek onu selamladım.

"Hey," dedim.

"Günaydın güzelim," diye karşıladi uyukulu sesi. "Nasıl hissediyorsun?"

Odayı geçip ona döndüğümde yürüyüşüm her şeyi anlatıyor olmalıydı. Kollarına düştüğümde yüzünü benim adıma buruşturdu ama ben onun sempatisini değil, daha fazlası için söz vermesini istiyordum.

Sadece bugün değil.

Bugün iyileşme zamanıydı. Mutlu misafirlerimiz ve Thomas Heath ile sakin bir otel günü.

Duş boyunca mırıldanıyordum, Brett'i sabunluyor ve o da beni gıcıklayan parmaklarıyla sabunlarken kıkırdıyordum. Ruh halim hafif ve kolaydı, aylarca süren gerginlikten sonra gerçekten mutluydum ve onunki de öyleydi. Bu onun gözlerinde, gülümsemesinde, aptalca hareketlerindeydi. O dişlerini fırçalarken ve ben havluyla kurulanırken aynada bana bakışında. Giyindikten ve mutfığa doğru ilerledikten sonra elimi tutuşunda, kahvaltı vardiyası için gerekli malzemeleri çıkarırken gün

ışığı gibi parlayan ıslığında.

Tüm bunlar hoşuma gitti. Çok beğendim.

Özellikle de Thomas Heath'in dokuzdan kısa bir süre önce kahvaltı masasında belirmesi çok hoşuma gitmişti. Raftan bir gazete alıp pencere kenarındaki koltuğa oturdu, gazeteyi bir gece önce o kadar iyi bindiğim kucağıma yaydı ve ben de onun huzurunda hiç tanımadığım bir güvenle yaklaştım, siparişini sorarken gülümsemem parlak ve kolaydı.

"Ne olacak? Oldukça iştahlı olmalısınız."

Sırtışı yüzüne geri dönmüştü ama ikna edici değildi. "Görünüşe göre birçoğumuz burada oldukça iştahlıyız."

"Deniz havasından olmalı," dedim gülünç bir kıkırdamayı bastırarak. Kıkırdayan biri değildim, lisede bile değildim, gerçekten değil, ama dürtü yoğundu, kakhaha kahvaltı salonumuza yüksek sesle ve aptalca dökülmekle tehdit ediyordu. Sanırım gerçek mutluluk insana bunu yapıyor.

Bana doğru eğildi, güzel yüzü sabah güneşini yakalamak için doğru eğilmişti. "Deniz havası ve küçük azgın bir kedi, Bayan Foster. Kocanızın bunca yıldır sizi elinde tutmak için neden bu kadar hevesli olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum."

İşte yine sözlerinde geçmişe dair bir ima vardı. Somut bir şey yoktu ama yine de inkâr edilemezdi. Karnım bir dizi gergin hisle çırpındı, ama hepsinin arasında en gürültülü olanı, Brett'in söylediği gibi *bizi tanıdığını* bilmektir.

Tam İngiliz yemeği siparişini karalayıp resepsiyona çekilir çekilmez cep telefonuma uzanmamın nedeni de buydu.

Kız kardeşim sosyal medyaya nadiren girdiği için kısa mesaj atmayı tercih ettim.

Polly Piper'dan haber var mı? Thomas Heath buraya geri döndü. En kısa zamanda bilmek istiyorum, lütfen xx.

Pantolonumun cebinde bir vızıltı duyduğumda Brett'in sipariş defterini alıp mutfağa gitmemiştim bile.

Geri mi döndü? Vay be. Hallediyorum. Çocuklar çıldırdı ve o geçen hafta fırında değildi. Hasta ya da öyle bir şey. Öğle yemeğinde oraya gidip onu bulacağım.

Kız kardeşimi seviyordum. Yanıtımdaki kalpler ve öpücükler dizisi bunu ona da yeterince açık hale getirmiş olmalı.

Belki de Polly Piper hiçbir şeye yol açmayacaktı, özellikle de artık sosyal medyada arkadaş olmadıklarına göre. Sarah bir şey bulamayabilirdi ve biz de çizim tahtasına geri dönebilirdik ama sırtımdaki gıdıklanma daha fazlasını ummaya cesaret ediyordu.

Heath'in siparişini verdiğimde haberi Brett'le paylaştım ve o da kaşlarını çatı. "Umalım

da altın bulsun. Kazma becerileri iyi olsa iyi olur."

Başımı salladım. "Aileden geliyorlar."

Bunun üzerine gülümsedi. "Yanlış kariyer yapıyorsun. Otelciliği siktir et, dedektif olmak için yeniden eğitim almalısın."

Bunu ilk kez söylemiyordu. Her zamanki gibi el salladım ve bunun bizim için gerçekten doğru iş olup olmadığını yeniden düşündüm. Şef arayışımızda hâlâ iyi gidiyorduk, rezervasyonlarımız istikrarlı bir şekilde artıyordu ama yolun aşağısında açılan o boktan otel yüzünden hâlâ sallantıdaydık.

Heath'e sabah kahvesini getirmeye gittiğimde sanırım hâlâ ince ayrıntıları merak ediyordum. Kupasını masaya koyduğumda gözleri beni yedi, bu kez küçümsediği küçük şeker poşetleri yoktu.

"Onlar için para mı?" diye sordu ve sesinin samimi olduğuna karar vermeden önce bakışlarına baktım.

"Sadece bir peni mi?" Karşımdaki koltuğa çökerken yüzümde bir gülümsemeyle cevap verdim. Aramızdaki kaba engeller ve şüphelerle işim bitmişti. O oydu ve ben de bendim, kendi sahamdaydım, burayı ayakta tutmak için mücadele ediyordum ve onun çılgın oyunlarının ateşi etrafında dans etmekten bıkmıştım.

Ona cevap vermeden önce bir nefes aldım ve kupasını alıp dudaklarına götürürken iyi şekillendirilmiş parmaklarını

izledim. "Paran yardımcı oldu ama buranın hâlâ çalışmaya ihtiyacı var."

Kahvesinin ilk yudumunu yuttu, kalitesine homurdanmaktan kaçındı. "Sahilin aşağısında açılan otelle birlikte buranın sonu geldi," dedi ve midem bulandı. "Burayı kurtarmak için para harcayacaksın. Dayanmaya çalışarak zaman kaybedeceksin. Sadece sen değil, seninle birlikte bu köydeki herkes."

"Bilmiyorsun-" Ben başladım ama o konuşmaya devam etti.

"Biliyorum," dedi. "Yıllardır diğer işletmeleri yanıltıyorum. Önce rakip otel açılacak ve ucuzluk arayanlar akın edecek. Ardından zincir mağazalar gelecek, yeni ticareti kapacak ve yerleşik işletmeleri boğacak. Ucuz oyun salonlarınız ve dondurma satıcılarınız olacak. Zincir marketler ve ucuz içkiciler. Buranın önünde sayılı günler var, yerinizde olsam bir gözüm çıkışta olacak şekilde bu günlerden en iyi şekilde faydalanmaya çalışırdım."

"Çıkış yok," dedim ona ve sesim amaçladığımdan çok daha boğuk çıktı. "Burayı satın aldığımız fiyata asla satamayız, istesek bile, ki istemiyoruz."

Başını öne eğdi. "O zaman olabildiğince çabuk dışarı çık."

Başımı salladım. "Brett asla gitmez." Duraksadım, görünüşe göre bizi yok etmek isteyen birine bunları gerçekten anlatıp anlatmamam gerektiğine karar verdim. Ne fark edeceğinden emin olamadığım için devam etmeyi seçtim. "Babasından kalan mirasın parasını ödedi. Babası..." Kelimeleri tartmaya çalıştım.

"Neydi?" diye sordu, tahmin ettiğimden daha büyük bir ilgiyle koltuğunda öne doğru kayarak.

Gözleri geniş ve odaklanmıştı. Duruşu daha önce hiç görmediğim bir şekilde dikkatliydi.

Belki o kadar da kötü değildi. Pek

sayılmazdı. Belki ona söyleyebilirim.

Söylemeliydim.

Belki de tüm bu üzücü şeyleri çözmeme ve daha güvenli bir alana geçmeme yardım edebilirdi.

"Babası talepkârdı," diye bitirdim. "Eminim bu çok da şaşırtıcı gelmeyecektir. Yani, Brett'i gördünüz. Sonuna kadar rekabetçidir. Her zaman kazanan olmaya çalışır, şartlar ne olursa olsun."

"Rekabetçi bunun için tek kelime," dedi. "Başka bir sürü kelimem var."

"Hayatımızı mahvetmek için bize müstehcen paralar teklif eden bir adam için bu sözler

çok zengin." "Hayatınızı değil," diye cevap verdi. "Sadece evliliğinizi."

Gözlerim kocaman açılmıştı ve tekrar onunkilere odaklanmıştı. "Bu bizim hayatımız."

Uzaklara bakmadan önce gözlerinde bir şey kıpırdadı. Pencereden dalgalara baktı ve ben de ona baktım. Pis bir delilik teklifiyle kapımıza dayanan bu adama bir şeyler oluyordu. Belki bize de, ama kesinlikle ona. O şeyin ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini tam olarak kestiremiyordum ama oradaydı, burada geliştirdiğimiz her ne kadar karmaşık bir bağ varsa onun kenarlarında geziniyordu.

Hareket eden figürler dikkatimi çekti. Ellerinde kova ve küreklerle parmaklıklar boyunca koşan iki çocuk. Zavallı anneleri peşlerinden koşarken gülümsememi engelleyemedim.

Bir gün ben de burada, çok sevdiğimiz bu yerde çocuklarımızın peşinden koşuyor olmalıyım.

"İstedğin bu, değil mi?" Thomas düşüncelerimi açıkça okuyarak sordu. "Bu mükemmel küçük koyda mükemmel küçük bir aile mi?"

"Hiçbir aile asla mükemmel değildir," dedim ona, ki bu kesinlikle doğrudu. "Ama ben bu mükemmel küçük koyda kendi küçük kusurlu ailemi istiyorum, evet."

O bir şey söylemedi, ben de benimkine devam ettim.

"Kız kardeşimin iki kızı var, buraya bayılıyorlar. Hayallerini kumdan şekillendirirken gözlerindeki sihri görmek benim en büyük hazinelerimden biri. İnanılmazlar. Hayal güçleri inanılmaz. Umarım bir gün biz de aynı inanılmaz pastadan bir dilim alırız."

Hâlâ bir şey söylemedi. Yine devam ettim, bu sefer bir soruyla. "Peki

ya aileniz? Nasıl insanlar?"

Çocuklar gözden kaybolurken hâlâ gülümseyerek cevabını bekledim.

"Benim bir ailem yok," dedi sonunda.

Göğsümde bir cam parçası gibi hissettim, sözleri kesik kesik ve kısıktı.

Öldü. "Kimse değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Pek bir şey ifade etmeyen bir anne."

"Babası yok mu?" diye sordum ve bana ters ters baktı.

"Bir dizi potansiyel. Kimse burada kalacak kadar umursamadı." "Özür dilerim," dedim ve ciddiye dim.

Yaşadığımız an Brett'in ağır ayak sesleriyle bozuldu. Elindeki tam İngiliz yemeği bugün üst üste yığılmıştı. Ekstra domuz pastırması ve iki kat kızarmış ekmek dikkatimi çekmeden edemedim.

"Acıkmış olabileceğinizi düşündüm," diye açıkladı kocam yemeği misafirimizin önüne gümbür gümbür koyarken.

Ona öyle bir sarılabılırdim ki, dünyamda böyle bir iyiliğe sahip olduğum için şanslı yıldızlarıma şükredebilirdim. Brett yüz ifademi yakaladı ve kendi gülümsemesiyle ona eşlik etti.

"Siz iki pis çocuk tekrar gösterimini planlarken eğleniyor musunuz?" Ben güldüm ama Thomas gülmedi.

"Hayır," dedim. "Aileler hakkında konuşuyorduk."

Brett bana, "Misafirimizi yemeğinin tadını çıkarması için yalnız bıraksan iyi olur," dedi ve elini uzattı.

Kabul etmeden önce diğer adama baktım ama gözleri hâlâ dışarıdaydı ve hiçbir şeye bakmıyordu. Uzaklara.

Biz uzaklaşırken hâlâ boşluğa bakıyordu ve ben Brett'le bulaşık makinesini doldururken mutfak kapısından kafamı uzattığımda yine boşluğa bakıyordu.

Ancak kahvaltı tabağını almak için dışarı çıktığımda ortadan kaybolduğunu fark ettim, masasına döndüğümde ne yemek salonunda ne de resepsiyonda onu görebildim.

O gitmişti ama kahvaltısı gitmemişti.

Yemeğine neredeyse hiç dokunulmamıştı.

Tıpkı kara kalpli ruhu gibi.

Elli Dördüncü Bölüm

Thomas

Aile. Bu kelime midemi bulandırdı. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken kabarmalarla savaştım.

Grace'in güzel gülümsemesini hayali bir geleceği düşünürken görmek beni sersemletmeye yetti, iştahım sabah için bozuldu ve sonra biraz daha bozuldu. Alışmaya başladığım ferforje korkuluklardan aşağıya bakarken, bunun hayat boyu şımarıklık olabileceğini düşündüm.

Çocuklar aşağıda, dağda bir kale inşa etmek için kumdan hırslı bir çukur kazıyorlardı. Acınası huzursuzluğum karşısında, onlara yardım etmek için garip bir arzu duydum.

Ama bunu kimse yapamaz. Kimse bunu yapamaz. Herkesin herkesten korktuğu bir dönemde bunu yapamaz.

İnsanların niyetleri nadiren iyi olur.

Foster'ların çocuk sahibi olduklarını hayal edebiliyordum. Burada, sahildeki bu şirin küçük cennette, paltolarının düğmelerini iliklediklerini ve kötü havalarda wellington çizmelerinin ön tarafa vurduğunu hayal edebiliyordum. Brett'in onlara kumda top tepmeyi öğrettiğini ve Grace'in tüm aileye yetecek büyüklükte bir plaj minderi serdiğini, ısınmak için Pazar akşam yemeğine çıkmadan önce ayaklarının tozunu aldıklarını hayal edebiliyordum, eğer o belirsiz şef boşluğunu yarı düzgün biriyle doldurabilirlerse.

Ve sonra, mutlak bir aptallıkla, kendimi uzun bir hafta sonu için buraya gelip onlarla vakit geçirirken hayal ettim. Onlara her zaman şehirden cömert hediyeler getiren ve onları kabul edilebilir olandan daha fazla dondurma ve çörekle şımartan bir amca için garip bir bahane.

Acıttı. Yıkılmış hayallerin hançeri gibi saplanıyordu. Kendime imkansız bir yanılsama olduğunu söylediğim ama burada bulduğum şey. Hiçliğin ortasındaki bu güzel, küçük mutluluk parçasında gerçek bir olasılık ışığı.

Paltomun yakasını daha yukarı çekip kumlara doğru yöneldim ve küçük çocukların hareketli tartışmalarını duyabileceğim kadar yakınlarından geçmeye cesaret ettim. Daha yukarı, daha *yukarı, bir hendek yapın! Bir hendek!*

Kendime geçilemeyecek kadar derin bir hendek kazmıştım. Polly'yi diğer tarafta bırakmıştım, hüzünlü yüzü yılların içinden sesleniyor, geçmesi için yalvarıyordu. Ve şimdi o gitmişti.

Saatlerce yürüdüm, sabahtan öğle yemeğine kadar, gelgitte çıkıntının ötesine ve ötesindeki geniş açık sahile doğru ilerledim. Uçurumun tepesindeki şirin kulübelere baktım, orada, bu görkemli alanda bu kadar yüksekte kimin yaşadığını merak ettim. Ufka ve dalgaların hiç bitmeyen çarpışlarına baktım. Kendi içime ve bir ömür boyu biriktirdiğim umutsuzluk çukuruna baktım. Sonu gelmeden peşinden koştuğum arayış için, nihai hedefi çoktan altı ayak derinliğe gömülmüştü.

Ve buradan nasıl kaçacağımı ve eski durgun hayatıma nasıl geri dönebileceğimi merak ediyordum.

Grace'in sıcak kollarını boynuma dolmasını arzuluyordum. Brett'in kahvaltı tabağıma fazladan kızarmış ekmek koyarken gülünç bir şekilde isteksizce gülümsemesini. İkisinin bir gün sahip olacak kadar şanslı olabilecekleri yavrularının kahkahalarını arzuladım. Çocukları televizyonda Noel şarkıları çalarken hediyelerine dalarken yemek odasının zeminine atılmış Noel paketlerinin görüntüsünü.

Ve Polly.

Polly'yi arzuladım.

Soğuk, sert damarlarımda kalan her damla kanla onu arzuluyordum.

Ona mesaj atma dürtüsüne direnmek, kendimi tutmamın her zerresini aldı, çirkin özüm hala karanlık gökyüzümdeki tek sabit ışıktan uzak duracak kadar yüksek sesle meliyordu.

Elimdeki cep telefonu çaldığında nefesimi tuttum ama arayan o değildi. Grace'ti. Çoğu erkek için hiçbir şey ifade etmeyecek yüzeysel bir mesajdı ama benim için her şey demektir.

Yemekten sonra petekli dondurma yiyeceğiz. Sen de ister misin?

Gülümsememi engelleyemeyerek başımı yukarıdaki bulutlara doğru

eğdim. Ve sonra cevap verdim.

O küçük tatlı amını istiyorum Grace. Genişçe aç ve sertçe vur. İki tane almak için çırpınırken seni kıvrandırken görmek istiyorum. Açık göt deliğinin güzel kalçalarından aşağı döl akıtmasını istiyorum.

Bekledim. Vereceği cevabın ne olacağını düşünürken bir puro daha üfledim. Cevap geldiğinde en

az onun kadar güzeldi.

Önce petekli dondurma, değil mi? Açık göt deliğimin şekerli bir ısınma olmadan başka bir vuruşa h a z ı r o l d u ğ u n d a n emin değilim. x

Bir öpücük.

Bir öpücükle bitirdi. Ve

bu da beni bitirdi.

Puromu taşların üzerinde söndürdüm ve geleceğimle yüzleşmeye karar verdim.

Önümde ne kadar zorlu bir yol olduğunu kimse bilemezdi ama hayatım boyunca hiçbir zorluktan

kaçmamıştım. Şimdi de başlamayacaktım.

Bölüm Elli Beş

Brett

"Petekli dondurma istemeyecektir, Grace. Bu sabah kahvaltısına zar zor dokundu." Bunu söylerken gülümsememeye çalışıyordum ama o bunu imkânsız hale getiriyordu.

Hayatımıza giren bok çuvalını memnun etme çabaları beni derinden gıcıklayacak kadar tatlıydı, ama öyle olmamalıydı. Kanımı kaynatmaya ve o orospu çocuğunu kışına tekme basmaya yetmeliydi.

"Yapacak," diye ısrar etti ve ballı sos için buzdolabını karıştırdı.

Onu izlerken kollarımı kavuşturdum, kapı aralığında eğildim ve sikim görüntü karşısında seğirdi. Kot pantolonunun içindeki güzel poposu daracıktı, yüksek bir rafa uzanırken kalçaları geriliyordu.

"İşte bu yüzden bir şefe ihtiyacımız var," dedi bana. "Onlar benim yapabileceğimden çok daha etkileyici bir dondurma yapabilirler."

"Bir sonraki görüşmede onları görevin üzerinden geçirmeliyiz. *Istakoz ve kereviti boş verin, bize dondurma becerilerinizi gösterin.*" "İstediğin kadar şaka yap," dedi. "Tatlı her şeydir."

Başımı salladım ve arkamı dönüp boş yemek salonuna baktım ve bir gün buranın tıklım tıklım dolacağını hayal etmeye çalıştım. Dondurma kalabalık getirmezdi ama iyi bir menü gerçekten getirebilirdi. Yavaş ama emin adımlarla ikna olmaya başlamıştım. İhtiyacımız olursa, boş yerimizi potansiyel yatılı personele açmayı düşünecek kadar.

Ama bu bugün için değildi.

Bugün Heath, dondurma ve Grace'in soğuk kanlılığını ısıtmak için çıktığı bu saf ve sevimli küçük görevle ilgiliydi.

"Sarah'dan haber var mı?" Omzumun üzerinden seslendim.

"Henüz değil. Yakında, umarım."

Saatimi kontrol ettim. Öğle yemeği geçmişti ve teorik olarak Gloucestershire'daki çörek koşusu da öyle.

"Gerçekten Polly Piper'ın Heath gibi bir adamı tanıdığını mı düşünüyorsun?"

Elinde saçma sapan dondurma malzemeleriyle yaklaştı. "Yani sosyal medya iddia ediyor." *"İddia edildi."*

"Bu kadar büyük bir hata olabileceğini hiç sanmıyorum," diye ısrar etti. "Çok cesurcaydı, sen de gördün."

Yine de hayal etmekte zorlanıyordum. Bırakın okulumuzdaki küçük kasaba fırıncı kızını, herhangi birinin o amcıkla arkadaş olmasını bile hayal etmekte zorlanıyordum.

Hayal edebildiğim şey, onun Grace'imi yeniden çılgına çevirmesini izlemektir. Takım çalışması bazen en beklenmedik yerlerde ortaya çıkar, bunu spor sahasında yeterince iyi öğrenmiştim, ama bu seferki sonuçları huzursuz ateşkese değerd. Karımın bu hafta aramızda bir kez daha kendini kaybetmesini izlemek uğruna onun elini bir kalp atışında sıkabilirdim.

Anılar bir ömür boyu sürecekti.

Kahvaltı tezgâhının üzerindeki malzemeleri bir araya getirdi ve altından birkaç dondurma kâsesi çıkardı. "Sence

bal peteği sever mi?"

"Sanırım senden hoşlanıyor," dedim ve yüzünde beliren gülümseme iltifatımı takdir ettiğini gösterdi. "Eminim kaşıkla reddetse bile onu amından petekli dondurmayla besleyebilirsin."

"Çok soğuk." Kıkırdaması harikaydı. "Bunu son çare olarak düşüneneğim. Belki yan etkisi olarak dünkü ağrıyı hafifletir."

Sergisini görmek için geri çekildi ve kendi kendine bu düzenlemeyle iyi bir şey yaptığını düşünerek başını salladı. Patlayacak kadar tatlıydı.

Arkasından hışımla yaklaşip ayaklarını yerden keserken güzel karım ciyakladı. Onu bir o yana bir bu yana sallarken ve saçlarının altında bulabildiğim ilk çıplak boyun şeridine bir öpücük kondururken bacakları sallanıyor, kahkahaları çınılıyordu.

"Tatlımı yiyeceğim," dedim. "Bütün gece boyunca, haftanın her geces, sonsuza kadar."

Onu ayağa kaldırdığım anda bana doğru döndü ve gözleri içimi eritip bir su birikintisine dönüştürecek kadar sıcaktı.

"Etrafta koşuşturan küçük Foster'larımız varken olmaz," dedi. "Çok yorulacağız."

Konuşması karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim ve başımı eğdiğimde sessizce başını salladı.

"Yakında," diye devam etti. "Burayı kurtarabilirsek burada, kurtaramazsak eve döneceğiz. Umurumda değil Brett, yeter ki birlikte olalım."

Onun rahatlığı beni şaşırttı. Burayı kaybetme fikri o kadar yabancıydı ki midem

kaldırmıyordu. "Onu kurtaracağız," dedim ama omuz silkti.

"Umarım öyledir, ama her şey bu değil. *Biz her* şeyiz, sen ve ben. Bunun dışındaki her şey bonus."

Bu o değildi. Son birkaç aydır olası bir kayıp yüzünden kendini mahvettiğini gördüğüm kadın değildi. Duruşu sakın ve rahattı, gözleri benimkilere bakarken parlıyordu.

Başarısızlığın burkulmasını hisseden bendim. Başımı sallayan, dişlerimi sıkan ve resepsiyona doğru parmağımı sallayan

bendim. "Yapacağız," diye ısrar ettim. "Sen ve ben. Burası bizim yerimiz. Mirasımız."

"Ya da babanın," diye fısıldadı ve parmak uçlarını yanağıma değdirerek darbeyi yumuşattı. "Burası benim seçimimdi Brett, ama onun parasıydı. Bazen burayı kurtarmak için gösterdiğin çabanın bizimle mi yoksa onunla mı ilgili olduğunu merak ediyorum."

"Bu çok saçma," diye terslendim, ama çok fazla zehirle.

Gözleri her şeyi anlatıyordu. Sözlerine gerek yoktu.

"Heath hayatımıza bankadaki elli bin dolardan daha fazlasını getirdi," diye fısıldadı. "Beraberinde bir yığın boktan içgörü getirdi. Bunun gerçekten de paradan daha değerli olup olmadığını merak ediyorum."

"Hayatınız boyunca nasıl tam bir amcık olmayacağınıza dair içgörü."

Onun sırtışı, her fırsatta yüzüne taktığı sırtışın tam tersiydi, alçakgönüllü ve nazikti. Yıllar önce aşık olduğum her şey.

"Önemli şeylere dair içgörü," diye karşı çıktı. "Temel şeylere sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu anladım. Aşkımızı asla onun yaşam tarzına değişmem. Onun da aynı şeyi söyleyebileceğini sanmıyorum."

"Ee, şimdi ne olacak? Adamla arkadaş mı olmak istiyorsun? Hafta sonu tatillerinde ve dondurma yemek için buraya gelmesini mi sağlayacaksın? Belki ben yan odada senin tatlı amcığının canına okurken o da çocuklara bakabilir?"

O güldü, ben de güldüm.

"Belki."

"Sen delisin," dedim ona ve bunu en iyi şekilde ifade ettim. "Geçen hafta bizi yok etmek istedi. Bu hafta ise onun bir çocuk bakıcısına dönüşmesini istiyorsun."

"Ufkum genişliyor," diye fısıldadı. "Tıpkı diğer parçalarım gibi."

"Peki ya bu akşam? Onları tekrar genişletmeye hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Bir göz kırpma ve bir sırtma daha... Eğer o anda kalbimi çelik bir tepside isteseydi memnuniyetle oyardım. "Önce dondurma," dedi. "Sonra bakarız."

Bölüm Elli Altı

Grace

Aptal mesajlarımı görmezden gelebilirdi, uzaklarda bir yerlerde kumların üzerinde. Bunu aptal bir hostes girişimine bağlayabilir ve önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkebilirdi.

Ama yapmadı.

Thomas Heath ceketinin yakasını kaldırmış bir şekilde resepsiyonda belirttiğinde sırtımmı engelleyemedim, ben olduğum yerde zıplama dürtüsüyle savaşıırken tek kelime etmeden dış katmanlarını silkti.

Bana ne olduğunu bilmiyordum. Tuhaftı. İnsan olmayan biriyle insani bir ilişki kurmak için görünüşte akılsızca bir girişim. Yine de duramıyordum.

"Bal peteğinin cazibesine karşı koyamadın," diye gülerек onu kışkırttım.

O da gülmedi ama bir an için gülümsemeyi başardı.

"Sahibi boğazımdan aşağı dondurma kaşıklamakta ısrar etse de, küçük güzel bir amcığın cazibesine karşı koyamadım."

Sözleri içimden geçip gitti, bir şakadan biraz daha fazlası olmasına rağmen gururum parladı. Şaka gibi gelmedi.

Karşı koyamadı. *Bana* karşı koyamadı.

Brett elinde bir yığın makbuzla içeri girdiğinde hâlâ aptal gibi sırtıyordum. Geri dönen konuğumuzu görünce kaşlarını kaldırdı, ama başıyla onayladı.

"Serpme için geri döndün o zaman? İyi olmuş, yoksa sahile bir arama ekibi gönderirdi." "Bir dahaki sefere davet aldığımda bunu aklımda tutacağım," dedi Thomas ve sırtışım tam gaz devam etti. *Bir dahaki sefere.*

Bir sonraki seferin kaç tane olacağını merak etmekten kendimi alamadım. Bu hafta ya da belki bir başkası. Eğer bir tane daha *olsaydı*. İkinci kez çıkış yaptığında onu bir daha görebilecek miydik?

Eğer şehre kaçıp bir daha geri dönmeseydi. Bizi tanıyor olsaydı. Eğer tanışaydı.

"Tatlıları pek sevmem," dedi bana. "Ama senin için bir istisna yapacağım."

Kendi pis ağzımın kendi başına bir hayat sürdüğünü fark etmedim. "Zaten harap olmuş bir vücuda iki sik almaktan pek hoşlanmam ama senin için bir istisna yapacağım."

Brett uzun bir süre sessiz kaldı, Thomas da öyle. İkisi de sanki yıldızlardan ışınlanmış uzaylı bir kızmışım gibi bakıyorlardı.

İlk gülen bendim, uzun uzun ve yüksek sesle, tüm bu durumun saçmalığına ve hepimizi nasıl değiştirdiğine gözlerim yaşarak.

Thomas, "Karı tam bir siren," dedi ve bu beni daha da heyecanlandırıdı. "Bu hafta

Öyle," diye cevap verdi ve gözlerindeki parıltıyı fark ettim.

Onların alçak kakhahaları dünyaydı. Bana duydukları şehvet g ky z mdeki ay gibiydi, gelgitlerimi itiyor ve çekiyordu, tüm bedenim çılgın hislerle çalkalanıyordu.

Güven.

Güven. Rahatlama.

 ncelikler yeniden

sıralandı. Sevgiler.

Hayat.

İki sıcak bedenin benimkine baskı yapmasının

heyecanı. Her şeydi.

Ve hiçbir şey.

Tüm evren karnımda kendine gülüyor.

" z r dilerim," diye hırıldadım ama beni durdurmak için bir hamle yapmadılar. Sabit duruyorlardı ve beni biraz daha fazla gıdıklayan bir şaşkınlıkla bana gülümsüyorlardı.

Ve sonra orada daha fazla insan vardı. Plajdan dönen konuklar bizi resepsiyonda beklerken buldular, Brett tezgâhın arkasına geçip akşam yemeği mekânı ile ilgili sorularını yanıtlarken ben ne diyeceğimi şaşırmıştım.

Kakhahalarımı yutarken Thomas Heath'in gözleriyle karşılaştım ve gözleri parlıyordu.

Sertti. Yanıyordu. Muhteşem kocamla birlikte ondan daha fazlasını istemem için onun

gözleri beni döndürmeye yetti. Sonra değil, o zaman.

Tam o anda.

Gözlerimi ondan kaçırmaya ve misafirlerimizi profesyonel bir gülümsemeyle el sallayarak köydeki bara göndermeye zorladım kendimi. Bir gün bunu yapmayacak, onları başka bir yerde yemek yemeye g ndermeyecektim. Mutfağımıza birini bulmak için tüm dünyayı aramak zorunda kalsam da burada kalacaklardı.

Heath'e dönüp bakma riskini göze alamazdım, o yüzden bakmadım. Tezgâhın arkasından sıvışıp yemek odasına doğru ilerledim ve puding malzemelerimi elimle işaret ederek gösterişli bir şekilde gösterdim.

Sarışın misafirimiz "Gerçekten de her şeyi yaptın, değil mi?" dedi ve ben de

başımı salladım. "Her zaman."

İki adam arasında kalbimi ateşleyen bir bakış geçti. Acı ya da rekabetçi değildi, sadece iki adam önlerindeki çılgın kadına karşı duydukları mizahı paylaşıyorlardı.

M kemmeldi.

Buzluktan petekli dondurmayı çıkarıp    tatlıyı denerken parmaklarım titriyordu. Ballı malzemeyi sürerken kendimi aptal gibi hissediyordum ama bunun bir önemi yoktu.  nemli olan tek şey kreasyonlarımı teslim edip Thomas'ın her sabah seçtiği pencere kenarındaki koltuğu işaret ederken   m z n arasındaki havayı korumaktı.

Yemek yemesini izledim, dizimi masanın altından kocaminkine bastırdım, bunu bir hi miş gibi geçiştirme olasılığını tartarken ayağımı yere vurdum. Dondurmamın berbat olduğunu söylemesi. Durup dururken bir tartışmayı kışkırtmak.

O yapmadı. İkisi de yapmadı.

"Sonunda iyi bir şef bulmayı başardığında dondurma işlerini kendine saklayabilirsin," dedi Thomas yolun yarısına geldiğinde.

"Yapabilir miyim?"

Brett başıyla onayladı. "Çok güzel."

Akıl almaz bir şeydi. Birkaç top dondurma ve üzerine serpiştirilmiş aptal serpintiler. Üzerine ne tür bir öğleden sonra yetişkin ikramı koymak istersem isteyeyim, sadece bir çocuk partisinden bir şey.

Keşke aklımdaki tek öğleden sonra ikramı bu olsaydı.

Uzak duvardaki saate baktım. Saat dörde yaklaşıyordu, bu da konukların dönüp akşam yemeğinden sonra bar için hazırlanmalarına birkaç sessiz saat bırakıyordu. Geriye doldurmak istediğim birkaç saat ve onlarla birlikte doldurmak istediğim bir parçam kalmıştı.

Gerçekten resmen delirmiştım, bir milyon yıl geçse de istememem gereken bir şeyi arzuluyordum, özellikle de o ilk günlerde hor gördüğümüz ve Brett'in hâlâ bizi yıkmak için geri gelen geçmişten bir patlama olduğunu düşündüğü bir adamla.

Yine de duramadım. Durmak istemedim.

Ayağa kalkmak zor oldu, diğer boş kaseleri toplayıp bulaşık makinesine koymak için mutfağa çekilirken dondurma kaşığım bardağa çarparak şingirdadı.

Mutfak kapısını iterek geri döndüğümde onları omuz omuza, sessizlik içinde buldum; ben kendimi hızla yukarı çekerken ikisinin de gözleri benimkilerin üzerindeydi.

Yapamazdık.

Yapmamalı

ydık.

Kıçımı sıkıldığında hala ağrıyordu ama amım ağrının içinde çırpınıyor, daha fazlası için yalvarıyordu.

Bu hafta gerçekten bir fahişeydim.

"Öğleden sonra..." Benimle aynı dalga boyunda değillerse boş düşüncelerle konuşma riskini göze alarak başladım.

Aklım kuşkulu olabilirdi ama bedenim gazeteleri okuyordu. Benimle birlikte olduklarını biliyordum, derinlerde, önemli olan yerde.

Kocam hamlesini yaparken ayaklarım içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı. "Resepsiyon kapısı bizim süitimizi çalışıyor," dedi. "En mantıklı yerimiz orası."

Thomas Heath'in kendi özel alanımızda olması çok mantıklı ama çok da edepsizce. Yine de başımı

salladım. "Şimdi mi demek istiyorsun? Şu anda mı?"

Thomas bir adım öne çıkarak, "Dondurmanı yedik," diye homurdandı. "Kocana katılıyorum, bence güzel ağzının bu jestle karşılık verme zamanı geldi."

Kocanla.

Bu, ikisi arasında o ana kadar duyduğum tek dostluk imasıydı ve beni hareket ettirmeye, her zamanki alanıma çekilmemi sağlamaya fazlasıyla yetti.

Sadece kişisel kapılarımızı onları yıkmaya bu kadar kararlı birine açtığımız için pişman olmayacağımızı umuyordum.

Oturma odamız istediğimden daha dağınıktı. Ben yatak odasına doğru çekilirken giysiler kanepenin üzerine dökülmüştü. Neyse ki Thomas Heath dağınıklığımı aldırıyor gibiydi, beni takip ederken bakışları tamamen üzerimdeydi.

Belki de onu en mahrem alanımıza götürmemeliydim. Belki de oturma odası yeterli olurdu. Ama eşiği geçip en mahrem bölgemize girdiğimde, bunun iyi bir karar olduğunu biliyordum.

Burası

cızırdadı.

Burası yandı.

Onun varlığı burada kirli ve hayat dolu hissettiriyordu.

Yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çöktüğümde ve her iki adam da bana katılmak için adım attığında her tarafım titriyordu. Pantolonlarını indirdiklerinde ağzım iki numaralı krema için ardına kadar açılmıştı bile.

Elli Yedinci Bölüm

Thomas

Bu çok gülünçtü.

Foster'ların yatak odası nefret ettiğim her şeyin mezarı olmalıydı, ama bunun yerine orada bulduğum şey, kendimi tüm hayatım boyunca koruduğum bir samimiyetti.

Yatak çarşafı hala uykularından buruşmuş, Grace'in kışının altında toplanmıştı ve bize horoz için aç gözlerle bakıyordu. İyi ki onu karşılayacak iki kişi vardı.

Brett'inki benimkinden önce çıkmıştı ama sadece bir kalp atışıyla. Karısının açık ağzına uzatırken elinde kalındı ve hemen ardından benimki geldi, onu emerken yanağına çarptı.

Dönüşümlü olarak, o dondurmasını kusarken onu derinlemesine besliyorduk ve bu bağımlılık yapıyordu. Bağımlılık yapıyordu.

Saçlarını sert bir şekilde kavradım, kafa derisine değen sertlik karşısında miyavlamasına bayıldım, ama onu nabızı atan sikime zorlamak yerine, ona rehberlik ettim.

"Al şunu," diye homurdandım. "İyi bir kız gibi al. Bunu ne kadar istediğini göster bize."

Bunu çok istiyordu. Gözleri geniş ve muhtaçtı, onu yutmak için çabalarken aramızda gidip geliyordu. Narin parmakları bacaklarının arasına dalmış, o daracık poposunun üzerinde kıpırdanırken kot pantolonunun kotundan klitorisini okşarken sırtmamı engelleyemedim.

Onu sertçe becerecektim. Hem de çok sert. Birkaç saat önce yediği dayaktan sonra kışının nasıl itiraz edeceğini çok iyi biliyordum. Ama ben umursamıyordum, o da umursamıyordu, onu çaresizliğe sürüklediğimizde, o çılgılık atan küçük fahişeyi içinden çıkarıp onu çılgına çevirdiğimizde değil.

Hiçbir zaman yanımda başka bir erkeğe ihtiyaç duymamıştım, sapkın hayal gücümün herhangi bir uzantısı tarafından değil. Brett'in Foster'ı becermesinin performansına olumlu bir şey katma potansiyeli birkaç gün önce beni çıbanlara boğardı, ama o zaman ve orada mantıklı geldi.

Çok mantıklıydı.

Rekabet dürtüsü, tıpkı benimki gibi. Bedeli ne olursa olsun kendi zayıflığına teslim olma konusundaki isteksizliği.

Aramızdaki tek fark oydu. Daha doğrusu, dünyayı yönetmek isteyen bizim gibi pislikler için temsil ettiği her şey.

Aşk ve hayat. Sıcak kollar. Sadakat.

Güven.

Bizden daha büyük bir şey. Yıllar boyunca zorla girdiğimiz tüm muzaffer savaşların toplamından daha değerli bir şey.

"Karin pis küçük bir orospu," diye yorum yaptım ve o da iltifatı amaçlandığı şekilde alarak bana sıırttı.

"Karım, içinde iki yarak olduğu için açgözlüdür," dedi ve kadın onun etinin etrafında inledi.

"O güzel petekli dondurmanın canı cehenneme," dedim ona gülümseyerek. "Karnını çok daha iyi bir şeyle dolduracağız."

Brett onun çenesini kavradı ve onu kendisinden uzaklaştırdı. Kızın çırpınan ağzını sikime doğru yönlendirirken ben de onun yanında yerimi değiştirdim.

"Lanet misafirimize tesisimizin ne kadar misafirperver olduğunu göster Grace," diye homurdandı ve parmaklarını boynunun arkasına dolayarak onu derine itecek kadar sıkı. Gırtlğı sikimin başının etrafında kasıldı, üzerime sıçrarken ıslak dudakları taşaklarım sıkıca yapıştı.

Gözleri yukarı bakarken dolup taşıyordu, parmakları bacaklarının arasında kendini ovuştururken muhtaç bir telaş içindeydi.

"Kocan o acıyan küçük kıcını seni ağlatacak kadar sert sikecek," diye hırladım ve avucu sikini biraz daha sertleştirdi. "Ama ikimizi de çaresiz bir orospu gibi yutana kadar olmaz."

Onu sikimden kurtardığımızda nefesini içine çekti, güzel başını sallarken çenesinden aşağı tükürükler akıyordu.

"İyice aç," diye homurdandı Brett, o da öyle yaptı, dudaklarını güzel bir sürtük gibi gerdi ve dilini sonuna kadar dışarı çıkardı. Aleti onu sertçe tokatladı. Zıpladı ve itti, zıpladı ve itti. Bunu benden öğrenmişti ama bu kez farkına varmak beni kinle ateşlemedi.

Bana komplo sınırında bir bakış atmasını beklemiyordum. "Sence o

pis küçük ağız iki tane alabilir mi?"

Aletimi büzüşürmesi gerekirdi ama taşaklarım o kadar sertleşti ki patlayacaklarını sandım.

"Az kaldı," dedim ve parmaklarımı ağzına sokarak, homurdanana kadar yanağını yana doğru çektim. O da benim hareketlerimi takip etti, diğer taraftan dudaklarını tuttu ve ağzı pis bir açık deliğe dönüşene kadar çekti, sakızlı ve şekli bozulmuştu, kot pantolonunun fermuarıyla uğraşırken güzel bir groteskti.

Birlikte hareket ederken dişlerimi gıcırdattım, sikimi onun açık ağzına sokarken zihnimi tüm çekincelerden arındırdım. Zar zor dayanabiliyordu, biz içeri girerken gözleri parlıyordu. Onun aleti benimkinin yanında zonklayan bir et parçasıydı ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, öğürürken ve etrafımızda tokat atarken yer için mücadele eden kırbaçlanan diliydi.

"Karına bak," diye homurdandım. "Ne kadar da güzel."

"En güzeli," dedi.

Şimdiye kadar karşılaştığım en berbat saksoydu. Acımasızca ama tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi. Hamster yanaklarından süzölen sakin çıkıntılarını, burun deliklerini açarak nefes almak için savaşıırken gözlerindeki vahşiliğı seviyordum.

Lisedeyken onu asla böyle hayal edemezdim, en çılgın rüyalarım da bile, ama yine de bunların hiçbirini hayal edemezdim.

Bu sürpriz hoşuma gitmişti, kalçalarım onunkilerle birlikte daha fazlasını almak için itiliyordu.

Kirli küçük Grace Foster zevk arayışımız için hoş bir araçtı. Muhtemelen fazla keyifli. Heyecanım verdiğim emirlere uymuyor, alıştığımdan çok daha hızlı bir şekilde içime işliyordu. Ama bunun da bir önemi yoktu. O da hemen yanımdaydı, benzer bir hızda soğukkanlılığını kaybediyordu, karşı koymaya çalışırken gözleri kapalıydı, aleti benimkinin yanında tam boy seğiriyordu.

"Doldur onu," diye homurdandım. "Onu parçalamadan önce yeni bir tatlı turu yapalım."

İki kez sormasına gerek yoktu. Ağzının içindeki sarsıntıları her şeyi anlatıyordu ve beni de onunla birlikte uçurumun kenarına göndermeye yetti. O tatlı kirli ağız hiç itiraz etmeden hepsini aldı, yutmak için mücadele ederken boğazı titriyordu.

Başarısız oldu.

İçinden çıkarken kalın sperm püskürtöleri fişkırdı, kendini kontrol altına almak için en ufak bir şansı olmadan önce yüzüne ve çenesine sıçradı.

Parmakları külotunun içindeydi, sertçe oynuyordu, biz elimizde seğiren siklerle ona bakarken dili dökölen kremini yalamaya çalışıyordu.

Kalın, sümüksü döl izlerini toplayan ve ağzına iten başparmağımdı. "Yut," dedim ve yuttu,

dudaklarını şapırdatırken boş ağzını gösterdi.

Kız zamanında çok fazla porno izlemişti, bu kesindi.

"Bütün gece bekleyemeyiz," diye homurdandı Brett ve onu sırt üstü yatırdı. "Misafirler yakında bir şeyler içmek için içeri girecekler. Buna katlanmak zorunda kalacaksın."

Başını gergin bir şekilde salladı ama başını salladı. Adam kot pantolonunu ayak bileklerinden çekip çıkarırken ve külotunu da onlarla birlikte kalçalarından aşağı indirirken elleri pek yardımcı olmadı. Diğer ucunda pozisyon aldım, omuzlarını düzgün bluzundan kurtardım ve çekip çıkardım. Dantelli sütyeniyle birlikte tişörtünü de kolayca başının üzerinden geçirdim. Bir nefeste çırılçıplak kalmıştı, ıslak külotunu kendi kendine çıkarıp halının üzerine attı.

Onu bu şekilde, tamamen giyinik halimize karşı çıplak görmek hoşuma gidiyordu. Brett'in hareketlerini önceden tahmin ettim ve o da benimkilerle aynı şeyi yaptı, bacaklarını tamamen açmak ve yukarı kaldırmak için fena bir ikili olarak çalıştılar.

Klitorisi çoktan kendi heyecan havuzuna dalmıştı, hırpalanmış amcığı yarığını sertçe çarpmayı gerektiren güzel dudaklara sıkıştırıyordu. İki parmağımı soktuğumda haykırdı ama Brett onu sıkıca tuttu.

"Al şunu," diye homurdandı. "Bırak da o sürtük amcığını kullansın Grace."

Adam yataktan çekildiğinde o da yerine yerleşmişti. Halının üzerine çöküp alt çekmeceyi açtığında arkasından bakmaya fırsatım olmamıştı. İçindeki koleksiyonu görünce kıs kıs güldüm. Oyuncak üstüne oyuncak. O kadar çoktu ki oyuncakçı dükkânı gibiydi.

Etkileyici görünümlü bir vibratör ve ona uygun kalın bir dildo çıkardı. Mantiğına hayran kaldım, dildoyu sert bir elle ondan aldım ve şişmiş plastik başını çırpanan yarığına sıkıca bastırdım.

Vibratörü klitorisine bastırana kadar bekledim, onu kavrarken bacakları bir an için çırpındı. Onu kollarının arasında sıkı sıkı tutuyor, kıvranımlarına kendisine yakışan bir güçle karşılık veriyordu.

Ve sonra onu becerdim. O plastik siki o şapırdayan ıslak amcığın içine sonuna kadar soktum ve onun hareketlerle yuvarlanmasını izledim.

Gerilmeye uyum sağlarken inliyordu, ama klitorisi kirli küçük işini yaptı ve onu ateşe verdi, ben bir ritme girerken inlemeleri tamamen aç.

Onu daha da sıkı kavradığında, gözleri inkar edilemez bir tahakküm aleviyle yandığında, onun da tatlı karısı hakkında benimle aynı sonuçlara vardığını fark ettim.

Onun itaatkâr eğilimlerini benim bildiğim kadar kesin bir şekilde biliyordu, sert kavrayışı onu sertçe becermem için genişçe açarken her şeyi hesaplamıştı.

"Al şunu," diye hırladı. "Al şunu, Grace."

Kabul etti. Adam parmaklarına tükürüp onları hırpalanmış göt deliğine uzattığında bile inleyerek ama itiraz etmeden kabul etti.

Şapka takıyor olsaydım ona şapka çıkarırdım, o parmakları o küçük ham deliğin derinliklerinde kıvranırken gösterdiği kararlılıktan geri dönülmez bir şekilde etkilenmişim.

"İkimizi de alacaksın," diye tısladı ona. "Sertçe. Çok sert Grace, beni anlıyor musun?"

Tıpkı benim gördüğüm gibi o da ondaki cevheri görmüştü, hayatı boyunca takındığı utangaç gülümsemenin ardında uysalca uyuyordu. Ve şimdi kilidi açılmıştı.

Onun iradesine boyun eğerken titriyor, vücudunun bizimkiyle uyum içinde hareket etmesine izin verirken başını sallıyordu. Bu erkek etli sandviç bir öncekinden çok daha fazlası olacaktı, bunu hissedebiliyordum, kendimizi hissedebiliyorduk, hepimiz aynı lanet melodiyle kaynıyorduk, sallanıp gürlerken ve onun acıyan küçük deliklerini yeniden açarken.

İkimizi de alırdı ve gözlerini yaşartacak kadar zorlandığında, aynısından daha fazlası için yalvarırdı. Bunu biliyordum.

Bunu biliyordu.

Güzel karısı da o ısıltılı fahişe gözleriyle bize bakarken bunu biliyordu.

Amcığındaki kalın şişko tıkaç ve kışındaki Brett'in parmaklarıyla bir ölüm perisi gibi boşaldı. O kadar yüksek sesle ciyakladı ki, Brett avucuyla ağzını kapattı ve vücudu bizimkinin altında bir balık gibi çırpınırken her iniltiyi bastırdı.

Ve sonra fişkırdı.

Aleti içinden çıkardığımda küçük fahişe elime fişkırdı.

Bir at gibi şahlandı, bakışları aramızda gidip gelirken dalgalanmalar içinde hızla ilerliyordu ve ben güldüm, kendimi tutamadım.

Kadının kendisine ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. O küçük sevimli beyninde hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Bu-" diye başladı ve kahkahalarım bir kademe daha arttı.

"Hayır," dedim. "Bu çiş değil."

Rahatladığı her halinden belliydi, başını sallarken içinden kıkırdama sesleri

yükseliyordu. Ama uzun süre kıkırdamadı.

Brett Foster ve benim aramda geçen bakış, şimdiye kadar paylaştığımız tüm bakışların tersiydi. Ondan bana ve benden ona yansıyan bir baş sallaması yetmişti ve ben onu okuyabiliyordum, tıpkı onun beni okuyabildiği gibi.

Ve sonra onu yakaladık.

Bölüm Elli Sekiz

Grace

Vücuduma neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Islaklık, kasılmalarla sınırlanan heyecan titremeleri, çenem döl ve salya ile yapış yapıştı, şimdi bile çoğunu kirli bir orospu gibi yuttuktan sonra.

Bu ben olmamalıydım. Bu kadın olmamalıydım.

Ama öyleydim.

Ve onu sevdim. Tıpkı onlar gibi.

Onlarda bunu görebiliyordum. İkisinde de. Şehvet, istek ve başka bir şey. Brett'in yüz hatlarında parlayan aşk, ama Thomas'ta arzudan daha fazlası. İlgi. Gurur. Hatta şefkat. Kalbimi titreten şeyler.

İki güçlü kol beni kavrayıp aralarında oyuncak bir bebek gibi savurduklarında itiraz edemeyecek kadar sikilmiştim. Bu yeni bir *şeydi*, aralarındaki bu ortak *şey*. Söze dökülmeyen bir yoldaşlık onlara rekabetin çürüten kaynamasından çok daha iyi uyuyordu.

Buna alışabilirim, diye düşündüm ve Thomas beni bacaklarımın beline dolanacak kadar yukarı kaldırırken sırtımayı başardım. Hâlâ titreyen amcığım için doğru şekilde konumlandığı sikine yumulduğumda bu durum bir anda değişti.

Hayır, buna asla alışamam. Milyon yıl geçse bile.

Hâlâ yanıyordum, daha fazlası için kıvranırken kollarım dünyamızı tersine çeviren bu adamın boynuna öyle sıkı sarılmıştı ki onu asla bırakamayacağıma yemin edebilirdim.

Ve sonra Brett vardı, tüm evrenden daha çok sevdiğim adam, arkamda sıkıca bastırıyor, sikini zavallı kıcıma bastırırken kulağıma nefes alıyordu.

"Siktir," diye inledim. "Oh, lanet olsun."

Geldiğini biliyordum, içeri doğru iterken başımı omzuna yasladım.

Acıdı. Kahretsin, nasıl da acıtıyordu. Ama duramıyordum, durmasını istemiyordum, kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarparken onu mantığımdan daha fazla arzuluyordum.

Böyle bir şey yoktu. Bunca yıl boyunca hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Homurdanan iki sert bedeninin arasına sıkışmışım, onlar beni uzun ve derin itişlerle döverken gevşemişim.

Aynı anda iki tane.

Aynı anda iki büyük aleti birden alıyordum, ikisinin beni aralarında asılı tutmasından başka hiçbir şeyin istikrarı olmadan.

Kimi öptüğümü bile bilmiyordum; önce birini, sonra diğerini... Tüm odağım bu kadar genişlemenin, patlayacak kadar dolmanın nasıl bir his olduğuna odaklanmıştı. Thomas dilini ağızımın derinliklerine sokarken Brett'in sıcak ağızı boynumdaydı ve ben buna bayılmışım, ikisine de bayılmışım.

Bu benim için bir oyun değildi, artık değildi. Bu, geceleri elim külotumun içindeyken yaşadığım bir fantezi değildi. Bu gerçektir. İkisini de memnun etme arzumu her şeyi tüketiyordu.

"Aferin küçük sürtük," diye nefes aldı Thomas ve kalbim yerinden çıkacak

gibi oldu. "Al şunu," diye hırladı Brett ve ben de aldım. Sahip oldukları her şeyi aldım.

Zorlanmaktan gözlerim yaşıyor, yüksek sesle feryat etme dürtüsüyle savaşıırken ciğerlerim parçalanıyordu, ama yine de onlarla birlikte hareket ediyordum, soğuk ve sıcak terliyordum, hem önümde hem de arkamda dalgalanan kaslara arpıyordum.

"Benim için gel, lütfen," diye bağırdım. "Lütfen benim için gel."

Thomas cevap vermeden önce açık dudaklarımı yaladı ve sırtışı beni ateşledi.

"Sen yapana kadar olmaz," dedi ve bunu ikisinde de hissettim, aralarında paralandığımı hissetmek için aynı çılgın ihtiyacı.

Beklediğimden çok daha kolay geldi. Beklediğimden çok daha kolay *boşaldım*. Karın kaslarım o kadar sıkılmıştı ki bir daha asla dik duramayacağımdan korktum, o iki şişman yarak sertçe içeri girerken içimdeki her sinir spiral çiziyordu. Doruğın acısı beni bulmadan önce amım zonkluyordu, içimdeki o tatlı nokta beni sarsan bir dizi kıvılcımla çözülüyordu.

Benimle birlikte homurdanmalarını duydukça kulaklarım çınlıyordu, bir fahişe gibi kfrederken küfürler dişlerimi gıcırdatacak kadar yüksek sesle tısılıyordu.

Yanaklarımın gözyaşlarıyla ıslanmış ve muhtemelen pembeleşmiş olması umurumda değildi. Her şeyime el koymuş olmaları, beni her zaman için harap olmuş, gevşek bir karmaşa halinde bırakacak olmaları umurumda değildi.

Tek umursadığım içime nasıl girdikleriydi, ben çığlık atarken ikisi de zirveye ulaşıyordu. Dşnemiyordum.

Sıkı tutunmaktan başka bir şey yapamadım.

Vücudumun yanmasına ve daha fazlası için çığlık atmasına

engel olamadım. Ta ki bitene kadar.

İşimiz bitmişti.

Beni o kadar sıkı tuttular ki, ben nefes almak için çabalarken hâlâ aralarında asılı duruyordum ve bu en berbat andı, çok yanlış hisseden iki adamın arasında kendimi çok doğru hissediyordum.

Glmsediğime eminim. Kelimelerimin dudaklarımdan nefes nefese dökülürken hiçbir anlam ifade etmediğinden eminim.

Birlikte yatağa geçip beni aralarında sıkı sıkı tutarlarken eminim onlar da gülümsüyorlardı.

Soğuk ğleden sonra ışığında sonsuza kadar kaldık,  beden nefes alıyor ve tutunuyordu,  beden hiç bilmediğim çılgın bir yükseklikten aşığı iniyordu.

İlk ekilen Thomas oldu, parmak uçlarında ondan hiç hissetmediğim bir şefkatle yanağımlı okşadı.

Brett beni kollarının arasına aldı ve diğer adamın ayağa kalkıp banyoya doğru çekilmesini izlerken boynuma sokuldu.

Acaba bu muydu diye merak ettim, bizi bırakıp giderken başka bir geri çekilmenin başlangıcı mı? Ama hayır, yüzünde bir gülümsemeye ve aleti hala gururlu bir şekilde geri döndü, kıyafetlerini ararken yanından geçerken Brett'in koluna şakacı bir tokat attı.

O şakacı tokat her şeyi ifade ediyordu.

Odadaki değişim karşısında sırtıtmamı engelleyemedim. Brett'i derinden gelen bir acelelilikle benden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Anladı, kendi kıyafetlerini aramak için benden uzaklaşmadan önce boynumu bir kez daha öptü.

Diğer adama bir tokat attığında, tam kürek kemiklerinin arasına, sayfanın döndüğünü anladım. "Siktir," dedi. "Ne hareketlerdi ama."

"Sen de çok kötü hareket etmedin," dedi Thomas ve ben de deliklerimin hâlâ çarşafın her tarafına sızdığının farkında olarak yatağın üzerinde mutlu bir şekilde i çektim.

İğrençti. Güzel ve iğrenç.

Ateşli, güzel ve iğrenç.

Ama yeniden hareket ettiğimde, bu deneyimi aceleyle tekrarlamayacağımı

biliyordum. Her şey acıtıyordu. Her şey.

Çocuklar gülümsememden açıkça anlaşılan rahatsızlığımı fark edince güldüm. Kolları tam orada bekliyordu, beni ayağa kaldırdılar ve dengemi bulana kadar beni dik tuttular, yüzüme soğuk su sıçratmak için banyoya doğru ilerlerken iki sırtış tam ses seviyesindeydi.

Aynadaki yansımam farklıydı. Saçlarım aynı anda kaygan ve dağınık, gözlerim vahşi ve sulu, dudaklarım penisler ve öpücükler yüzünden kabarıktı.

Kendimi serinletirken kahkahalarımı tutamadım.

Onlara katılmak için tekrar içeri girdiğimde çocuklar giyinmişlerdi ve iki eski arkadaş gibi kısık sesle konuşmaya dalmışlardı. Ve bu, tam orada, hepsinden daha büyük bir sonuçu, çekmecedен yeni bir çift külot almaya cesaret ettiğimde içimde zonkliyordu.

Brett giyinmeme yardım etmek için dizlerinin üzerine çöktü ve kocam vücudumu her yöne doğru yönlendirirken ben de Thomas'ı izledim.

Thomas da benim hissettiğim kadar farklı görünüyordu, sırtışı son birkaç haftadır tanıdığım pislikle çelişiyordu. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için söylemedim, sadece gömleğinin manşetlerini bağlarken gülümsememi onunkinin üzerinde tuttum.

"Viski," diye duyurdu Brett, tişörtümü başımdan aşağı indirmeyi bitirdiğinde. "Sanırım iyi bir viskiye ihtiyacımız var."

"Viski kesinlikle iyi olurdu," diye kabul etti Thomas, bir avucunu karnına koymadan önce gerinmek için arkasına yaslandı. "Ama önce yemek. Açlıktan ölüyorum."

Bu pek de sürpriz olmadı ve ben de bunu ona kıkırdayarak söyledim. Bir petekli dondurmadan yemek olmaz.

Brett ona "Mutfaktan istediğini al," dedi. "Ne istersen al."

Thomas çıkmadan önce başını eğdi. "Biftek düşünüyorum. Az pişmiş. Yanında patates kızartması." Kocam, "Sen bilirsin," dedi. "Buzdolabında kasabın en iyisini bulacaksın."

Thomas ancak eli kapının kolundayken dönüp bize baktı. "Peki ya siz pis çift? Bana katılacak kadar aç mısınız?"

Başımı anında salladım, Brett'inki de öyle.

"Üç kişilik biftek kulağa çok hoş geliyor," dedim ona. "Düğmelerimi ilikler iliklemez size katılmaya geleceğiz."

Kapı arkasından kapanırken tek kelime etmeden gidişini izledik. Brett'in kalkık kaşları tek iletişimdi ama bir ağız dolusu kelimeden çok daha fazlasını özetliyordu.

Hoşuna gitti.

Kim bilir, sanırım Heath'i bile severdi. Ben

de öyle.

Bluzumu kaptım ve hala titrek olan parmaklarımla düğmelerini ilikledim, düğmeyi iliklemeye çalışmadan önce telefonumun hala yerinde olup olmadığını kontrol etmek için kotumun cebine uzandım.

Ancak ahizeyi cebimden çıkardığımda mesaj simgesinin yanıp söndüğünü gördüm. Başparmağımı kaydırarak ekranın kilidini açtım, tüm o çift penis hareketleri arasında biplemeyi kaçırmış olmama şaşırmadım.

Kız kardeşim. Sarah'nın adı mesaj metninden önce yanıp söndü. Birden fazla mesaj vardı. Görünüşe göre bir dizi.

Durdum, kelimeleri anlamaya çalışırken kalbimin yerinden çıkacağına yemin ettim.

Thomas Heath, Thomas Browning'in ta kendisi. Aman Tanrım, Grace. Onu tanıyoruz. x

Hayır.

Olamaz.

Mümkün değil.

Bir sonrakini çağırırken parmaklarım yepyeni bir melodiyle titriyordu.

Polly Piper onu tanıyor. Fırından çıkmadan önce onu yakaladım ve bana gerçeği söylemeden önce bir bebek gibi ağladı.

O Thomas Browning. Yok artık. Tina Hadley onun annesi.

Daha fazlası için tıkladığımda midem bulandı.

Tanrım, Grace, ara beni. Lütfen ara beni. x

Ama yapmadım. Tabii ki yapmadım.

Son mesaja tıklamak için kendimi zor tuttum. Bakarken tünel görüşü yaşadım, boy aynamızda yakasını düzelten kocama bakmaya bile tahammül edemiyordum.

Thomas Heath'in babası George Foster'dı! Hay sikeyim! Brett'in annesiyle takılmadan önce Tina, George Foster'la Alvington Plastics'teydi. Kahretsin, Grace. Thomas Heath, Brett'in üvey kardeşi. Gerçek üvey kardeşi. Ben bile...WTF?! ARA BENİ! x

Onu arayamadım.

Hiçbir şey yapamadım.

Brett bana doğru geri dönerken ağzım açıktı, telefonumu pencereden dışarı atma isteğim ona mesajları gösterme isteğimi bastırıyordu.

Ama yapamazdım. Cesaret edemedim.

Yanağıma bir öpücük kondurup kaşlarını kaldırdığında aklım başıma bile gelmemişti. "Neyiniz var

Bayan Foster? Aynı anda iki öpücük sizi biraz solgun mu bıraktı?"

Başımı sallamam yavaştı. Telefonumu teslim etme şeklim daha yavaştı.

Ekranımı tararken kaşları çatıldı ve sonra gevşedi, yukarı aşağı kaydırırken yüz hatlarının her biri şoktan gevşedi.

"Bu doğru olamaz... benim babam..."

İşte o zaman aklıma geldi. Eğer bu doğruysa, Brett'in babasıyla ilgili anıları için ne anlama geliyordu.

Brett'in babası onun gözünde hatasız bir kahramandı. Durum ne olursa olsun, en ufak bir eleştirinin bile ötesindeydi.

"Babam yapmazdı... hiçbir şekilde..." Kahkahası inandırıcı gelmedi. "İmkânı yok Grace. Eğer Thomas Browning babamın oğlu olsaydı..."

Yutkunurken gözlerinin nasıl karardığını görmek kalbimi kırdı.

"Annemi arayacağım. Bu işi yoluna koyacaktır."

Parmakları telefonumun tuş takımını karıştırırken titriyordu, annesinin numarasını tuşlamadan önce kendi cep telefonunu bile aramak istemiyordu.

Telefonu kulağına götürdüğünde ona doğru uzandım, ama o uzaklaştı, *merhaba* diye bağırarak banyoya doğru ilerledi. Banyo kapısı kapandığında bunun gerçek olduğunu anladım.

Gerçekten, gerçekten gerçek.

Ve onun yüksek sesle çığlık attığını duyduğumda Polly Piper'ın yalan söylemediğini anladım.

Bölüm Elli Dokuz

Brett

Thomas Heath babamın oğlu değildi. Hiç şansı yok.

Hiçbir anlamı yoktu, hiçbirinin. Thomas Heath'in lisedeki Thomas Browning olması değil. Babamı hiç tanıımıyordu.

Babam, ben beş yaşındayken yemek masamızda belirttiğinden beri mükemmel bir baba olmuştu. Bunca yıl sonra, şimdi bile hatırlıyorum. Sanki dünmüş gibi. Gülüşünü. Saçımı okşayışını ve anneme tabakları taşımasında yardım edişini. Ödevimden en yüksek notu aldığımda sırtımı sıvazlayışını.

Her zaman orada olması. Her zaman. Her zaman beni daha iyisini yapmaya, elimden gelenin en iyisini yapmaya, kazanan olmaya teşvik ederdi.

Kasabamızın başka bir yerinde başka bir çocuğu bir kenara atmışken beni nasıl kazanan olmaya teşvik edebilirdi? Nasıl olur da kendi çocuğunu bırakıp hiç tanımadığı biriyle birlikte olur?

Annemi sevdiğini biliyordum. Öldüğü güne kadar onu sevdi. Birlikte iyidiler. Mükemmel bir birliktelik.

Yine de Tina Hadley'den uzak durmam gerektiğini çok eskiden beri biliyordum. Onun bela olduğunu biliyordum. Onun adı geçtiğinde babamın gözlerinin nasıl karardığını, annemin *o insanlardan uzak durmamı* söylerken dudaklarını nasıl büzdüğünü hatırladım. Ve o *insanlar* derken onu da kastetmişti.

Thomas Browning.

Hayal meyal hatırladığım bir çocuk. Cılız ve solgun, sarı saçlı ve kalın gözlüklü. Zayıf ve acınası.

"Brett," diye seslendi annemin sesi. "Ne güzel bir sürpriz."

Ama öyle olmazdı. Hiç de hoş bir sürpriz olmazdı.

"Tina Hadley," diye bağırdım. "Bana Tina Hadley'den bahset. Kimdi o?"

Duraksama çok belirgindi. "Neden Tina Hadley hakkında bilgi edinmek istiyorsun? Onun hakkında kim konuşuyor?"

"Onun lanet oğlu burada, bizim lanet otelimizde!" Sesim çok yüksek çıkmıştı ve bunu biliyordum. Her türlü mantığın ötesinde. Ve işte bu yüzden gerçeği biliyordum. İçimde kaynayan gerçeği.

Annem sessizdi. Ben kendimi toparlamaya çalışırken sessizdi.

"Bana Thomas Browning'in babamın oğlu olmadığını söyle," dedim ona ve sesimde nefret ettiğim bir zayıflık vardı. "Brett-" diye söze başladı ama bir feryatla sözünü kestim.

"SÖYLE BANA!"

Bana söyleyemezdi. Tabii ki söyleyemezdi.

"NEDEN?!" Ben gürledim. "Bunu neden yapsın ki? Neden bir çocuğu daha oldu ve bundan hiç bahsetmedi? Onu hiç görmedi? Hiçbir şey söylemedi?!"

"Karmaşık bir durum," dedi ve ben de içimden gelen acı kahkahayı tutamadım.

Karmaşık. Her

zaman öyle değil

midir?

"Dene beni," diye tersledim, o tekrar konuşana kadar nefesimi tuttum.

"Tina... zor biriydi. Babanızın onunla olan ilişkisi... gergindi."

"Onu hamile bırakıp ondan bir çocuk yapmayacak kadar gergin değil."

"Bunu bilmiyordu..." diye kabalaştı. "O zaman değil... yıllarca değil. Tina... kolaydı... erkeklerden hoşlanırdı. Bir sürü erkekten." "Thomas Browning babamın oğlu mu değil mi?" diye sordum.

"Öyle düşünüyordu..." diye nefes aldı. "En azından sonunda. Ama başında değil, Brett, sana söz veriyorum. Bilseydi asla gitmezdi..."

Önemli değildi.

Bunu tartarken başım titriyordu ve hangi açıdan bakarsam bakayım fark etmiyordu.

Babamın başka bir kadından çocuğu vardı. Yanımıza taşındı ve onu geride bıraktı. Aramadı. Aynı kasabada büyüdüğümüz süre boyunca neredeyse hiç gelmedi.

"Bunu neden yapsın ki?" Sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ederek ona sordum. "Bunu nasıl yapabilir?"

İç çekişi beni boğmaya yetti. "İnsanlar mükemmel değildir, Brett. İlişkiler karmaşıktır. Duygular karmaşıktır. İnsanlar hayatta her zaman doğru seçimleri yapmazlar."

Ama *o yaptı*.

Babam yaptı.

O her zaman haklıydı. Her zaman güçlüydü. Her zaman onun izinden gitmem için beni zorlardı. Ve ben başarısız oldum. Pek çok kez başarısız oldum. Asla yeterince gol atamadım. Asla yeterince yüksek not alamadım. Her zaman neredeyse. Her zaman aferin ama bir dahaki sefere iyi şanslar.

Ve tüm bu lanet zaman boyunca sırtımı tokatladı ve bana *derinlere* inmemi söyledi, *oğlum* en büyük lanet kırığı emziriyordu. Omzunun üzerinden arkasına bile bakmadan kendi oğlunu bırakıp gitti.

Terk edip gittiği oğluyla aynı okula gitmişim ve bunu bilmiyordum bile. *O insanlardan* uzak durma talimatlarını sorgulamadım çünkü neden sorgulayayım ki?

Her zaman onun dediklerini yaptım. Her zaman onun inandıklarına

inandım. O benim babamdı. Benim. Lanet olası. Babamdı.

Ama değildi.

Thomas Browning'in lanet olası babasıydı.

Ve Thomas Browning mutfağında biftek pişiriyordu, karımın am suyu hala sikinin üzerindeydi.

"Özür dilerim," dedi annem, çok geç kalmıştı. "O da üzgündü. Thomas'la iletişime geçmeyi düşündü, yıllarca bunu tarttı ama Thomas..."

"Neydi?" Tersledim. "Thomas neydi?"

"Başarılı," diye nefes aldı. "Thomas çok başarılıydı. Şu anda çok zengin. Baban onun parasının peşinde olduğunu düşüneceğinden endişeleniyordu. Parasının peşinde değildi, Brett. Öyle biri değildi, sadece özür dilemek istedi..."

Kahretsin, nasıl da acıdı.

O banyoda iki büküm olmuş, bağırsaklarımı göğüs kafesimden dışarı çıkarma dürtüsüyle savaşıyordum.

"Avukatın yanında vasiyetin bir parçası olan bir mektup vardı," diye devam etti, sanki yeterince konuşmamış gibi. "Vasiyet okunduğunda Thomas'ın yerini tespit edemedik. Adını birkaç kez değiştirmiş ve iletişim bilgilerine ulaşamıyor. Hâlâ dosyada duruyor.

şehir merkezindeki ofiste. Eğer oradaysa kuryeyle

göndermeliyiz." "Mektup mu?" Hırıldadım. "Thomas için bir mektup mu? Babamdan mı?"

İç çekişi her şeyi anlatıyordu. O kadar yenik düşmüştüm ki, keşke kendimi bayıltsaydım ve bir daha asla böyle bir şeye uyanmasaydım diye düşündüm. "Evet, Brett. Bir mektup. Sana söylemenin bir anlamı olduğunu düşünmedim... o zaman değil..."

"Bununla işimiz bitmedi," diye hırladım. "Bu iş asla bitmeyecek, anlıyor musun beni? BUNUNLA İŞİMİZ ASLA BITMEYECEK!"

Başparmağımla ekranı karartacak kadar sert bir şekilde ekrana vurdum, ardından ahizeyi duş teknesine çarpmasını umursamadan fayansların üzerine fırlattım.

Avuçlarımı terli şakaklarıma dayayarak klozete oturdum ve bu boktan kasırgayı anlamlandırmaya çalıştım. Grace'in

kapıya vuruşu hafifçe geldi. Sesi benim hissettiğim çaresizlikle aynıydı.

"Brett, tatlım, içeri girebilir

miyim?" "Hayır," dedim. "Bana bir

dakika ver." Vermedi.

Kol döndü ve kapı eğilerek açıldı, yüzü yan taraftan görünmeden önce parmakları çerçevenin etrafında kıvrıldı. "Özür

dilerim," dedi. "Ben sadece..."

Çaresizliğimi görüp hayata atıldığı andaki kadar Grace'ime hiç minnettar olmamıştım. Kolları ihtiyacım olan her şeydi, yüzümü göğsüne çekerken beni sıkıca tuttu ve tek bir nefes almak için ihtiyaç duyacağım tüm sevgiyle beni boğdu.

"Bilmiyordun," diye fısıldadı. "Bu senin suçun değil, Brett. Bunların hiçbirisi değil."

Ayağa kalkmak hayatımda yaptığım en zor şeydi ama bu sadece buzdağının görünen kısmıydı. Thomas

Browning'le yüzleşmek hala devam ediyordu.

Altmışıncı Bölüm

Thomas

Daha önce hiç başkaları için yemek pişirmemiştim. Foster'ın mutfağındaki büyük tavalardan birini ateşleyip üç biftek pişirmeye hazırlanırken gerçeküstü bir farkındalık yaşadım.

İnsanları yıkmak yerine onları memnun etme arzusuyla bir şeyler yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Garip bir şekilde iyi hissettirdi. Çekiciliğinde yabancı.

Brett'in sırtına vurduğu tokattan ve bu üzücü hayatta bir kez olsun anlaşmazlık yerine birlikte çalıştığımızı bilmekten duyduğum gurur da öyle.

Düşüncelerimi kontrol altında tutmaya çalıştım, her zamanki gibi aynı acı ürpertiyle kendime hala düşman olduğumuzu hatırlattım ama buna inanmadım. Yaşayan hafızam boyunca omuzlarımda taşıdığım aynı iç burkucu kinle değil.

Elimde viskiyle barda bir akşam geçirme ihtimalinin verdiği bir rahatlık vardı. Daha önce hiç deneyimlemediğim akıcı bir sohbetin cazibesi.

Sağ tarafımdaki kapının gıcırtısını duyduğumda biftekler güzelce pişiyordu, adamın iri cüssesi görüş alanıma girdiğinde gülümsemem hayal edebileceğimden daha parlaktı.

Yüzündeki dehşet ifadesini gördüğüm anda bir şok dalgası içinde büzüşerek kayboldu.

Yine de karşı koydum ve o odaya girerken spatulamla tavayı işaret ettim. Grace onun arkasındaydı, yanımdan birkaç adım ötede durduklarında yüzü aynı cılız dehşetle doluydu.

"Umarım açsındır," diye mırıldandım her şeye rağmen.

"Bir daha asla aç kalmayacağım," dedi Brett ve ben de saçma iyimserliğim için lanet olası dünyaya lanet ettim.

İçgüdülerimle ocağın ateşini söndürdüm ve kendimi katliama hazırladım. Sözleri beni yana savurana kadar başıma gelecekleri tam olarak anlamamıştım.

"Browning," dedi. "Neden bize söylemedin?"

Onun gözleriyle benimkileri buluşturmadan çok önce dişlerimi sıkmıştım. "Çünkü bu artık benim adım değil." Duraksamam, kinimin boğulmasına yetecek kadar uzundu. "Ve çünkü bu seni hiç ilgilendirmez."

Beni savurmasını beklemiyordum, cüssesi yüzünden dengemi kaybedip mutfığa doğru hücum etti ve beni duvara çarptı. "Lanet olası babamın her şeyi beni ilgilendirir," diye hırladı.

Ellerim bir solukta aramızda yükseldi, zayıf pozisyonumdan toplayabildiğim kadar güçle onu geri ittim. Bu onu üzerimden itmeye yetti ve orada öylece durduk, bakışlarımız yanıyordu.

"O senin baban değildi," diye tükürdüm, sözlerim karşısında omuzlarının çökmesinden dolayı kendimden nefret ediyordum. "O benim babamdı, sen sadece onun seçilmiş oğluydun. Eminim bu seni gururlandırıyor, değil mi? Daha iyi bir çocuk olduğunu bilmek. Daha iyi evlat. Daha iyi bir adam."

"O benim babamdı," diye karşılık verdi. "Senin varlığından bile haberim yoktu. Burada gurur falan yok. Hiç yok. Hem de zerre kadar." O daha tek kelime etmeden Grace koluna girmişti, elini uzatıp kendi eliyle sıkarken Grace'in dokunuşu sertti.

"Burada ne halt ediyorsun?" dedi ve sesinde umutsuz bir sızı vardı. Bu beni ölüm gibi hissettirdi.

"Yaşlı adama, onun standart dışı atığı olmaktan daha değerli olduğumu kanıtlamayı başaramadım. Bunu sana kanıtlamak bir sonraki en iyi şeydi."

Yumruğu başımın yan tarafındaki duvara çarptı. O tiksintiyle boğulurken ben irkilmedim, gözlerim onunkilerde sabitlendi.

"Bu saçmalık," diye tısladı. "Buraya gelip beni ve Grace'i parçalara ayırmanın seni büyük bir adam yapacağını mı sandın? Bunun seni çok daha iyi hissettireceğini düşündün, değil mi? Sanki bu seni erkek mi yapacaktı?"

Mantığımın onun ağzından bu kadar saçma çıkmasından nefret ediyordum. En azından saçma *olduğu* için değil. Bir ömür boyu süren aşağılık duygusundan sonra birinin karısını onun önünde becererek üstünlüğünü kanıtlama fikri, böylesine aşağılık bir spot ışığı altındayken acınası bir girişim gibi görünüyordu, içim bir kez daha burkuluyor ve hâlâ liseyi bitirmek için çabalayan o üzgün, acı dolu küçük amcık olduğumu fark ediyordum.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım ve geri çekilmenin beni ne kadar zavallı bir sansar yapacağını umursamadan kapıya yöneldim.

Bana doğru uzanan ve kolunu benimkine dolayan Grace oldu. "Hayır," dedi, böylesine narin küçük bir yaratık için şaşırtıcı derecede kararlıydı. "Şimdi olmaz. Bu sefer olmaz. Kimse bir yere gitmiyor."

Brett Foster'ın kendini kaybedip ızgara tavasını ocaktan fırlatmasını izleyemedim. Bir şangırtıyla lavaboya düştü, et yere düşerken hâlâ tükürüyordu.

Tezgâhın üzerinde tökezlerken elleri saçlarında, amaçsızca böğürürken söyleyecek sözüm yoktu.

"Bara doğru git," diye fısıldadı Grace. "Lütfen."

Onlar peşimden gelmeye fırsat bulamadan kaçıp doğruca beni bekleyen arabama gitmeliydim ama yapmadım.

Sırtımı yemek odasındaki duvara dayadım, dünya etrafımda çökerken derin nefes aldım. Diğer odadan sesler geliyordu ama onları takip edemiyordum. Sadece kendi çılgın düşüncelerim, nefret ve kinim, pişmanlığım ve korkum vardı. İçimdeki çocuğun kıvrılmış enkazı.

Bara doğru ilerleyişim yavaş ve yorucu oldu, kendimi bir tabureye bırakıp önüme çıkacak şeyi beklerken dünya etrafımda dönüyordu.

Dakikalar ilerlerken arkama bile bakmadım, inanmadığım bir Tanrı'ya barın Foster'ların gerekli gördükleri eylemi yapmalarına yetecek kadar uzun süre boş kalması için dua ettim.

Brett'in ayak seslerini yüksek sesle duydum ve bana inmeyen bir darbe için kendimi hazırladım. Kendini kapaktan diğer tarafa attı, bir viski şişesini tuttu ve bir çift shot bardağına uzanıp birini bana doğru itmeden önce boynundan bir yudum aldı. Bize dolu bardakları doldururken kehribar rengi nektar barın üstüne sıçradı.

Benimkini dudaklarıma götürdüğümde parmaklarım titriyordu, o bunu yaparken bir tanesini geri devirdi, ancak hemen ardından bir tane daha doldurdu.

Ben bunu içmekten vazgeçtim ama o vazgeçmedi.

"Annem seninkinin bir sürtük olduğunu söyledi," diye bağırdı ve eğer bir tartışma bekliorsa hiç beklemediği bir şeydi. "Evet, öyleydi."

"Babam senin onun olduğunu düşünmüyordu."

Sırıtişım çok acıydı. "Eminim yıllar geçtikçe gerçek onun da aklına gelmiştir. Anneme çok az benziyorum."

"Sen de benim lanet olası babama pek benzemiyorsun," diye çıktı ama bu konuda yalan söylüyordu. Bariz değildi ama oradaydı. Dar omuzlarımız, yüksek elmacık kemiklerimiz, renklerimiz. Büyürken bile gerçeği bilecek kadar çok görmüştüm.

"Yeterince iyi olabilirsem varlığımı kabul edeceğini düşünmüştüm," diye itiraf ettim, içim burkulsa da. "İşimi pek de kolaylaştırmadın. Döndüğüm her köşede hep öndeydin, hep kazanıyordun, hep gürültülü, küstah ve bok içindeki bir domuz kadar gururluydun."

"Çünkü beni olmaya zorladı," diye hırladı, Grace kendini yanımdaki tabureye bırakırken ona umutsuz bir bakış fırlattı. "Çünkü bana inandı. Çünkü her zaman yanımdaydı, her zaman en iyisini isterdi, her zaman talep ederdi." Bunu söylerken hem ben hem de o acı çektik. "O olmasaydı ben bir hiç olurum. Ben her şeyim çünkü o beni bu hale getirdi."

"Ben de öyleyim," diye tükürdüm. "Ben olduğum her şeyim çünkü beni bu şekilde yarattı."

Gerçek, beni derinden sarsan bir ironiydi. İkimiz de burada oturuyorduk, ölü bir adam tarafından mahvedilmiştik, ikimiz de o kadar farklı şekillerde gülünç durumdaydık ki.

"Biliyor olamaz," diye tısladı Brett, hâlâ bariz olanla savaşıyordu. "Bunu bilmesine imkân yok."

"Ben hep oradaydım," dedim ona. "Aynı lanet şehirdeydik. Seni her gün görüyordum. Her okul maçında onu gördüm, gözlerimle buluştuğu anın o olmasını umuyordum."

Bir viski daha fırlattı ve ben de kendiminkinden bir yudum aldım. "Beni yok etmek istedin," dedi ve ben bunu inkâr etmedim. "Her şeyi yok etmek istedim."

"Bu seni daha iyi hissettirirdi, değil mi? Her şeyi benden almak?" Omuz silktim.

"Artık bilmiyorum. Gerçekten bildiğimi hiç sanmıyorum."

Dürüstlüğüme ona bir şeyler yapmış gibiydi, gözleri biraz daha büyüdü, çenesi neredeyse belli belirsiz bir şekilde başını salladı. "İkimizin de bir bok bildiğini sanmıyorum."

Buna itiraz etmedim.

Onun acısını kendi acımla eşleştirmek için içimde tükürdüğüm bir ateş yoktu. Bir şeylere değdiğime dair saçma bir noktayı kanıtlamak için içimde hiçbir mücadele kalmamıştı.

Orada otururken kendimi değersiz hissediyordum, bunun nedeni bir şey ifade etmeden önce bir şey ifade etmek için mücadele eden bir çocuk olmam değil, takip eden tüm yıllar boyunca hiçbir şey ifade etmeyen bir hayat yaşamış olmamdı.

Paranın hiçbir anlamı yoktu. İşler hiçbir şey ifade etmiyordu. Mahvettiğim evlilikler hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bunu burada, nihai tacımı almak için geldiğim yerde öğrenmişim. Grace Foster'ın sıcak kollarında ve kocasının sonunda beni kutsayarak sırtıma vurduğu tokatta öğrenmişim. Bu sessiz koyda ve hayallerini inşa eden iki insanın sessiz aşkında.

Bir sonraki ifadesinin acısına hazırlıklı değildim. O kadar sert vurdu ki omuzlarım barın tepesine çöktü, dalgalanmalarla savaşıırken parmaklarım viski bardağının etrafında bembeyaz oldu.

"Kardeş olabilirdik."

Grace acı dolu bir sesle, "Brett," diye söze başladı.

Gözlerimi tezgâhın karşısındaki adama çevirdim, onu da kendim gibi mahvolmuş bulduğum için vücudumdaki tüm hücrelerimle sarsıldım. Zar zor ayakta duruyordu, kollarını kalçalarına dayamış, iki büklüm olmuştu.

"Bana söyleyebilirdin," diye devam etti. "Bana gerçeği söylemektense hayatımı mahvetmeyi tercih edecek kadar amcık mıyım ben?"

Bunun üzerine omuz silktim. "Seni ilk tanıdığımda pek de cana yakın değildin." Kininde tamamen haklıydı. "Sen beni ilk tanıdığında ben sadece lanet bir çocuktum." "Ben de öyleydim."

Grace'in parmaklarının kolumda durduğunu zar zor fark ettim. "Sen gerçekten Thomas Browning'sin," diye fısıldadı. "Seni hatırlıyorum. Seni Polly Piper ile okul koridorlarında hatırlıyorum."

Umutsuzluğun daha yüksek bir seviyeye ulaşabileceğine inanmazdım ama Polly'nin adının geçmesi onu oraya taşıdı.

"Benden bir şey hatırlamana şaşırdım Grace. O zamanlar bırakın bilinçli bir hafızaya sahip olmayı, bana zar zor bakıyordun."

"Bana ne zaman söyleyecektin?" Brett homurdandı ve ben de bir kez olsun gerçeği söylemeyi tercih ettim.

"Yapmayacaktım. Karını alacak ve seni dizlerinin üzerinde bırakacaktım, bunun benim daha iyi bir adam olduğumu ilk ve son kez kanıtlayacağına inanıyordum."

Gülüşü boştu. "Birinin karısını çalmanın seni daha iyi bir adam yapacağını mı

düşünüyorsun?" "Yaptım."

Grace, parmakları hâlâ kolumda dururken, "Bu tam bir pislik hareketi," dedi. "Ve ben Brett'i asla terk etmezdim. Milyon yıl geçse bile. Süslü parmak hareketlerinle beni kaç kez boşaltmış olursan ol."

Ona bakarken gülümsemem tamamen gerçektir. "Ben de bunun farkına vardım, evet."

"Peki bu sefer neden geri döndün? Neden kaldın?" Brett sordu ve ben yine omuz silkdim. "Keşke bilseydim."

"Bu saçmalık," diye tersledi. "Sen bokunu sıkmadan önce ne şekilde olacağını bilen bir adamsın. Sakın bana burada ne halt ettiğini bilmediğini söyleme."

Ve bu saçmalıktı.

Tüm bu lanet şey saçmalıktı ve ben bitmişim.

"Çünkü bir şey buldum," diye itiraf ettim. "Burada. Burada bir şey buldum. Gerçek bir şey. Beni bir şeylere inandıran bir şey." Aptalca sözlerimi elimle savuşturdum ama Grace uzanıp elimi kendi elinin içine aldı.

"Yapma bunu," diye fısıldadı. "Hiçbir şey değilmiş gibi bir kenara atma. Hiçbir şey değil."

Gözlerimi kapattım ama yine de konuşurken içimde yanışını hissedebiliyordum. "Kardeş olabilirdik."

"Lütfen," diye tısladım. "Lütfen böyle söyleme."

"Ama bu doğru," dedi. "Kardeş olabilirdik. Burada birbirini önemseyen iki adam olarak içki içebilirdik. Aynı soydan gelen iki adam, her ne kadar ilk etapta boktan olsa da."

"Aynı soydan gelmiyoruz," dedim ama omuz silkme sırası ondaydı.

"Genetik olarak değil, hayır. Birbirimize hiç benzemiyoruz. Hem de zerre kadar. Ama ben babamın oğluyum, beni en iyi olmaya iten bir adam tarafından yetiştirildim. Ve sen de onun kanındansın, tıpkı onun gibi en iyi olma dürtüsüyle doğdun. Sen kandan geliyorsun, ben adamdan. Hiç fark etmez, hâlâ kardeş olabiliriz."

Buna verecek bir cevabım yoktu, ben de viskimi yudumladım.

"Bu çılgınlık," diye iç geçirdi Grace ve yalan söylemiyordu.

"Gitmeliyim," dedim, ne olursa olsun hiçbir yere gitme isteğim olmamasına rağmen.

Bunun dışındaki soğuk, sert gerçek buydu. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Değeri olan hiçbir yer.

Brett'in parmağı havada bana doğru ilerledi. "Hiçbir yere gitmiyorsun." "Lütfen gitme," diye

ekledi Grace ve orada, onların önünde ölebilirdim.

"Anlamıyorum," demeyi başardım, kelimelerim acı patlamaları gibi çıkıyordu. "Neden gitmemi istemiyorsun?"

Brett cevap vermeden önce bana bir kadeh daha dolduruyordu ve cevap verirken sesi tıpkı benimki gibi acı doluydu.

"Çünkü sen bir amcık olabilirsin," dedi. "Ama hâlâ benim kardeşimsin."

Boğazımdaki yanan yumruyu yutarken Grace'in nefesini emdiğini

duydum.

"Ciddiyim," diye ekledi. "Ben babamı kaybettim, onun lanet oğlunu da kaybetmeyeceğim. Tam da o orospu çocuğunu sevmeye başlamışken olmaz."

Başka birinin önünde hiç ağlamamıştım. Yıllar önce Polly Piper beni en kötü halimle gördüğünden beri. Ama şimdi ağladım.

Bölüm Altmış Bir

Grace

Barın kapısına *rahatsız etmeyin* tabelası astım ve neyse ki o gece kapımızı çalan bir misafirimiz olmadı.

Her iki adam da gecenin ilk saatlerinde barın tepesinde kambur duruyordu; Thomas Heath olarak tanıdığım adam, nefesini kesen hıçkırıklarla ağlarken hiç de Thomas Heath'e benzemiyordu.

Brett onun çok gerisinde değildi, eminim, ama soğukkanlılığını oldukça iyi korudu, genç adamın omzunu kavramak için sert bir el uzatırken çiftin her santim büyüğü gibiydi. Tüm bunların gerçekte ne anlama geldiğini anlamakta zorlandım, bu yüzden mesafemi korudum, oradaydım ama orada değildim, onların işleri yoluna koyma zamanlarına fazla müdahale etmeden varlığımı belli ettim. İşleri yoluna koyabileceklerini umuyordum. Her ne kadar tüm bu karmaşa bir adamın gurur adına ikimizi de mahvetme arzusunun bir sonucu olsa da, yine de katliamdan yarı düzgün bir şeyin kemiklerinin kurtarılabilceği umuduna sarıldım.

Sonunda kocamdan bir bardak beyaz şarap kabul ettiğimde vücudum hâlâ ikisini birden almaktan dolayı ağrıyordu. Thomas'a o kadar yakındım ki yanına oturduğumda sığ nefes alışını duyabiliyordum. Parmaklarını parmaklarımın arasına aldım ve bana bakmasını sağlayacak kadar sertçe sıkmaya cesaret ettim.

"Lütfen kal," dedim, "en azından bu gece için."

"Buna alışık değilim," diye cevap verdi, ağzında hayalet bir gülümseme vardı. "İnsanlar normalde gitmemi ister, tabii sikimi içlerinde istemiyorlarsa."

Benim gülümsemem onunkinden çok daha parlaktı. "Sikinin içimde olmasından çok mutluydum ama kalmanı istememin nedeni bu değil. Sanırım bir süreliğine iki sikle işim bitti."

Brett yüzünü buruşturarak "Grace," dedi ve çok erken davrandığım için kendime lanet ettim.

Thomas'ın George Foster'ın biyolojik oğlu olduğu ve bu nedenle, berbat bir şekilde Brett'in üvey kardeşi olduğu fikrine hâlâ alışmaya çalışıyordum. Sanırım bu durum üçlü ilişkiyi bir açıdan tamamen iğrenç kılıyordu ama bunu hissettiğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Hissetmeye başladığım tek şey, berbat olsun ya da olmasın, ikisi arasındaki zevkti.

Tom'un gözlerimin içine bakması benimle aynı dalga boyunda hissettiğini gösteriyordu ve bu bana mantıklı geliyordu. Hiçbir zaman bir ailesi olmamıştı, hiçbir şey ifade eden bir ailesi olmamıştı. Annesiyle olan ilişkisinin en iyi ihtimalle gergin olduğu ve babasının gidişinden sonra üvey babalar dizisinin doğru dürüst bir şey ifade etmediği açıktı.

Kardeş, üvey kardeş... Bunların hiçbirisi onun için fazla bir şey ifade etmiyordu.

Ama Brett için her şey demekti. Aklındaki bu vahiyle diğer adamı tartarken bunu gözlerinde görebiliyordum. İncinmiş, kafası karışmış ve umutlu, hepsi tek bir tuhaf ifadede birleşmişti.

Brett'in babasını özlediğini biliyordum. Hayatının her gününde onun mirasına layık olmak için mücadele ettiğini biliyordum. Çok sevdiği bir adamla biyolojik bir akrabalık bağıyla karşı karşıya kalmak, duygularını sarsmak için fazlasıyla yeterliydi. Kendimi, tekrar sağlam bir zemin bulma şansları olup olmadığını merak ederken buldum.

"Neden isim değişikliği?" Thomas'a yüksek sesle söyledim, iletişim akışını sürdürmeye hevesliydim.

"Neden isim değişikliği *olmasın*?" diye cevap verdi. "Annemin soyadlarından hiçbirini benim için bir şey ifade etmiyordu. Hadley, Browning, Smith,

Jones, Weston. Kimin umurundaydı ki? Hiçbiri uzun

ömürlü olmadı." "Peki ya Heath?" Ben sordum. "Neden

Heath?"

Gülümsemesini karnımda hissettim. "Önemsediğim tek kişi oydu, Gareth Heath. Benimle çok uğraştı, hazır olduğumda bir gün ona baba diyebileceğimi söyledi."

"Ona ne oldu?"

Gülümsemesi bir anda kayboldu. "Annem başkasıyla yattı tabii. Yerel bardan bir pislik. Gareth o zaman bile bir kez daha denemek istedi ama annem ona eşyalarını toplayıp gitmesini söyledi. Daha sonra fahişe arkadaşlarından biriyle onun hakkında konuştuğunu duydum, küçük bir aleti olduğunu ve onunla ne yapacağını bilmediğini söylüyordu. O andan itibaren hayattaki görevimi, sürtük kadınlara bir erkeğin cinsel becerilerinden daha fazlası olduğunu kanıtlamak ya da bu süreçte onları yok etmek olarak belirledim."

Mantığını inkar edemezdim. Beyni mantığa dayanıyordu, yöntemleri duygudan yoksundu ama dengesiz bir dâhinin stratejisiyle yoğrulmuştu.

Onun yanıldığını kanıtlayan sürtük kadın olduğum için çok mutluydum. Aslında sürtük bir kadın değildim. Hatta öyle bile sayılmazdım. Kalbimde ve ruhumda benim için sadece Brett vardı ve her zaman da öyle olmuştu.

Brett ve birlikte hayatımızı kurtarmak için gereken 50 bin dolar.

Sonunda vedalaştığımızda adamlar viskiden sarhoş olmuşlardı ve ben de onlardan çok geride değildim.

Işıkları yakıp kapıya yöneldiğimizde garip bir an yaşandı; hepimiz özel odamıza giden yol ile üst kattaki merdiven arasında gidip geliyorduk.

Bizi arayan Thomas'tı ve ben buna çok sevindim. "Kahvaltıda

görüşürüz," dedi. "Çok erken olmasın."

"Kahvaltı," diye onayladı Brett, Tom tokalaşmak için elini uzatırken ifadesi güçlü ve sabitti.

Kocam Thomas'ı bir erkek kucaklaşmasına doğru çekmek için tutuşunu kullanırken gözlerimden yaşlar fışkırdı, iyi geceler dilerken avuç içi diğer adamın sırtında sıkıydı.

Ağlamamak için sadece başımı sallayıp gülümseyebildim ve onu kendime sardığımda bana karşı kaskatı

kesildiğini gördüm. Zaman. Tüm bunları çözmek zaman alacaktı.

Birlikte yatmak için yıkanırken Brett'in iyiliği için duygularımı bastırmaya çalıştım.

Karanlıkta yatakta uzanırken iç çekti ve bana daha sıkı sarıldı.

"O benim kardeşim, Grace."

"Üvey kardeş," dedim. "Daha yeni yeni tanımaya başladığın

biri." "Ama yine de o benim kardeşim. Babamın oğlu."

Parmaklarım ön kolunu okşadı. "Ve her seferinde bir gün alacağız," diye teklif ettim. "Bunun nasıl bir araya geleceğini görmemiz gerek, Brett. Daha çok erken."

O söylemeden önce ne olacağını biliyordum.

"Üçümüzle olan bu şey. Yapamayız..." Bir nefes aldı. "Nasıl yapabiliriz..."

Başımı omzuna doğru salladım. "Şimdi bunu düşünme," dedim ona. "Bunun bir önemi yok. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok."

Ama önemi vardı. İkisini de hala içimde hissedebiliyordum, hem tekrar yapma düşüncesiyle hem de Tom'un çıplak bedenini bu noktadan sonra asla yanımda hissetmeme düşüncesiyle acı çekiyordum.

Uyku Brett'i bulduğunda minnettardım, kendim için bağımlı hale geldiğim aynı kolay nefesle onu yuttu.

Saatler ilerlediğinde ve ben hâlâ tavana bakarken, para için düzüştüğüm adamın kocamın üvey kardeşi olduğunu öğrenmenin kalp acısıyla sarsılırken daha az minnettardım.

Her adımda canım yansa da yataktan kalkıp pencereye doğru yürümek dünyanın en doğal şeyiydi.

Thomas Heath olarak tanıdığım adamı ön tarafta puro içerken bulmak da dünyanın en doğal şeyi haline geliyordu.

Sanırım bu, dışarı çıkıp ona katılmanın dünyadaki en doğal şey haline gelmesini üçlü bir darbe haline getirdi.

Altmış İkinci Bölüm

Thomas

Gitmek istemiyordum. Arabama binip buradan uzaklaşmak istemiyordum, şu anda bile, Foster'ların dünyası etrafımda çalkalanırken.

Onu duymadan önce orada hissettim, dirseğimin kıvrımında kayarken parmaklarının dokunuşu çok tanıdık gelmeye başladı.

"Zor bir başlangıç yaptığın için üzgünüm," dedi bana ve bu sözler tamamen grotesk bir şeyin üzerine şerbet damlatmaktan başka bir şey olmasa da, onları kastettiğinden hiç şüphem yoktu.

"Seni yıllarca izledim," diye itiraf ettim. "Sen ve o, sanki dünyanın sahibiymişsiniz gibi el ele."

Şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Her şeye sahip olduğumuzu düşünüyor gibisin. Gerçekten de o kadar göz alıcı değildi. Biz sadece birbirini seven iki insandık. Hâlâ da öyleyiz."

Sözlerindeki gerçekliği tartarken puro dumanını içime çektim ve onları yıkmak gibi aptalca bir hedefim olduğu için kendimi yeniden aptal gibi hissettim.

"Var olduğuna inanmıyordum," diye itiraf ettim. "Aşk, yani. Tek başına ayakta duramayacak kadar zayıf yalnız insanlar için umutsuz bir kavram gibi görünüyordu."

"Ve sana daha önce de söylediğim gibi," dedi. "Bu dünyaya bakmanın çok üzücü bir yolu."

"Dikkat edersen geçmiş zaman kullandım," diye belirttim ve çılgınlığın ortasında bir gülümsemeyi tutamadım.

"Anlaşıldı," dedi ve ay ışığındaki sırtışı nefesimi kesmeye yetti. "Sana bu bilgiyi verdiğimizize sevindim."

Onun kolunu benim koluma dolayarak denize baktık. Paylaştığımız samimiyete rağmen onu kendime çekemiyor, ama kendi yalnızlığımla yeniden yüzleşmek zorunda kalacağım noktayı erteleyerek gitmesine izin vermek istemiyordum.

"Onun kardeşi olmak istiyor musun?" diye sordu ve ben onun açık sözlülüğüne hayran kaldım.

"Ne istediğimden emin değilim," diye itiraf ettim. "Paylaştığımız şeyden bu kadar keyif alacağımı beklemiyordum."

"Sanırım hepimiz aynı şeyi söyleyebiliriz."

Bundan şüphe etmedim. Biraz dengesiz olsa da aramızdaki bağ canlıydı.

"Onun için zor olacak," diye devam etti. "Babasını çok severdi. Adam baş tacıydı, yanlış yapmazdı."

"Hepimiz için zor olacak," dedim ve sonra bir nefes aldım. "Ama özellikle onun için, evet. Onun da sizin gibi kırılmaya açık bir aile kavramı var. Ben aynı lükse sahip değilim."

"Ama sen de olabilirsin," diye fısıldadı bir dalga aşağıya vururken. "Sen de aynı lükse sahip olabilirsin, eğer biraz daha dayanırsan, bırak ailesini sende bulsun."

Sigaramı parmaklıkların üzerinden fırlatırken gülüşüm ancak bir törpüden öteye gidemiyordu. "Kukunu paylaştık Grace. Bunun

bir kardeşlik bağıı paylaşmanın en iyi habercisi olduğundan emin değilim."

Çünkü karısına aşık olduğuma dair içimde bir his vardı.

Bölüm Altmış Üç

Brett

Annem ertesi sabah beni on kez aramaya çalıştı. Açmadım.

Söyleyecek bir şeyim yoktu. Ne o zaman, ne de muhtemelen uzun bir süre boyunca, onun üstüne yeni bir yığın eklemesine gerek kalmadan kendi başıma eleyebileceğim yeterince pisliğim vardı.

Kurye resepsiyon kapısından içeri girip zile bastığında eşim ve ben yeni sarışın kardeşimle olabildiğince neşeli bir şekilde geç kahvaltı ediyorduk.

Paketi imzalarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, içinde ne boklar olduğunu çok iyi biliyordum.

Mektup cüzdandan çıktığında babamın el yazısıyla yazılmış olmasına hazırlıklı değildim. Heath'in sahneyi izlerken gözlerinin nasıl büyüdüğüne de hazırlıklı değildim.

"Annem senin için bırakıldığını söyledi," diye açıkladım, alışılmadık bir şekilde titreyen parmaklarımla ona uzatırken. "Vasiyette yani. İsim değişikliği yüzünden seni bulamadılar."

"Çok çabaladıklarını sanmıyorum," dedi ve eminim doğrusu da buydu. Üçümüz de elindeki zarfı evirip çevirirken ona baktık.

Yazı tanıdık bir karalamaydı, nefesimi kesecek kadar eve yakındı.

Tom.

Thomas bile değil. Sadece Tom.

"Buna hazır olduğumdan tam olarak emin değilim," dedi ve ben de ellerimi uzattım. "Bu senin işin," dedim ona. "Sen ve onun arasında, ne zaman hazır olursan."

Açılmamış mektubu iç cebine koyarken içimde hüznün ve rahatlama karışımı bir his vardı.

"Ben biraz yürüyüşe çıkacağım," dedi. "En azından kafamı biraz boşaltmaya çalışmalıyım. Bana katılmak ister misin?"

Ben cevabımı düşünmeden Grace elini benimkinin üzerinden kaydırды. "Elaine çamaşırlar için burada," dedi bana. "Birkaç saatliğine gidebiliriz. Biraz deniz havası alırız."

Omuz silktim, bindiğimiz bu çılgın dalgalarda sallanmaya devam etmeyi kabul ettim. "Elbette," dedim. "Hadi yapalım şunu."

Yaptık da. Grace'in eli benim elimde sabah soğuğuna karşı sımsıkı sarınmış bir şekilde yavaşça sahilden aşağıya ve sarp kayalığın etrafından dolaştık. Thomas, cebini yakan zarf yüzünden hissettiği onca şeye rağmen şaşırtıcı derecede rahattı. Gözlerini kayalıklara dikmiş, gülümsemesini de olabildiğince rahat bir şekilde sürdürüyordu.

Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam etmek için her şeyi geri çektim ve sonunda, kum üzerinde kilometrelerce sabit

ritim gibi hissettiren şeyden sonra, sonunda hissetmeye başladım.

Sakin ol.

Kıyıya sürekli çarpan denizin kalıcılığı. Grace'in parmakları benimkilerde sıcacık, adımları benim her hareketimle senkronize oluyor, yıllarca yanımda olmanın verdiği içgüdüyle.

Ve şimdi o da oradaydı. Tam yanımda. Adımları sahil boyunca bizimkilerle uyum içindeydi. Burada bizimle, hiçbir yerden, bizi hayatımızın en çılğın kararına ikna edecek kadar parası olan bir yabancı. Yabancı olmayan bir yabancı.

O benim kardeşimdi.

Lanet olası kardeşim.

Grace'in ona bakışına bakmaktan kendimi alamıyordum. Gözleri benim üzerimde olduğu kadar onun üzerindeydi, ifadesi sessiz ama iyimserdi, gözleri ileride ne olacağına dair umutla parlıyordu - ileride ne *olabileceğine dair* - içimi ürpertse de.

O ve ben belli belirsiz bir çocuksu saygı geliştirmiştik. Bir rakibin spor sahasında iyi olması gibi, ama bu bir spor sahası değildi, karımın güzel amcığıydı ve o da benimle birlikte gol atıyordu.

Ve şimdi farklıydı. Şimdi

farklı olmalıydı.

Artık yok. Bir daha asla. Lanet olası kumda öyle kırmızı bir çizgi vardı ki, bu çizgi onun penis algılayıcısını ve temsil ettiği her şeyi milyonlarca kez uçurmalıydı. Bu daha sert, daha derindi. Kan ve acıdan kırmızıydı ve bu iğrenç çizgiyi asla geçmemesi gereken bir ilişki asla kazanılamazdı.

Peki, neden hala bu kadar çok istiyordum?

Uçurumun tepesindeki küçük beyaz bir barı işaret etti ve ben de başımı salladım. Yürüyüş yeterince hızlıydı, kanımı damarlarımda ve onunla birlikte aletimde sert bir şekilde pompaladı. Mekânın eşiginden adımımızı attığımız anda onu düşündüğümü fark etmek midemi bulandırmaya yetti. Midem sallanıyor, sallanıyor, pastırma ve yumurta midemde çorba kıvamında iğrenç bir karmaşaya dönüşüyordu.

Yüzümde kırılmış bir gülümsemeyle tuvalete geri döndüm ve kahvaltımı doğrudan kaseye kusmadan önce kabine daldım.

Taşaklarım ağrıyordu, güzel karımın deliklerini onunla tekrar paylaşmak istiyordum, kusacak hiçbir şey kalmayacak kadar sert bir şekilde kusarken yüzüm yanıyordu. Bu sikilmişti. Boku yemiştik.

İçinde bulunduğum dayanıksız küçük kutu bölmenin ötesindeki kapının gıcırtısını duyduğumda sifonu çektim, rahatsızlığımı duymaması için dua ettim, eğer gelen gerçekten Heath'se.

"Yürüyüş midenizi mi bozdu?" diye seslendi, çişinin sesi benimkinin yanındaki bölmede yankılanırken. "Onun gibi bir şey," diye homurdandım ve yüzü kızarmadan önce iç çekti.

Onunla lavabolarda karşılaştım, ikimiz de birbirimize değil aynalı duvar karolarına bakıyorduk. "Karın beni hâlâ sertleştiriyor," dediğinde gözle görülür bir şekilde irkildim.

"Bununla başa çıkamam," diye ağzımdan kaçırdım. "Bugün olmaz Heath, bugün olmaz."

"Öyle," dedi. "Ve bu değişmeyecek, ne bugün, ne yarın, ne de ertesi gün." "Bir yolunu buluruz," diye ısrar ettim ama sırtışı her şeyi anlatıyordu.

"Gitmeliyim. Kesin olarak, bu bok gerçekten başını kaldırmadan önce," dedi, ama ben benimkini salladım.

"Yine aynı saçmalığa başlama," dedim ona. "Nerede olduğumuzu öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

"Bulunduğumuz yer, senin evinden birkaç mil ötede bir bar, güzel karın aramızda yürüyor ve ikimizi de ıslak küçük amına almayı düşünüyor. Bulunduğumuz yerde sen kahvaltını kusuyorsun çünkü taşakların bir tur daha için gergin ve beni kardeşin olarak hayal ediyorsun. Kardeşin karını beceriyor."

"Bulunduğumuz yer yepyeni bir sayfa," diye ısrar ettim. "Ve üzerinde ne yazdığını bulacağız, tamam mı?" Koluna bir

tokat attım ve ellerini havzada sallarken inledi. "Madem ısrar ediyorsun."

Israr ettim, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Geri döndüğümüzde Grace ana oturma alanındaki açık ateşin yanında bekliyordu, önünde büyük bir bardak beyaz şarap ve yüzünde bir gülümseme vardı. İki pint barın üstünde bizi bekliyordu, yüksek düğmeli ceketlerimiz içinde üçümüz ve tezgahta sabah gazetesini okuyan barmen dışında mekan terk edilmişti.

Grace'in rahat koltuğuna otururken elimi dizine koydum ve Thomas da onun diğer tarafına oturdu, kendi dizi Grace'inkine o kadar yakındı ki öne doğru eğildiğinde neredeyse birbirlerine değeceklerdi. Rahat bir nefes alarak birasının yarısını içti ve ben de aynısını yaptım, alkol ve bu alanda sunduğu dikkat dağıtıcı şey için nimetlerime şükrettim.

Aynı şeyi bizim evde de yapabilirdik, barda bir yığın viski eşliğinde takılabıldık ama bu sonsuza kadar sürmezdi. Grace gözlerini kırıştırmadan ve tekrar daha fazlasını istemeden önce tam bir hafta bile sürmezdi, bunu yaptığının farkında olmasa bile.

"Tom," dedi yüksek sesle. "Sana böyle hitap edebilir miyiz?"

Başını öne eğdi. "Sanırım kale direkleri yerinden oynadığına göre bana uygun gördüğün ismi verebilirsin."

Kale direkleri aynı sahada bile değildi.

"Tom," dedim. "Şeref."

Grace gibi o da kadehini benimkine doğru kaldırdı.

Hayatımın en garip kadeh kaldırışıydı, daha geri kalanını mideye indirmeden içim ikinci bir kadeh için huzursuz oldu.

Ama bu sefer iki çift göz üzerimdeyken başka bir tuvalete çekilme çağrısı yapamazdım. Bunu kabullenmek, hissetmediğim bir gülümsemeyle geçiştirmek ve ilk fırsatta ayağa kalkmak zorundaydım.

"Gidelim," dedim ve eskisinden çok farklı yeni bir dinamik oluştu.

İkisi de beni takip ederek harekete geçti. Heath liderliğime karşı boş bir alay bile etmeden.

İşte o zaman anladım. Ben gerçekten ağabeydim. Karar vermede liderlik edecek kişi. Bizde. Onda. Bu acınası durumdan kurtulmaya çalışırken içine düşeceğimiz her karmaşayı yönetmede.

Sahile indiğimizde kolumu karımın omzuna dolamak dünyanın en doğal şeyiydi. Ve onun da benimle birlikte gelmeye alıştığı adama uzanması dünyanın en doğal şeyiydi.

Elini tuttuğunda tekrar kusma isteğiyle savaştım. Ve o da gördü. Görmüş olmalıydı. Kızın elini bırakıp

adımlarını geri çekerek geride kalırken gülümsemesi parlak ama sahteydi.

Cebinden zarfı çıkarmak mükemmel bir illüzyundu. Yer ihtiyacı varmış gibi davranmak, itiraz etmeden geçip gitmemizin tek yoluydu.

"Bana birkaç dakika ver," dedi ve ben de Grace'i peşimden sürükleyerek başımı salladım.

"İstedığın kadar zamanın var," dedim.

Bölüm Altmış Dört

Thomas

El ele uzaklaşmalarını izledim. İkisi de gözden kaybolana kadar omuzlarının üzerinden arkalarına baktılar.

Mektup yanıyordu, onları düşünmek de öyle. Bunun nereye gideceği düşüncesi. Onlar yanımdayken nasıl bir adam olabileceğimi.

Ve o.

Polly.

Onu düşünmek bile beni içten içe yakmaya yetiyordu.

Her zaman bir strateji adamı olmuşumdur, bir sonraki hamlemi düşünmeden önce tüm tahtayı gözden geçirmişimdir. Ben de öyle yaptım, sahilde en yakın kaya parçasını bulup oturdum ve denize baktım. Mektubu tekrar tekrar çevirdim, bunca yıllık sessizlikten sonra beni selamlamak için orada hangi kelimelerin olacağını merak ederken kalbim boğazıma düğümlendi.

Belki de benim için hiç olmadığı kadar kayıp bir adamın öfkeli saçmalıkları. Belki de yıllar önce yüz çevirdiği oğlunu hiç tanımak istememiş bir babanın söylenmeleriydi.

Ya da belki başka bir şey.

Ummaya bile cesaret edemediğim

bir şey.

Sonunda cesaretimi toplayıp mührü hırçın bir başparmakla yırttım, kalbim hızla çarparken çenemi sıktım. El

yazısıydı, selamlama yazısına odaklanmadan önce karalamalar gözlerimin önünde dans ediyordu.

Sevgili Tom

Ve ben de okudum. Kalp ağrısı ve gözyaşları içinde sayfadan sayfaya geçerken, bu kelimelerdeki anlamı kavramaya çalışırken nefesim kesildi.

Hayal ettiğim gibi bir şey değildi. Foster'ların uzaklara doğru gittiği o sessiz sahilde dizlerimin üzerine çökmeme yetecek kadar çoktu.

Tüm hayatım gözlerimin önünde dönüyor, verdiğim her acı karar paramparça oluyor ve çocuğu, zayıflığını ve gökyüzüne ağlamak için gözyaşlarını serbest bırakıyordu. Rüzgâr yüzüme vuruyor, dalgaların püskürttüğü sular gözlerimdeki ıslaklıkla birlikte yanaklarımı da ıslatıyordu.

O zaman ve orada, hala sarsılmakta olan o ıssız kalbimde, hayatımın aynı anda hem çok daha fazla hem de çok daha az olması gerektiğini biliyordum.

Hiçbir miktar para, reddedilen aşkın darbesini hafifletemezdi. Parçalara ayrılmış hiçbir iş, içindeki kırıkları iyileştiremezdi.

Ve yıkılan evliliklerin hiçbiri beni tutulmayan sözlerden başka bir şey kaçırmadığıma ikna etmeye yetmeyecekti. O sahile geri dönmeye cesaret ettiğimde öğleden sonra gittikçe azalıyordu, Foster'ların verandasından gelen ışık solmakta olan günün içinde

bir fener gibiydi. Onlar

Onlara katılmak için bara adım attığımda sinirli gülümsemelerle bekliyorlardı, ben daha yerime oturmadan barın üstünde bir viski bekliyordu.

İkisi de sormadı. Soru yok, merak yok, sadece birkaç hafta önce tüm sebeplerden daha fazla nefret ettiğim iki insanın iyi niyetli bakışları.

Viskimi içtim ve günün zamanını onların memnuniyetle yediği küçük sohbetlerden başka bir şey yapmadan geçirdim.

Filmlerden, eski tatillerden ve benimkine paralel olarak yaşadıkları evlerindeki hayattan bahsediyorlardı. Eski öğretmenlerle ilgili kahkahalar ve Brett'in spor sahasındaki anılarını anlatıyorlardı ama bunların hiçbirini bildim bileli olduğu gibi içimi kinle doldurmuyordu.

Ve sonunda, çevremizdeki diğer birkaç sakın gece için üst kata çıkarken, kendi iyi gecelerimiz aramızdaki havada yüksek sesle belirdi.

Ama bu gece onları merdivenlerden uğurlamak istemedim. Grace'le birlikte olmak istedim. Son birkaç gündür hava gibi güvenmeye başladığım aynı yakınlığı paylaşmak. Şimdi muhtemelen her zamankinden daha fazla.

Bende bunu gördü, gördüğünü biliyorum, benimkine çok benzeyen gözleri, güzel dudaklarında narin bir gülümsemeyle bakışlarımı arıyordu.

Işıkları yakıp bar kapağının altına daldığında Brett'in parmaklarını sıkmasını izledim, Brett'in bakışları Brett'inkilerle birleşirken Brett'in tutuşu konuşulmayan pek çok şeyi ifade ediyordu.

"Sanırım bu gece hepimizin fırtınada bir limana ihtiyacı var," dedi ona ve ben onun isteksizliğini hissettim, her hücresi kendisiyle ilişkisini hala çözmeye çalıştığı bir adamla yakınlaşma olasılığı karşısında bocalıyordu.

Ben de hissettim.

Ve Brett bunu biliyordu.

Ama bundan da öte, başka bir insan bedeninin bedenime dokunmasına ihtiyaç duyuyordum. Birinin kollarının sıcaklığını. Grace'in.

Ve onun yanında. Onu sevebildiğim kadar çok seviyordum. Hiç sevemediğim kadar. "Sik yok," diye homurdandı ve bu yüzüme bir sırtış ve beraberinde bir kahkaha getirdi. "Bana uyar," dedim. "PG13'te kalacağız."

Onları odalarına kadar takip etmek, banyo kapıları ardına kadar açıkken yatmaya hazırlanırken kıyafetlerimi kolayca çıkarmak dünyanın en garip mutluluğuydu. Kendi malzemelerimi almak için üst kata çıkmaya cesaret edemedim, bunun yerine Grace güzel göğüsleri hala dantelli sütyeninin içindeyken önümde belirdiğinde kendimi o ana bırakmayı seçtim.

Aletim boxer'ımın içinde sertleşmişti, taşaklarım basit bir dokunuşla patlayacak kadar sıkıydı, ama o dikkatliydi, beni kollarıyla sardı ve ihtiyacım olanı beni uçurumun kenarına getirmeden verdi.

Brett beni kendi yanına götürdüğünde çoktan çarşafların arasındaydı, önümde kayıyor ve beni de peşinden sürüklüyordu. "Bu seks değil," diye nefes aldı, eminim onun iyiliği için.

Seks değildi. Birbirine dolanmış uzuvlar ve yanımda vücut ısısı, omzuma yaslanmış parmakları, nefesiyle birlikte tenimi okşuyordu.

Bunu hiç yapmamıştım. Bir kere bile.

Soğuk, sert bir sikişten başka bir şey için başka bir bedenle yatağını paylaşmamıştı.

Uyumanın imkânsız olacağını düşünmüştüm, üzerimden geçen dalga gibisi yoktu. Nefesi benimkinden önce sabitti, yatak üçümüzün de altında kayarken ve o karısının içine yuvarlanırken derin, kolu onun küçük kaburgalarının tüm genişliği boyunca iniyor ve tam benimkinin üzerine düşüyordu.

O geri çekilmedi, ben de çekilmedim.

"Uyu," diye fısıldadı ve ben de karanlıkta başımı salladım.

Bir kez olsun bana söyleneni yaptım. Sorgulamadan, daha derin nedenler

olmadan. Beni orada bulan uyku, şimdiye kadar yaşadığım en iyi

uykuydu.

Ama rüyalar, kelimeler, anılar ve o öğleden sonra boş sahilde umutsuzca okuduğum o mektup. Onlar hepsinden

daha iyiydi.

Bölüm Altmış Beş

Brett

Ne yaptığını biliyordum. Mantığının özverili olduğunu, kendisini onu arzulayan iki adam arasında bölüştürdüğünü biliyordum. Kendini kısıtlamadan, ikisi arasında ve onları bir bütün yapmak için teklifini sunuyordu.

Ama işe yaramazdı.

Burada ve şimdi değil, artık değil.

Bu onu istememi engellemedi. Bunu düşünmeme engel olmadı. Kalbim boğazımda uyanmamı ve bir kardeşim olduğunu yeniden fark etmemi engellemedi. Gerçek bir kardeşim. Hayatım boyunca herkesten çok örnek aldığım adamla aynı etten ve kemikten yapılmıştı.

Güzel karımı çığlık atana kadar siken aynı etten ve kandan ereksiyonun anıları sikimi kaldırıyordu ama ayaklarımı yorganın altından çıkarıp onları uykulu uzuvlar yumağı halinde bırakarak banyoya çekilip o gıcırtılı sürgüyü iterek kapattığımda içim yeniden sızlıyordu.

Ve orada kaldım. Çok uzun süre. Hiçbir anlam ifade etmeyen, ne yönden bakarsam bakayım mahkum olan hamleleri düşündüm.

Ona mektup hakkında soru sormayacaktım, ne şimdi ne de hiçbir zaman. Bana hazır olduğunda söyleyebilirdi ya da hiç söylemeyebilirdi ve bu onun vereceği bir karardı. Onun sırrını saklayacaktı.

Ama acı veriyordu. Babamdan -babamızdan- duyduğum son sözlerin benim değil de onun kulağına gitmesi çok acı vericiydi. Aklıma geldiği anda acımı bastırdım.

Lanet olası babamdan bir sürü laf işitmiştim. Tom'un en azından hak ettiği şey, ölüm döşeğinde vedalaşmamdan neredeyse üç yıl sonra birkaç sayfalık bir yazıydı.

Ben kıcıımı silerken Grace avucunu kapıya çarptı. "Brett? Çıkıyor musun?"

Zorla bir kahkaha attım. "Tanrım, tatlım, bana bir saniye izin verir misin? Kardeşimin sabah ilk iş benim bokumu koklamak istediğinden şüpheliyim."

İkna edici olduğunu umuyordum ama bundan şüpheliydim. Burnumu duyabilecekleri kadar yüksek sesle sümkürdüm, öyle olmadığını bilse bile sanki bu sıradan bir sabah ritüeliymiş gibi ortalığı karıştırdım.

"Brett?" diye tekrar seslendi ve ben de ağzımı kapıya dayadım.

"Sen kahvaltıya git," dedim ona. "Ben birazdan gelirim."

"Peki," dedi. "Tom'un bana yardım etmesini sağlayacağım. Acele etme."

Aynı anda hem güzel hem de iğrenç bir fikir olan birlikte kızartma yiyip gülmeleri fikri, son zamanlarda her şey kadar acı veriyordu.

Bu, tüm bu üzücü olayı özetliyordu - hem güzel hem de iğrenç.

Sertleşmiş sikimi parmaklarımın arasında sarsarken ve gelmeyecek bir zihinsel boşluğu aramak için gözlerimi kapatırken düşünceler hala iğrençti.

Acaba o da aynı tiksintiyi hissediyor muydu? Ama bundan şüpheliydim. Gerçeği başından beri biliyordu. Çocukluğumuzdan beri özlediği kardeşi hakkındaki gerçeği. Okul yıllarımız boyunca cılız kıcına bile bakmayan bir ağabey.

Çok geç. Bunun için çok geçti.

Bir nefes tıslamasıyla boşaldım, kıllı göbeğimin her tarafına dölleri fişkırttım ve bir mendil ve bir iniltiyle sildim.

Bu böyle devam edemezdi. Bu gölge ve azap diyarında olmazdı.

Ya hepimiz varız ya da yokuz. Kardeşler ya

da kedi paylaşanlar.

Ve bugün, üçümüzü de delirtmeden önce o aramayı yapacağımız gün olacaktı. Boş ver onu.

Daha da çılgınca.

Bölüm Altmış Altı

Grace

Brett denedi, denediğini biliyorum. Thomas da öyle yaptı - Brett mutfakta meşgulken kahvaltıda benimle birlikte kendine bir yol buldu.

Ona olması gereken bir misafir gibi koltuğuna yerleşmesini söylemek istedim ama yapmadım. Her hareketinde yardım etmeyi ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum. Bizim yanımızda kendi benliğini bulmayı ne kadar çok istediğini.

Onu burada bulabileceğine inanmak istedim. Bektan bir gezegende bizimle birlikte buraya ait olduğuna. Bizimle birlikte. Üçümüz, tüm sosyal geleneklere meydan okuyan ama yine de işe yarayan çılgın bir üçlü şey oluşturduk.

Kız kardeşimin mesajları cebimde vızıldayıp duruyordu, bir güncelleme talep ediyordu. Ama sabaha kadar kendimi tuttum. Bu gerçekten yaşadığım ilk gerçeklik kontrolüydü - Sarah'ya Thomas'ın gerçekten Brett'in üvey kardeşi olduğunu ama yine de onu sevdiğimi söyleme ihtimali. Bundan sonra her gün onun siki kocaminkinin yanında derinlerde olacaktı.

Ama bu bir gelecek miydi? Gerçekten mi? Önümüzde uzanan yol bu muydu? Çocuklarla, bu küçük cennet parçasında umutsuzca bir gelecek yaratmaya mı çalışıyorduk?

Son misafirler de kızartmalarını bitirdikten sonra yemek salonunda bize katıldığında Brett'in yüzü ölüm gibi görünmeseydi kendimi çok daha iyi ikna edebilirdim.

Bir yatakta benimle birlikte iki kişinin çok fazla olmaya mahkum olduğu gerçeği nefesimi boğazımda düğümlemeye yetti, çok keyif aldığım bir şeyi kaybetmenin acısı beni içten dışa doğru yırtmak için fokurdadı.

"Bugün ne var?" Brett masada yanımdaki koltuğa otururken Thomas sordu ve aralarında bir şeylerin geliştiğini çok net bir şekilde gördüm. Küçük kardeş, sadece nefret ve kafa karışıklığının olduğu bir yerde rehberlik için büyüğüne bakıyordu.

Brett'in omuz silkmesi, kendi savaşıyan duygularını görmezden gelmesine yetecek kadar rahattı.

"Bilmiyorum," dedi. "Kardeş olmaktan bahsediyoruz. Kardeş gibi davranıyoruz. Bu çılgın bok festivalinde bir yol çizmeye çalışıyoruz. Bilmiyorum Tom, bir yolunu buluruz."

Tom.

Ona Tom derdi.

Tekrar konuştuğumda ben de öyle yaptım.

"Ee, Tom," dedim gülümseyerek. "İyi uyudun mu?"

Kahvesini bitirip Brett'e bir bakış atana kadar sadece başını salladı. "Gayet iyi uyudum,"

dedi sonunda. "İyiden de öte."

"Güzel," dedim ve ayağımı masanın altına zorla vurmama rağmen ciddiye dim. Brett

bunu hissetti. Dizimdeki eli her şeyi anlatıyordu.

"Londra'ya ne zaman dönmen gerekiyor?" diye sordu kardeşine ve Tom'un omuzları sertleşti.

"Her zaman," diye yanıtladı. "Hiçbir zaman. Hiç fark etmez. İhtiyacım olan her

şey burada var." İkimiz de aynı anda nefeslerimizi tuttuk ama o sırtıtmaya

başladı.

"Dizüstü bilgisayarımı kastetmiştim," dedi. "Dizüstü bilgisayarım yanımda. Dünya

parmaklarımın ucunda." Ve öyle de oldu.

Brett barda hazırlıklarını yaptı ve ben de her zamanki oda değişikliklerine daldım, Thomas ise dizüstü bilgisayarını kaptı ve yemek odasındaki aynı pencere kenarı koltuğunda meşgul oldu. Yanından her geçişimde selam veriyordum, kalbim bu çılgın dinamiğin olası sonuçları ve hangi yöne savrulacağı konusunda savaşıyordu.

Mutfakta tavaları rafa dizdiğini duyduğumda kocamı aradım, yüzü hala kendi isyan eden duygularıyla kazınmıştı.

"Hey," dedim kollarımı boynuna doladığımda. "Bu işi çözeceğiz." "Nasıl?" diye

sordu ve cevap vermeden önce dudaklarının tadına baktım.

"Bir yolunu buluruz," dedim ona, içimden geldiğinden daha inandırıcı konuştuğumu

umarak. "O benim kardeşim," diye tısladı ve ben de en az onun kadar hissederek

başımı salladım.

Ama ben yapmadım. Yapamadım. Babamın tüm hafızam boyunca bana yalan söylediğini keşfetmenin nasıl hissettireceği

hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Üvey kardeşim," dedim içgüdüsel olarak ama tüm vücudu kollarımın arasında gerildi.

"*Kardeşim*," dedi. "Ona baktıkça babamı daha çok görüyorum." Ve

işte oldu. Odanın sessizliğinde kıyametin hükmü.

Gerginleşme sırası bendeydi ve gözleri benimkilere daha büyük bir acıyla çarptı. "Konuş

benimle," dedi. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Ama nasıl yapabilirdim ki? Kendimi bile tanıımıyordum. Kukum bir şey, beynim başka bir şey düşünüyordu ve kalbim kendi küçük telaşında yaşıyordu, sahip olabileceğinden daha fazlasını istiyordu.

"Ne düşündüğümü bilmiyorum," dedim ona, önümüzdeki on yıl boyunca yeterince yalan söylediğini

düşünerek. "Sanırım bu hepimizin ortak noktası," diye inledi ve bana sıkıca sarıldı.

Misafirler gelip gidiyor, etrafımızdaki katliamdan habersiz bir şekilde içeri girip çıkıyorlardı. Dört küçük çocuğu olan bir ailenin kaydını yaptım ve yanında genç ve hoş kocası olan ağır hamile bir kadını el sallayarak uğurladım. Yaklaşan rezervasyonlarımıza ve gelen kutumda bekleyen birkaç şef CV'sine göz attım. İşlevimi yerine getirmeye çalıştım, nefes almaya çalıştım, kendimi tüm bunların mutlu sonla biteceğine ikna etmeye çalıştım.

Belki olur.

Ama bunun üçümüz için de geçerli olacağından şüpheliydim, şimdi ve

burada değil. Belki de hiçbir zaman.

Bizim için yemek pişiren Brett'ti, mütevazı yemek masamıza hamurda taze yakalanmış morina balığı koyarken ikimizi de kendi özel yaşam alanımıza çağırdı. Resepsiyondan zil çalması için çağrı yapıldı ve çaldı da. Üç kez çaldı, her seferinde ben ayağa kalkmaya fırsat bulamadan *onu* koşturdu.

"Zorlanıyor," diye yorumladı Thomas, son çılgın koşu için kapı arkasından kapandığında. "Hepimiz

öyleyiz," dedim ve o da bana başıyla onay verdi.

"Bazılarımızın durumu kabullenmesi diğerlerine göre daha uzun sürdü."

Başımı iki yana salladım. "Hiçbirimizin bu durumu kabullenecek zamanı olmadı," diye karşı çıktım. "Sadece elemek zorunda olduğumuz farklı yönler var. Hiçbiri kolay değil. Hiçbiri mantıklı değil."

Ama o benimle aynı fikirde değildi. Gözleriyle buluşmaya cesaret ettiğimde bakışları benimkiler üzerinde sabitti.

"Bana mantıklı geliyor," dedi. "Hayatımın geri kalanının hiç olmadığı kadar."

Hayatımı adadığım kişinin yanında başka bir erkeği sevmenin tehlikesini ilk kez o an hissettim. Parıldayan gözleriydi. Tanıdığım sırtışı, mükemmel yüz hatlarının ardında bir yığın sinir saklıyordu.

Omuzlarındaki gerginlikten gömleğinin altında bir şeyler olduğunu anladım. Kukumun sıkışma ve çırpınma şeklinden. Ve kalbimin.

Kalbimdeydi.

Duygularımın baharı gözlerimin arkasında çiçek açarken midemi bulandıracak kadar güçlüydü. "Tüm bunlarla başa çıkabileceğinden emin değilim," diye fısıldadım. "Bu şekilde değil."

Bakışlarını indirdi ama gülümsemesi hiç bozulmadı. "Belki de hiçbirimiz olmayacağız."

Tartışabileceğim her şeyden çok, kalbimin bu konuda hepimiz için mantıklı bir yol bulmasını diledim.

"Şehre geri dönmem gerekiyor," dedi ve ruhumun ağladığını hissettim. "Hepimizin alışmak için biraz zamana ihtiyacı var. Hepimizin, Grace. Sadece Brett'in değil."

Başımı salladım, parmaklarım onunkilere uzandı ve en uygunsuz anda kavradı.

Elini elimde sıkıduğmda Brett hemen içeri daldı, yarım kalan yemeğine dönmenden önce uzun süre sessiz kaldı. Thomas'ı bırakmadım, bunun onun gölgelerden ortaya çıkardığı gizli bir jest olmadığı anlaşılan kadar bırakmadım.

Dün gece yatağmda yanımda iki adam varken kalbim gerçek ve doğru, güdülerim olabildiğince saftı.

Thomas boğazını temizledikten sonra kocamın duyması için sözlerini tekrarladı. "Sabah gidiyorum," dedi. "İş çağırıyor."

Brett hemen ardından boğazını temizledi. "Dünyanın parmaklarınızın ucunda olduğunu söylediğinizi sanıyordum."

Diğer adam hiç istifini bozmadı. "Dünya, evet. Proje yöneticilerim, hayır. Yüz yüze görüşmenin ikame edemeyeceğiniz bir yanı var."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," dedi kocam ve daha fazla zaman, daha fazla yakınlık, daha fazla her şey için tartışması için dua ettim. Ama etmedi.

"Kardeşler telefon kullanabilir, değil mi?" diye devam etti. "E-posta da. Kahretsin, posta güvercini bile. Şehir hiçbir şey ifade etmiyor, biz hala..."

"Geri döneceğim," dedi Tom, bu ikonik cümle karşısında sırtmaya zorlayarak.

Keşke ben de gülümseyebilseydim ama dudaklarım o şekilde hareket etmiyordu.

Kulağa ne kadar çaresiz gelirse gelsin, aralarında bir gece daha geçirmeleri için onlara yalvarmak istedim. İkisini de içimde hissetmek için bir şans daha vermeleri için onları kandırmak istedim ama asla yapmadım. Küçük sürtük klitorisim aklımı satmam için bana ne kadar yalvarsa da.

Yemeklerimizi sessizce yedik ve ben dilimi tuttum, isyan etme tehdidinde bulunan bencilliğin ipucu için bile kendimden nefret ettim.

İkisinin de bunu görmemesini umuyordum. İkisinin de beni, kendimi tanımaya başladığım şekilde görme şansına sahip olmamalarını.

Ama gördü. Brett.

Çatal bıçağını boş tabağına bırakıp bana bakarken bunu gözlerinde gördüm.

"Bir gece daha," dedi. "Sanırım hepimiz bundan ne çıkaracağımızı düşünmeliyiz. Kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin, bu boktan fırtınada konuşmaya değer."

Asla

yapmazdım. Ne

şimdi, ne de hiçbir

zaman.

Derinden gelen dürtüleri asla dile getirmezdım ama bunun bir önemi yoktu.

Çünkü kocamın bu duygu cehenneminde bildiğı bir şey varsa o da bendim. Karısıydım. Bir şey sayılabilecek yaşa geldiğimizden beri onun yanında olan kadın.

Gülümsemesi, sarışın kardeşinin kapımıza ilk geldiğinde olduğı kadar kendinden emindi ve bana, tüm şüphelerin ötesinde, sessizliğimin artık hiçbir değeri olmadığını söyledi.

Beni çoktan ikiye ayırmış olabilirler, ama içimi hiç ses çıkarmadan çözen Brett'ti. Müdahaleci hissettirdi. Bağımlılık yapıyordu.

Tek kelime etmeden derinlere indiğini hissetmek garip bir şekilde azdırıcıydı.

"Hadi içelim," dedi. "Bakalım viski son akşamımız için sahneyi hazırlayabilecek mi, ne

dersin?" Daha başımla onaylamadan yanmaya başlamıştım.

Altmış Yedinci Bölüm

Thomas

O akşam aramızdaki hava farklıydı. Gergin ve sıkıydı ve hepimizin içinde uçuşan, dile getirilmemiş bir çılgınlık ağıyla örülmüştü.

Ben Grace'i istedim. O Grace'i istedi. Grace bizi istedi.

Viski şişesi geldiğinde soğuk bir bardak su içmeyi tercih ederek tüm eylemlerden uzak durdum. Bar, birkaç ay içinde kapanacak olan bir otel için nispeten doluydu, ben kendimi kontrol etmeye çalışırken insanlar yakındaki masalarda rahatça gülüyordu.

Sarhoşken kendime güvenmiyordum, bu gece değil.

Aslında kendime hiç güvenmiyordum, yanımda o güzel kadın varken ve kocasının babasının sözleri hâlâ içimi kavururken. Önümüzde parıldayan net bir rota olmasını ne kadar istesem de, gerçek çok daha karmaşıktı. Bu, hayatımı nasıl yapılandırmayı seçtiğimin, her zaman atlamadan önce bakmanın, her hareketin sonucundan her zaman emin olmanın antiteziydi.

Sanırım bu yüzden sonunda burada kalamayacağımı anladım. Böyle bir duygusal kaos damarlarımda dolaşırken olmaz.

Asıl sorunum, eve dönmek için yarışacak hiçbir şeyimin kalmamış olmasıydı. Acı rüzgârı yelkenlerimi tamamen terk etmiş, beni kaostan başka bir şey olmayan bir denizde amaçsızca bırakmıştı.

Kendimi bulmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Bir hiç olarak reddettiğim çocuğun potansiyelini keşfetmeye ve sonunda nefes almasına izin vermeye ihtiyacım vardı.

Hayal kurmaya ihtiyacım vardı. Plan yapmaya. Başkalarının pahasına zafer kazanmak için yüceltilmiş bir bahaneye sığınmadan ilk kez ayaklarımın altındaki zemini hissetmeme izin vermeliydim.

Vedalaşmam gerekiyordu.

Brett benim gibi kendine hakim olamadı. Viski kadehinden kolayca aktı ve sözleri de onunla birlikte kolayca aktı. Spordan ve hangilerini birlikte izleyebileceğimizden bahsetti. Yazın Grace'in kız kardeşi ve iki küçük kızıyla tanışabileceğim barbekülerden bahsetti. Onunla birlikte sırttım, fikirlerinin her birine başımı salladım, iyimserliğini yıkmak için içimde gerekli olan kin kırıntısına sahip değildim.

Grace sessizdi. İlk ziyaretimde yaşadığım o patlamaya hazır gerginlikle kaynıyordu. Ayakları çılgın ritmiyle tıkırdıyor, gülümsemesi hissetmese de geniş bir alana yayılıyordu.

Brett ancak son konuklar da üst kata çıktığında son kadehini bitirdi ve boş kadehini tezgâha vurdu.

Son akşamım için kendi odama çekilmeye hazırlanarak taburemden kalktım, sadece gerginliği daha katlanılabilir hale getirmek için, ama yoldaki çatala ulaştığımızda tokadı sırtımda sağlamdı, omurgama sertçe bastırdı ve beni

Gözlerini ileriye dikmiş,
merdivenlerden iniyordu. "Dün
gece," dedi. "Hadi yapalım şunu."

Grace'in geçip gitmesi için geri çekildik, bize bakmaya cesaret ederken gözleri hayatla parlıyordu.

Kahretsin, o anda onu hiç görmediğim kadar güzeldi, saçları ensesinden mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı, dudakları koyu pembeydi ve onları şişirecek türden acımasız öpücükler için yalvarıyordu.

Benim olmalarını diledim.

Brett, karısı yatağa düşüp ayakkabılarını çıkarmadan önce bana bir kez daha sertçe baktı. Gömleğinin düğmelerini hoyratça ilikliyordu, sarhoş parmakları giysilerini vücudundan yırtarcasına çıkarırken temkinli olmaktan çok vahşiydi.

Kol düğmelerimi aldım ve daha somut bir adım atmadan önce dikkatlice komodinin üzerine yerleştirdim.

Grace'e "Kocanın sikini ne kadar istediğini göster bana," diye bağırdım ve son seferden beri çok özlediğim aç gözlerle onu yedi.

İki kez söylemesine gerek yoktu.

Pantolonundan çıkardığında aleti sertleşmişti, ağgözlü ağzıyla emerken çenesi sertleşti.

Onların çıplaklığıyla geçirdiğim ilk çılgın gecenin aynadaki görüntüsü olan bir sandalye çektim, düzgün bir görüş için arkama yaslanırken bacak bacak üstüne attım.

"Sana verecek elli bin dolarım yok," diye homurdandı Brett ve gülümsemesi sarhoş ama

gerçektir. "Ödeşmek istiyorsan rujla kırmızı bir çizgi çiz," dedim sırtarak.

"Sensör yok," dedi bana. "Bir bariyere ihtiyacın yok, Tom. Sanırım Majesteleri ikimizin de bütün gece birlikte

çalışmamızı istiyor." Haksız da sayılmazdı.

Onu derinlemesine emerken bile gözleri benimkiler üzerindeydi, onu eğittiğimiz pis küçük sürtük gibi onun uzunluğunun etrafında sıçırıyordu.

Bunu uzun süre hatırlayacağımı umuyordum, adam onun güzel boğazını sikerken ve kız her tarafını tokatlarken uzun ve yavaş nefes alıyordum.

"Ona ne getirdiğini göster," dedim ve o da başıyla onayladı.

"Onun için nelere sahip olduğumu ona göstereceğim," diye karşılık verdi ve tüm o geceler önce ona gösterdiğim aynı vahşilikle boğazını sıktı.

Öğreniyordu. Ezbere öğrendiğim her beceri, sporcu vizyonu sayesinde onun derinliklerinde çiçek açıyordu. Muhteşem karısını yatağa çarpmasını ve elbisesini diri göğüslerinin etrafından aşağı çekmesini izlemek bir zevkti.

Onları görünce ağzım sulandı. Tıpkı onun yaptığı gibi onu sıkıştırıp tenini işaretlemeye açtım.

Pantolonumdaki aletin seğirmesini görmezden geldim, odadaki iki kişi benimle birlikte kendi ritmini bulurken yerimde kıpırdandım.

Onlar farklıydı. *O farklıydı*. Son boktan ifşaat kasırgası dünyasını sarstığından beri iki eliyle ele geçirdiği otoriteye gömülürken ikimiz için de yeterliydi. Kendini sorgusuz sualsiz kendi içinde buluyor, kendisi için yaşayacak babasının kusursuz yanılsaması olmadan kendi doğal egemenliğini bambaşka bir mercekten keşfediyordu.

Ve kendisi için başarısız olur.

Kendini hiç cesaret edemediği şekillerde riske atmak. Kendini hiç düşünmediği şekillerde ifade etmek.

Ben de hissediyordum. Dışarıda bekleyen koca bir dünya, bu acı sayesinde dönüştüğüm yepyeni insanı çağırıyordu. Acı ve umut.

Grace bacaklarını kocasının beline doladı, ağzı onu harap ederken ve elleri bileklerini başının üzerinde sabitlerken çıplak horozuna karşı öğüttü. Adam o kadar sertti ki Grace ondan kaçıyor, vücudu ona ihanet ederken daha fazlası için inliyordu. Ve işte oradaydı, bunca yıldır gözlerinin içinden gülümseyen ağırbaşlı kadından kopardığımız Grace. Grace.

Daha fazlası için kendini parçalayan küçük cadaloz. Daha

derine. Her şey için.

Brett onun külotunu yana çekip sertçe içine girerken bana bakmadı.

Bunu beklemiyordum. İstemedim. Vücudu onunkinin altında kıvrılırken ve onu yerken bir davet olasılığını düşünmedim bile.

Adamın gözleri acımasızca onunkilere dikilmişti, yüzü sadece bir santim uzağındaydı ve adam anlamadığım ve anlamama da gerek olmayan küfürler fısıldıyordu. Kendinden geçmişti, tüm odağı onu sahiplenen adamdaydı, taşakları, dolmaya çok muhtaç hale gelen amının derinliklerindeydi.

Meme uçlarını o kadar sert çimdikleyene kadar bekledim ki, kız ciyakladı ve gücü ön plana çıktıkça baskıya karşı başını geriye yuvarladı.

Sandalyeyi geriye doğru çekip banyoya doğru ilerlediğimde sessizdim, onların üstünkörü bakışları gideceğim yeri yeterince iyi kontrol edene kadar bekledim ve bunu bir kenara atıp bekleyen doruklarına geri döndüler.

Bunu bir başkasının izleyeceğini ve ondan sonra bir başkasının geleceğini biliyordum. Onların coşkusu tek bir sevişme seansına sığdırılamazdı, hem de hiç. Ham ve olgundu. Ve hazırды.

Veda etmeye hazırım.

Banyoyu ışıkla doldurmak için düğmeye bastım ve geri geri adımlarla oturma odasının kapısının gölgesine çekilmeden önce kapının kapanma sesini dışarı verdiğimden emin oldum.

Ve sonra koştum.

Fikrimi değiştiremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde, merdivenlerden odama üçer üçer çıktım ve arka merdivenlere geçmeden önce sadece temel eşyalarımı topladım ve temel eşyaları yolcu koltuğuma atıp kontağı çalıştırdım.

Kendi el yazımı yazdığım notu bitirip ana verandadaki posta kutusuna bıraktığımda onlardan hiçbir iz yoktu. Park yerimden geri geri çıkıp yüzümde bir gülümsemeyle sahil boyunca ilerlediğimde kapı akşam için dünyaya sıkıca kapanmıştı.

Bu sefer, öncekiler gibi, nereye gittiğime dair hiçbir

fikrim yoktu. Ama bu sefer umurumda değildi.

Altmış Sekizinci Bölüm

Grace

Mola verme yeteneğini çağırmadan çok önce biliyordum.

İkimiz de biliyorduk.

Kocam sikini göt deliğime soktuğunda banyo aspiratörünün uğultusu hala devam ediyordu ve ben onu tutamayacak kadar acı veren iniltilerle yedim.

Kendimi tutmak istemedim. Ya da onu.

Vermek zorunda olduğu her şeyi istedim. Her zaman vereceği her şeyi.

Ama yine de Brett dudaklarıma bir öpücük kondurarak geçici bir mola verdiğinde gözlerim doldu. Nefesi hâlâ kesikken banyo kapısına gitti ve ben onu orada izledim, kalbim hafifleyen bir doruktan daha fazlasıyla çarpıyordu.

"Gitti," dedi ve ben de başımı salladım.

Başka bir şey söylemeden kendimizi toparladık, bir misafirin dolaşması durumunda fena sayılmayacak kıyafetler giydik. Odası kilitli değildi ve boştu, varlığından geriye kalan tek şey hala duş odasında yığılı duran banyo malzemeleriydi.

Bunun bizim için yapıldığını biliyordum, kalbim bu çağrıyı sadece bir gece hevesiyle değil, kalıcı olarak yaptığı inkar edilemez gerçeğiyle gıdıklanıyordu.

Resepsiyona doğru yürüyüp ışığı yaktığımızda Brett derin düşüncelere dalmıştı.

Paspasın üzerindeki mektup, varlığıyla içinde barındırabileceğinden çok daha fazla kelime söylüyordu.

Zarfin üzerinde George Foster'inkinden farklı olmayan karalanmış bir yazıyla şöyle yazıyordu

Brett zarfı yırtıp açarken benim de okuyabileceğim kadar yakın tuttu ve içinden Thomas Heath'in antetli kağıdının bulunduğu bir iltifat pusulasından başka bir şey çıkmadı.

Daha gözlerim odaklanmadan gözyaşlarımı tutmakta zorlandım.

Sevgili Brett ve onun güzeller güzeli Grace'i,

Başkalarının zararına yanlış kararlar verdiğim onca zaman için, işte bana doğru kararı verme şansı. Sonunda.

Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, ancak bu sefer, bu noktadan sonra var olacak tüm diğerleri gibi, gerçekten de tatlı küçük cennet diliminizde çok fazla bir horozum.

Bu bir veda değil, daha ziyade şimdilik veda.

Sevgilerimle ve asla hissetmeyeceğime yemin ettiğim kalbimin en içten teşekkürleriyle, Tom.

İmzasını okuduğumda artık gözyaşlarımı tutmamın bir anlamı yoktu.

Çünkü zavallı kocam o zamana kadar onları çoktan kaybetmişti, onları boğmaya çalışırken göğsü kabanyordu.

Ama ona izin vermedim. Onu tamamen onun için olan kollarıma çektim. Brett bana sımsıkı sarılıp omzumda hıçkıra hıçkıra ağlarken, Thomas Heath'i arabayla uzaklaşacak kadar önemsedığı için tahmin ettiğimden çok daha fazla sevdim.

Sadece vedasının sonsuza dek değil, gerçekten şimdilik olmasını umuyordum. Neyse ki Tom'un yeni yeni bulduğu bir inancımız vardı.

Aşka inanmak.

Bağlılığa inanın.

Aileye inanmak.

Ve sırf bizi özgür kılmak için her şeyi tehdit eden adama olan inanç.

Sonsöz

Thomas

On iki ay sonra.

Tom,

oğlum.

Bunu kelimelere dökmek uzun zamanımı aldı. Birlikte yaşayabileceğimden çok daha uzun.

Yakında bir gün, bu ciğerlerim son nefesini verdiğiğinde ve öbür dünyada beni bekleyen kadere geçtiğimde, umarım orada beni açık kulaklarla karşılayacak en az bir melek vardır, böylece onlara hak etmediğim oğlumla ne kadar gurur duyduğumu söyleyebilirim.

Seni hak etmiyorum Thomas, affını da hak etmiyorum.

Senden sadece rica ediyorum, lütfen evlat. Lütfen yaşlı bir adama hayatındaki en büyük hata için ne kadar üzgün olduğunu ifade etme şansı ver.

Diğer oğlum Brett'e karşı çok sert davrandım. Ona hayatını dolu dolu yaşama dürtüsünü aşlamayı ve benim gibi bir aptalın kendi zayıflıkları nedeniyle yaptığı hataları yapmamasını umarak çoğu zaman çok sert davrandım.

Sana anneni anlatabilirim. O başka erkekleri severken hissettiğim kalp acısını, ama anlatmayacağım. Önemli bir zamanda senin dünyandan uzak kalışımı savunacak hiçbir mazeret yok.

Görüyorsun ya evlat, hiçbir şey fark etmiyor. Başkalarını suçlamak asla işe yaramaz. İnsanlar bok çuvalı ve pislik olabilir ama başarısızlıklarımız her zaman bize aittir. Onları sahiplenin, değiştirin, kendinizden sırtınızı sıvazlamaktan ve bir dahaki sefere daha iyi şanslar dilemekten daha fazlasını talep edin.

Benimkine uzun zaman önce sahip olmalıydım.

Onlara daha önce sahip olmadığım için üzgünüm. İnanın bana, çok istedim. Hayal kırıklığını bana yansıtmadan önce Brett'imın hayatta kendi ayakları üzerinde durabildiğinden emin olmak istedim. Bana olması gerekenden daha fazla saygı duyuyor ve bu benim için ağır bir yük. Umarım içinizden en azından birine hak ettiği şekilde babalık yapmaya çalıştığım için beni anlayabilirsiniz.

O iyi bir delikanlı. İyi bir koca. Karısı Grace de çok değerli bir kadın. Eminim sen de onu çok seversin, keşke benim olmam gerektiği gibi senin yanında bir aile olma şansları olsaydı.

Seni uzaktan hevesle takip ettim, başarısızlıklarımınla yüzleşmeyi göze aldığım noktaya kadar dilimi ısırdım. A m a sen kendi hatalarını yapmadın.

Seninle gurur duyuyorum, Tom. Başardığın her şeyle gurur duyuyorum. Bu kadar çok çalıştığın, bu kadar çok zorladığın için gurur duyuyorum. Bu dünyada çok yüksekleri hedeflediğin ve seni devirmek için kurulan her şeyi fethettiğin için.

Şimdiye kadar sana ulaşmayı çok isterdim ama bunun nasıl görüneceğini biliyorum. Sen bu kadar yükseklerde uçarken o bariyeri yıkıp sana benim dememin gerçek nedeni hakkında kalbinde besleyeceğin kuşkuyu biliyorum.

Mesele para değil Thomas. Senden para falan istemiyorum. Artık sana asla ulaşamayacağımı biliyorum.

Bana ihtiyacın olduğunda yapmam gerektiği gibi seni yakınımda tutabilmenin penceresi, ama sana bu mesajı yazabilirim ve ben öldüğümde okumanı umabilirim.

Bir adam olduğunu ve her ne kadar şansı varken bunu söyleyemeyecek kadar zayıf bir aptal olsa da seni sevdiğini bilmenden başka bir şey istemiyorum.

Eğer bunu okursanız, lütfen Brett'imle köprü kurmayı düşünün.

O senin kardeşin olmalıydı ve seni gururlandırırdı. Eminim sen onu benim sevdiğim gibi severdin, o da seni benim sevdiğim gibi severdi.

Güle güle, evlat.

Asla bilemeyeceğin bir sevgiyle ve gerçeğin farkında olmandan başka bir şey istemeyen bir kalple, Baban, George.

Babamın mektubunu zaten ezbere biliyorum. Bu güzel yerküremizde attığım her adımda iç cebimde taşıdım. Hırıltılı bir Mustang'le hız yaparken ABD'nin genişleyen eyaletlerinden, kışın kalbinde buz gibi bir Venedik'in sakin kanallarına kadar.

Her şeyi gördüm, her şeyi yaptım ve onun sözleri yolun her adımında yanımdaydı. Bana ölene kadar pişmanlık taşımanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattı.

Ben bu hatayı yapmayacağım.

"Merhaba baba," diye yüksek sesle konuşuyorum, bu güneşli bahar sabahında mezarlık cıvıl cıvıl hayatla doluyken gökyüzüne bakıyorum. "Bugünün bir öncekinden daha hoş koşullar altında geçmesine sevindim."

Beyaz gülü yeşil toprak yığınının üzerine bırakıyorum ve mektubumu da onunla birlikte aşağıya bırakıyorum.

"Buraya geri dönmem biraz zaman aldı. Önce ayaklarımı yere basmam gerekiyordu. El sıkışmalar, hisse senetleri ve hisselerden oluşan bir dünyada değil, insanlarda. Hayatın içinde. Uyanışım için sana teşekkür borçluyum." Gülümsememi engelleyemiyorum. "Sana ve kardeşime tabii ki."

Cebimden son kartpostalımı çıkardım. Bunu henüz cennetin o tatlı dilimine göndermedim. Yurtdışından gönderdiğim son kartpostal Paris'ten, bundan sadece bir hafta önceydi. Aylar önce gecenin karanlığına karışıp hayatlarından çıktığımdan beri gönderdiğim aynı kısa metinle birlikte her hafta yeni bir varış noktasına gönderdiğim kartpostalları hâlâ aldıklarına inanıyordum.

Seni düşünüyorum. Elveda veda değildir.

Tom x

Ve bir öpücük. Her zaman petekli dondurma öpücüğüyle bitirirdim.

Umarım çok da uzak olmayan bir gelecekte bir gün yeniden ortaya çıkışıma hazırdırlar. Umarım bu dünyadaki ilk gerçek yolumu çizerken, içimdeki çocuk her adımda daha fazla nefes alırken, benim onları özlediğim kadar onlar da beni özlemişlerdir.

Artık ondan korkmuyorum. Kalp kırıklığından, hayal kırıklığından ya da yeni keşfettiğim kalbimi tehlikeye atmaktan

korkmuyorum. Aşktan korkmuyorum.

Hayatın.

"Brett ve Grace hâlâ oradalar," diyorum ayaklarımın altındaki ölü adama. "Kimliği belirsiz bir işadamı sahildeki oteli onlardan kaptı. Duyduğuma göre, personel krizini kontrol altına alamadıkları için orayı da kelepir fiyata almış. Dedikodulara göre burayı dezavantajlı gençler için bir eğitim merkezine dönüştürecekmiş, ama duyduğuma göre genel olarak pisliğin tekiymiş, o yüzden bu söylentiler şehirde pek yayılmıyor."

Bir puro yaktım, haftalardır ilk kez.

"Hiç tanışmadığımız için üzgünüm. Sanırım ikimizin de mezara götüreceğimiz bir sürü hatası var. Belki beni bekliyor olursun

ve yeniden başlamak isteyen yetişkinler gibi el sıkışabiliriz." Gülümsemeye çalışıyorum. "Ya da belki benzerliklerimiz yüzünden birbirimizden nefret edeceğiz. Her iki durumda da bunu dört gözle bekliyorum."

Başımı yanımdan geçen bir çiftte doğru eğiyorum, kadının parmakları adamın parmaklarında kenetlenince kalbim küt küt atıyor.

"Bu arada," diye devam ediyorum. "Benim de düzeltmem gereken bazı hatalarım var. Umarım kartpostallarımı çöpe atmadan önce okuyordur."

Mezar taşına dokunmak için uzanıyorum, artık Foster isminden ve temsil ettiği her şeyden nefret etmiyorum.

"Güle güle baba. Umarım Brett ve Grace şimdiye kadar iyi olmuşlardır. Kolumda yeni gelinimle sahile döndüğümde beni karşılayacak küçük bir yeğenim olmasını umuyorum." Sigaramdan son bir nefes almak için duraklıyorum ama bu kez onu mezarına düşürmüyorum. "Bana şans dile, tabii ki henüz bana evet demeyebilir. Ben etmezdim, biliyorum."

Buna gülüyorum.

Ama bunun bir önemi yok, bugün
değil. Kazanmak her şey demek değil,
artık değil. Önemli olan bir parçası
olmak.

Ve Polly Piper'ın bana vereceği her parçayı almayı umuyorum.

SON

Teşekkür

Pekâlâ, bu kitap oldukça uzun bir hikâyeye dönüştü. Beklediğimden çok daha uzun. Umarım bu noktaya kadar hoşunuza gitmiştir! Her zaman olduğu gibi, teşekkür etmem gereken bazı insanlar var. *Boğazını temizler*

John Hudspith, muhteşem editörüm. Benim için her şeyi yaptın. Teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım. Bunu defalarca söylediğimi biliyorum ama bu doğru.

RBA Designs'dan Letitia Hasser, bu kez kapaktan çok daha fazlası için. Bu tasarım tamamen size ait, bu başlık tamamen size ait. Bu hikâyenin ilk kıvılcımı tamamen sizin eseriniz. Teşekkür ederim!

Read Owl Book Trailers'dan Jon'a (aynı zamanda benim diğer yarım) - muhteşem fragman için teşekkür ederim, bayıldım. Asistanlarım Tracy ve Marci'ye - her zaman teşekkürler hanımlar.

Gel, muhteşem tanıtımlar için - tüm sıkı çalışman için çok teşekkür ederim.

Bu projede bana inanılmaz destek olan yazar arkadaşlarım - Isabella Starling, Leigh Shen, Willow Winters, Jana Aston, Louise Bay, Sierra Simone, SC Daiko ve özellikle de muhteşem arkadaşım Jo Raven'ın hevesi ve beta okuması. Hepinizi seviyorum!!!

Isabella, her zaman olduğu gibi bu kadar çok bizim evde yaşadığın için sana sesleniyorum. Seni burada çok seviyoruz. Her zaman. Ve dosyalarımı düzenleyip işlevsel hale getiriyorsun. Kısacası, harikasin, lütfen böyle devam et. :D

Beni her gün gülümseten diğer tüm yazar dostlarıma. Artık kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Beta okuyucularıma - coşkunuz her şey demek. Tabii ki, her zaman olduğu gibi, erken geri bildirim için her zaman çok güvendiğim inanılmaz Louise Ramsay, artı bu sefer inanılmaz Maxine McCormick - çok teşekkür ederim!

Bu kitabın oluşumu boyunca beni neredeyse hiç görmeyen ve aralıksız kitap konuşmalarına sabırla katlanan arkadaşlarıma. Bu *her* kitap için geçerlidir. Sürekli olarak. Özellikle Lisa ve Maria'ya. Teşekkür ederim!

Blog yazarlarına, eleştirmenlere, kitap grubu üyelerime ve çalışmalarımı destekleyen siz harika insanlara. Sizler olmadan bunu yapamazdım. Benim için yaptığınız her şeye minnettarım ve sonsuza dek minnettar kalacağım.

Ve aileme - Annem, Babam, Brad ve Nan - her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Sen benim her şeyimsin. Sen de, Misha. Hafta sonları benim ENFP arkadaşım olduğun için teşekkürler. Harikasin. :D

Yazar Hakkında

Jade'in zaman geçtikçe kendisi hakkında söyleyecek çok az şeyi var, bir yazar olduğu dışında, ama bu gerçeğe oldukça mutlu. Hayali gerçekliklerde yaşamak ve meşru bir mazerete sahip olmak gerçekten istediği tek şey.

Jade, romanlarından beklediğiniz kadar edepsiz ve müstehcen konuşmak onu gülümsetiyor.

Galler kırsalında bir çift tazı ve onun doğuştan gelen tuhaflığıyla baş edebilecek bir adamla birlikte yaşıyor.

Jade'i bulun (ya da takip edin - buna bayılıyor):

<http://www.jadewestauthor.com>

Haber bültenine buradan kaydolun, size spam göndermez ve bazı güzellikler kazanabilirsiniz :)

<https://www.subscribepage.com/jadewest>

